

A sötét
ötven
árnyalata

E L James

#1 New York Times Bestseller

E L JAMES

A sötét ötven árnyalata

Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

A fordítás alapjául szolgáló mű

E L James: *Fifty Shades of Darker*

Fordította: Tótisz András

Z-nek és J-nek, akiket feltétel nélkül szeretek. Örökké.

Előszó

A férfi visszajött. Mami alszik, vagy megint beteg. Elbújok, összekucorodom a konyhaasztal alatt. Ujjaim között kilesve szemmel tarthatom mamit. A heverőn alszik, keze a ragacsos, zöld szőnyegen, ő pedig abban a csillogócsatos nagy csizmában mami fölött áll és ordít.

Nadrágszíjjal üti mamit. Kelj fel! Kelj fel, te bűdös kurva! Bűdös kurva vagy! Bűdös kurva vagy! Bűdös kurva vagy! Bűdös kurva vagy!

Mami szipog. Hagyd abba! Kérlek, hagyd abba. Mami nem sikít. Picire összehúzza magát.

A füleembe dugom az ujjam, és behunyam a szemem. A hang félbeszakad.

Ő megfordul, látom a csizmáját bedübörögni a konyhába. Még mindig nála van a nadrágszija. Engem keres.

Lehajol és vigyorog. Rossz szaga van. Cigaretta és ital. Hát itt vagy, te kis szaros.

Dermesztő visítás ébreszti. Krisztusom! Izzadtságban fürdik, és zakatol a szíve. Mi a franc? Felül az ágyban, tenyerébe temeti az arcát. Bassza meg! Visszatértek. Ezt a hangot én adtam ki. Mély, csillapító lélegzetet vesz, megpróbálja kiűzni elméjéből és orrából az olcsó Bourbon meg az áporodott Camel cigaretta bűzét.

Első fejezet

Túléltem a Christian utáni harmadik napot, az első munkanapomat. Végre elvonta valami a figyelmemet. Az idő repült. Új arcok, új munka és Mr. Jack Hyde. Mr. Jack Hyde... rám mosolyog, kék szeme csillog. Az asztalomnak dől.

– Remek munka volt, Ana. Azt hiszem, jó csapat leszünk.

Sikerül valami mosolyféltre húzni az ajkam.

– Elmegyek, ha nem bánod – mormogom.

– Hát persze. Fél hat van. Holnap találkozunk.

– Jó estét, Jack!

– Jó estét, Ana!

Veszem a táskám, belebújok a dzsekimbe, és az ajtó felé indulok. Odakinn mélyen beszívom a koraesti Seattle levegőjét. Nem tölti ki az űrt a mellkasomban azt az űrt, mely szombat reggel óta ott terpeszkedik, és arra emlékeztet, mit vesztettem el. Lehajtott fejjel ballagok a buszmegálló felé, és az jár a fejemben, hogy sem az én a szeretett Wandám, az öreg bogaram... sem az Audi nincs meg.

Azonnal kizárom agyamból ezt a gondolatot. Nem. Ne foglalkozz ezzel! Természetesen megengedhetek magamnak egy kocsit – egy szép, új kocsit. Sejttem, hogy Christian túl nagyvonalú volt, amikor kifizette, és a gondolat keserű ízt hagy a számban, de elhessenem magamtól, igyekszem elérni, hogy elmém a lehető legszibbadtabb és legüresebb legyen. Nem gondolhatok rá. Nem akarok újra bógni – nem itt, az utcán.

Üres a lakás. Hiányzik Kate. Elképezelem, ahogy hűvös koktélt kortyolgatva heverészik a tengerparton Barbadoson. Bekapcsolom a lapos képernyős tévét, hogy a zaj kitöltse az űrt, s legalább a társaság illúzióját adja, de nem nézem, nem is hallgatom. Csak ülök, és tompán bámulom a téglafalat. Zsibbadt vagyok. Nem érzek mást, csak fájdalmat. Vajon meddig kell elviselnem ezt?

A kaputelefon riaszt fel a gyötrődésből, és a szívem kihagy egy ütemet. Ki lehet az?

Lenyomom a gombot.

– Csomag Ms. Steele-nek – közli egy unott, testetlen hang, és elönt a csalódottság.

Fásultan baktatok le a lépcsőn. Fial srác dől a kapunak, csámcsogva rágózik, kezében jókora kartondoboz. Aláírom, hogy átvettem, és felviszem a csomagot. A doboz óriási és meglepően könnyű. Két tucat, hosszú szárú fehér rózsza van benne meg egy üdvözlőkártya.

Gratulálok az első munkanapodhoz.

Remélem, jól ment.

És köszönöm a vitorlázó repülőt. Nagyon jó gondolat volt. Díszhelyen van az íróasztalomon.

Christian

A gépelt szöveget bámulom. Az űr a mellkasomban még nagyobb lesz. Nem kétséges, hogy az asszisztense küldte. Christian aligha foglalkozott ezzel. Túl fájdalmas erre gondolnom. Megnézem a rózsákat – gyönyörűek, nem tudom rászánni magam,

hogy kidobjam a szemétbe. Kötelességtudón indulok a konyhába vázát keresni.

És lassan kialakul a rutin: felkelés, munka, bölgés, alvás. Mármost próbálok aludni. Még az álmaimban sem szabadulok tőle. Üldöz az a perzselő, szürke szempár, az elveszett pillantása, a selymesen fénylő barna haja. És a zene... annyi zene, hogy már nem viselem el, ha zenét hallok. Mindenáron igyekszem elkerülni. A reklámok dallamaitól is megborzongok.

Senkivel nem beszéltem, még anyámmal vagy Rayjel sem. Képtelen vagyok fecserészni. Nem, most nem kérek belőle. A saját szigetállamommá váltam. Feldúlt, háború sújtotta földé, ahol semmi nem terem, és kietlen a látóhatár. Igen, ez vagyok én. A munkahelyemen tudok személytelenül kapcsolatot teremteni, de ez minden. Ha beszélnek anyámmal, még jobban összetörnék... és már nincs minek törnie.

Nehezemre esik az evés. Szerdán legyűrök ebédre egy pohár joghurtot, péntek óta nem ettem mást. Diétás kólán és tejeskávén élek, amelyet újabban elviselek. A koffein tart működésben, de idegessé is tesz.

Jack kezd nyomulni. Idegesít, személyes kérdéseket tesz föl. Mit akar tőlem? Udvarias vagyok, de igyekszem őt távol tartani.

Nekiállok átrágni magam a neki címzett, nagy halom levélen, és örülök, hogy a gépies munka egy kicsit elvonja a figyelmemet. A számítógép jelzi, hogy e-mailt kaptam, és gyorsan megnézem, kitől.

Szent szar! Christiantól jött. Jaj, ne, ne itt... ne a munkahelyemen!

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Holnap

Dátum: 2011. június 8. 14:05

Címzett: Anastasia Steele

Drága Anastasia!

Bocsásd meg, hogy a munkában zavarlak. Remélem, jól megy. Megkaptad a virágaimat?

Feljegyeztem, hogy holnap lesz a barátod kiállításának megnyitója, és biztos vagyok benne, hogy nem volt még időd kocsit venni, de a galéria messze van. Boldoggá tenne, ha elvihetnélek... amennyiben óhajtod.

Tudasd velem.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Könnyes a szemem. Sietve felállok az íróasztaltól, a mosdóba megyek, és

bemenekülök az egyik fülkébe. José kiállítása. A fenébe! Teljesen kiment a fejből, pedig megígértem neki, hogy ott leszek. Christiannak igaza van; hogyan jutok oda?

A homlokomra szorítom a kezem. Miért nem hívott fel José? Ha belegondolok... miért nem telefonált senki? Olyan szórakozott voltam, fel sem tűnt, hogy néma a mobilom.

A fenébe, hogy lehetek ilyen hülye! Még mindig át vannak irányítva a hívásaim a Blackberryre. Szentséges pokol! Christian fogadja a hívásaimat – hacsak el nem dobta a Blackberryt. És hogy szerezte meg az e-mail címemet?

Persze azt is tudja, hányas cipőt hordok, egy e-mail cím aligha jelenthet neki nagy gondot.

Újra találkozhatok vele? Képes lennék rá? Akarom látni őt? Bánat és vágyakozás hasít belém. Lehunyom a szemem, hátradöntöm a fejemet. Hát persze, hogy akarom.

Talán, talán mondhatnám neki, hogy meggondoltam magam... Nem, nem, nem. Nem lehetek olyan férfival, akinek az nyújt gyönyört, ha fájdalmat okoz nekem, egy férfival, aki nem tud szeretni.

Fájdalmas emlékek villannak át az agyamon. A keze siklik, szorít, a csókja, a kád, a gyöngédsége, a humora és az a sötét, borongós, szexi pillantása. Hiányzik. Öt napja már, öt nap gyötrelmem, akár egy örökkévalóság.

Átkarolom magam, erősen szorítom a testem, talán, hogy ne essek szét. Hiányzik. Nagyon hiányzik... Szeretem őt. Ilyen egyszerű.

Esténként álomba sírom magam, azt kívánom, bárcsak ne hagytam volna ott, azt kívánom, bárcsak más lenne, azt, hogy bárcsak együtt lennénk! Meddig tarthat még ez a rémes, mindent elöntő érzés? A purgatóriumban vagyok.

Anastasia Steele, a munkahelyeden vagy. Erősnek kell lennem, de el akarok menni José megnyitójára, és a szívem mélyén a mazochista énem látni akarja Christiant. Mély lélegzetet veszek, és visszamegyek az íróasztalomhoz.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Holnap

Dátum: 2011. június 8. 14:25

Címzett: Christian Grey

Szia, Christian!

Köszönöm a virágot, nagyon szép.

Igen, jól jönne a fuvar.

Köszönöm.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő személyi asszisztense, SIP

Ellenőrzöm a telefonomat, még mindig átirányításra van beállítva. Jack értekezleten ül, így aztán gyorsan hívom Josét.

– Szia, José, itt Ana.
– Szia, idegen! – Olyan meleg, olyan kedves a hangja, hogy majdnem újra elbőgöm magam.
– Nem beszélhetek hosszan. Hánykor legyek ott holnap a megnyitón?
– Hát eljössz? – kérdezi lelkesen.
– Igen, persze. – Elképzelem széles vigyorát, és öt napja először mosolyodok el őszintén.
– Fél nyolckor.
– Ott találkozunk. Szia, José!
– Szia, Ana!

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Holnap
Dátum: 2011. június 8. 14:27
Címzett: Anastasia Steele

Drága Anastasia!
Hányra menjek érted?

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Holnap
Dátum: 2011. június 8. 14:32
Címzett: Christian Grey

José megnyitója fél nyolckor lesz. Mit javasolsz?

Anastasia Steele
Jack Hyde, felelős szerkesztő személyi asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Holnap
Dátum: 2011. június 8. 14:34
Címzett: Anastasia Steele

Drága Anastasia!

Portland nincs olyan közel. Háromnegyed hatra érted megyek.
Alig várom, hogy lássalak.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Holnap
Dátum: 2011. június 8. 14:38
Címzett: Christian Grey

Akkor találkozunk.

Anastasia Steele
Jack Hyde felelős szerkesztő személyi asszisztense, SIP

Ó, istenem, látni fogom Christian! Öt nap óta először egy parányit jobb a kedvem, sőt az ő hogylétén tűnődöm.

Vajon hiányoztam neki? Nyilván nem úgy, ahogyan ő hiányzott nekem. Talált magának új alávetettet? Olyan fájdalmas a gondolat, hogy azonnal elvetem. A levélhalomra pillantok, amelyet át kell nézнем Jacknek, s miközben ismét megpróbálom kiverni Christiant a fejből, nekiveselkedem a munkának.

Este az ágyban csak forgolódom, és próbálok aludni. Ma végre nem sírom álomba magam.

Lelki szemeim előtt felidézem Christian arcát, amilyenek az utolsó alkalommal láttam, amikor eljöttem a lakásból. Még mindig kínoz az a gyötrelmes tekintet. Emlékszem, nem akarta, hogy elmenjek. Fura. Miért maradtam volna, mikor a dolgok ilyen holtpontra jutottak? Mindketten a magunk forró kását kerülgettük. Én a büntetéstől való félelmemet. Ő mitől... fél? A szerelemtől?

Oldalra fordulok, magamhoz ölelem a párnát. Elönt a szomorúság. Christian úgy gondolja, nem érdemli meg, hogy szeressék. Miért érez így? Talán a gyermekkorához van köze? A vérszerinti anyjához, a narkós kurvához? Hajnalig kísértenek ezek a gondolatok, míg végül kimerült, nyugtalan álomba zuhanok.

A nap csak cammog és cammog, Jack pedig szokatlanul figyelmes. Gyanítom, hogy Kate szilvaszínű ruhája meg a fekete, magas sarkú csizma az oka, melyeket Kate szekrényéből csentem el, de most nem törődöm ezzel. Úgy döntök, az első fizetésemből felöltözködöm. A ruha bővebb rajtam, mint ezelőtt, de úgy teszek, mintha nem venném észre.

Végre fél hat van, fogom a dzsekim, a táskám, és igyekszem megnyugtatni az idegeimet. Hamarosan találkozom vele.

– Randid van ma este? – szól oda Jack kifelé menet.

– Igen. Nem. Nem igazán.

Felvonja a szemöldökét, láthatóan föltámadt a kíváncsisága.

– Pasi?

Elpirulok.

– Nem. Barát. Volt pasi.

– Esetleg holnap megihatnánk valamit munka után. Kemény első heted volt, Ana. Meg kéne ünnepelnünk. – Rám mosolyog, valami ismeretlen érzelem suhan át az arcán, ami zavarba ejt.

Zsebre tett kézzel baktat ki a dupla ajtón, én pedig homlokráncolva nézek utána. Meginni valamit a főnökömmel? Olyan jó ötlet ez?

A fejemet csóválom. Előbb túl kell élnem egy estét Christian Greyjel. Hogy leszek képes rá? Besietek a mosdóba néhány utolsó ecsetvonásra.

A nagy falitükörben hosszan, alaposan szemügyre veszem az arcomat. A megszokott sápadt énem, a túl nagy szemem alatt sötét karikák. Nyúzottnak, riadtanak látszom.

Jesszusom, bárcsak értenék a sminkeléshez! Kihúzom a szemem, egy kis szempillafesték, és megcsipkedem az arcomat, hátha ezzel némi szint adok neki. Elrendezem a hajam, hogy művészien hulljon le a hátamon, majd mély lélegzetet veszek.

Idegesen vágok át az előcsarnokon, mosolyogva intek Clairenek a recepción, azt hiszem, barátok leszünk. Jack éppen Elizabeth-tel beszélget, de széles mosollyal siet ajtót nyitni nekem.

– Csak utánad, Ana – dűnnyögi.

– Köszönöm – somolygok zavartan.

Odakinn Taylor már vár. Kinyitja a kocsni hátsó ajtaját. Habozva pillantok Jack felé, aki utánam jött. Döbbenet mered az Audi SUV-ra.

Megfordulok, beszálok a kocsiba, és ott van ő. Christian Grey. Szürke öltönyt visel, nyakkendő nélkül, nyitott gallérú fehér inget. Szürke szeme ragyog.

Kiszárad a szám. Csodásan néz ki, leszámítva, hogy haragosan pillant rám. Jaj, ne!

– Mikor ettél utoljára? – veti oda, amikor Taylor becsukja mögöttem az ajtót.

A fenébe!

– Szia, Christian! Én is örülök, hogy látlak.

– Most hagyd az okos szádat. Válaszolj! – Szikrázik a szeme.

Szent szar!

– Öö... délben ettem egy joghurtot. Ja, és egy banánt.

– Mikor ettél utoljára tisztességes ételt? – kérdezi keserűen.

Taylor becsusszan a vezetőülésbe, indít, és besorol a forgalomba.

Fölnézek. Jack integet, bár fel nem foghatom, miként láthat a sötétített üveg mögött. Visszaintegetek.

– Ki ez? – csattan fel Christian.

– A főnököm. – A mellettem ülő gyönyörű férfira pillantok, akinek a szája kemény vonallá keskenyedik.

– Szóval? Az utolsó rendes étkezésed?

– Christian, ez tényleg nem tartozik rád – motyorgom, és igen bátoran érzem magam.

– Minden rád tartozik, amit csinálsz. Halljam!

Nem tartozik rá. Frusztráltan felnyögök, az égre meresztem a tekintetem, mire Christian összehúzza a szemét. És most, napok óta először, nevetni akarok. Keményen küzdök, hogy elfojtsam a felkíváncozó kuncogást. Christian arca ellágyul, miközben igyekszem komoly képet vágni, és halvány mosoly jelenik meg szépen formált ajkán.

– Nos? – kérdezi, és már lágyabb a hangja.

– *Pasta alla vongole*, a múlt pénteken – suttogom.

Lehunyja a szemét. Harag és talán megbánás fut át az arcán.

– Értem – mondja, és kifejezéstelen a hangja. – Legalább két kilót fogytál, vagy még annál is többet azóta. Kérlek, egyél, Anastasia – korhol.

Lenézek az ölemben összekulcsolt kezemre. Miért kelt bennem mindig olyan érzést, mintha rossz kölyök volnék?

Christian felém fordul.

– Hogy vagy? – kérdezi, és még mindig lágy a hangja.

Hát, igazából szarul... Nyelek egyet.

– Ha azt mondanám, remekül, hazudnék.

Hangosan szívja be a levegőt.

– Én is – mondja halkán, és megfogja a kezem. – Hiányzol – teszi hozzá.

Jaj, ne! Bőr a bőrhöz...

– Christian, én...

– Ana, kérlek. Beszélünk kell.

Mindjárt elbőgöm magam. Ne!

– Christian, én... kérlek... annyit sírtam – suttogom, és próbálom féken tartani az érzéseimet.

– Ó, bébi, ne... – Magához húz, és mire észbe kapok, már az ölében vagyok. Átkarol, orrát a hajamba fúrja. – Nagyon hiányoztál, Anastasia – sóhajtja.

Ki akarok szabadulni a szorításából, némi távolságot tartani tőle, de a karjába zárt. A mellkasához szorít. Elolvadok. Ó, itt a helyem.

Nekitámasztom a fejemet, a hajam csókolgatja. Otthon vagyok. Vászon, öblítő, tusfürdő illatát érzem és a kedvencemet: a Christian illatot. Egy pillanatra átengedem magam az illúzióknak, hogy minden rendben lesz, s ez megnyugtatja a feldúlt lelkemet.

Taylor néhány perc múlva a járda mellé húzódik, és megáll, bár még a városban vagyunk.

– Gyere, megjöttünk – emel le Christian az öléből.

Mi van?

– A helikopter-felszálló... az épület tetején. – Christian magyarázatként az épület felé pillant.

Hát persze. Charlie Tango. Taylor nyitja az ajtót, én kiszállok. Melegen, szinte atyáskodva mosolyog, amitől biztonságban érzem magam. Én is rámosolygok.

– Vissza kéne adnom a zsebkendőjét – mondom.

– Tartsa meg, Miss Steele, a jókívánságaimmal együtt.

Elpirulok. Christian körbekerüli az autót, és megfogja a kezem. Fürkész pillantást vet Taylorra, aki szenvtelenül néz vissza rá, nem árul el semmit a tekintete.

– Kilenc? – kérdi Christian.

– Igen, uram.

Christian bólint, megfordul, és a kétszárnyú ajtón át bevezet a hatalmas előcsarnokba. Élvezem, ahogy hosszú, ügyes ujjai az enyémre kulcsolódnak. Érzem az ismerős vonzást – az erő hat rám, mint Ikaruszra a Nap. Egyszer már megégttem, és tessék, újra itt vagyok.

Odaérünk a lifthez, Christian megnyomja a hívógombot. Lopva felnézek rá. Az a rejtélyes félmosoly játszik az arcán. Kinyílik az ajtó, elengedi a kezem, és beterel.

Csukódik az ajtó, és megkockáztatok egy újabb pillantást. Engem néz, sűrű szeme életteli, s a levegőben ott szikrázik kettőnk között az elektromosság. Tapintható. Szinte érzem az ízt, ott lüktet közöttünk, húz minket egymás felé.

– Ó, istenem – nyögök fel, és egy pillanatig sűtkérezem ebben az ősi, zsigeri vonzerőben.

– Én is érzem – mondja Christian. Átható, felhős a tekintete.

Sötéten, halálosan gyűlik a vágy az ágyékomban. Christian megragadja a kezem, hüvelykujjával súrolja az ujjizületeimet, és minden izmom csodásan megfeszül mélyen a belsőmben.

Szent tehén! Hogyan hathat még mindig ilyen erővel rám?

– Kérlek, ne rágcsáld az ajkad, Anastasia – suttozja.

Felnézek rá, és elengedem az ajkam. Kívánom. Most, itt, a liftben. Hogy is ne kívánnám?

– Tudod, mit tesz ez velem – mormogja.

Ó, hát még hatással vagyok rá. Belső istennőm kezd felébredni öt napja tartó duzzogásából.

Hirtelen nyílik a liftajtó, és megtörik a varázs. Már kinn vagyunk a tetőn, fúj a szél, és hiába a fekete dzseki, fázom. Christian átkarol, magához húz, így sietünk Charlie Tangóhoz. A helikopter a leszálló közepén áll, rotorpengéi lassan forognak.

Magas, szőke, szögletes állú, sötét öltönyös férfi ugrik ki belőle. Lehajolva fut felénk. Kezet fog Christiannal, túlharsogja a rotorok hangját.

– Indulásra kész, uram. Az öné.

– Minden ellenőrzés megtörtént?

– Igen, uram.

– Érte jön nyolc harminc körül?

– Igen, uram.

– Taylor odakint várja.

– Köszönöm, Mr. Grey. Biztonságos repülést Portlandbe. Hölgyem. – Tiszteleg felém. Christian anélkül, hogy elengedne, biccent, lehajol, és a helikopter ajtajához vezet.

A fedélzeten szorosan beköt a biztonsági övbe, jó feszesre húzza a szíjakat. Értő pillantást vet rám, és azzal a titkos mosollyal néz.

– Ez majd a helyeden tart. Meg kell mondanom, szeretem rajtad ezt a hámat. Ne nyúlj semmihez!

Vérvörös vagyok, ő pedig hüvelykujjával végigsimít az arcomon, mielőtt odaadná a fülhallgatót. Én is szeretnék megérinteni, de úgysem hagyod. Mogorván nézek rá. Különben is, annyira meghúzta az övet, hogy mozdulni is alig tudok.

Christian elhelyezkedik az ülésben, becsatolja magát, majd nekilát a repülést

megelőző ellenőrzésnek. Árad belőle a hozzáértés. Csábító. Felveszi a fülhallgatót, megpöccint egy kapcsolót, és a rotor felgyorsul. Fülüketítő a zaj.

Felém fordul.

– Mehetünk, bébi? – Hangja visszhangos a fülhallgatóban.

– Igen.

Rám villantja azt a kisfiús vigyorát. Hú, de régen láttam.

– Sea-Tac torony, itt Charlie Tango. Tango Echo Hotel, engedélyt kér felszállásra Portlandbe, PDX-en keresztül. Visszaigazolást kérek. Vége.

A légiirányító testetlen hangja válaszol, utasításokat sorol.

– Vettem, torony. Charlie Tango rendben, vége, kilépek. – Christian lenyom két kapcsolót, megmarkolja a botkormányt, és a helikopter lassan, puhán emelkedni kezd az esti égbolt felé.

Seattle távolodni kezd, és rengeteg a látnivaló.

– Egyszer már üldözőbe vettük a hajnalt, Anastasia, most a napnyugtát kergetjük – hallom Christiant a fülhallgatóban. Meglepődve, tátott szájjal fordulok felé.

Mit jelentsen ez? Hogy képes a legromantikusabb dolgokat mondani? Rám mosolyog, és nem tudom megállni, bátortalanul visszamosolygok rá.

– Most többet is láthatunk, nem csak a lenyugvó napot – mondja.

Az előző alkalommal, amikor Seattle-be repültünk, sötét volt, de most káprázatos a látvány, a szó szoros értelmében nem evilági. A legmagasabb épületek között repülünk egyre magasabbra és magasabbra.

– Ott van az Escala – mutat az épület felé. – Amott a Boeing, és arra látod a Space Needle-t.

A nyakam nyújtogatom.

– Még soha nem voltam ott.

– Elviszlek oda vacsorázni.

Tessék?

– Christian, mi szakítottunk.

– Tudom. Attól még elvihetlek oda, és megetethetlek. – Rám néz.

Elvörösödve csóválom a fejem, és kevésbé rázós témát keresek. – Gyönyörű idefent, köszönöm.

– Hatásos, mi?

– Az hatásos, hogy képes vagy rá.

– Csak nem hízeleg, Miss Steele? Sokféle képességgel rendelkezem.

– Tökéletesen tisztában vagyok veled, Mr. Grey.

Felém fordítja a fejét, önelégülten mosolyog, és öt nap óta most először kezdek megnyugodni egy kicsit. Talán nem is lesz olyan rossz.

– Milyen az új munkád?

– Jó. Érdekes.

– És milyen a főnököd?

– Ó, okés. – Hogyan mondhatnám el neki, hogy Jack feszélyez.

Christian felém fordul és rám mered.

– Mi baj? – kérdezi.

– Attól eltekintve, ami nyilvánvaló, semmi.

– Ami nyilvánvaló?
– Ó, Christian, néha tényleg nehézfejű vagy.
– Nehézfejű? Én? Nem vagyok biztos benne, hogy díjazom ezt a hangnemet, Miss Steele.

– Hát akkor ne díjazd.
Mosolyra húzódik az ajka.
– Hiányzott az okos szád.
Felnöögök. Legszívesebben kiáltanám, hogy te is hiányoztál nekem, és minden hiányzott, nemcsak a szád. De csöndben maradok, s miközben délnek repülünk, csak bámulok kifelé abból az akváriumból, amelyet Charlie Tangónak neveznek. Tőlünk jobbra alkonyodik, a Nap egész mélyen üla láthatáron. Hatalmas, ragyogó, tüzes narancs, én pedig újra Ikarusz vagyok, aki túl közel repül hozzá.

Az alkony követ bennünket Seattle-ből. Az opálos égbolton a rózsaszín és akvamarin árnyalatai oly álomszerűen szövődnek egymásba, amire csak természetanyánk képes. Tiszta, hűvös az este, Portland csillogó fényei kacsintva üdvözölnek, amikor Christian leteszi Charlie Tangót. Annaka barna téglapépületnek a tetején vagyunk, ahonnan alig három hete fölszálltunk.

Jesszusom, milyen csekély idő! Én mégis úgy érzem, mintha egész életemben ismertem volna Christiant. Leállítja a motort, mindenféle kapcsolókat nyomogat, a rotorok megállnak, végül csak a saját lélegzetemet hallom a fülhallgatóban. Hmm. Egy kicsit a Thomas Tallis élményre emlékeztet. Elsápadok. Egyelőre nem akarok belemenni ebbe.

Christian kikapcsolja a biztonsági övét, és áthajol, hogy kicsatolja az enyémet is.
– Jól utazott, Miss Steele? – kérdezi. Gyöngéd a hangja, szürke szeme ragyog.
– Igen, Mr. Grey, köszönöm – felelem udvariasan
– Na, jó, menjünk, nézzük meg a srác fotóit. – A kezét nyújtja. Elfogadom, és kiszállok Charlie Tangóból.

Szakállas, ősz férfi jön elénk széles mosollyal. Megismerem, a múltkori öreg az.
– Joe! – Christian mosolyog, elengedi a kezem, hogy szívélyesen megrázza az öregét.

– Vigyázzon rá, amíg Stephan megjön. Nyolc, kilenc körül ér ide.
– Meglesz, Mr. Grey. Asszonyom – biccent felém. – Az autója odalenn várja, uram. Ja, és a lift nem működik, a lépcsőn kell menniük.

– Köszönöm, Joe.
Christian ismét megfogja a kezem, és a tűzlépcső felé megyünk.
– Szerencséd, hogy csak három emelet, ebben a túsarkúban – morogja rosszállón.

Nem vicces.
– Nem tetszik a csizmám?
– Nagyon is tetszik, Anastasia. – Elsötétül a tekintete, és azt hiszem, talán hozzáfűz még valamit, de elhallgat. – Gyere. Lassan megyünk – mondja aztán. – Nem akarom, hogy eless, és kitörd a nyakad.

Csendben ülünk, miközben a sofőr a galériába visz minket. Az idegesség újra teljes erővel lesújt rám, és rádöbbenek, hogy a Charlie Tangóban töltött idő amolyan csalóka szélcsend volt egy tomboló orkánban. Christian csöndes, tépelődő, sőt nyugtalan valami miatt; a korábbi lazább hangulat eltűnt. Annyi mindent szeretnék mondani, de túl rövid az út. Christian elgondolkodva néz ki az ablakon.

– José csak barát – mondom halkán.

Christian felém fordul, pillantása sötét, óvatos, semmit nem árul el. A szája – ó, a szája elvonja a figyelmemet minden másról, és akaratlanul is felidézem, amikor rajtam volt – mindenütt. Lángol a bőröm. Christian moccan az ülésben, a homlokát ráncolja.

– Az a gyönyörű szempár túl nagy most az arcodon, Anastasia. Kérlek, ígérd meg, hogy rendesen eszel.

– Igen, Christian. Rendesen fogok enni – felelem automatikusan. Frázis.

– Komolyan gondolom.

– Csakugyan? – Hangomból óhatatlanul kihallatszik a bosszúság. Ennek a pasinak a pófátlansága... ez az alak, aki miatt az elmúlt néhány napban a poklot éltem át. Nem, ez tévedés. Magam miatt éltem át a poklot. Nem. Ómiatta. Zavartan csóválom a fejem.

– Nem szeretnék veszekedni veled, Anastasia. Vissza akarlak szerezni, és egészségesen – mondja gyöngéden Christian.

Tessék? Mit jelentsen ez?

– De semmi nem változott. Még mindig ötven árnyalat vagy.

– Majd hazafelé menet folytatjuk. Megérkeztünk.

Az autó megáll a galéria előtt, Christian kiszáll, nekem pedig elakad a szavam. Nyitja az ajtót, és kikászálódok.

– Miért csinálod ezt? – Túl hangos vagyok.

– Mit csinálok? – hökken meg Christian.

– Mondasz valami ilyesmit, aztán elhallgatsz.

– Megérkeztünk, Anastasia. Oda, ahová jönni akartál. Legyünk túl ezen, aztán beszélgetünk. Nem igazán akarok jelenetet az utcán.

Elpirulok és körülnézek. Christiannak igaza van. Túlságosan is nyilvános helyen vagyunk. Szigorúan néz rám. Összeszorítom az ajkam.

– Oké – motyogom duzzogva. Megfogja a kezem, és bevezet az épületbe.

Egy átalakított raktárépületben vagyunk. Téglafalak, sötétfa padló, fehér plafon és fehér csövek. Szellős és modern. Elég sokan vannak már a galériában, bort kortyolgatva csodálják José munkáit. Egy pillanatra tovatűnik minden bajom, hiszen a barátom megvalósította az álmát. Ez az, José!

– Jó estét mindenkinek, üdvözlöm önöket José Rodriguez kiállításán. – Fiala nő köszönt bennünket. Fekete ruhát visel, barna haja nagyon rövid, a rúzsa élénkpiros, fülében hatalmas karika lóg. Kurtán rám pillant, aztán a szükségesnél jóval hosszabban méregeti Christiant, majd elvörösödve pislog, amikor ismét felém néz.

A homlokom ráncolom. Ez a pasi az enyém – vagyis volt. Igyekszem nem haragosan nézni a lányra. Amikor ismét fókuszál, újra pislog egyet.

– Ó, nyilván te vagy Ana. Érezd jól magad. – Vigyorogva a kezembe nyom egy

szórólapot, és az italokkal meg rágcsálnivalókkal megrakott asztalhoz irányít.

Honnan tudja a nevem?

– Ismered? – vonja fel Christian a szemöldökét.

A fejem rázom. Én sem értem.

Christian vállat von.

– Mit iszol?

– Egy pohár fehérbort. Köszönöm.

Christian összeráncolja a homlokát, de nem szól, és a büféasztal felé indul.

– Ana!

José furakszik át egy csoporton.

Szent tehén! Öltönyt visel, és remekül néz ki. Sugárzó arccal néz rám. A karjába zár, magához szorít. Minden erőmet össze kell szednem, hogy ne törjön el a mécses. A barátom, az egyetlen barátom, most, hogy Kate elutazott. Könnyek gyűlnek a szemembe.

– Ana, annyira örülök, hogy el tudtál jönni – súgja a fülembe, aztán elhallgat, eltol magától, és végigmér.

– Mi van?

– Hé, minden rendben? Olyan... furán nézel ki. *Dio mio*, te lefogytál?

Visszapislogom a könnyeimet.

– Jól vagyok, José. Csak nagyon örülök neked. – A francba... de nem úgy. – Gratulálok a kiállításához. – Megremeg a hangom, látom az aggodalmat a jól ismert arcon. De tartanom kell magam.

– Hogy jutottál le? – kérdezi.

– Christian hozott el – felelem, és hirtelen óvatosra váltok.

– Ó! – José elkomorodik, és elenged. – Hol van? – Még komorabb lesz az ábrázata.

– Ott, italt hoz. – Christian felé biccentek, és látom, hogy egy sorban állóval cseveg. Amikor felé nézek, fölpillant, és egymásba kulcsolódik a tekintetünk. Egy pillanatra megdermedek, úgy nézem ezt a hihetetlenül jó megjelenésű férfit, aki engem figyel valamiféle kifürkészhetetlen érzellemmel. Forró pillantása éget, és egy pillanatra elveszünk, csak nézzük egymást.

Szent tehén... ez a gyönyörű férfi vissza akar szerezni engem, és mélyen a belsőmben lassan nyiladozik az édes öröm, akár a hajnalka pirkadatkor.

– Ana! – José ránt vissza az itt-és-mostba. – Annyira örülök, hogy eljöttél... figyelj, óva intelek...

– José, a *Portland Printz* újságírója van itt – szakítja őt félbe Miss Rövid haj és Vörös rúzs. – Gyere! – A lány udvariasan rám mosolyog.

– Menő, mi? A hírnév. – José vigyorog, és muszáj visszavigyorognom, hisz annyira boldog. – Később beszélünk, Ana. – Arcon csókol, és figyelem, ahogy odavonul egy fiatal nőhöz, aki mellett nyurga fotós áll.

Mindenütt José képei, némelyik jókora vászonra felnagyítva. Vannak fekete-fehér és színes felvételek is. Sok tájképből éteri szépség árad. Az egyik a Vancouver közelében lévő tónál készült, kora este van, a rózsaszín felhők visszatükröződnek a víz nyugodt felszínén. Egy pillanatra magával ragad a kép nyugalma és békéje. Lenyűgöző.

Christian csatlakozik hozzám. Mély lélegzetet veszek, nyelek egyet, és igyekszem visszanyerni valamennyit korábbi erőmből. A kezembe ad egy pohár fehérbort.

– Megüti a szintet? – Normálisabb a hangom.

Kérdő pillantást vet rám.

– A bor.

– Nem. Csak ritkán üti meg az ilyen eseményeken. Egész tehetséges a srác. – Christian a tónál készült képet csodálja.

– Mit gondolsz, miért őt kértem meg, hogy készítse el a portrédat? – Sugárzik hangomból a büszkeség. Christian szeme szenvtelenül siklik a fényképről rám.

– Christian Grey? – A *Portland Printz* fotósa közeledik felénk. – Készíthetek önről egy képet, uram?

– Persze. – Christian elrejt bosszúságát. Hátralepek, de megmarkolja a kezem, és maga mellé húz. A fotós kettőnkre néz, nem tudja leplezni csodálkozását.

– Mr. Grey, köszönöm. – Elkattint néhány felvételt. – Miss... – kérdezi.

– Steele – felelem.

– Köszönöm, Miss Steele. – És elsiet.

– Kerestem rólad képeket az interneten, ahol partner van veled. De egyet sem találtam. Kate ezért gondolta, hogy meleg vagy.

Christian szája mosolyra húzódik.

– Ez megmagyarázza azt az illetlen kérdésedet. Nem, nem járok senkivel, Anastasia... csak veled. De ezt már tudod. – A szeméből süt az őszinteség.

– Szóval soha nem mentél sehová az... – idegesen körülnézek, nem hallja-e valaki – az alárendeltekkel?

– Néha. De nem randizni. Tudod, vásárolni mentünk. – Vállat von, tekintete nem szakad el az enyémtől.

Ó, tehát csak a játszószobában voltak – a Fájdalom vörös szobájában és a lakásán. Nem tudom, mit érzek.

– Csak te, Anastasia – suttogja.

Elvörösödök, és lesütöm a szemem. Az ujjaimat nézem. A maga módján törődik velem.

– A barátod szemlátomást inkább tájképeket készít, mintsem portrékat. Gyere, nézzünk körül. – Christian a kezét nyújtja, és én elfogadom.

Elsétálunk még néhány nyomat mellett, és egy pár biccent felém. Szélesen mosolyognak, mintha ismernének. Biztosan azért, mert Christiannal vagyok. De egy fiatal férfi nyíltan bámul rám. Különös.

Befordulunk egy sarkon, és már látom, minek köszönhetem e fura pillantásokat. A szemközi falon hét jókora portré lóg – rólam.

Hüledezve, döbbenet meredek a képekre, a vér kifut az arcomból. Én, amint duzzogok, nevetek, bosszankodok, komoly vagyok, vidám. Mindegyik szuperközeli, fekete-fehérben.

Szent szar! Emlékszem, José sokszor babrált a gépével, amikor átjött hozzánk, vagy én kísértem el, mint sofőr és fényképészegéd. Azt hittem, csak úgy kattintgat, nem ilyen tolakodó, kandi kamera felvételeket csinál.

Fölnézek Christianra, aki megbűvölten nézi egymás után a képeket.

– Úgy tűnik, nem én vagyok az egyetlen – morogja rejtélyesen, és a szája kemény vonallá keskenyedik.

Azt hiszem, haragszik. Jaj, ne!

– Bocsáss meg – mondja, csillogó, szürke szeme egy pillanatig a padlóhoz szögez. Sarkon fordul, és a recepciós asztal felé megy.

Most mi a baja? Dermedten figyelem, amint élénken magyaráz Miss Rövid haj és Vörös rúzsnek, majd előhúzzaa tárcáját, és kiveszi belőle a hitelkártyáját.

A fenébe! Biztosan megvette az egyiket.

– Húha! Maga a múzsa. Óriásiak ezek a képek. – Világosszőke üstökű fiatalember riaszt meg. Aztán egy kéz érinti a könyökömet, Christian visszajött.

– Maga szerencsés fickó. – Szőke üstök Christianra mosolyog, ő hideg tekintettel válaszol.

– Az vagyok – morogja sötéten, és félrevon.

– Megvetted valamelyiket?

– Valamelyiket? – horkan, miközben nem veszi le szemét a képekről.

– Többet vettél?

A szemét forgatja.

– Az összeset megvettem, Anastasia. Nem akarom, hogy holmi idegenek szemezzenek veled az otthonuk magányában.

Kikíváncozik belőlem a nevetés.

– Inkább te legyél az?

Haragosan néz rám, talán váratlanul érte a pimaszságom, de inkább csak a jókedvét igyekszik leplezni.

– Hogy őszinte legyek, igen.

– Perverz – formálok hangtalanul, és az alsóajkamba harapok, hogy visszafojtsam a mosolyt.

Tátva marad a szája, immár egyértelmű, hogy jól mulat. Elgondolkodva simít végig az állán.

– Ezzel az állítással nem vitatkozhatok, Anastasia. – A fejét csóválja, tekintete ellágyul jókedvében.

– Szívesen megvitátnám veled, de aláírtam egy titoktartási kötelezettséget.

Felsőhajt, végigmér, és elsötétül a szeme.

– Hogy mit tennék azzal az okos száddal – mormogja.

Eláll a lélegzetem, tökéletesen értem, mire gondol.

– Nagyon durva vagy. – Megpróbálok adni a felháborodottat. Sikerül. Csakugyan nem tudja, hol a határ?

Önelégülten rám vigyorog, majd a homlokát ráncolja.

– Olyan ellazult vagy ezeken a képeken, Anastasia. Nem sűrűn látlak ilyennek.

Mi van? Húha! Megint egy témaváltás – hol a logika? – játékosból komolyra.

Elpirulok, és lenézek a kezemre. Christian hátrahúzzaa fejem, hosszú ujjai érintésétől bennem akad a levegő.

– Azt akarom, hogy velem is ilyen ellazult legyél – suttogja. A jókedv minden nyoma eltűnt.

Mélyen a bensőmben ismét mocomogni kezd az az öröm. De mégis, hogy

lehetne? A vitás kérdéseink megmaradtak.

– Ha ezt akarod, ne legyél olyan fenyegető velem – csattanok föl.

– Meg kell tanulnod kommunikálni, és elmondani az érzéseidet – vág vissza, és villog a szeme.

Mély lélegzetet veszek.

– Christian, te azt akartad, hogy alávetett legyek. Ez a probléma gyökere. Benne van az alávetett definíciójában. Te küldted nekem e-mailben. – Elhallgatok, próbálom felidézni a szavakat. – Azt hiszem, a szinonimák a következők. Idézem: „engedékeny, szolgálatkész, alkalmazkodó, irányítható, passzív, beletörődő, türelmes, szelíd”. Nem volna szabad rád nézmem. Nem szólhatok hozzád, amíg nem kapok rá engedélyt. Mégis, mit vársz tőlem? – Szinte sziszegek.

Pislog, és még jobban ráncolja a homlokát, miközben folytatom.

– Nagyon összezavar, amikor veled vagyok. Nem akarod, hogy dacoljak veled, de közben szereted az „okos számat”. Engedelmisséget akarsz... kivéve, amikor nem, de csak azért, hogy megbüntethess. Egyszerűen nem tudom, mi mennyi, amikor veled vagyok.

Christian összehúzza a szemét.

– Jó észrevétel, jól megfogalmazva, Miss Steele. – Hideg a hangja. – Gyere, menjünk enni.

– Még fél órája sem vagyunk itt.

– Láttad a képeket, beszéltél a sráccal.

– Josénak hívják.

– Már beszéltél Joséval... azzal a férfival, aki éppen a nyelvét igyekezett letuszkolni a vonakodó szádba, amikor utoljára láttam, amikor te részeg és beteg voltál – morogja dühösen.

– Soha nem ütött meg – köpöm a választ.

Christian dühödten néz, minden pórusából árad a harag.

– Ez övön aluli ütés volt, Anastasia – suttogja fenyegetően.

Elvörösödök, Christian pedig a hajába túr, majd szétveti az alig visszatartott harag. Állom a pillantását.

– Elviszlek enni valamit. Itt hervadsz el a szemem előtt. Keresd meg a srácot, búcsúzz el tőle.

– Kérlek, nem maradhatnánk még?

– Nem. Megyünk. Most. Búcsúzz el!

Mérgesen nézek rá, és forr a vérem. Mr. Átkozottul irányításmániás! Dühösnek lenni jó. A harag jobb, mint a sírás.

Elvonszoló a tekintetem Christianról, és a helyiséget pásztázom José után. Egy csoport fiatal nővel beszélget. Feléje indulok, és távolodok Ötventől. Pusztán azért, mert ő hozott ide, már azt kell tennem, amit mond? Mégis, kinek képzei magát?

A lányok csüngenek José minden szaván. Egyiküknek eláll a lélegzete, amikor odaérek, nem kétséges, hogy felismert a portrékról.

– José.

– Ana. Elnézést, lányok. – Rájuk mosolyog, átkarol, és bizonyos mértékig élvezem. José nagyon menő, lenyűgözi a hölgyeket.

– Dühösnek látszol – mondja.
– Mennem kell.
– Csak most jöttél.
– Tudom, de Christiannak vissza kell mennie. Csodálatosak a képek, José. Nagyon tehetséges vagy.

Ragyog az ábrázata.

– Örülök, hogy láttalak.

José igazi medveöleléssel ölel magához, úgy fordít, hogy látom Christiant a galéria másik végében. Bosszúsan néz, biztosan azért, mert José karjában vagyok. Ezért hát egy kiszámított mozdulattal átkarolom José nyakát. Christian mindjárt szétrobban. Sötét pillantása egészen fenyegetőre vált, és lassan elindul felénk.

– Kösz, hogy figyelmeztetted a rólam készült portrékra – motyogom.

– A kur... Bocs, Ana, szólnom kellett volna. Tetszettek?

– Ó... nem is tudom – felelem az igazságnak megfelelően, és kizökkent a kérdés.

– Az összes elkelt, szóval valakinek tetszenek. Hát nem buli? Poszterlány lettél. –

Még szorosabban ölel, amikor Christian odaér, és szikrát szór a szemé, de szerencsére José nem látja. Elenged.

– Ne tűnj el, Ana! Ó, Mr. Grey, jó estét!

– Mr. Rodriguez, őszinte elismerésem. – Christian fagyosan udvarias. – Sajnálom, hogy nem maradhatunk, de vissza kell érnünk Seattle-be. Anastasia? – Finoman hangsúlyozza a többes számot, és a kezemet is megfogja.

– Szia, José! Még egyszer gratulálok. – Gyorsan arcon csókolom, és mire észbe kapok, Christian már ki is rángat az épületből. Tudom, hogy fortyog a visszafojtott indulattól, ahogyan én is.

Odakint gyorsan körülnéz, majd balra indul, és hirtelen beránt egy mellékutcába. Nekilök a falnak, két kézzel megmarkolja az arcomat, és kényszerít, hogy fölnézzek szenvedélyes, eltökélt szemébe.

Sóhajtok, és a szája lecsap. Vadul csókol. Egy pillanatra összekocannak a fogaink, aztán a nyelve a számban.

A vágy úgy robban testemben, akár a július negyedik tűzijáték. Visszacsókolom, szenvedélyem felér az övével, a hajába túrok, erősen húzom. Christian felnyög, halk, érzéki hang tör fel a torkából, és visszhangzik bennem. Keze lesiklik a testemen a combomig, ujjai a szilvaszín ruhán keresztül a húsomba mélyednek.

Az elmúlt hét minden szívfájdalmát és gyötrelmét beleadom a csókba, magamhoz préselem őt, és belém hasít – a vakító szenvedély pillanatában megértem –, hogy Christian ugyanezt teszi, ugyanezt érzi.

Zihálva bontakozik ki a csókból. Szeméből süt a vágy, lángra lobbantja amúgy is forró véretem.

– Te. Az. Enyém. Vagy – mordul rám, megnyomva minden egyes szót. Eltol magától, lehajol, s a térdére támaszkodik, mintha lefutotta volna a maratont. – Az ég szerelmére, Ana!

A falnak dőlök, lihegek én is, igyekszem úrrá lenni testem szemérmetlen reakcióján, hogy lehiggadjak.

- Sajnálom – suttogom, amint újra kapok levegőt.
- Sajnálhatod is. Tudom, miben mesterkedtél. A fotóst akarod, Anastasia? Egyértelmű, hogy vannak érzései irántad.
- Elpirulok, és megrázom a fejem.
- Nem. Ő csak egy barát.
- Egész felnőtt életemben igyekeztem elkerülni mindenszélsőséges érzelmet. De te... olyan érzéseket hozol ki belőlem, amelyek teljesen idegenek tőlem. Ez nagyon... – Homlokát ráncolva keresi a megfelelő szót – összezavar. Szeretem, ha a kezemben van az irányítás, és ha veled vagyok – elhallgat, a pillantása átható –, ez elvész.
- Legyint, majd a hajába túr, és mély lélegzetet vesz. Megfogja a kezem.
- Gyere, beszélünk kell, és muszáj enned.

Második fejezet

Intim hangulatú kis étterembe vezet.

– Ez megteszi – morogja. – Nincs sok időnk.

Nekem jónak tűnik a hely. Faszékek, vászon abroszok, és a falak ugyanolyan színűek, mint Christian játszósobájában. Mélyvörösek. Helyenként aranyozott tükrök, fehér gyertyák és karcsú vázákban fehér rózsák. A háttérben Ella Fitzgerald bűg arról a szerelemnek nevezett dologról. Nagyon romantikus.

A pincér egy kétszemélyes asztalhoz vezet egy kis beugróban, és várakozásteljesen ülök le, kíváncsi vagyok, mit akar Christian mondani.

– Nincs sok időnk – fordul a pincérhez, amikor leülünk. – Mindketten hátszint kérünk, közepesen átsütve, bearni mártással, ha van, sült krumplival, párolt zöldséggel, amia chefnek van, és kérem a borlapot is.

– Természetesen, uram. – A pincért lenyűgözi Christian hűvös, higgadt hatékonysága. Elsiet.

Christian az asztalra teszi a Blackberryjét. Jesszusom, nem is választhatok?

– És ha nem szeretem a hátszint?

Sóhajt.

– Ne kezd, Anastasia!

– Nem vagyok gyerek, Christian.

– Akkor ne is viselkedjél úgy.

Olyan, mintha arcul csapott volna. Ferde szemmel nézek rá. Szóval ez lesz. Izgatott, feszültséggel teli társalgás, igaz, nagyon romantikus környezetben, bár vallomás és virágok nélkül.

– Gyerek vagyok, mert nem szeretem a steaket? – dűnnyögöm, és próbálom leplezni a sértődöttségemet.

– Azért, mert szándékosan igyekszel féltékennyé tenni. Ez gyerekes. Egyáltalán nem vagy tekintettel a barátod érzéseire, hogy így vezeted őt az orránál fogva?

Christian keskeny vonallá szorítja össze a száját, és bosszúsan néz. Közben visszatér a pincér a borlappal.

Elpirulok. Erre nem gondoltam. Szegény José – egyáltalán nem akartam bátorítani. Hirtelen elszégyellem magam. Van benne valami; nem gondolkodtam. Christian a borlapot nézi.

– Akarsz te választani? – kérdezi. Várakozásteljesen vonja fel a szemöldökét, maga a megtestesült arrogancia. Tudja, hogy egyáltalán nem értek a borokhoz.

– Te választasz – felelem duzzogva, de megszelídülten.

– Két pohár Barossa Valley Shirazt kérek.

– Ó... ez a bor csak üveggel rendelhető, uram.

– Akkor egy üveggel – csattan rá Christian.

– Uram. – A pincér meghunyászkodva visszavonul. Meg tudom érteni. A homlokom ráncolom Ötvenre. Mi rájja? Ó, nyilván én, és valahol a pszichém mélyén a belső istennőm álmosan felemelkedik, nyújtózkodik és mosolyog. Egy ideje aludt.

– Nagyon mogorva vagy.

Christian szenttelen tekintettel mered rám.

– Vajon miért?

– Hát, jó megtalálni a kellő hangszínt egy intim és őszinte beszélgetéshez a jövőről, nem? – Édesen mosolygok rá.

Összeszorítja a száját, aztán ajka szinte vonakodva mozdul, és tudom, hogy próbál visszafojtani egy mosolyt.

– Elnézést – mondja.

– Elfogadom a bocsánatkérést, és örömmel tudatom veled, hogy még nem tértem át a vegetáriánus étkezésre azóta, hogy utoljára együtt ettünk.

– Tekintve, hogy ez volt az utolsó alkalom, amikor ettél, azt hiszem, ez vitatható.

– Már megint ezt a szó: vitatható.

– Vitatható – mondja halkán, s tekintete ellágyul a jókedvtől. A hajába túr, és ismét komolyra vált. – Ana, amikor utoljára beszéltünk, ott hagytál. Egy kicsit ideges vagyok. Én megmondtam neked, hogy vissza akarlak szerezni, de te nem mondtál erre semmit. – Átható a pillantása, várakozásteljes, és az őszintesége lefegyverző. Mi a csodát mondhatok erre?

– Hiányoztál... nagyon hiányoztál. Christian. Az elmúlt néhány nap... nehéz volt. – Nyelek egy nagyot, és a gombóc a torkomban duzzadni kezd, ahogy felidézem azt a gyötrelmet, amelyet átéltem az után, hogy otthagytam.

Ez a hét volt életem legrosszabb hete, szinte leírhatatlan az a fájdalom. De főbe kólint a valóság, s elakad a lélegzetem.

– Semmi nem változott. Nem lehetek az, aki akarod, hogy legyek – préselem ki a szavakat a torkomban levő gombócon keresztül.

– Az vagy, aki akarom, hogy legyél – mondja. Halk, de nyomatékos a hangja.

– Nem, Christian, nem vagyok.

– Azért vagy zaklatott, ami a múltkor történt. Ostobán viselkedtem, és te... te is. Miért nem mondtad ki a biztonsági szót, Anastasia? – Megváltozik, vádló lesz a hangja.

Tessék? Hú, megint irányváltás. Elpirulva pislogok rá.

– Válaszolj.

– Nem tudom. Ez túl sok volt nekem. Próbáltam az lenni, aki akarod, hogy legyek, próbáltam elviselni a fájdalmat, és kiment a fejemből. Tudod... elfelejtettem. – Szégyenkezve suttogok, bocsánatkérően vonom meg a vállam. Jesszusom, lehet, hogy ezt az egész szívfájdalmat megúszhattuk volna.

– Elfelejtetted! – tör ki belőle a döbbenet, megmarkolja az asztal szélét, úgy mered rám. Picire húzom össze magam.

A francba! Már megint dühös rám. Belső istennőm is haragosan néz. Látod, ezt magadnak köszönheted.

– Hogy bízhatnék benned? – kérdi halkán. – Bármikor is?

A pincér megérkezik a borral, mi pedig csak ülünk és nézzük egymást, kék szem a szürkét. Mindketten teli vagyunk ki nem mondott vádaskodással, a pincér pedig fölöslegesen cifrázva a mozdulatot, kihúzza a dugót, és önt egy kis bort Christian poharába. Ő automatikusan érte nyúl, és iszik egy kortyot.

– Megfelel – közli kurtán.

A pincér óvatosan megtölti poharainkat, az asztalra helyezi az üveget, majd sietve visszavonul. Christian mindvégig nem veszi le rólam a szemét. Én török meg előbb, megszakítom a szemkontaktust, felveszem a poharamat, és nagyot kortyolok. Alig

érezem a bor ízét.

– Sajnálom – suttogom, és hirtelen olyan hülyének érzem magam. Otthagytam őt, mert úgy gondoltam, nem illünk egymáshoz, ő viszont azt mondja, megállíthattam volna?

– Mit sajnálsz? – kérdezi riadtan.

– Hogy nem használtam a biztonsági szót.

Lehunyorja a szemét, mintha megkönnyebbült volna.

– Megkímélhettük volna magunkat ettől a szenvedéstől – morogja.

– Te jól nézel ki. – Több mint jól. Te önmagad vagy.

– A külső becsaphat – mondja nyugodtan. – Egyáltalán nem érzem jól magam.

Azt érzem, hogy öt napja nem kel föl a nap, Ana. Folyamatos éjszakában élek azóta.

Levegőt sem kapok a beismeréstől. Ó, akárcsak én.

– Azt mondtad, soha nem hagysz el, mégis, bekeményítettél, és távoztál.

– Mikor mondtam, hogy soha nem hagylak el?

– Álmodban. Rég nem hallottam ilyen megnyugtató dolgot, Anastasia.

Felengedett bennem a feszültség.

Összeszorul a szívem. A borért nyúlok.

– Azt mondtad, szeretsz – suttogja. – Ez most tekintsem múlt időnek? – Halk a hangja, idegesség süt belőle.

– Nem, Christian...

Hosszan néz, és olyan sebezhetőnek látom, amikor kifújja a levegőt.

– Akkor jó.

Megdöbbszent a beismerés. Így megváltozott?! Amikor korábban mondtam neki, hogy szeretem, megrémült.

Visszatér a pincér, sietve leteszi elénk a tányérokat, és már ott sincs.

Szentséges pokol! Étel!

– Egyél – utasít Christian.

Éhes vagyok, de görcsben áll a gyomrom.

Itt ülök az egyetlen férfival, akit valaha is szerettem, és a bizonytalan jövőnket vitatjuk meg. Nem tesz ez jót az étvágyamnak. Kétkedően nézem az ételt.

– Isten engem úgy segítjen, Anastasia, ha nem eszel, a térdemre fektetlek itt, az étteremben, és ennek semmi köze nem lesz a szexuális kielégüléshez. Egyél!

Jeszusom, őrizze meg a nyugalma, Mr. Grey. A tudatalattim bosszúsan néz rám félhold szemüvege fölött. Tökéletesen egyetért Ötven árnyalattal.

– Oké, eszem. Radd el a viszkető tenyeredet, kérlek.

Nem mosolyog, továbbra is haragosan néz. Vonakodva felemelem a kést és a villát, vágok a steakből. Összefut a nyál a számban, olyan finom. Éhes vagyok, nagyon éhes vagyok. Rágni kezdek, és Christian láthatóan megnyugszik.

Csöndben eszünk. A zene közben megváltozott, lány hangú nő énekel a háttérben, szavai visszhangoznak a gondolataimban.

Ötvenre pillantok. Evés közben engem figyel. Éhség, vágyakozás, aggodalom egyetlen forró pillantásban egyesül.

– Tudod, ki énekel? – Próbálok normálisan társalogni.

Christian hallgat, figyel.

– Nem... de jó, bárki legyen is.
 – Nekem is tetszik.
 Végül megjelenik arcán az a rejtélyes, kis magánmosoly. Mit tervez vajon?
 – Mi az? – kérdezem.
 A fejét rázza.
 – Egyél – mondja gyöngéden.
 Megettem a felét annak, ami a tányéron volt. Nem bírok többet. Ezt hogyan tárgyaljam meg vele?
 – Nem megy több. Eleget ettem. Elégedett, uram?
 Mozdulatlan arccal néz rám. Nem felel, csak az órájára pillant.
 – Tényleg teli vagyok – teszem hozzá, és kortyolok a finom borból.
 – Rövidesen indulnunk kell. Taylor már itt van, te pedig holnap reggel dolgozol.
 – Ahogyan te is.
 – Én jóval kevesebb alvással működőképes vagyok, Anastasia. De legalább ettél valamit.
 – Nem Charlie Tangóval megyünk vissza?
 – Nem. Sejtettem, hogy inni fogok. Taylor jön értünk. Különb is, így kettesben lehetünk néhány órát a kocsiban. Mi mást tehetnénk, mint beszélgetünk?
 Ó, hát ez a terve!
 Christian hívja a pincért, a számlát kéri, aztán fogja a Blackberryjét, és telefonál.
 – A Le Picotinban vagyunk, délnyugat, Third Avenue. – S ezzel le is teszi.
 Jesszusom, nagyon kurtán telefonál.
 – Olyan durván bánsz Taylorral, sőt majd mindenkivel.
 – Csak gyorsan a tárgyra térek, Anastasia.
 – Ma este még nem tértél a tárgyra. Semmi nem változott, Christian.
 – Van egy ajánlatom a számodra.
 – Ez az egész egy ajánlattal kezdődött.
 – Ez egy másfajta ajánlat.
 Visszatér a pincér, Christian átadja a hitelkártyát, egy pillantást sem vet a számlára. Engem néz elgondolkodva, míg a pincér lehúzza a kártyát. Christian telefonja csörren egyet, és rákukkant.
 Tehát van egy ajánlata? Most mi lesz az? Több lehetőség is átvillan az agyamon: emberrablás... hogy neki dolgozzak. Nem, egyik sem ésszerű. Christian elintézi a fizetést.
 – Gyere, Taylor odakinn van.
 Felállunk, és megfogja a kezem.
 – Nem akarlak elveszíteni, Anastasia. – Gyöngéden megcsókolja a kezem, és ajka érintése a bőrömmön, az egész testemben visszhangzik.
 Az Audi odakinn vár. Christian kinyitja az ajtót. Beszállok, s belesüppedek a puha bőrülésbe. Christian a vezető ajtajához megy. Taylor kiszáll a kocsiból, és kis ideig beszélgetnek. Ez nem a szokásos protokoll. Kíváncsi vagyok. Vajon miről beszélhetnek? Néhány perc múlva mindketten beszállnak, és Christianra pillantok, aki a szokásos, rezenéstelen tekintettel mered maga elé. Néhány kurta pillanatra engedem magamnak, hogy gyönyörködjek isteni arcélében: egyenes orr, telt, szobrász vésőjére méltó ajak, haja finoman hullik a homlokába. Ezt a csodás férfit nem nekem teremtették, az biztos.

Hirtelen lágy zene tölti be a kocsi hátsó részét, egy zenekari mű, amelyet nem ismerek. Taylor besorol a gyér forgalomba, az I-5-ösön, és Seattle felé tart.

Christian felém fordul.

– Mint mondtam, van egy javaslatom a számodra, Anastasia.

Idegesen pillantok Taylor felé.

– Taylor nem hall minket – nyugtat meg Christian.

– Hogyan?

– Taylor – szól oda Christian, de Taylor nem válaszol. Ismét szólítja, és ismét nincs válasz. Christian most előre hajol, és megütögeti a vállát. Taylor leveszi a fülhallgatót, amelyet eddig nem vettem észre.

– Igen, uram?

– Köszönöm, Taylor. Minden rendben, hallgassa csak tovább.

– Uram.

– Elégedett vagy? Taylor az iPodját hallgatja. Puccini. Felejtsd el, hogy itt van. Én is elfelejtem.

– Te kérted meg erre?

– Igen.

Ó.

– Oké. Szóval az ajánlat?

Christian hirtelen határozott és üzleties. Szent szar! Alkudozni fogunk egy megállapodásról. Feszülten figyelek.

– Előbb hadd kérdezzek valamit. Egyszerű vaníliakapcsolatra vágysz, amiben nincs semmi perverzió?

Tátva marad a szám.

– Perverzió? – nyöszörgöm.

– Perverzió.

– El sem hiszem, hogy ezt mondtad. – Idegesen pillantok Taylor felé.

– Hát mondtam. Válaszolj – folytatja nyugodtan.

Lángba borul az arcom. Belső istennőm térden állva, összetett kézzel könyörög nekem.

– Szeretem veled a perverziót is – suttogom.

– Én is így gondoltam. Akkor mit nem szeretsz?

Azt, hogy nem érinthetlek. Hogy élvezed a fájdalmamat, az öv harapását...

– A kegyetlen és szokatlan büntetés fenyegetését.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Ott az a sok pálca és ostor meg minden a játszósobádban, és a legszívesebben a sarokba bújnék előlük, úgy megrémisztenek. Nem akarom, hogy rajtam használd őket.

– Oké, szóval semmi ostor vagy pálca... vagy szíjak, ami azt illeti – mondja keserű gúnnal.

Zavartan nézek rá.

– Újra meg akarod húzni a kemény határokat?

– Nem, nem erről van szó. Csak szeretnék megérteni, jobban érteni, hogy mit szeretsz, és mit nem. Alapvetően azzal nem tudok mit kezdeni, hogy neked örömet szerez, ha fájdalmat okozol nekem. És azzal sem, hogy mindezt azért teszed, mert

átléptem valami önkényes határt.

- Hiszen az nem önkényes, írásba foglaltuk a szabályokat.
- Nem akarok egy sor szabályt.
- Egyáltalán nem?
- Egyáltalán nem. – Megázom a fejem, de közben a szívem a torkomban dobog.

Hová akar kilyukadni?

- De azt nem bánod, ha elfenekellek?
- Mivel fenekelsz el?
- Ezzel – emeli föl a kezét.

Zavartan mocorgok.

– Nem, nem igazán. Főleg azokkal az ezüstgolyókkal... – Még szerencse, hogy sötét van. Az arcom lángol, és elhal a hangom, ahogy visszaemlékszem arra az éjszakára. Igen... abban benne lennék újra.

Elégedetten mosolyog rám.

- Igen, az jó volt.
- Több mint jó – dűnnyögöm.
- Tehát elviselsz egy kis fájdalmat.

Vállat vonok.

– Igen, gondolom. – Ó, hová akar kilyukadni? Az idegességem több fokot is emelkedik a Richter skálán.

Mélyen elgondolkodva cirógatja az állát.

– Anastasia, szeretném előlről kezdeni. Csináljuk a vaníliát, és talán, egyszer, ha majd jobban bízol bennem, és én is abban, hogy őszinte vagy, és kommunikálsz velem, továbblépünk, és csinálunk néhány olyan dolgot is, amit én szeretnék.

Csak nézem döbbenten. Egyetlen gondolat sincs a fejemben, olyan ez, mint amikor egy komputer lefagy. Ő idegesen mered rám, de nem látom tisztán, mert Oregon sötétje vesz körül. Végre belém hasít: Christian akarja a fényt, de vajon kérhetem tőle, hogy ezt tegye a kedvemért? És én talán nem szeretem a sötétet? Némi sötétet, néha. Hívatlanul a Thomas Tallis éjszaka emléke kúszik az agyamba.

- Mi a helyzet a büntetésekkel?
- Nincs büntetés. – A fejét rázza. – Semmi.
- És a szabályok?
- Nincsenek szabályok.
- Egyáltalán? De a szükségleteid...

– Rád nagyobb szükségem van, Anastasia. Az elmúlt néhány nap maga a purgatórium volt a számomra. Minden ösztönöm azt súgja, engedjelek el, azt mondja, nem érdemellek meg... A képek, amelyeket az a srác készített rólad... látom, hogy ő milyennek lát téged. Olyan nyugodt vagy rajtuk, olyan szép. Nem, mintha most nem lennél szép, de ahogy itt ülsz, látom a fájdalmadat. Rémes a tudat, hogy miattam érzel így.

– De önző vagyok. Azóta akarlak, hogy beestél az irodámba. Törékenyen szép vagy, őszinte, meleg, erős, szellemes, csábítóan ártatlan... Bármeddig folytathatnám. Lenyűgözől. Kívánlak, és a gondolat, hogy valaki másé legyél, olyan, mintha kést döfnének sötét lelkembe.

Kiszárad a szám. Szent szar! A tudatalattim elégedetten bólint. Akármi legyek, ha ez nem szerelmi vallomás. És mintha gát szakadna át, bugyognak belőlem a szavak.

– Miért gondolod, hogy sötét a lelked, Christian? Én soha nem mondtam volna ilyet. Talán szomorú, de jó ember vagy... nagyvonalú, kedves, és nem hazudtál nekem soha. Én nem próbálkoztam eléggé. A múlt szombat komoly megrázkódtatás volt a számomra. Ez döbentett rá, hogy eddig milyen alkalmazkodó voltál velem, és nem lehetek az, akit szeretnél. Aztán, miután elmentem, fölfogtam, hogy a fizikai fájdalom, amit okoztál, messze nem olyan fájó, mint az, hogy elveszítelek. Szeretnék örömet okozni neked, de nagyon nehéz.

– Állandóan örömet okozol nekem – suttogja. – Hányszor kell még elmondanom?

– Soha nem tudom, mire gondolsz. Néha annyira elzárkózol, olyan vagy, mint egy sziget. Megfélemlítesz. Ezért vagyok olyan csöndes. Nem tudom, merre lendül ki a hangulatod. Északról délre, majd vissza, a másodperc egy része alatt. Ez összezavar. És nem engeded, hogy hozzád érjek, pedig én annyira szeretném, hogy kimutassam vele, mennyire szeretlek.

Felém pislog a sötétben, azt hiszem, gyanakvón. Nem tudok tovább ellenállni neki. Kikapcsolom az övem, az ölébe bújok, és a kezembe fogom az arcát. Meglepem ezzel.

– Szeretlek, Christian Grey. Kész vagy ennyi mindent megtenni értem. Én nem érdelek ennyit, és sajnálom, hogy nem tudom megtenni neked mindazt, amit szeretnél. Talán idővel... nem tudom... de igen, elfogadom az ajánlatodat. Hol írom alá?

Mindkét karjával átölel, magához szorít.

– Ó, Ana! – zihálja, s a hajamba temeti az orrát.

Így ülünk egymásba fonódva, és hallgatjuk a zenét – valami megnyugtató zongoradarabot, amely mintha érzelmeinket tükrözné, a vihar utáni édes nyugalmat. Egészen hozzá simulok, a nyaka hajlatára támasztom a fejem. Finoman cirógatja a hátamat.

– Az érintés kemény határ a számomra – suttogja.

– Tudom. Bárcsak érteném, miért!

Kis idő múltán sóhajt, és igen halkán szólal meg.

– Borzalmas gyerekkorom volt. A narkós kurva egyik stricije... – Elhal a hangja, a teste megfeszül. Valami elképzelhetetlen rémséget idézhet fel. – Emlékszem... – suttogja, és megrázkódik.

Összeszorul a szívem. Eszembe jutnak a bőrét elcsúfító égésnyomok. Ó, Christian! Erősebben szorítom őt magamhoz.

– Bántott? Az anyád? – Egészen halk, lágy a hangom a visszatartott könnyektől.

– Emlékeim szerint nem. Csak elhanyagolt. Nem védett meg a stricitől.

Fölhorkan.

– Azt hiszem, én vigyáztam rá. Amikor végül megölte magát, négy napba telt, mire valakinek feltűnt, és megtaláltak minket... emlékszem.

Nem tudok visszafojtani egy rémült nyögést. A kurva életbe! Epe ízét érzem a torkomban.

– Ez elég elcseszett – suttogom.

– Ötven árnyalattal is – mormogja.

Elfordítom a fejem, a nyakához szorítom az ajkamat, vigaszt keresek és kínálok. Elképelem azt a kicsi, piszkos, sűrke szemű fiút, aki olyan elveszett és magányos az anyja holtteste mellett.

Ó, Christian! Belélegzem az illatát. Mennyei illata van, számomra nincs ennél finomabb az egész világon. Ő pedig erősebben szorít, és belecsókol a hajamba. Csak ülök az ölelésébe burkolva, Taylor pedig száguld velünk a sötétben.

Amikor felébredek, már Seattle-ben járunk.
– Szia! – mondja Christian szelíden. – Örökké elnézném, ahogy alszol, Ana.
– Mondtam valamit?
– Nem. Hamarosan a lakásodnál vagyunk.
– Hát nem hozzád megyünk?
– Nem.
Felülök, és ránézek.
– Miért nem?
– Mert holnap dolgoznod kell.
– Ó! – duzzogok.
Önelégülten mosolyog rám.
– Miért, volt valami elképzelésed?
Elpirulok.
– Hát, talán.
Kuncogni kezd.
– Nem érintelek többé, Anastasia, amíg nem könyörögsz.
– Tessék?
– Azért csinálom azt, hogy kezdjél el kommunikálni velem. A legközelebb, amikor szeretkezünk, pontosan, minden részletében elmondod nekem, mit akarsz.
– Ó! – Leemel az öléből, Taylor pedig fékez a lakásom előtt. Christian kiszáll, és nyitva tartja nekem a kocsiját.
– Van itt valami a számodra. – Hátra megy, kinyitja a csomagtartót, és jókora ajándékcsomagot vesz elő. Mi a csuda lehet?
– Majd odabenn nyisd ki.
– Te nem jössz be?
– Nem, Anastasia.
– Mikor látlak?
– Holnap.
– A főnököm meg akar inni velem valamit holnap.
Christian elkomorodik.
– Csakugyan? – Rejtett fenyegetés süt a hangjából.
– Hogy megünnepeljük az első hetemet – teszem hozzá gyorsan.
– Hol?
– Nem tudom.
– Érted megyek.
– Oké... e-mailezek vagy küldök üzenetet.

– Helyes.

A kapuig kísér, megvárja, míg előhalászom a kulcsot a táskámból. Kinyitom az ajtót, ő pedig előre hajol, megfogja az állam, hátradönti a fejem, s a szája máris az ajkamon, és szemét lehunyva csókokkal borít el a szemem sarkábola szám széléig.

Kis nyögés szakad ki belőlem, a belsőm megolvad.

– Holnap – zihálja.

– Jó éjt, Christian – suttogom, és kihallom hangomból a vágyakozást
Elmosolyodik.

– Menj be! – utasít, és a rejtélyes csomaggal a kezemben belépek az előcsarnokba.

– Várd ki, bébi – mondja, aztán megfordul, és könnyed, laza lépteivel visszaindul a kocsihoz.

Bent a lakásban kinyitom a dobozt. A MacBook Pro laptop van benne, a Blackberry és még egy szögletes, kisebb doboz. Mi lehet ez? Lefejtem róla az ezüstpapírt. A dobozban egy fekete, vékony bőrtasak.

Kinyitom, és egy iPadet találok benne. Szent szar!... egy iPad. A képernyőn fehér üdvözlőkártya, rajta üzenet Christian kézírásával.

Anastasia – Ez a tiéd.

Tudom, mit akarsz hallani.

A zene, amit ezen találsz, mindent elmond helyettem.

Christian

Szent tehén, egy igazi Christian Grey high-tech mix iPadnek álcázva. A fejem csóválom. Nem tetszik a dolog, mert drága ajándék, de a szívem mélyén imádom. Jacknek az irodában van ilyen, és tudom, hogyan működik.

Bekapcsolom, és eláll a lélegzetem, amikor feltűnik a képernyővédő: egy kis vitorlázó repülőmodell. Istenem! A Blanik L23, amelyet én adtam neki, egy üvegállványon, azt hiszem Christian íróasztalán. Tátott szájjal meredek rá.

Összerakta. Tényleg összerakta. Emlékszem, említette isa virágokkal küldött levelében. Forog velem a világ, és abban a pillanatban tökéletesen tudom, hogy rengeteg időt és energiát fordított az ajándékra.

Elcsúsztatom a nyilat a képernyő alján, és ismét eláll a lélegzetem. A háttérkép Christian fotója velem, a diplomaosztómon a sátorban. Ez az a kép, amely megjelent a *Seattle Times*ban. Christian olyan helyes, hogy nem tudok visszatartani egy hatalmas vigyort, a szám szinte körbefut a fejemem. Belső istennőm magát ölelgeti a heverőjén. Igen, az enyém!

Egyetlen érintésre változnak az ikonok, újak tűnnek fela következő képernyőn. Kindle alkalmazás, iBooks, Words – bármi legyen is az.

Szent szar! A British Library? Megérintem az ikont, és felvillan a menü:

TÖRTÉNELMI GYŰJTEMÉNY. Legördítem, kiválasztom a 18. ÉS 19. SZÁZADI IRODALMAT. Újabb menü következik. Rányomok egy címre: AMERIKAI IRODALOM: HENRY JAMES. Új ablak nyílik ki, és felbukkan a könyv beszkenelt lapja. Szentséges szar

– egy korai kiadás! 1879-ben adták ki, és itt van az iPademen. Elhozta nekem a British Libraryt, egyetlen gombnyomásra tőlem.

Gyorsan kilépek. Tudom, hogy egy örökkévalóságig elvesznék ebben az egyetlen alkalmazásban. Találok egy „jó ételek” alkalmazást, amitől a szemem forgatom, de ugyanakkor mosolygok is, egy „hírek” alkalmazást, egy „időjárás” alkalmazást, de a levelében zenéről írt. Visszamegyek a fő képernyőre, lenyomom az iPad ikont, és megjelenik a lista. Mosolyt csal az arcomra. Thomas Tallis – nem fogom egyhamar elfelejteni. Elvégre kétszer hallottam, miközben megkorbácsolt és megdugott.

Witchcraft. Még szélesebben vigyorgok – erre táncoltuk körbe a nagyszobát. A Marcello-Bach darab – jaj, ne, ez most túl szomorú volna. Hmm. Jeff Buckley – igen, hallottam róla. A Snow Patrol – a kedvenc bandám, és az Enigmától a *Principles of Lust*. Mennyire Christian! A vágy alapelvei. Elmosolyodom. Egy másiknak a címe *Possession...* Igen, Birtoklás... ez nagyon Ötven árnyalat. És még néhány, amelyekről soha nem hallottam.

Kiválasztok egy dalt, amelyen megakad a szemem. Nelly Furtadótól a *Try* – próba. Elindítom a lejátszást, Nelly énekelni kezd, hangja bársonykendőként tekeredik körém. Végigheveredek az ágyon.

Ez azt jelenti, hogy Christian meg akarja próbálni? Belevág egy újfajta kapcsolatba? Iszom magamba a szöveget, nézem a plafont, és próbálom megérteni ezt a fordulatot. Hiányoztam neki. Hiányoztam neki. Nyilván érez irántam valamit. Biztosan. Ez az iPad, ezek a dalok, az alkalmazások – törődik velem. Igazán törődik. A szívem eltelik reménnyel.

A dal véget ér, és könnyen tolnak a szemembe. Gyorsan kiválasztok egy másikat – *The Scientist* a Coldplaytől, ez Kate egyik kedvenc bandája. Ismerem a számot, de eddig soha nem figyeltem a szöveget. Lehunyom a szemem, és hagyom, hogy elárasszanak a szavak.

Most már folynak a könnyeim, nem tudom visszatartani őket. Mi ez, ha nem bocsánatkérés? Ó, Christian!

Vagy meghívás? Válaszol a kérdéseimre? Vagy túl sokat képzelek bele? Valószínűleg. A tudatalattim bólint, próbálja nem kimutatni a sajnálkozását.

Letörlöm a könnyeket. Muszáj e-maileznom neki, hogy megköszönjem. Felugrok az ágyról, és hozom a drága laptopot.

A Coldplay szól tovább, én pedig törökülésben ülök az ágyon. A Mac bekapcsol, és bejelentkezek.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: IPAD

Dátum: 2011. június 9. 23:56

Címzett: Christian Grey

Ismét megríkattál.

Szeretem az iPadet.

Szeretem a dalokat.

Szeretem a British Library alkalmazást.
Szeretlek.
Köszönöm. Jó éjszakát!

Ana xx

Feladó: Christian Grey
Tárgy: iPad
Dátum: 2011. június 10. 00:03
Címzett: Anastasia Steele

Örülök, hogy szereted. Magamnak is vettem. Ha most ott lennék, lecsókolnám a könnyeidet. De nem vagyok – úgyhogy tűnés aludni.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Muszáj mosolyognom a választótól. Annyira basáskodó, és közben annyira Christian. Megváltozik ez valaha is? És ebben a pillanatban rájövök, hogy reményem szerint nem. Ilyennek szeretem – parancsolónak –, amíg a büntetés kockázata nélkül tudok szembeszállni vele.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Mogorva uraság
Dátum: 2011. június 10. 00:07
Címzett: Christian Grey

A szokásos basáskodó, valószínűleg feszült és valószínűleg mogorva éned, Mr. Grey. Tudok valamit, ami segítene ezen. De nem vagy itt, nem engedted, hogy veled menjek, és elvárod, hogy könyörögjek!!!

Álmodozzon csak, uram.
Ana xx

Ui. Az sem kerülte el a figyelmemet, hogy felvetted a The Stalker's Anthemtől az *Every Breath You Take*-et. Értékelem a humorodat, de mit szól ehhez dr. Flynn?

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Zen-szerű nyugalom
Dátum: 2011. június 10. 00:10
Címzett: Anastasia Steele

Legkedvesebb Miss Steele!

Tudod, elfenekelés vanília kapcsolatban is megesik. Általában közös megegyezéssel és szexuális összefüggésben!!! De most boldogan tennék kivételt. Megnyugodhatsz, dr. Flynn is élvezzi a humoromat. Most pedig légy szíves menj aludni, mert holnap nemigen lesz rá módod. Mellesleg fogsz könyörögni, ezt elhíheted. És alig várom.

Christian Grey

Feszült Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Jó éjt, édes álmokat

Dátum: 2011. június 10. 00:12

Címzett: Christian Grey

Ha már ilyen szépen kéred, és szeretem is a csodás ajándékodat, az iPaddel fogok összebújni, amelyet olyan kedvesen ajándékoztál nekem, és a British Libraryt lapozgatva alszom el, azt a zenét hallgatva, amely mindent elmond helyetted.

A xxx

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Még egy kérés

Dátum: 2011. június 10. 00:15

Címzett: Anastasia Steele

Álmodj rólam!

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Hogy álmodjak rólad, Christian Grey? Mindig.

Gyorsan pizsamát veszek, fogat mosok, és ágyba bújok. A fülembé dugom a fülest, előveszem a lelapult Charlie Tangó léggömböt a párnám alól, és magamhoz ölelem.

Csordultig tölt ez az öröm, ostoba vigyor ül az arcomon. Micsoda különbség egyetlen nap alatt. Hogy fogok valaha is elaludni?

José Gonzalez zendít rá egy megnyugtató dallamra, hipnotikus gitárkíséréssel, és lassan álomba szenderedek, miközben azon csodálkozom, hogy miként zökkenhetett

helyére egyetlen egy este alatt a világ, és még az is megfordul a fejemben, hogy én készítsek egy zenei összeállítást Christiannak.

Harmadik fejezet

Abban, hogy nincs kocsim, az a jó, hogy munkába menet a buszon bedughatom a fülhallgatót az iPadbe, miközben az biztonságban lapul a táskámban, és hallgathatom a csodálatos dallamokat, amelyeket Christiantól kaptam. Mire beérek az irodába, röhejes vigyor ül az arcomon.

Jack felnéz, és csak most kapcsol.

– Jó reggelt, Ana! Egyszerűen... ragyogsz. – Idegesít a megjegyzése. Nagyon nem helyénvaló.

– Köszönöm. Jól aludtam. Jó reggelt, Jack!

Összeszaladnak a redők a homlokán.

– El tudnád ezeket olvasni, és jelentést készíteni róluk délig? – Négy kéziratot nyom a kezembe. Rémült arcomat látva, hozzáteszi:

– Csak az első fejezeteket.

– Persze. – Megkönnyebbülten mosolygok, ő pedig széles mosollyal válaszol.

Bekapcsolom a komputert, hogy munkához lássak, megiszom a lattémat, és eszem egy banánt. Érkezett egy e-mailem Christiantól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Úgy segítjen!!!

Dátum: 2011. június 10. 08:05

Címzett: Anastasia Steele

Remélem, reggeliztél.

Hiányoztál tegnap éjjel.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Régi könyvek!!!

Dátum: 2011. június 10. 08:33

Címzett: Christian Grey

Éppen banánt eszem, miközben gépelek. Napok óta nem reggelizek, úgyhogy ez előrelépés. Imádom a British Library alkalmazást, elkezdtem újraolvasni a Robinson Crusoe-t... és persze szeretlek. Most pedig hagyjál dolgozni.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő személyi asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Ez minden, amit ettél?

Dátum: 2011. június 10. 08:36

Címzett: Anastasia Steele

Ennél többre is képes vagy. Szükséged lesz az energiádra a könyörgéshez.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Dögvész

Dátum: 2011. június 10. 08:39

Címzett: Christian Grey

Próbálnék dolgozni a megélhetésemért, Mr. Grey – és ön fog könyörögni.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő személyi asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Rajta!

Dátum: 2011. június 10. 08:36

Címzett: Anastasia Steele

Nos, Miss Steele, szeretem a kihívásokat.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ülök, és úgy vigyorgok a képernyőre, mint egy idióta. De el kell olvasnom ezeket a fejezeteket, és jelentést írni róluk. Az asztalomra teszem a kéziratokat, és nekilátok. Ebédidőben lemegyek a delibe egy pastramis szendvicsre, és a listámat hallgatom az iPadről. Először is van rajta egy Nitin Sawhney, valami *Homelands* című világzene – és jó. Mr. Greynek eklektikus a zenei ízlése. Visszafelé kalandozok, és egy klasszikus darabot hallgatok meg. Vaughn Williams: *Fantázia egy Thomas Tallis témára*. Ó, ötvennek van humora, és szeretem érte. El fog tűnni valaha is ez az ostoba vigyor a képemről?

Lassan cammog a délután. Egy könnyelmű pillanatomban úgy döntök, e-mailt küldök Christiannak.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Unatkozom

Dátum: 2011. június 10. 16:05

Címzett: Christian Grey

Csak malmozok.

Hogy vagy?

Mit csinálsz?

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő személyi asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Malmozás

Dátum: 2011. június 10. 16:15

Címzett: Anastasia Steele

Nálam kéne dolgoznod, akkor nem lenne időd malmozni.

Biztos vagyok benne, hogy jobb hasznát is venném az ujjaidnak.

Igazából több lehetőség is az eszembe jut.

A szokásos unalom: cégek felvásárlása, összeolvadás.

Nagyon száraz.

A SIP-nél ellenőrzik az e-mailjeidet.

Christian Grey

Elvont figyelmű elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ó, a francba! Fogalmam sem volt erről. Honnan a fenéből tudja? Bosszúsan nézek a képernyőre, gyorsan ellenőrzöm az e-mailjeit, és törlöm is mindet. Jack pontban öt harminckor az íróasztalomnál áll. Itt nem kötelező az öltöny, és Jack farmert visel, fekete inggel. Nagyon laza.

– Egy ital, Ana? A túloldali bárban szoktunk bedobni valamit.

– Szoktunk? – kérdezem reménykedve. Valami okból, amibe nem akarok mélyebben belemenni, előnt a megkönnyebbülés. Szívesen. Hogy hívják a bár?

– Ötvenes évek.

– Nem mondd komolyan.

Furán néz rám.

– De. Van valami jelentősége a számodra?

– Semmi. Bocs. Utánatok megyek.

– Mit iszol?

– Sört kérek.

– Remek.

Kimegyek a mosdóba, és e-mailezek Christiannak a Blackberryről.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Ide illesz
Dátum: 2011. június 10. 17:36
Címzett: Christian Grey

Egy Ötvenes évek nevű bárba megyünk.
Igazi humorbánya ez a számomra.
Alig várom, hogy találkozzunk ott, Mr. Grey.

A x

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Kockázat
Dátum: 2011. június 10. 17:38
Címzett: Anastasia Steele

A bányászat nagyon veszélyes foglalkozás.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Kockázat?
Dátum: 2011. június 10 17:40
Címzett: Christian Grey

Miért is?

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Csak
Dátum: 2011. június 10. 17:42
Címzett: Anastasia Steele

Pusztán megfigyelés, Miss Steele.
Nemsokára találkozunk.
Inkább előbb, mint utóbb, bébi.

Christian Grey
Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Megnézem magam a tükörben. Micsoda különbség egyetlen nap alatt. Van némi pír az arcomon, a szemem csillog. A Christian Grey hatás. Ezt teszi egy kis e-mail párbaj. A tükörbe vigyorgok, és lesimítom a halványkék blúzt – azt, amelyet Taylor vásárolt. A kedvenc farmerem van rajtam. Az irodában a nők többsége farmert vagy könnyű, libbenő szoknyát visel. Nekem is be kell ruháznom egy-két libbenő szoknyába. Talán ezen a hétvégén sort keríték rá, és beváltoma csekket, amelyet Christian adott Wandáért, a bogaramért.

Amint kiérek az épületből, valaki a nevemen szólít.

– Miss Steele?

A hang irányába fordulok. Hamuszürke arcú, fiatal nő lép óvatosan felém. Olyan, akár egy kísértet – annyira sápadt és hátborzongatóan kifejezéstelen az arca.

– Miss Anastasia Steele? – ismétli, a vonásai mozdulatlanok maradnak akkor is, amikor beszél.

– Igen?

Megáll tőlem úgy egy méterre a járdán, és csak bámul, én pedig visszabámulok rá. Mozdulni sem tudok. Ki ez a nő? Mit akar?

– Segíthetek? – kérdezem. Egyáltalán, honnan tudja a nevem?

– Nem... csak meg akartam nézni. – Hátborzongatóan lágy a hangja. A haja, akár csak az enyém sötét, éles ellentétben áll fehér bőrével. A szeme barna, olyan a színe, akár a Bourbon whiskyé, de élettelen. Semmi életnek nincs nyoma benne. Szép arca sápadt, nyomot hagyott rajta a bánat.

– Sajnálom, de – mondom udvariasan, és próbálok nem tudomást venni arról a figyelmeztető bizsergésről a gerincemben. Közelebbről nézve a nő fura, kócos, ápolatlan. A ruhája két számmal nagyobb a kelleténél, még a drága trencskó kabát is.

Fölnevet. Különös, diszharmonikus hang, ami még idegesebbé tesz.

– Mi van magának, ami nekem nincs? – kérdezi szomorúan.

Aggodalmam félelembe csap át.

– Elnézést, ki maga?

– Één? Senki. – Felemeli a karját, hogy vállig érő hajába túrjon, és a kabátujja felcsúszik, és piszkos kötés tűnik elő a csuklóján.

Szentséges basszantú!

– Jó napot, Miss Steele. – Megfordul, és ott hagy, én pedig földbe gyökerezett lábbal állok. Nézek utána, míg karcsú alakja el nem tűnik szemem elől a különböző irodaépületekből kiáramló dolgozók között.

Ez meg mi volt?

Zavartan vágok át az utcán a bárhoz, próbálok feldolgozni a történetet. A tudatalattim felüti ocsmány fejét, és azt sziszegi: Christianhoz van valami köze.

Az Ötvenes évek barlangszerű, személytelen hely, baseball relikviákkal és poszterekkel a falon. Jack a pultnál van Elizabethel, a másik szerkesztővel, Courtney-val, két sráccal a pénzügyről és Claire-rel a recepcióról. Claire az elmaradhatatlan ezüstkarika fülbevalóját viseli.

– Szia, Ana! – nyom a kezembe Jack egy üveg Budot.

– Egészségetekre... köszönöm – mormogom. Megrázott ez a találkozó a Kísértetlánnyal.

– Egészségedre!! – Összeütjük üvegeinket. Jack folytatja a beszélgetést Elizabethtel. Claire aranyosan mosolyog rám.

– Na, hogy telt az első heted? – kérdezi.

– Kösz, jól. Mindenki olyan barátságos.

– Ma sokkal boldogabbnak látszol.

Elpirulok.

– Péntek van – motyogom gyorsan. – És mik a terveid a hétvégére?

Szabadalmaztatott figyelemelterelési technikám működik, és meg vagyok mentve. Claire-ről kiderül, hogy heten vannak testvérek, és egy nagy családi összeroffenésre utazikTacomába. Teljesen belelkesül, és rádöbbenek, hogy azóta nem beszéltem korombeli nővel, hogy Kate elutazott Barbadosra.

Szórakozottan átfut a fejemen, mi lehet Kate-tel... és Elliottal. Ne felejtsem el megkérdezni Christiantól, hallott-e felőlük. Ja, és Ethan, Kate bátyja jövő kedden hazajön, és a mi lakásunkban száll meg. Nem hiszem, hogy Christiant boldoggá tenné a dolog. A találkozóm a különös Kísértetlánnyal kimegy a fejből.

Miközben Claire-rel beszélgetek, Elizabeth a kezembe nyom még egy sört.

– Kösz – mosolygok rá.

Claire-rel könnyen megy a beszélgetés – szeret beszélni, – és mire észbe kapok, már a harmadik sörömnél tartok az egyik pénzügyes srác jóvoltából.

Miután Elizabeth és Courtney elmegy, Jack csatlakozik Claire-hez és hozzám. Hol van Christian? Az egyik pénzügyes srác beszélgetni kezd Claire-rel.

– Ana, szerinted jó döntés volt, hogy ide jöttél? – Jack hangja lágy, és egy kicsit túl közel áll hozzám. De észrevettem, hogy mindenkivel hajlamos erre, még az irodában is. A tudatalattim összehúzza a szemét. Túl sokat képzelsz bele, korhol.

– Köszönöm, nagyon jól éreztem magam a héten, Jack. Igen, azt hiszem, jól döntöttem.

– Okos lány vagy, Ana. Sokra viheted.

Elpirulok.

– Köszönöm – motyogom, mert nem tudom, mi mást mondhatnék.

– Messze laksz innen?

– A Pike Market kerületben.

– Nem messze tőlem. – Elmosolyodik, még közelebb húzódik, és a pultra támaszkodik. Gyakorlatilag csapdába ejt. – Van valami terved a hétvégére?

– Hát... ő...

Megérezem, mielőtt látnám. Mintha az egész testem rá lenne hangolva a jelenlétére. Ellazul és lángra lobban egyszerre – furcsa belső kettősség. Érzem azt a különös, lüktető elektromosságot.

Christian látszólag közönyös szeretet-megnyilvánulással karolja át a vállam, de tudom, hogy nem így van. Azt akarja jelezni, hogy hozzá tartozom, és ez alkalommal nagyon szívesen veszem. Gyöngéden a hajamba csókol.

– Szia, bébi! – mormogja.

Óhatatlanul megkönnyebbülök. Biztonságban érzem magam a karjában, és izgatottnak is. Magához húz, én pedig fölnezek rá. Christian most Jackre mered, kifejezéstelen az arca. Aztán felém fordítja figyelmét, huncut mosoly fut át az arcán,

amit gyors csók követ. Tengerészkék halszállás zakója van rajta, farmer és nyitott nyakú fehér ing. Ennivalóan fest.

Jack feszengve húzódik hátrébb.

– Jack, ő Christian – motyogom bocsánatkérően. Miért is kéne bocsánatot kérnem? – Christian, Jack.

– Én vagyok a barátja – mondja Christian, hűvös kis mosollyal, amely nem érinti a szemét. Kezet ráz Jackkel, aki gondolatban felméri az előtte álló remek férfit példányt.

– Én meg a főnöke – feleli arrogánsan. – Ana említett egy volt barátot.

A francba! Ne akard ezt a játékot Ötvennel.

– Hát, már nem volt barát – feleli Christian nyugodtan. – Gyere bébi, ideje indulnunk.

– Kérem, tartson velünk egy italra – mondja Jack lazán.

Nem tartom jó ötletnek. Miért érzem olyan kínosan magam? Felnézek Claire-re, aki persze tátott szájjal bámul ránk, süt belőle a nyílt, érzéki vágy Christian iránt. Mikor nem zavar majd, hogy milyen hatással van Ötvenem más nőkre is?

– Terveink vannak – feleli Christian rejtélyes mosollyal.

Csakugyan? Valami várakozás fog el.

– Talán majd máskor – teszi hozzá. – Menjünk – mondja, és megfogja a kezem.

– Viszlát, hétfőn – mosolygok Jackre, Claire-re és a pénzügyes srácokra. Lgyekszem nem törődni Jack nem túl boldog arcával, és követem Christiant ki az ajtón.

Taylor az Audi kormányánál vár a járda mellett.

– Miért tűnt nekem ez az egész egy Ki tud messzebbre pisilni vetélkedőnek? – kérdezem Christiantól, mikor kinyitja előttem a kocsiját.

– Mert az volt – mormogja, és azzal a rejtélyes mosollyal néz megint, majd becsukja az ajtót.

– Üdv, Taylor – mondom, és tekintetünk találkozik a visszapillantó tükörben.

– Miss Steele – Taylor őszinte mosollyal néz rám.

Christian becsusszan mellém, megfogja a kezem, és gyöngéd csókot lehel rá. – Szia! – mondja lágyan.

Arcomba szökik a vér. Tudom, hogy Taylor hall minket, és örülök, hogy nem látja azt az égő, bugyiszagató pillantást Christian arcán. Minden akaraterőmre szükségem van, hogy ne vessem rá magam itt és most, a kocsiját hátsó ülésén.

A kocsiját hátsó ülésén... hmm. Belső istennőm az állát simogatja, csöndben tűnődik.

– Szia! – mondom halkán, kiszáradt szájjal.

– Mit szeretnél ma este?

– Mintha azt mondtad volna, hogy terveid vannak.

– Én tudom, mit szeretnék, Anastasia. Az érdekel, hogy te mit szeretnél.

Sugárzó arccal nézek rá.

– Értem – mondja gonosz, buja mosollyal. – Szóval... a könyörgés. Az én lakásomban akarsz könyörögni, vagy a tiédben? – Félrebiccenti a fejét és ó... milyen szexi mosollyal néz rám.

– Azt hiszem, ön nagyon öntelt, Mr. Grey. Mellesleg a változatosság kedvéért

mehetnék hozzám. – Szándékosan harapdálom az ajkam, és sötétre vált az arca.

– Taylor, Miss Steele-hez, legyen szíves.

– Uram – bólint Taylor, és besorol a forgalomba.

– És hogy telt a napod? – kérdezi Christian.

– Jól. És a tiéd?

– Jól. Köszönöm.

Nevetségesen széles vigyora az enyémet tükrözi. Ismét megcsókolja a kezem.

– Csodásan nézel ki – mondja.

– Te is.

– A főnököd, Jack Hyde, jó a munkájában?

Húha! Ez aztán a hirtelen váltás. A homlokomat ráncolom.

– Miért? Ez is a pisilő versenyed miatt?

Christian önelégülten mosolyog.

– Az a pasi a bugyidba vágyik, Anastasia – mondja szárazon.

Elvörösödök, alig kapok levegőt. Idegesen pillantok Taylor felé. A tudatalattim lélegzete is eláll. Megdöbben.

– Hát, arra vágyik, amire akar... egyáltalán miért beszélünk erről? Tudod, hogy nem érdekel. Csak a főnököm.

– Erről van szó. Azt akarja, ami az enyém. Tudnom kell, ért-e ahhoz, amit a SIP-nél csinál.

Vállat vonok.

– Azt hiszem. – Hová akar Christian kilyukadni?

– Hát, jobban teszi, ha békén hagy, különben az utcán találja magát.

– Jaj, Christian, miről beszélsz? Nem tett semmi rosszat. – Még. Csak túl közel állt.

– Ha rád hajt, elmondod. Ezt komoly erkölcsi lealacsonyodásnak nevezik, más szóval munkahelyi zaklatásnak.

– Csak ittunk egyet munka után.

– Komolyan gondolom. Egy rossz húzás, és repül.

– Ehhez nincs hatalmad. – És mielőtt még a szemem forgatnám, egy száguldó kamion erejével vág földhöz a felismerés. – Vagy van, Christian?

Christian a rejtélyes mosolyával válaszol.

– Megveszed a céget – suttogom rémülten.

Riadt hangomtól lehervad a mosolya.

– Nem pontosan – mondja.

– Megvetted. A SIP-et. Megvetted vagy nem?

Aggódva pislog.

– Lehet.

– Megvetted vagy nem?

– Megvettem.

Mi a fene.

– Miért? – nyögöm döbbenetben. Hát, ez túl sok nekem.

– Mert megtehetem, Anastasia. Biztonságban akarlak tudni.

– De azt mondtad, nem avatkozol a karrierembe.

– Nem is avatkozom bele.
Elrántom a kezem az övéből.
– Christian... – Nem találom a szavakat.
– Haragszol rám?
– Igen. Hát persze, hogy haragszom rád – sistergek. – Komolyan mondom, hogyan képes egy felelősségteljes üzletember annak alapján hozni a döntéseit, hogy éppen kivel kefél. – Elsápadok, és újra idegesen pillantok Taylor felé, aki ügyet sem vet ránk.

A fenébe! Már megint jókor kapcsol ki az agyam és a szám közti szűrő. Anastasia! A tudatalattim dühösen néz.

Christian szóra nyitja a száját, majd újra becsukja. Bosszúsan néz rám, én haragosan nézek vissza. A kocsiban a hangulat az édes újraegyesülés melegéből jegesre vált, csupa ki nem mondott szó és lehetséges vádaskodás.

Szerencsére a feshengő utazás nem tart soká, Taylor megáll a lakásom előtt.

Gyorsan kipattanok a kocsiból, nem várom, hogy bárki is ajtót nyisson nekem.

Hallom, hogy Christian halkán odaszól Taylornak.

– Azt hiszem, jobb, ha megvár.

Érzem, hogy mögöttem áll, egészen közel, miközben a kapukulcsot keresgélem a táskámban.

– Anastasia – mondja nyugodtan, mintha egy sarokba szorított vadállathoz beszélne.

Sóhajtok, és felé fordulok. Annyira dühös vagyok rá, hogy szinte tapintható a haragom. Sötét entitás, ami csaknem megfojt.

– Először is, jó ideje nem kefélttem veled... túl rég volt, másodszor amúgy is be akartam szállni a könyvkiadásba. A Seattle-ben működő négy cég közül a SIP hozza a legtöbb hasznot, de nem tud tovább fejlődni, és kisvártatva stagnálni fog. Terjeszkednie kell.

Mereven nézek rá. Annyira átható a tekintete, sőt fenyegető, de pokolian izgató is. Képes lennék elveszni az acélos mélyében.

– Tehát te lettél a főnököm – csattanok fel.

– Technikailag. A főnököd főnökének a főnöke vagyok.

– És technikailag ez komoly erkölcsi lealacsonyodás, mármint hogy a főnököm főnökének a főnökével dugok.

– Jelen pillanatban veszekszel vele – morog Christian.

– Csak azért, mert ilyen seggfej – sziszegem.

Christian döbbenet lép hátrébb. Ó, a fenébe, túl messzire mentem?

– Seggfej – morogja, és az arc kifejezése megváltozik, mintha szórakozna rajtam.

A pokolba! Pipa vagyok rád, nehogy megnevettes!

– Igen az. – Nagyon igyekszem megőrizni az erkölcsi felháborodás látszatát.

– Seggfej – mondja Christian ismét. Ez alkalommal a visszafojtott mosolytól rándul meg az ajka.

– Ne nevetess, amikor haragszom rád! – Már kiabálok.

Ő pedig mosolyog – káprázatos, hamisítatlan csupafog-amerikai-srác mosoly –, és nem tudom megállni, már vigyorgok, nevetek én is. Hogy is ne hatna rám az öröm,

amit a mosolyában látok?

– Csak azért, mert ilyen hülye vigyor ül az arcomon, még ne gondold, hogy nem vagyok átkozottul pipa rád – morgom levegőért kapkodva, és igyekszem elfojtani a gimis, pompomlány-vihogást. Igaz, soha nem voltam pompomlány, hasít belém a keserű felismerés.

Christian közelebb hajol, és azt hiszem, meg fog csókolni, de nem. A hajamba fúrja az orrát, és mélyen beszívja a levegőt.

– Mint mindig, most is kiszámíthatatlan, Miss Steele.– Hátrahajol, és rám néz, szemében jókedv táncol. – Nos, behívsz vagy elküldesz, pusztán azért, mert gyakoroltam azta demokratikus jogomat, ami amerikai polgárként, vállalkozóként, fogyasztóként megillet, vagyis hogy megvegyem, amit csak akarok.

– Beszéltél már dr. Flynn-nel erről?

Felnevet.

– Most beengedsz vagy nem, Anastasia?

Nagyon igyekszem mogorván nézni, az ajakrágás segít, de mosolyogva nyitok ajtót. Christian elfordul, int Taylornak, és az Audi elhúz.

Fura, hogy Christian Grey itt van a lakásomban. A hely olyan kicsinek érződik a számára.

Még mindig haragszom rá. A zaklatása nem ismer határokat! Kezd derengeni: innen tudja, hogy az e-mailjeimet ellenőrzi a SIP. Feltehetőleg többet tud a cégről, mint én. Kellemetlen gondolat.

Mit tehetek? Miért van benne ez a kényszer, hogy biztonságban tudjon? Felnőtt vagyok – többé-kevésbé – az ég szerelmére! Mit tehetek, hogy megnyugtassam?

Szép arcát nézem, miközben ketrecbe zárt ragadozóként járkál a szobában, és alábbhagy a haragom. Itt látni őt nálam, amikor már azt hittem, hogy mindennek vége, a szívemet melengeti. Sőt... Szeretem, és ideges, szédítő lelkesedés tölt el. Christian körülnéz, felméri a környezetét.

– Szép hely – jegyzi meg.

– Kate szülei vették.

Szórakozottan biccent, határozott, sötét szeme az enyémen pihen meg.

– Öö... iszol valamit? – motyogom. Túlságosan ideges vagyok.

– Nem, Anastasia. Köszönöm. – Elsötétül a tekintete.

Ó, a csudába! Mitől vagyok ennyire ideges?

– Mit szeretnél csinálni, Anastasia? – kérdezi halkán, és felém indul. Csupa vadság és indulat. – Azt tudom, hogy én mit szeretnék – teszi hozzá még halkabban.

Addig hátrálok, míg neki nem ütközök a konyhaszigetnek.

– Még mindig dühös vagyok rád.

– Tudom. – Féoldalas, bocsánatkérő mosoly jelenik meg az arcán, és elolvadok... hát, talán nem vagyok annyira dühös már.

– Kérsz enni? – kérdem.

Lassan bólint.

– Igen. Téged. – A derekamtól lefelé mindenem megfeszül. Már maga a hangja csábít, és az a pillantás, az az éhes, téged-akarlak pillantás... ó, istenem!

Elöttem áll, de nem ér hozzám, a szemembe néz, és a testéből sugárzó melegben

sütkérezek. Fojtogató forróságot érzek, elkábulok, a lábam alig tud megtartani, és sötéten lüktet bennem a vágy. Kívánom őt.

– Ettél már ma? – mormogja.

– Egy szendvicset ebédre – suttogom. Nem akarok ételről beszélgetni.

Összeszűkül a szeme.

– Enned kell.

– Igazán nem vagyok éhes... nem ételre.

– Mire éhezik, Miss Steele?

– Azt hiszem, jól tudja, Mr. Grey.

Előrehajol, és ismét azt hiszem, hogy megcsókol, de mégsem.

– Akarod, hogy megcsókoljalak, Anastasia? – suttogja lágyan a fülembe.

– Igen – zihálom.

– Hol?

– Mindenütt.

– Egy kicsit pontosabb meghatározást kérek. Mondtam, hogy addig nem érek hozzád, amíg nem könyörögsz, és nem mondd meg konkrétan, mit tegyek.

Belső istennőm vonaglik már a kanapéján. Elvesztem: Christian nem játszik tisztességesen.

– Kérlek – suttogom.

– Mit kérsz?

– Érints meg!

– Hol, bébi?

Olyan kínzóan közel van hozzám, megrészeget az illata. Feléje nyúlok, és ő azonnal hátralép.

– Nem, nem – korhol, s a szeme elkerekedik a rémülettől.

– Tessék? – Ne... gyere vissza.

– Nem – rázza a fejét.

– Egyáltalán nem? – A hangomból kihallatszik a vágyakozás.

Bizonytalanul néz rám, és felbátorít a habozása. Felé lépek, ő pedig hátrál, és védekezőn felemeli a kezét, de mosolyog.

– Nézd, Ana... – Ez most figyelmeztetésnek hangzik, és Christian lemondóan túr a hajába.

– Néha nem bánod – jegyzem meg panaszosan. – Mi lenne, ha hoznék egy filctollat, és megjelölnénk a tiltott részeket.

Felvonja a szemöldökét.

– Nem is rossz ötlet. Merre van a hálósobád?

A szobám felé biccentek. Vajon szándékosan váltott témát?

– Szeded a tablettát?

A francba! A fogamzásgátló.

Az arckifejezésem láttán elkomorodik.

– Nem – nyekergem.

– Értem – mondja, és egyetlen, vékony vonal lesz az ajka. – Gyere, együnk valamit.

Jaj, ne!

– Azt hittem, lefekszünk. Le akarok feküdni veled.
– Tudom, bébi. – Elmosolyodik, hirtelen felém ugrik, megragadja a csuklómat, és magához húz. Az egész teste hozzám simul.
– Enned kell és nekem is. – Szürke szeme lángol, ahogy rám néz. – Amellett... a várakozás a csábítás titka, és pillanatnyilag a késleltetett kielégülés érdekelt.
Húha, mióta?
– Az elcsábításon már túl vagyok, és most akarok kielégülést. Könnyörgök, légy szíves. – Mintha nyüzszítenék. Belső istennőm alig tér magához.
Christian gyengéden mosolyog rám.
– Egyél. Túl vékony vagy. – Megcsókolja a homlokomat, és elenged.
Ez valami játszma, valami ördögi terv része. Bosszúsan nézek rá.
– Még mindig pipa vagyok rád, amiért megvetted az SIP-et, és most azért is, mert várakoztatsz – duzzogok.
– Dühös kis hölgy vagy, ugye? Egy kiadós étkezés után majd jobban érzed magad.
– Tudom, mi után érzem jól magam.
– Anastasia Steele, meg vagyok döbbenve. – Enyhén csúfondáros a hangja.
– Ne gúnyolódj velem. Nem tisztességesen küzdesz.
Az alsó ajkába harap, és elfojtja a mosolyát. Egyszerűen imádnivalóan néz ki... a játékos Christian szórakozik a libidómmal. Bárcsak jobban értenék a csábításhoz! Tudnám, mit tegyek. De gátol, hogy nem szabad hozzáérnem.
Belső istennőm hunyorít, és elgondolkodva néz. Ezen még dolgoznunk kell.
Christian meg én egymásra meredünk. Én elégek, ideges vagyok és csupa vágyakozás, ő pedig laza, és szórakozik az én kontómra, amikor rádöbbenek, hogy nincs étel a lakásban.
– Főzhetnék valamit, ámbár ahhoz vásárolni kell.
– Vásárolni?
– Ennivalót.
– Nincs itthon étel? – Megkeményedik az arca.
A fejem rázom. A francba, nagyon dühösnek látszik.
– Akkor menjünk vásárolni – mondja szigorúan. Sarkon fordul, az ajtó felé tart, és kitarja előttem.

– Mikor voltál utoljára szupermarketben?
Christian nem illik ide, de a bevásárlókosárral kezében kötelességtudón követ.
– Nem emlékszem.
– Csak Mrs. Jones vásárol?
– Azt hiszem, Taylor segít neki. Nem vagyok biztos benne.
– Megfelel neked a gyorsfagyasztott? Hamar elkészül.
– Jól hangzik. – Christian elvigyorodik, nem kétséges, hogy rájön, miféle hátsó szándék hajt a gyors étkezés felé.
– Régóta dolgoznak neked?
– Taylor négy éve, azt hiszem. Mrs. Jones nagyjából ugyanannyi ideje. Miért nincs semmi étel a lakásban?

– Tudod, miért – mormogom elpirulva.
– Tudom – feleli halkán, nem is akar emlékezni.
A pénztárhoz érünk, és szótlanul állunk a sorban.
Ha nem hagyom ott, vajon akkor is felkínálta volna a vanília alternatívát? –
tűnődök magamban.
– Van valami innivaló? – húz vissza Christian a jelenbe.
– Sör... azt hiszem.
– Hozok bort.
Te jó ég! Nem tudom, miféle borokat lehet kapni Ernie szupermarketjében.
Christian üres kézzel bukkan fel, utálkozva fintorog.
– Van egy jó palackozott italok boltja a szomszédban – mondom gyorsan.
– Megnézem, mijük van.
Talán az ő lakásába kéne mennünk, akkor nem nyavalyognánk így. Nézem, ahogy
céltudatosan, könnyed, laza járással kilép az ajtón. Két nő jön be, és megfordulnak
utána. Igen, nézzétek csak az én Ötven árnyalatomat – gondolom csüggedten.
Szeretném az emléket felidézni. Ő az ágyamban... de keményen szívat. Talán
nekem is azt kéne. Belső istennőm lelkesen bólogat. És miközben sorban állok, kialakul
egy terv. Hmm...

Christian behozza a szatyrokat a lakásba. Ő cipelte hazafelé. Fura látvány.
Egyáltalán nem a megszokott ügyvezető igazgatói viselkedés.

– Nagyon... háziasnak látszol.
– Ezzel még senki nem vádolt – feleli szárazon. A konyhaszigetre teszi a
bevásárlószatyrokat. Kezdek kipakolni, ő pedig elővesz egy palack fehérbort, és
dugóhúzózt keres.

– Még nekem is új a lakás. Azt hiszem, a nyitó abban a fiókban van. – Arrafelé
bökök az állammal.

Ez az egész... annyira normális. Két ember, amint kezdik megismerni egymást.
Együtt étkeznek. Mégis, olyan különös. Eltűnt a félelem, amit mindig éreztem a
jelenlétében. Annyi mindent csináltunk már együtt, a pusztá gondolatára elpirulok.
Pedig alig ismerem.

– Mi jár az eszedben? – szakítja meg Christian a merengésemet. Kibújik a
halszálkacsíkos zakójából, és a heverőre teszi.

– Hogy igazából milyen keveset tudok rólad.

Végignézz rajtam, és ellágyul a tekintete.

– Jobban ismersz bárkinél.

– Azt hiszem, ez nem igaz. – Mrs. Robinson jön hívatlanul az elmémbe, és nem
örülök neki.

– Az a helyzet, Anastasia, hogy nagyon, nagyon magamnak való ember vagyok.

A kezembe nyom egy pohár fehérbort.

– Egészségedre!

– Egészségedre! – felelem, és iszom egy kortyot, ő pediga frizziderbe teszi az
üveget.

– Segíthetek? – kérdezi.
– Nem, minden rendben... ülj csak le.
– Szeretnék segíteni. – Őszintén néz.
– Felvágthatod a zöldséget.
– Nem tudok főzni – mondja, és gyanakodva szemléli a kést.
– Gondolom, nincs rá szükséged. – Vágódeszkát és paprikát teszek elé. Zavartan mered rá.

– Még soha nem vágta fel zöldséget?
– Nem.
Önelégülten mosolygok.
– Te kinevetsz?
– Úgy tűnik, ez olyasmi, amit én megtehetek, te pedig nem. Nézzünk szembe vele, Christian, ez is egy első. Tessék, megmutatom.

Hozzásúrlódom, mire ő hátralép. Belső istennőm felül, figyelni kezd.
– Így ni. – Felvágom a paprikát, és óvatosan kiviszem a magvakat.
– Elég egyszerűen tűnik.
– Nem kéne fáradnod vele – morgom gunyorosan.

Egy pillanatra mereven néz, aztán nekilát a feladatnak, én pedig folytatom a felkockázott csirke előkészítését. Christian szeletelni kezd, lassan, óvatosan. Ó istenem, egész nap itt leszünk.

Kezet mosok. Megkeresem a wokot, az olajat, meg minden mást, ami kell, s közben újra meg újra hozzásimulok. A csípőm, a karom, a hátam, a kezem. Apró, ártatlannak tűnő érintések. Christian minden alkalommal megmerevedik.

– Tudom, mit művelsz, Anastasia – morogja sötéten, s közben még mindig az első paprikát vagdossa.

– Azt hiszem, ezt nevezik főzésnek – mondom, és megrebegtetem a szempillámat. Fogok egy másik kést, mellé állok, fokhagymát, mogyoróhagymát hámozok és szeletelek, meg zöldbabot, és közben egyre csak nekiütöközök.

– Egész jól csinálod – morog, és nekilát a második paprikájának.
– A szeletelést? – rebben a szempillám. – Évek gyakorlata. – Megint hozzáúrlódom, ez alkalommal a hátsómmal. És ő megint megdermed.

– Ha még egyszer ezt műveled, Anastasia, a konyha padlóján teszek magamévá.
Hú, ez működik.

– Ahhoz előbb könyörögnöd kell.
– Ez kihívás?
– Talán.

Leteszi a kést, és lassan odalép hozzám. Ég a szeme. A tűzhelyhez hajol, és kikapcsolja. A wokban szinte azonnal elcsöndesül az olaj.

– Azt hiszem, később eszünk – mondja. – Tedd be a csirkét a hűtőbe.

Nem vártam, hogy valaha is ezt a mondatot hallom Christian Greytől. Csak ő képes ezt ilyen forrón, dögösen elmondani. Fogom a felkockázott csirkével teli edényt, remegő kézzel egy tányért teszek rá, és berakom a frizsiderbe. Amikor megfordulok, Christian már mellettem van.

– Tehát könyörögsz? – suttogom, és bátran felnézek elsötétedő szemébe.

– Nem, Anastasia. – A fejét rázza. – Nincs könnyörgés. – Kedves, csábos a hangja.

És állunk egymással szemben, beisszuk egymás látványát. A levegő feszültséggel telik meg, szinte sístereg. Egyikünk sem szól, csak némán nézzük egymást. Az ajkamba harapok. A vágy ez íránt a gyönyörű férfi íránt hatalmas erővel csap le rám, lánggra gyújtja a vérem, eláll tőle a lélegzetem, elolvadok deréktól lefelé. A szemében, a tartásán látom tükröződni a reakciómat.

Egy szempillantás alatt megmarkolja a csípőmet, és odahúz magához, kezem a hajához kap, szája az enyémre tapad. Nekitol a frizidernek, és hallom, ahogy odabent az üvegek és tálak halkán tiltakoznak. A nyelve rátalál az enyémre. A szájába nyögök, egyik keze a hajamba túr, hátrahúzza a fejem. Vadul csókoljuk egymást.

– Mit akarsz, Anastasia? – zihálja.

– Téged – nyögöm.

– Hol?

– Ágy.

A karjába kap, és gyorsan, minden nehézség nélkül bevisz a hálószobámba. Lábra állít, lehajol, és felkapcsolja az olvasólámpát. Gyorsan körülnéz a szobában, majd kapkodva behúzza a krémszínű függönyöket.

– És most? – kérdi lágyan.

– Szeretkezz velem.

– Hogyan?

Jesszusom!

– El kell mondanod, bébi.

Szentséges szar!

– Vetköztess le. – Már most lihegek. Ő pedig elmosolyodik, hüvelykujját kivágott blúzomba akasztja, és magához húz.

– Jó kislány – mormogja, és anélkül, hogy lángoló pillantását levinné rólam, lassan nekilát kigombolni a blúzomat.

Puhatolózva a karjára teszem a kezem, és megtámasztom magam. Nem panaszkodik. A karja szabad terület. Amikor végzett a gombokkal, áthúzza az inget a fejemen, és hagyom, hogy a padlóra essen. Christian most a farmerom övrészéhez nyúl, kipattintja a gombot, és lehúzza a zipzárt.

– Mondd el, mit akarsz, Anastasia. – A szeme parázslík, és szaporán, kapkodva veszi a levegőt.

– Csókolj meg inntől idáig – suttogom, és az ujjam végigsiklik a fülem tövétől a nyakamon. Christian elsimítja a hajamat az útból, és lehajol, édes, lágy csókokat hagy az útvonalon, amelyet az ujjam bejárt, majd visszafelé is.

– A farmer és a bugyi – mormogom, ő pedig mosolyog, majd letérdel elé. Ó, mennyire erősnek érzem magam! Bedugja az ujját a farmer alá, finoman lehúzza a nadrágot és a bugyit. Kilépek a cipőmből és a ruhámból, csak melltartó marad rajtam. Christian várakozásteljesen néz fel rám, de nem áll fel.

– És most, Anastasia?

– Csókolj meg – suttogom.

– Hol?

– Tudod, hol.

– Hol?

Ó, nem ejt foglyokat. Zavarban vagyok, de gyorsan odamutatok, ahol a két combom összeér. Christian gonoszul vigyorog. Szégyenkezve hunyom le a szemem, ugyanakkor nagyon beindultam.

– Ó, örömmel – kuncog Christian. – Megcsókol, és munkába áll a nyelve, az a gyönyörkeltő, szakértő nyelv. Nyögdécselve túrok a hajába. Nem hagyja abba, a nyelve a csiklómon köröz, megőrjít velem, körbe-körbe, megállás nélkül. Áááá... mióta is... ó...

– Christian, kérlek... könyörgök. Nem akarok állva elélvezni. Nincs hozzá erőm.

– Mit kérsz, Anastasia?

– Szeretkezz velem.

– Azt teszem – mormogja, és finoman rám fúj.

– Nem. Azt akarom, hogy bennem legyél.

– Biztos?

– Kérlek.

Nem hagyja abba az édes, finom kínzást. Hangosan nyögök.

– Christian... kérlek.

Feláll és lenéz rám, ajka ragyog izgalmam nyomán.

Szent tehén...

– Nos? – kérdezi.

– Nos, mi? – lihegem, és vágytól eltelve nézek fel rá.

– Még mindig fel vagyok öltözve.

Értetlenül bambulok rá.

Vetkőztessen le? Igen, erre képes vagyok. Az inge felé nyúlok, de hátra lép.

– Nem, nem – korhol. A francba, a farmerjára gondol.

Ó, támad egy ötletem. Belső istennőm hangosan éljenez, én pedig térdre rogyok Christian előtt. Sután, remegő ujjakkal gombolom ki a nadrágot és a sliccgombokat, aztán lerángatom a farmert és a bokszeralsót. Szabadon áll. Hú!

A szempilláimon keresztül kukucskálok fel rá, ő pedig... hogy is néz? Izgatottan? Bámulattal? Meglepődve?

Kilép a farmerből, és lehúzza a zokniját, én pedig kézbe fogom a férfiasságát, finoman megszorítom. Úgy húzom lea kezem, ahogyan ő mutatta korábban. Felnyög és megfeszül, összeszorított fogain keresztül lassan engedi ki a levegőt. Próbaképp a számba veszem, és szopni kezdem. Keményen szopom. Hmm, jó íze van.

– Ááá. Ana... húúú... finoman.

Gyengéden megfogja a fejem, én pedig mélyebbre veszem a számba. Amennyire csak tudom, összeszorítom az ajkaimat, a fogaimra vigyázva keményen szopok.

– Bassza meg! – sziszegi Christian.

Ó, ez aztán a jó, ingerlő szexi hang. Újra megteszem, mélyebbre veszem a számba, és a vége körül játszok a nyelvemmel. Hmm... Aphroditének érzem magam.

– Ana, elég lesz. Hagyd abba.

Újra megteszem. Könyörögj, Grey, könyörögj. És újra.

– Ana, megértettem ennyiből is – morogja Christian összeszorított szájjal. – Nem akarok a szádban elmenni.

Újra megteszem, ő pedig lehajol, megmarkolja a vállamat, felrángat, és lelök az

ágyra. Átráncigálja az inget a feje fölött, aztán lenyúl a levetett farmerhez, és jó kiscserkészhez illően kis fóliacsomagot halászik elő. Zihál, akárcsak én.

– Vedd le a melltartód! – utasít.

Felülök, és teszem, amit mond.

– Feküdj le. Látni akarlak.

Hátra fekszem, felnézek rá, ő pedig lassan felgörgeti az óvszert. Annyira kívánom! Christian néz, és az ajkát nyalogatja.

– Csodás látvány vagy, Anastasia Steele. – Az ágy fölé hajol, lassan fölém kúszik, közben csókolgat. Megcsókolja mindkét mellem, és váltakozva ingerli a bimbóimat. Nyögök, fészkelődök alatta, de nem hagyja abba.

Ne... elég. Kívánlak.

– Christian, kérlek.

– Mit kérsz? – mormogja a mellem között.

– Magamban akarlak.

– Azt akarod?

– Kérlek.

Rám néz, a lábával szétfeszíti az enyémet, és úgy helyezkedik, hogy fölöttem legyen. Anélkül, hogy a szeme elszakadna az enyémtől, ingerlően lassú tempóban belém csusszan.

Lehunyam a szemem, és ízlelem ezt a teltséget, ezt a finom érzést, hogy birtoklom, s ösztönösen fölfelé billentem az ágyékomat, hogy elébe menjek, csatlakozzak hozzá. Hangosan nyögök. Ő visszahúzódik, és nagyon lassan ismét megtölt. Ujjaim megtalálják az utat selymes, rendetlen hajába, miközben ő olyan kízó lassúsággal újra ki és bemozog.

– Gyorsabban, Christian, gyorsabban... kérlek.

Diadalmasan tekint le rám, erősen megcsókol, aztán igazán mozogni kezd. Szent téhén, ez büntető, könyörtelen tempó... basszus, tudom, hogy nem fog soká tartani. Dübörgő ritmust vesz fel. Kezdek gyorsulni, a lábam megfeszül alatta.

– Rajta bébi! – nyög fel. – Add meg nekem.

A szavai löknek át a határon, és robbanok, csodásan, agyat zsibbasztón robbanok millió darabra körötte, ő pedig a nevem kiáltva követ.

– Ana! Ó, basszus, Ana! – Rám rogy, a fejét a nyakamba temeti.

Negyedik fejezet

Amikor magamhoz térek, kinyitom a szemem, és annak a férfinak az arcába nézek, akit szeretek. Christian arca gyengéd. Az orromhoz dörgöli az orrát, és felkönyököl. A fejem mellett lévő kezemet fogja. Szomorúan sejtem az okát: hogy ne érinthessem. Gyengéd csókot nyom az ajkamra, és kihúzódik belőlem.

– De hiányzott ez – sóhajt.

– Nekem is – suttogom.

Megfogja az államot, és keményen megcsókol. Szenvedélyes, esdeklő csók. Kér valamit, de mit? Nem tudom. Eláll tőle a lélegzetem.

– Ne hagyj el még egyszer – könyörög, és mélyen a szemembe néz. Komoly az arca.

– Oké – suttogom, és rámosolygok. Kábító mosollyal válaszol: megkönnyebbülés, lelkesedés, és kisfiús öröm keveredik egyetlen varázslatos pillantásban. A legkeményebb szívem is megolvasztaná. – Köszönöm az iPadet.

– Nagyon szívesen, Anastasia.

– Melyik a kedvenc dalod rajta?

– Hát ez árulkodó lenne. – Elvigyorodik. – Gyere, főzz nekem valamit, asszony. Éhen veszek. – Hirtelen felül, és maga után rángat.

– Asszony – kuncogok.

– Te nőszemély! Ételt, de most! Légy szíves.

– Ha már ilyen szépen kéri az uraság, azonnal nekiállok.

Kikászálódok az ágyból, közben odébb mozdítom a párnát, és előbukkan alóla a leeresztett helikopter léggömb. Christian felveszi, és zavartan néz rám.

– Ez a lufim – mondom a tulajdonos büszkeségével. A köntösömért nyúlok, és magamra tekerem. Jesszusom, miért kellett megtalálnia?

– Az ágyadban? – morogja.

– Igen. – Elpirulok. – Ez volt a társaságom.

– A szerencsés Charlie Tango – mondja meglepetésemre.

Igen, szentimentális vagyok Grey, mert szeretlek.

– Az én lufim – mondom ismét, majd sarkon fordulok, és kimegyek a konyhába. Még annyit látok, hogy fülig ér a szája.

Christian meg én Kate perzsaszőnyegén ülünk. A pirított zöldsés csirkemellet esszük tésztával, fehér porcelánedényekből pálcikával, és behűtött fehér Pinot Grigiót iszunk. Christian a heverőnek dől, hosszú lábát kinyújtja. A farmer van rajta, és az ing, meg az a most dugtam bozont, ez minden. A Buena Vista Social Club bűg a háttérben Christian iPadjáról.

– Ez jó – mondja elismerően.

Én törökülésben mohón falok, s közben a meztelen lábfejét csodálom.

– Általában én főzök. Kate nem valami nagy szakács.

– Anyád tanított főzni?

– Nem igazán – falok tovább. – Mire érdekelni kezdett a dolog, anyám már a texasi Mansfieldben élt a hármas számú férjjel. Ray pedig pirítóson és gyorskaján is elélt

volna, ha én nem vagyok.

Christian rám néz.

– Nem maradtál Texasban anyáddal?

– Nem. Nem igazán jöttem ki Steve-vel, a férjével. És hiányzott Ray. Nem tartott soká anyám házassága Steve-vel. Szerintem észhez tért. Soha nem is beszél róla – teszem hozzá csendesen. Azt hiszem, ez olyan sötét része anyám életének, amit soha nem beszéltünk ki.

– Tehát visszajöttél Washingtonba, hogy a nevelőapáddal élj.

– Igen.

– Úgy hangzik, mintha te törődteél volna vele – mondja kedvesen.

– Gondolom. – Megvonom a vállam.

– Magszoktad, hogy gondját viseld az embereknek.

Olyan feszült a hangja, hogy fölkelte a figyelmemet. Fölnézek rá.

– Mi az? – Meglep az őszinte arckifejezése.

– Én a gondodat akarom viselni. – A szeme világít, valami névtelen érzelem ragyog benne.

A szívritmusom felgyorsul.

– Észrevettem – suttogom. – De elég különösen csinálod.

A homlokán összeszaladnak a ráncok.

– Csak így tudom – feleli nyugodtan.

– Még mindig haragszom rád, amiért megvetted a SIP-et.

Elmosolyodik.

– Tudom, de ez nem tartott vissza.

– Mit mondjak a kollégáimnak, mit mondjak Jacknek?

Összehúzza a szemét.

– Az a szarházi jobban teszi, ha meggondolja, mit csinál.

– Christian, ő a főnököm – korholom.

Christian kemény vonallá szorítja össze az ajkát. Olyan, mint egy konok kisfiú.

– Hát ne mondd el nekik.

– Mit ne mondjak el?

– Hogy az enyém a cég. Tegnap írtuk alá a szerződést. A hír zárva van négy hétig, amíg a SIP vezetése végrehajt néhány változást.

– Ó... kirúgnak? – kérdezem rémulten.

– Őszintén kétkem – mondja Christian savanyúan, és próbál elfojtani egy mosolyt.

Bosszúsan nézek rá.

– Ha kilépek, és másik munkát keresek, azt a céget is felvásárolod?

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy kilépsz? – Megváltozik az arca, ismét gyanakvó lesz.

– Lehetséges. Nem hiszem, hogy sok választási lehetőséget adtál.

– Igen, azt a céget is fel fogom vásárolni. – Eltökéltnek tűnik.

Ismét bosszúsan nézek rá. Ez nem győztes helyzet.

– Nem gondolod, hogy egy picinykét túlságosan védelmező vagy?

– De igen. Tökéletesen tudatában vagyok, hogy milyena látszata.

– Hívjuk dr. Flynt – mormogom.

Leteszi az üres tálkát, és közönyös képpel néz föl. Sóhajtok. Nem akarok veszekedni vele. Felállok, és elveszema tálkáját.

– Kérsz desszertet?

– Ez a beszéd! – mondja, és huncutul vigyorog.

– Nem magamra gondolok. – Ugyan miért nem? Belső istennőm felébred a szunyókálásból, és felül. – Van fagylaltom. Vanília – vihogom.

– Tényleg? – Christian vigyora szélesebb lesz. – Azt hiszem, tudunk mit kezdeni vele.

Tessék? Elképedve meredek rá, ő pedig kecsesen feláll.

– Maradhatok? – kérdezi.

– Hogy érted ezt?

– Éjszakára.

– Feltételeztem, hogy maradsz. – Elvörösödök.

– Helyes. Hol az a fagylalt?

– A sütőben. – Édesen mosolygok rá.

Félrebiccenti a fejét, felsóhajt, és a fejét csóválja.

– A gúny a szellemesség legsilányabb megnyilvánulása, Miss Steele. – Csillog a szeme.

Ó, a fenébe, mit tervezhet?

– Még mindig a térdemre fektethetlek.

A mosogatóba teszem a tálkát.

– Nálad vannak az ezüstgolyócskák?

A mellkasát tapogatja, a hasát, a farmerzsebét.

– Hát, bármilyen fura, de nem hordok magamnál egy készletet. Nem sok szükség van rá az irodában.

– Örömmel hallom, Mr. Grey. De azt hittem, a gúny a szellemesség legsilányabb megnyilvánulása.

– Nos, Anastasia, az új mottóm: ha nem tudsz legyőzni valamit, tarts vele.

Tátott szájjal meredek rá. El sem hiszem, hogy ezt mondta. És rémisztően elégedett magával, látszik a vigyorán. Elfordul, kinyitja a mélyhűtőt, és elővesz egy doboz Ben & Jerry vaníliafagylaltot.

– Ez pont megfelel. – Fölnéz rám, sötét a szeme. – Ben & Jerry & Ana. – Lassan, szótagolva ejti ki a szavakat.

Ó, basszus! Azt hiszem, az állam a padlón hever. Christian kinyitja az evőeszközös fiókot, és kivesz egy kanalat. Amikor fölnéz, fátyolos a szeme, nyelvvel megérinti a felső fogsorát. Ó, az a nyelv!

Nem kapok levegőt. A vágy sötéten, zabolátlanul, buján és forrón száguld az ereimben. Jó móka lesz azzal a fagylalttal.

– Remélem, meleged van – suttogja. – Le foglak hűteni ezzel. Gyere! – Kinyújtja a kezét, és belehelyezem az enyémet.

A hálószobában az éjjeliszekrényre teszi a fagylaltot, lehúzza a takarót az ágyról, leveszi a párnákat, és halomba rakja a padlón.

– Van váltás huzatod, ugye?

Bólintok. Elbűvölve nézem. Christian felemeli Charlie Tangót.

– Vigyázz arra a léggömbre – figyelmeztetem.
Ajka félmosolyra húzódik.

– Eszembe sem jutna bántani, bébi. Ahogyan benned és az ágyneműben sem akarok kárt tenni.

A szó szoros értelmében összerándul a testem.

– Meg akarlak kötni.

Ó!

– Oké – suttogom.

– Csak a kezedet. Az ágyhoz. Hogy ne mozogj.

– Oké – suttogom újra.

Odajön hozzám, de nem veszi le közben rólam a szemét.

– De használjuk. – Megfogja a köntösöm övét, és ingerlő lassúsággal megoldja a csomót, és gyengéden kihúzza az övet.

A köntös kinyílik, én pedig mozdulni sem tudok Christian forró tekintete alatt. Egy pillanat múlva lehúzza a köntöst a vállamról, s az a földre hullik. Meztelenül állok előtte. Christian a kézfejjével végigsimít az arcomon, érintése az ágyékom mélyén kelt visszhangokat. Odahajol hozzám, csókja súrolja az ajkam.

– Feküdj hanyatt az ágyra – mormogja. Szeme elsötétedik, s égeti az enyémet.

Teszem, amit mond. A szobám be van függönyözve, a lámpa lágy, erőtlen fényétől eltekintve sötét van.

Általában utálok az energiatakarékos izzókat – annyira homályosak –, de most, hogy meztelenül fekszem Christian előtt, hálás vagyok a tompa fényért. Christian az ágy mellett állva néz le rám.

– Egész nap elnéznék, Anastasia – mondja, aztán felkúszik az ágyra, a testemre, és rám ül.

– Karokat a fej fölé! – parancsolja.

Engedelmeskedem, ő pedig a köntös övének végét a bal csuklómra kötni, majd átfűzi az övet az ágytámla fémrúdjai között. Erősen meghúzza, hogy a bal karom behajlik. Aztán rögzíti a jobb kezemet is, megfeszítve az övet.

Miután megkötözött, szemlátomást ellazul. Szeret kipányvázni. Így nem tudom megérinteni őt. Eszembe jut, hogy egyik alávetettje sem érinthette, sőt soha nem is volt módjuk rá. Christian mindig is kézben tartotta a dolgokat, és tartotta a távolságot.

Ezért kellene neki a szabályok.

Lemászik rólam, és lehajolva gyors pusztit nyom a számra. Aztán feláll, és áthúzza az inget a fején, kigombolja a farmert, és ledobja a padlóra.

Csodás a meztelensége. Belső istennőm tripla Axelt mutat be felemáskorlátan, és hirtelen kiszárad a szám. Tényleg több mint szép. A teste a klasszikus vonalakat követi. Széles, izmos váll, keskeny csípő, a fordított háromszög. Az egyértelmű, hogy gyúr. Egész nap el tudnám nézni. Christian az ágy végéhez megy, megmarkolja a bokámat, fűrgén és hirtelen lefelé húz. A karom megfeszül, nem tudok mozdulni.

– Így még jobb – morogja.

Felveszi a fagyaltos dobozt, és már újra az ágyon van, ismét lovaglólülésben. Igen lassan szedi le a doboz tetejét, és mártja bele a kanalat.

– Hmm... még egészen kemény – mondja, és felvonjaa szemöldökét. – Kiszed egy

kanál vaníliát, és a szájába teszi. – Finom – mormogja, majd megnyalja ajkát. – Döbbenetes, milyen jól tud esni egy kis egyszerű, finom vanília.

Lenéz rám, és önelégülten mosolyog.

– Kérsz? – csúfolódik.

Olyan piszokul dögös, fiatal és gondtalan – ott ül rajtam, és eszi a fagyaltot, ragyog a szeme, az arca sugárzik. Mi a csudát akar velem? Mivel nem tudom, bátortalanul bólintok.

Kivesz még egy kanállal, és megkínál. Kinyitom a számat, de ő megint fürgén a saját szájába teszi a kanalat.

– Túl jó, hogy osztozzak rajta – mosolyog gonoszul.

– Hé! – kezdek tiltakozni.

– Nahát, Miss Steele, csak nem szereti a vaníliát?

– De igen – mondom határozottabban, mint gondolom, és hiába próbálom lelökni őt magamról.

Felnevet.

– Milyen izgága vagy. A helyedben nem tenném.

– Fagyaltot – könyörgök.

– Hát, ha már olyan örömet okoztál ma, Miss Steele. – Egy újabb kanállal kínál felém, ezúttal engedi, hogy megegyem.

Kuncognom kell. Tényleg remekül érzi magát, és a jókedve ragadós. Kivesz még egy kanállal, és tovább etet. Oké, ennyi elég.

– Hmm, hát ez is egy módja annak, hogy egyél. Erőszakkal etetlek. Meg tudnám szokni.

Kivesz egy kanállal, és felém kínálja. Ez alkalommal csukva tartom a számat, és a fejem rázom, ő pedig hagyja, hogy a fagyalt megolvadjon a kanálon, és olvadt fagy csöpög a torkomra, a mellemre. Christian odahajol, és lassan lenyalja. Egész testem kigyúl a vágyakozástól.

– Hmm. Rólad még finomabb, Miss Steele.

Rángatom a béklyómat, az ágy fenyegetően nyikorog. Nem érdekel. Éget a vágy, elemészt. Kivesz egy újabb kanállal, és hagyja, hogy a fagyalt a mellemre csöpöggjön. Aztán a kanál hátával szétkeni a mellemen és a bimbómon.

Ó... hideg. Mindkét bimbóm megkeményedik a hideg vanília alatt.

– Hideg? – kérdezi Christian gyengéden. Lehajol, nyalja, szopja rólam a fagyaltot, és ajka forró a fagyalthoz képest.

Ó, istenem, ez kízás. A fagyalt olvad, és kis patakokban csorog az ágyra. Christian ajka folytatja a lassú kízást, erősen szop, gyengéden harapdál.

– Ó, kérlek! – zihálom.

– Kérsz belőle? – És mielőtt igent vagy nemet mondhatnék, a nyelve már a számban. Hideg és ügyes, Christian és vanília íze van.

Finom.

És amint kezdenék hozzászokni az érzéshez, Christian felül, és fagyaltösvényt húz a testem közepén, át a gyomromon, a köldökömig, ahol egy nagyobb adagot hagy. Ó, ez hűvösebb, mint az előbb, de különös módon éget.

– Ezt már csináltad. – Christian szeme ragyog. – Mozdulatlanul kell maradnod,

különben csupa fagyalt lesz az ágy. – Mindkét mellemet megcsókolja, és keményre szopja a bimbókat, aztán követi a fagyaltösvényt lefelé a testemen, szop és nyal útközben.

És igyekszem, nagyon igyekszem a hideg és lángoló érintés szédítő keveréke ellenére is mozdulatlan maradni. De a csípőm önkéntelenül is mozdul, a saját ritmusára köröz, magával ragadja ez a hűvös vaníliavarázs. Christian lejjebb csúszik, a hasamról eszi a fagyaltot, nyelve a köldökömben és körülötte cikázik.

Nyögdecselek. Szent tehén! Hideg, forró és kíznó, de Christian nem hagyja abba. Továbbfolytatja a fagyit a testemen, le a szeméremszőrzetemre, a csiklómra. Felkiáltok.

– Pszt – szól rám Christian szelíden, és varázslatos nyelve munkához lát. Felnyalja a vaníliát, és most már csöndben élvezek.

– Ó... kérlek... Christian!

– Tudom, bébi, tudom – zihálja, a nyelve csodákat tesz. Nem hagyja abba, egyszerűen nem hagyja abba, és a testem kapaszkodik fölfelé – magasabbra és magasabbra. Egyik ujját belém dugja, majd egy másikat is, és gyötrő lassúsággal mozgatja be és ki.

– Csak itt – mormogja, és ritmusosan cirógatja a hüvelyem elülső falát, s közben folytatja a finom, folyamatos nyalogatást és szopogatást. Szentséges kibaszott tehén!

Váratlanul robbanok, az eszelős orgazmus megbénítja az érzékeimet, mindent eltöröl, ami a testemen kívül történik, nyögök és vonaglok. Jesszusom, ez gyors volt.

Halványan felfogom, hogy abbahagyta. Fölöttem mozog, óvszert húz, aztán már bennem is van, keményen és gyorsan.

– Ó, igen! – tör ki belőle. Ragacsos, megolvadt fagyaltmaradék tapad ránk. Különös érzés, elvonja a figyelmemet, de nem tudok hosszan ezzel foglalkozni, mert Christian néhány másodperc múlva hirtelen kihúzódik belőlem, kiszabadítja a kezem, és megfordít.

– Így ni – mormogja, és hirtelen ismét bennem van, de nem kezd rá rögtön a szokásos vad ritmusra. Előrehajol és felhúz, hogy gyakorlatilag rajta ülök. A keze a mellemre tapad, mindkettőt a tenyerében fogja, és gyengéden húzogatja a bimbókat. Nyögök, és a vállára hajtom a fejem. A nyakamat harapdálja, és megemelve csípőjét finom lassúsággal tölt meg újra és újra.

– Tudod, milyen sokat jelentesz nekem? – zihálja a fülembe.

– Nem – nyögöm.

A nyakamba mosolyog, ujjai az államra, a nyakamra kulcsolódnak, és egy pillanatig így tart.

– De tudod. Nem hagyom, hogy elmenj.

Növeli a tempót, és felnyögök.

– Az enyém vagy, Anastasia.

– Igen, a tiéd – zihálom.

– Vigyázok arra, ami az enyém – sziszegi, és a fülembe harap.

Kitör belőlem a kiállítás.

– Ez az bébi, hallani akarlak. – Egyik kezét a derekamra fonja, a másikkal a csípőmet fogja, és keményebben döf, hogy ismét felkiáltok. És kezdődik a vad ritmus. Légzése érdekesebb és érdekesebb, egyre szakadozottabb, akár az enyém. Érzem mélyen

belül az ismerős gyorsulást. Jesszusom, megint!

Csupa érzés vagyok. Ezt teszi velem – fogja a testem, és teljesen birtokolja, hogy nem gondolok másra, csak rá. Erős, mérgező a varázslata. Pillangó vagyok a hálójában, nem tudok, nem is akarok menekülni. Az övé vagyok... egészen az övé.

– Rajta, bébi! – morogja összeszorított foggal, és mintegy parancsszóra, mintha a varázslóinasa volnék, elmegyek, és együtt találunk megkönnyebbülést.

A karjába bújva fekszem a ragacsos lepedőn. Mellkasa a hátamnak nyomódik, az orra a hajamban.

– Megrémiszt, amit irántad érzek – suttogom.

Megmerevedik.

– Engem is, bébi – mondja nyugodtan.

– Mi lesz, ha elhagysz? – Rémisztő a gondolat.

– Sehová nem megyek. Nem hiszem, hogy valaha is betelnék veled, Anastasia.

Megfordulok, úgy nézem őt. Komoly, őszinte az arca. Odahajolok, és gyengéden megcsókolom. Elmosolyodik, és a fülem mögé tuszkolja a hajam.

– Még soha nem éreztem úgy, mint amikor elmentél, Anastasia. Eget és földet megmozgatnék, hogy elkerüljem azt az érzést. – Szomorúnak hangzik, szinte kábultnak.

Ismét megcsókolom. Szeretném valahogy feldobni a hangulatot, de Christian megteszi helyettem.

– Eljössz velem holnap apám nyári partijára? Évente megrendezett jótékonysági esemény, és megígértem, hogy ott leszek.

Elmosolyodom, és hirtelen elszégyellem magam.

– Persze, hogy elmegyek. – Ó, a fenébe, nincs mit fölvennem.

– Mi az?

– Semmi.

– Mondd el! – makacskodik.

– Nincs mit fölvennem.

Christian mintha fészengene.

– Ne légy dühös... de még mindig megvannak nálam a ruháid. Biztos vagyok benne, hogy akad néhány alkalmi ruha is.

Lebiggyesztem az ajkam.

– Gondolod? – morgom, és gunyoros a hangom. De nem akarok ma este veszekedni veled. Zuhanyra vágyom.

Az a lány, aki hasonlít rám, odakint áll a SIP előtt. Várj csak – ő én vagyok. Sápadt vagyok, mosdatlan, és minden ruhám túl nagy. Rámeredek. Az én ruhámat viseli, boldog és egészséges.

– Mid van neked, ami nekem nincs? – kérdezem.

– Ki maga.

– Senki sem vagyok... ki vagy te? Te is senki vagy...

– Akkor már ketten vagyunk, ne mondd, hogy emiatt számúznak minket... –

Elmosolyodik, lassú, ördögi fintor árad szét az arcán, és olyan rémisztő, hogy sikoltok.

– Jesszusom, Ana! – ráz fel Christian. Felébredek.

Egy pillanatra azt sem tudom, hol vagyok... Otthon... a sötétben... az ágyban, Christiannal. Megrázom a fejem, próbálom kitisztítani az agyam.

– Bébi, minden rendben? Rosszat álmodtál.

– Ó...

Christian felkapcsolja a lámpát, és tompa fényben fürdünk. Lenéz rám, arcáról süt az aggodalom.

– Az a lány – suttogom.

– Miről van szó? Milyen lány? – kérdezi vigasztalón.

– Amikor este eljöttem, volt egy lány a SIP előtt. Rám hasonlított... de nem igazán.

Christian megmerevedik. Az olvasólámpa fényénél látom, hogy hamuszürke az arca.

– Mikor volt ez? – suttogja döbbenten. Felül, úgy néz le rám.

– Amikor délután eljöttem. Tudod, kicsoda?

– Igen. – A hajába túr.

– Kicsoda?

Christian szája kemény vonallá keskenyedik. Egy szót sem szól.

– Ki ő? – erősködök.

– Leila.

Nyelek egyet. A volt alávetett, akiről Christian beszélt, mielőtt a vitorlázóval repültünk. Hirtelen árad belőle a feszültség. Valami történik.

– Az a lány, aki rátöltötte a Toxicot az iPadodra?

Idegesen néz rám.

– Igen. Mondott valamit?

– Azt kérdezte: mi van magának, ami nekem nincs? Aztán megkérdeztem tőle, hogy kicsoda, mire azt felelte: senki.

Christian lehunyja a szemét, mint akinek fájdalmai vannak. Jaj, ne! Mi történhetett? Mit jelent neki ez a lány?

A fejbőröm bizsereg, adrenalin önti el a testem. Mi van, ha ez a lány sokat jelent a számára? Talán hiányzik neki? Olyan keveset tudok a régi... öö... kapcsolatairól. Biztos szerződést kötöttek, és az a lány megtett mindent, amit kívánt, örömmel megadta neki, amire vágyik.

Jaj, ne... hiszen én... én pedig nem. Émelygek a gondolattól.

Christian felkel, fölveszi a farmert, és kimegy a nappaliba. Egy pillantás az ébresztő órára elárulja, hogy reggel öt van. Kibújok az ágyból, felkapom Christian fehér ingét, és követem őt.

Szent szar! Christian telefonál.

– Igen, a SIP előtt tegnap... kora este – mondja éppen. Felém fordul, és azt kérdezi: – Pontosan mikor?

– Úgy tíz perccel hat előtt – motyogom. Ki a fenét hívhat ilyenkor? Mit csinált Leila? Christian továbbítja az infót annak, akivel beszél, de közben nem veszi le rólam a szemét. Sötét és feszültséggel teli az arca.

– Találja ki, hogyan... igen... nem mondtam volna, de azt sem gondoltam volna, hogy ilyet tesz. – Lehunyja a szemét, mint akinek fájdalmai vannak. – Nem tudom, hogyan alakul... igen, beszélek vele... igen, tudom... nézzen utána, és értesítsen. Csak találja meg, Welch, bajban van. Találja meg. – És leteszi a telefont.

– Kérsz teát? – kérdezem. Tea. Ray válasza minden válságra, az egyetlen dolog, amit jól csinál a konyhában. Megtöltöm a kannát vízzel.

– Inkább szeretnék visszafeküdni. – A pillantása elárulja, hogy nem aludni akar.

– Hát, nekem szükségem van egy kis teára. Velem tartasz egy csészére? – Tudni akarom, mi folyik itt. Nem vonhatja el a figyelmemet a szexszel.

Christian lemondóan túr a hajába.

– Igen, kérek – mondja végül, de látom rajta, hogy bosszús.

A tűzhelyre teszem a kannát, és a csészékkel szorgoskodom. Az idegességszintem az egekben. Elárulja, mi a baj? Vagy ki kell szednem belőle?

Magamon érzem a tekintetét – érzékelem a bizonytalanságát, és szinte tapintható a dühe. Felpillantok, és látom, hogy várakozásteljesen csillog a szeme.

– Mi az? – kérdezem lágyan.

A fejét csóválja.

– Nem akarod elmondani?

Felsóhajt, és lehunyja a szemét.

– Nem.

– Miért?

– Mert nem kell foglalkoznod vele. Nem akarlak ilyesmivel terhelni.

– Nem kéne, mégis foglalkoznom vele. Az a lány megtalált, és megszólított a munkahelyem előtt. Honnan tud rólam? Honnan tudja, hol dolgozom? Azt hiszem, jogom van tudni, mi folyik itt.

Christian ismét a hajába túr, árad belőle a tehetetlen harag, mintha valami belső harc dúlna benne.

– Kérlek – mondom lágyan.

Összeszorítja a száját, és a szemét forgatja.

– Oké – mondja végül beletörődően. – Fogalmam sincs, hogy talált meg. Talán azon a fényképen keresztül, amely Portlandben készült rólunk. Nem tudom. – Ismét sóhajt, és érzem, hogy a dühe önmagára irányul.

Türelmesen várok. Forró vizet öntök a teáskannába, Christian pedig fel-alá járkál. Néhány pillanat után folytatja.

– Amíg veled voltam Georgiában, Leila váratlanul megjelent a lakásomon, és jelenetet rendezett Gail előtt.

– Gail?

– Mrs. Jones.

– Hogy érted azt, hogy jelenetet rendezett?

Christian hosszan néz, méricskél.

– Mondd el! Visszatartasz valamit. – Erőteljesebb a hangom, mint amilyennek érzem magam.

Christian meglepődve pislog felém.

– Ana, én... – elhallgat.

– Tessék?
 Legyőzötten sóhajt.
 – Váratlanul megpróbálta felvágni az ereit.
 – Jaj, ne! – Ez megmagyarázza a kötést a csuklóján.
 – Gail kórházba vitte. De Leila kijött a kórházból, még mielőtt odaérhettem volna.
 A fenébe! Mit jelentsen ez? Öngyilkos? De miért?
 – A pszichiáter, aki kezelte, tipikus segélykiáltásnak nevezte. Nem gondolta, hogy Leilát valódi veszély fenyegette. „Egy lépés az öngyilkos fogalomalkotástól” – így definiálta. De nem győzött meg. Azóta próbálom megtalálni, és segítséget szerezni neki.
 – Nem mondott semmit Mrs. Jonesnak?
 Végigmér. Úgy látom, feszeng.
 – Nem igazán – mondja végül, de tudom, hogy nem mondott el mindent.
 Azzal foglalom le magam, hogy kiöntöm a teát. Tehát Leila vissza akar kerülni Christian életébe, és ezért öngyilkosságot követett el, hogy magára vonja a figyelmét? Hát... ijesztő. De hatékony. Christian azonnal eljött Georgiából, hogy mellette legyen, de a lány eltűnt, mielőtt Christian ideért. Fura.
 – Nem találsz? Mi van a családjával?
 – Nem tudják, hol van. Ahogy a férje sem.
 – A férje?
 – Igen – feleli szórakozottan. – Két éve ment hozzá.
 Tessék?
 – Tehát úgy volt veled, hogy férje van? – Szentséges basszantyú! Christian tényleg nem ismer határokat.
 – Nem! Jóságos ég, dehogyis. Csaknem három évvel ezelőtt volt velem. Aztán otthagytott, és nem sokkal utána hozzáment ahhoz a pasihoz.
 Ó.
 – Akkor miért most próbálta magára vonni a figyelmedet?
 Christian szomorúan rázza a fejét.
 – Nem tudom. Mindössze annyit sikerült kiderítenem, hogy kábé négy hónapja otthagytta a férjét.
 – Hadd lássak világosan! Három éve volt az alávetetted.
 – Mondjuk, úgy két és fél éve.
 – És többet akart.
 – Igen. Ezért hagyott ott.
 – De te nem.
 – Igen.
 – Akkor most miért hozzád jött?
 – Nem tudom. – De a hanghordozásából sejtem, hogy azért van valami elmélete.
 – De úgy sejteted...
 Haragosan összehúzza a szemét.
 – Azt sejtem, hogy hozzád lehet köze.
 Hozzám? Mit akarhat az a lány tőlem?
 „Mi van magának, ami nekem nincs?”
 Ötvenre meredek, aki deréktól fölfelé pompásan mezítelen. Megszereztem: az

enyém. Ez van nekem. De az a lány annyira hasonlít rám: ugyanaz a sötét haj és halovány bőr. A homlokom ráncolom a gondolatra. Igen... mi van nekem, ami neki nincs?

– Mért nem mondtad el tegnap? – kérdezi lágyan Christian.

– El is feledkeztem róla. – Bocsánatkérően vonok vállat.– Tudod, az ital a munkatársakkal, az első hetem után. Tefelbukkansz a bárban, aztán a tesztoszteron rohamod Jack-kel, aztán itthon voltunk. Kiment a fejemből. Szokásod mindent kivenni a fejemből.

– Tesztoszteron roham? – Megrándul az ajka.

– Igen. A ki tud messzebb pisilni vetélkedő.

– Majd mutatok én neked tesztoszteron rohamot.

– Nem innál inkább egy csésze teát?

– Nem, Anastasia, nem kérek.

Éget a tekintete, perzsel ez a kívánlak, de tüstént pillantás. Basszus... nagyon dögös.

– Ne törődj vele. Gyere! – Felém nyújtja a kezét.

Belső istennőm három hátra szaltót csinál az edzőterem padlóján, amikor megfogom Christian kezét.

Túl melegem van, amikor felébredek. A mezítelen Christian Greyre tekeredek. Mélyen alszik, de még így is magához szorít. Lágy reggeli fény szűrődik be a függönyön keresztül. Feje a mellemen, lábam az övére kulcsolódik, karom a gyomrán pihen.

Fölemelem a fejem. Félek, hogy felébresztem. Olyan fiatalnak látom, annyira ellazult álmában, és olyan nagyon szép. El sem tudom hinni, hogy ez az Adonisz az enyém, teljesen az enyém.

Hmm... Óvatosan megérintem a mellkasát, ujjaim végigfutnak a szőrzetén, és még mindig nem mocorog. Szent tehén! El sem hiszem. Tényleg az enyém – néhány értékes pillanatra. Odahajlok, és gyengéden megcsókolom az egyik sebét. Halkan nyög, de nem ébred fel. Elmosolyodom. Megcsókolok még egyet, és kinyílik a szeme.

– Szia! – vigyorgok rá büntudattal.

– Szia! – feleli óvatosan. – Mit csinálsz?

– Téged nézlek. – Végigsimítok a boldog ösvényen. Elkapja a kezem, összehúzza a szemét, aztán azzal a ragyogó, Christian-amikor-jól-érzi-magát mosollyal néz rám. Ellazulok. A titkos érintésem titok marad.

Ó... miért is nem engeded, hogy megérintselek?

Hirtelen fölém lendül, a matracba présel, keze az enyémen, figyelmeztetőn. Orrával megcirógatja az enyémet.

– Azt hiszem, rosszalkodtál, Miss Steele – vádol, de nem hervad le a mosolya.

– Szeretek melletted ébredni és rosszalkodni.

– Csakugyan? – kérdezi, és könnyedén ajkon csókol. – Szex vagy reggeli? – kérdi.

A szeme sötét, de jókedvvel teli. Kemény férfiassága nekem nyomódik, és fölemelem az ágyékom, hogy fogadjam.

– Jó választás – mormogja a torkomba, és csókokkal halad le a mellemig.

A fiókos szekrényénél állok, és magamat nézem a tükörben. Próbálok valami

formát adni a hajamnak, tényleg túl hosszú már. Farmerban vagyok és pólóban, Christian pedig frissen zuhanyozva mögöttem öltözködik. Éhesen bámulom a testét.

– Milyen gyakran edzel? – kérdezem.
– Minden hétköznapi – feleli a nadrágját gombolva.
– Mit csinálsz?
– Futás, súlyzó, kick-box.
– Kick-box?
– Igen. Van egy személyi edzőm, egy volt olimpikon. Claude-nak hívják. Nagyon jó. Kedvelni fogod.

Felé fordulok, ő pedig nekilát begombolni fehér ingét.
– Hogy érted, hogy kedvelni fogom?
– Kedvelni fogod, mint az edződet.
– Miért lenne szükségem személyi edzőre? Te eléggé megdolgoztatsz. – Elégedetten mosolygok rá.

Mellém lép és átkarol. A szeme elsötétedik, úgy keresi tekintetemet a tükörben.
– De bébi, én fittnek akarok látni ahhoz, amit tervezek veled. Lépést kell tartanod velem.

Eszembe jutnak a játszósobabeli emlékek, és elvörösödök. Igen... a Fájdalom vörös szobája kimerítő. Vissza akar vinni oda? Vissza akarok menni?

Hát persze, hogy akarsz! Belső istennőm a kanapéjáról kiabál.
Belenézek Christian feneketlenül mély, delejező, szürke szemébe.
– Tudom, hogy akarod – mondja.
Elpirulok, és kéretlenül az agyamba kúszik a dühítő gondolat, hogy Leila nyilván lépést tartott velem. Összeszorítom az ajkam, mire Christian a homlokát ráncolja.

– Tessék? – kérdezi aggódva.
– Semmi – rázom a fejem. – Oké, találkozom Claude-dal.
– Megteszed? – Christian arca felderül, hitetlenkedést, döbbenetet látok rajta. A képe láttán mosolyognom kell. Úgy néz, mint aki nyert a lottón, bár feltehetőleg soha nem vett lottószelvényt. Nincs rá szüksége.

– Igen, ha ez boldoggá tesz. – Bosszúsan nézek.
A karja megfeszül köröttem, és arcon csókol.
– Sejtelned sincs, mennyire – suttogja. – Na, és mit szeretnél ma? – Harapdálni kezd, és a gyönyörtől bizsereg a testem.
– Szeretnék haját vágatni, és öö... be kell váltanom egy csekket, hogy kocsit vegyek.

– Aha – mondja, mint aki érti a dolgot, és az ajkába harap. Leveszi rólam az egyik kezét, a farmerzsebébe nyúl, és előhalássza a kis Audim kulcsát.

– Itt van – mondja nyugodtan, de bizonytalan az arca.
– Hogy érted azt, hogy itt van? – Öregem, dühös a hangom. A fenébe is, hiszen dühös vagyok. A tudatalattim haragosan nézi. Hogy merészeli?
– Taylor idehozta tegnap.

A szám kinyílik, majd becsukódik, ezt kétszer is megismétlem, de még mindig képtelen vagyok megszólalni. Visszaadja a kocsit. Hát jó, ketten is játszhatják ezt a játékot. A farmerom hátszobáiba nyúlok, és előveszem a borítékot a csekket.

– Tessék, a tiéd.

Christian kérdően néz rám, aztán megismeri a borítékot. Mindkét kezét kinyújtva hátrál.

– Jaj, ne! Az a te pénzed.

– Nem az enyém. Szeretném megvenni tőled a kocsit.

Teljesen megváltozik az arca. Düh, igen, düh fut végig rajta.

– Nem, Anastasia. A te kocsid, a te pénzed – csattan föl.

– Nem, Christian. Az én pénzem, a te kocsid. Megveszem tőled.

– Azt a kocsit diplomaajándékként adtam neked.

– Ha egy tollat adtál volna, az megfelelő ajándék lenne. De te egy Audit adtál.

– Tényleg veszekedni akarsz ezen?

– Nem.

– Akkor jó. Itt a kulcs. – És a fiókos szekrényre teszi.

– Nem így értettem.

– Vita lezárva, Anastasia. Ne ingerelj.

Bosszúsan nézek rá, aztán megszáll az ihlet. Fogom a borítékot, és kettétépem, aztán megint ketté, és a tartalmával együtt bedobom a szemétkébe. Ó, de jó érzés volt.

Christian látszólag közönyösen néz, de tudom, hogy ég a gyújtózsín, és jobban teszem, ha hátrébb húzódok. Christian az állát dörzsölgeti.

– Mint mindig, most is kihívó, Miss Steele – mondja szárazon. Sarkon fordul, és bemeleg a másik szobába. Nem ezt a reakciót vártam tőle. Egy teljes erővel tomboló Armageddonra készültem. Nézem magam a tükörben, majd vállat vonok. Lófarok mellett döntök.

Aztán feltámad a kíváncsiságom. Mit művel Ötven? Követem a másik szobába, s látom, hogy telefonál.

– Igen, huszonnégyezer dollárt. Közvetlenül.

Felnéz rám, és még mindig közönyös a képe.

– Helyes... Hétfőn? Kitűnő... Nem, ez minden, Andrea.

Leteszi a telefont.

– Hétfőn a bankszámládon lesz. Velem ne szórakozz.–Sistereg a haragtól, de nem érdekel.

– Huszonnégyezer dollár! – csaknem sikoltok már. – És honnan tudod a bankszámlaszámomat?

Christiant meglepetésként éri a dühöm.

– Mindent tudok rólad, Anastasia – mondja nyugodtan.

– Nem létezik, hogy az autóm huszonnégyezer dollárt ért.

– Egyetértenelek veled, de minden a piacon múlik, akár veszel, akár eladsz. Valami flúgos meg akarta szerezni azt a halálos csapdát, és hajlandó volt ekkora pénzt adni érte. Úgy tűnik, klasszikus darab. Kérdezd meg Taylort, ha nem hiszel nekem.

Bosszúsan nézek rá, és ő is bosszúsan néz rám. Két makacs bolond néz farkasszemet.

És akkor megérezem a vonzást, azt az elektromosságot kettőnk között. Kézzelel fogható, és egymás felé vonz minket. Christian hirtelen megragad, az ajtónak nyom, szája az enyémen, éhesen birtokolja. Egyik keze a hátsómon, s az ágyékához húz, a

másik a tarkómon, és a hajamnál fogva hátra húzza a fejem. A kezem a hajában, az ujjamra tekerem a haját. Az enyémhez dörzsöli a testét, bebörtönöz. A légzése szaggatott. Érzem, hogy kíván, én pedig megrészegülök, levegőt alig kapok az izgalomtól, és attól, hogy ennyire szüksége van rám.

– Miért, miért dacolsz velem? – motyogja két forró csók között.

Az ereimben lüktet a vér. Mindig ilyen hatással lesz rám? És én órá?

– Mert megtehetem – zihálom. Inkább érzem, mint látom a mosolyát a nyakamon, és Christian a homlokomhoz szorítja a homlokát.

– Istenem, annyira kívánlak, de nincs nálam óvszer. Nem tudok betelni veled.

Órjító, órjító egy nőszemély vagy.

– És te megőrjítesz. Minden szempontból – suttogom.

A fejét csóválja.

– Gyere, elmegyünk reggelizni. És tudok egy helyet, ahol levágathatod a hajad.

– Oké – adom meg magam, és a veszekedés véget is ért.

– Ez az enyém. – Megelőzőm, és felkapom a számlát az asztalról.

Christian bosszúsan néz rám.

– Gyorsnak kell lenned, ha velem vagy, Grey.

– Igazad van. Majd figyelek – mondja savanyúan, bár azt hiszem, csúfolódik.

– Ne nézz olyan bosszúsan! Huszonnégyezer dollárral gazdagabb vagyok, mint reggel voltam. Megengedhetek magamnak – a számlára pillantok – huszonnégy dollár hatvanhét centet egy reggeliért.

– Köszönöm – mondja kelletlenül. Ó, a duzzogó kisfiú visszatért.

– És most hová?

– Tényleg le akarod vágatni a hajad?

– Igen. Nézz csak rá.

– Nekem így is tetszel. Mindig tetszel.

Elpirulok, és az ölemben összekulcsolt ujjaimra nézek.

– És még apád rendezvénye is ott van.

– Ne feledd, estélyi ruhás rendezvény.

Jesszusom!

– Hol lesz?

– A szüleim házában. Van kerti sátruk. Tudod, milyen az.

– Mi az apropó?

– Egy drogrehabilitációs program, kisgyerekes szülők számára. Együtt megbirkózunk vele, ez az alapítvány neve.

– Jó ügynek hangzik – mondom lágyan.

– Gyere, menjünk. – Christian feláll, gyakorlatilag véget vet a társalgásnak, és felém nyújtja a kezét. Amikor elfogadom, ujjai megfeszülnek az enyémeiken.

Különös. Bizonyos szempontból annyira mutatja, hogy összetartozunk, más tekintetben pedig nagyon elzárkózó. Kivezet az étteremből, és végigmegyünk az utcán. Kellemes a reggel. A nap ragyog, a levegőnek kávé és frissen sült kenyér illata van.

– Hová megyünk?

– Meglepetés.

Oké. De nem szeretem a meglepetéseket.

Két sarkot haladunk, és a boltok errefelé kezdenek drágábbak lenni. Még nem volt módom felderíteni a környéket, pedig csak egy ugrásra van a lakásomtól. Kate örülni fog. Rengeteg kis butik van itt, ahol a divatmániájának hódolhat. Ami azt illeti, nekem is kell vennem néhány könnyű, libbenő szoknyát a munkába.

Christian megáll egy szépen berendezett, nagy szépségszalonn előtt, és kitarja előttem az ajtót. Esclavának hívják a helyet. Odabenn minden fehér és bőr. A hófehér recepciós asztalnál fiatal, szőke nő ül szépen vasalt, fehér egyenruhában. Felnéz, amikor belépünk.

– Jó reggelt, Mr. Grey! – köszön kedvesen, és pír terül el az arcán, a szempilláját rebegetti. Ez a Grey-hatás. De ez a lány ismeri Christiant. Vajon honnan?

– Üdv, Greta!

És Christian is ismeri őt. Mi ez?

– A szokásos, uram? – kérdezi a lány udvariasan. Erős pink rúzszt használ.

– Nem – mondja Christian gyorsan, és idegesen pillant felém.

A szokásos? Mit jelentsen ez?

Szentséges basszantyú! A hatos számú szabály, az átkozott szépségszalonn. A szőrtelenítés, meg minden... a francba!

Ide hozza az összes alávetettjét? Talán Leilát is? Mi a fenét kezdjek ezzel?

– Miss Steele elmondja, mit kíván.

Haragosan nézek rá. Ilyen sunyin adja be a szabályokat. A személyi edzőbe már belementem, és most ez is?

– Miért itt? – sziszegem.

– Mert az enyém a hely, és még három ilyen.

– A tied? – Eláll a lélegzetem a csodálkozástól. Hát ez váratlanul ért.

– Igen. Egy kis mellékes. A lényeg, hogy itt megkapsz bármit, amit akarsz, a cég vendégeként. Mindenféle masszázst: svéd, shiatsu, lávaköves, reflexológia, tengeri moszat, arcmasszázs, amit csak a nők szeretnek, itt megkapják. – Hosszú ujjjaival legyint.

– Szőrtelenítés?

Felnevet.

– Azt is. Bárhol – suttogja összeesküvő módjára. Élvezia zavaromat.

Elpirulok, és Gretára pillantok, aki várakozásteljesen néz.

– Hajvágást szeretnék.

– Természetesen, Miss Steele.

Greta csupa pink rúzs és pattogó, germán hatékonyság. Már is a komputer képernyőjét tanulmányozza.

Franco öt perc múlva szabad.

– Franco jó – nyugtat meg Christian. Próbálom felfogni a dolgot. Christian Grey ügyvezető igazgató egy szépségszalonn lánc tulajdonosa.

Felnézek rá, és látom, hogy hirtelen elsápad – megpillantott valamit vagy valakit. Odafordulok, hogy lássam, kit néz, és a szalonn hátsó részében egy platinaszőke nő bukkant fel. Becsukja az ajtót maga mögött, és az egyik fodrásszal beszélget.

Platinaszőke, magas, napbarnított, gyönyörű. A harmincas évei végén, vagy a

negyvenesek elején jár – nehéz megmondani. Ugyanolyan egyenruhát visel, mint Greta, csak az övé fekete. Döbbenetesen jól néz ki. A haja rövid bubifrizura, s glóriaként ragyog. Amikor megfordul, megpillantja Christiant, és rámosolyog. Meleg, kábultatos mosoly.

– Bocsáss meg – motyogja Christian sietve.

Gyors léptekkel átvág a szalonon, elhalad a fehérbe öltözött fodrászok mellett, a mosókagylóknál levő hajmosó lányok mellett, egyenesen ahhoz a nőhöz. Túl messze ahhoz, hogy halljam, mit beszélnek. Platinaszőke szeretettel üdvözli Christiant. Mindkét arcát megcsókolja, keze a felkarján pihen meg, amíg élénken beszélgetnek.

– Miss Steele?

Greta, a recepciós igyekszik magára vonni a figyelmemet.

– Várjon egy pillanatot, legyen szíves. – Elbűvölten figyelem Christiant.

Platinaszőke felém fordul, rám néz, és ugyanazt a káprázatos mosolyt küldi felém, mintha csak ismerne, én pedig udvariasan visszamosolygok rá.

Christian zaklatottnak tűnik. Mintha vitatkoznának valamin, és a nő enged, fölemeli a kezét, rámosolyog. Christian visszamosolyog rá, nyilván jól ismerik egymást. Talán együtt dolgoztak hosszabb ideig? Talán ez a nő vezeti a helyet; hiszen elég tekintélyt sugárzó a külseje.

Aztán főbe kólint a felismerés, és a szívem mélyén, a zsigereimben tudom a választ. Káprázatos, idősebb, szép.

Mrs. Robinson.

Ötödik fejezet

- Greta, kivel beszélget Mr. Grey? – A skalpom megpróbál távozni az épületből. Bizsereg a rosszelőérettől, és a tudatalattim visít, hogy kövessem a szabadba. De azért elég közönyösen hangzik a kérdésem.

– Mrs. Lincolnnal. A másik tulajdonos Mr. Grey mellett. – Greta szívesen osztja meg az információt.

– Mrs. Lincoln? – Azt hittem, Mrs. Robinson elvált. Lehet, hogy hozzáment valami szerencsétlen flótáshoz azóta?

– Igen. Általában nincs itt, de az egyik szakemberünk megbetegedett, és ő ugrott be helyette.

– Megmondaná Mrs. Lincoln keresztnévét?

Greta a homlokát ráncolva, kíváncsian néz rám, és lebiggyeszti pink ajkát. A fenébe, túl messzire mentem.

– Elena – mondja végül szinte vonakodva.

Valami különös megkönnyebbülés árad szét bennem, hogy az ösztönöm nem hagyott cserben.

Ösztön? – horkan fel a tudatalattim. – Inkább gyermekteg hajlam.

Még mindig elmélyülten beszélgetnek. Christian gyorsan magyaráz valamit Elenának, aki aggódva néz, bólogat, fintorog, a fejét csóválja. Megdörzsöli Christian karját, közben az ajkát harapdálja. Újabb bólintás, aztán Elena megnyugtató kis mosollyal néz rám.

Csak kőkemény pillantás telik tőlem. Azt hiszem, sokkos állapotban vagyok. Hogy is hozhatott Christian ide?

Elena mormog valamit Christiannak, aki felém pillant, aztán visszafordul, és válaszol. Az asszony bólint, azt hiszem, sok szerencsét kíván neki, de a szájról olvasó képességem nem elég fejlett.

Ötven visszasiet hozzám. Az arcán aggodalom. Van is rá oka. Mrs. Robinson visszatér a hátsó szobába, és becsukja az ajtót maga mögött.

Christian a homlokát ráncolja.

– Jól vagy? – kérdezi, de feszült a hangja, óvatos.

– Nem igazán. Nem akartál bemutatni? – hideg, kemény a hangom.

Tátva marad a szája, úgy néz, mintha kihúztam volna a lába alól a szőnyeget.

– De azt hittem...

– Ahhoz képest, hogy okos vagy, néha... – nem találoma szót. – Szeretnék elmenni.

– Miért?

– Jól tudod, miért – forgatom a szemem.

Lenéz rám, és süt a tekintete.

– Sajnálom, Ana. Nem tudtam, hogy itt lesz. Soha nincs itt. Nyitott egy új boltot a Bravern Centerben, és általában ott a székhelye. Ma valaki megbetegedett.

Sarkon fordulok, és az ajtó felé indulok.

– Nincs szükségünk Francóra, Greta – veti oda Christian, és kimegyünk az ajtón. Elfojtom a vágyamat, hogy futásnak eredjek. Futni akarok, minél gyorsabban és minél messzebb. Erős késztetést érzek, hogy elbőgjem magam. El kell távolodnom ettől az

egész elcseszett dologtól.

Christian szótlánul jön mellettem, míg próbálom feldolgozni ezt az egészet. Védőn átkarolom magam, lehajtom a fejem, úgy kerülgetem a fákat a Second Avenue-n. Christian bölcsen nem is próbál megérinteni. Az agyamban megválaszolatlan kérdések fortyognak. Hajlandó lesz Mr. Sumák válaszolni?

- Az összes alávetett ide jár? – csattanok fel.
- Némelyik igen – mondja halkán, pattogó hangon.
- Leilát idehoztad?
- Igen.
- Ez a hely újnak tűnik.
- Nemrég lett újra berendezve.
- Értem. Tehát Mrs. Robinson megismeri az összes alávetettet.
- Igen.
- Tudnak róla?
- Nem. Egyikük sem tudott róla. Csak te.
- De én nem az alávetett vagyok.
- Nem. Határozottan nem az vagy.

Megállok, és szembe fordulok vele. Szeme tágra nyílt, rettegő. Kemény, megalkuvást nem ismerő vonal a szája.

– Hát nem érted, mennyire elcseszett ez az egész? – Felnézek rá, és halk a hangom.

– De értem. Ne haragudj. – És van benne annyi tisztesség, hogy bűnbánóan nézzen.

– Le akarom vágatni a hajam, lehetőleg olyan helyen, ahol nem dugtad sem a személyzetet, sem a vendégekört.

Megrándul.

– És most, ha megbocsátasz.

– Nem futsz el, ugye? – kérdezi.

– Nem. Csak egy átkozott hajvágást akarok. Valahol, ahol lehunyhatom a szemem, valaki megmossa a hajam, és megfeledkezhetek erről az egész csomagról, amelyet magaddal cipelsz.

Christian a hajába túr.

– Elküldhetem Francót a lakásomra, vagy akár hozzád – mondja nyugodtan.

– Nagyon csinos nő.

Pislog egyet.

– Igen, az.

– Még mindig férjnél van?

– Nem. Úgy öt évvel ezelőtt elvált.

– Miért nem vele vagy?

– Mert ez az egész véget ért közöttünk. Mondtam már. – Hirtelen összeszaladnak homlokán a ráncok, fölemeli azujját, és kihalássza a Blackberryt a zakózsebéből. Nyilván vibrált, mert nem hallottam a csörgést.

– Welch – csattan a hangja, majd figyel. A Second Avenue-n állunk, és egy vörösfenyő csemetére meredek, a levelei egészen friss zöldek.

Emberek nyüzsögnek mellettünk a szombat délelőtti feladataik sodrában. Nem kétséges, hogy mind a saját, egyéni drámáját éli. Vajon azokban is szerepelnek zaklató, volt alávetettek, gyönyörű exdominák, egy olyan férfi, aki fel sem fogja, mit jelent a magánélet szentsége.

– Meghalt autóbalesetben? Mikor? – szakítja félbe Christian hangja az álmodozásomat.

Jaj, ne! Ki halt meg? Most már jobban figyelek.

– Ez már a második eset, hogy az a csirkefogó nem állt rendelkezésre. Tudnia kell. Hát az égvilágon semmit nem érez iránta? – Christian utálkozva a fejét csóválja. – Az egész kezd érthető lenni... nem... megmagyarázza, hogy miért, de azt nem, hogy hol. – Christian körülnéz, mintha keresne valamit, és azon kapom magam, hogy én is ezt teszem. Semmi nem ragadja meg a szemem. Csak a vásárlók, a forgalom és a fák.

– Itt van – folytatja Christian. – Figyel minket... igen... nem... kettő vagy négy, huszonnégy hét... még nem hoztam szóba. – Christian most rám néz.

Mit nem hozott szóba? A homlokom ráncolom, ő pedig aggódva néz.

– Tessék? – suttogja, majd elsápad, elkerekedik a szeme. – Értem. Mikor... Ennyire friss a dolog? De hogyan? Semmi háttérellenőrzés? Értem. E-mailezte meg a nevet, meg a címet, és fényképeket is küldjön, ha vannak... Napi huszonnégy órában, ma délutántól. Vegye fel a kapcsolatot Taylорral. – És végre leteszi.

– Nos? – kérdezem lemondóan. Vajon elmondja, mi ez az egész?

– Welch volt az.

– Ki az a Welch?

– A biztonsági tanácsadóm.

– Oké. Szóval mi történt?

– Leila úgy három hónapja elhagyta a férjét, és lelépett egy pasival, aki négy hete meghalt autóbalesetben.

– Ó!

– Az a seggfej pszichiáter rájöhetett volna – mondja Christian dühösen. – Gyász, erről szól a dolog. Gyere! – A kezét nyújtja, és reflexszerűen elfogadom, majd el is kapom a kezem.

– Várj egy pillanatot! Egy beszélgetés kellős közepén voltunk. Rólunk. Róla, a te Mrs. Robinsonodról.

Christian arca megkeményedik.

– Ő nem az én Mrs. Robinsonom. Ezt nálam is megbeszélhetjük.

– Nem akarok a lakásodra menni. Hajat szeretnék vágatni – kiabálom. Ha képes vagyok erre az egy dologra koncentrálni...

Ismét előkapja a Blackberryt a zsebéből és tárcsáz.

– Greta, itt Christian Grey. Franco egy órán belül legyen nálam. Szóljon Mrs. Lincolnnak... helyes. – És elrakja a telefont. – Egykor ott lesz.

– Christian... én... – dadogom lemondón.

– Leila nyilván idegösszeomlást kapott, Anastasia. Nem tudom, téged vagy engem szemelt-e ki, és meddig hajlandó elmenni. Elmegyünk tehozzád, összeszeded a dolgaidat, és nálam maradsz, amíg meg nem találjuk.

– Miért?

– Hogy biztonságban tudjalak.
– De...
Dühödten néz rám.
– Velem jössz a lakásomba, még akkor is, ha a hajdnál fogva kell odarángatnom téged.

Tátott szájjal nézek rá... nem hiszem el. Ötven árnyalat diadalmas technicolor színekben.

– Azt hiszem, túlreagálsz.
– Nem így van. Majd nálam folytatjuk ezt a beszélgetést. Gyere!
Összefonom a karom. Ez már sok.
– Nem – közlöm makacsul. Meg kell húzni a határokat.
– Jössz vagy viszlek, nekem mindegy, Anastasia.
– Úgysem mered – sístergek. Csak nem rendez jeleneteket a Second Avenue-n.
Félmosoly jelenik meg arcán, de nem éri el a szemét.
– Ó, bébi, mindketten tudjuk, hogy ha az arcomba vágod a kesztyűt, én boldogan felveszem.

Farkasszemet nézünk, aztán Christian hirtelen lehajol, elkapja a combomat, és felemel. Mire észbe kapok, már a vállán vagyok.

– Tegyé! – sikoltom. Jaj de jó érzés sikoltani.
Ügyet sem vet rá, megindul a Second Avenue-n. Karjával erősen szorítja a combomat, szabad kezével a fenekemet csapkodja.

– Christian! – kiáltom. Mindenki minket néz. Mi lehetne még ennél is megalázóbb? – Megyek, megyek.

Letesz, de még föl sem egyenesedik, már a lakásom felé viharzok. Fortyogok a dühtől, és ügyet sem vetek Christianra. Természetesen pillanatokon belül mellettem terem, de továbbra sem törődöm vele. Mit tegyek? Annyira dühös vagyok, de még azt sem tudom biztosan, miért – annyi minden van.

Mire hazaérek, gondolatban összeállítom a listát.

1. Vállon cipelés – egyszerűen elfogadhatatlan hatéves kor fölött.
2. Elvisz a szalonba, amelynek rajta kívül a volt szeretője a tulajdonosa – hogy lehet ilyen hülye?
3. Arra a helyre, ahová az alávetetteit is viszi – ugyanaz a hülyeség.
4. Még csak fel sem fogja, hogy ez rossz ötlet volt – és állítólag okos srác.
5. Őrült exbarátnői vannak. Ezért is őt hibáztathatom? Annyira dühös vagyok rá, hogy igen.

6. Ismeri a bankszámlaszámomat – ez aztán zaklatás a javából.

7. Megvásárolja a SIP-et – több a pénze, mint az esze.

8. Ragaszkodik hozzá, hogy velem maradjak – ez a fenyegetés Leila részéről rosszabb lehet, mint gondolta... tegnap ezt nem említette. Jaj, ne, hasít belém a felismerés. Valami megváltozott. Mi lehet az? Megállok, és Christian is megáll mellettem.

– Mi történt? – akarom tudni.

A homlokát ráncolja.

– Hogy érted?

– Leilával.
– Mondtam már.
– Nem, még nem mondtad. Van még valami. Tegnap még nem ragaszkodtál ahhoz, hogy nálad legyenek. Mi történt?
Feszélyezetten áll egyik lábáról a másikra.
– Christian, mondd már el! – csattanok fel.
– Tegnap beszerzett egy fegyvertartási engedélyt.
Ó, a fenébe! Pislogva nézek fel rá, és érzem, hogy a vér kiszalad az arcomból. Mindjárt elájulok. Lehet, hogy meg akarja ölni Christiant? Nem!
– Ez azt jelenti, hogy nyugodtan vehet pisztolyt – suttogom.
– Ana – mondja Christian, és csupa aggodalom a hangja. A vállamra teszi a kezét, és magához húz. – Nem hiszem, hogy bármi ostobaságot tenne, de... nem vállalhatom a kockázatot, hogy bajod essék.
– Nem én... mi van veled? – suttogom.
A homlokát ráncolja, én pedig átkarolom, és erősen szorítom, arcomat a mellkasába temetem. Úgy tűnik, nem bánja.
– Menjünk vissza – mormolja, aztán lehajol, és megcsókolja a hajam. Ennyi volt. Minden haragom elszáll. Nem felejtettem el, csak tovaszállt a veszélytől, hogy valami baj érheti Christiant. Elviselhetetlen a gondolat.

Ünnepélyesen csomagolom be a kevés holmimat. A Macet, a Blackberryt, az iPadet és Charlie Tangót a hátizsákomba teszem.

– Charlie Tango is jön? – kérdi Christian.
Bólintok, és ő elnéző mosollyal válaszol.
– Ethan kedden érkezik – morgom.
– Ethan?
– Kate bátyja. Itt lakik, amíg nem talál lakást Seattle-ben.
Christian tompán mered rám, majd észreveszem, hogy fagyos lesz a tekintete.
– Még szerencse, hogy te nálam leszel. Több helye marad – mondja higgadtan.
– Nem tudom, van-e kulcsa. Addig vissza kell jönnöm.
Christian mozdulatlan arccal néz rám, egy szót sem szól.
– Ez minden.
Felkapja a táskám, az ajtó felé indulunk. Mikor az épület hátsó része felé megyünk a parkolóhoz, azon kapom magam, hogy hátrakukucskálok. Nem tudom, hogy eluralkodott-e rajtam a paranoia, vagy valaki tényleg figyel. Christian kinyitja az Audi utas ajtaját, és várakozásteljesen néz rám.
– Nem szállsz be? – kérdezi.
– Azt hittem, én vezetek.
– Nem. Én vezetek.
– Van valami baj azzal, ahogy vezetek? Ne mondd, hogy tudod, hány pontot értem el a vizsgámon... bár a zaklató hajlamaidat tekintve, az sem lepne meg. – Talán tudja, hogy alig mentem át az írásbeli vizsgán?
– Szállj be, Anastasia! – csattan föl dühösen.

– Oké. – Sietve beszálok. Tényleg fagyos a légkör.

Talán ő is érzi ugyanazt a kellemetlen érzést. Valami sötét őrszem les minket – vagyis egy sápadt, barna hajú, barna szemű lány, aki olyan hátborzongatóan hasonlít rám, és talán fegyvere is van a kabátja alatt.

Christian besorol a forgalomba.

– Az összes alávetetted barna volt?

A homlokát ráncolja, és kurtán felém pillant.

– Igen – morogja. Bizonytalan a hangja, és szinte halloma gondolatait: hová akar kilyukadni?

– Csak kíváncsi voltam.

– Mondtam már. A barnákat szeretem.

– Mrs. Robinson nem barna.

– Talán éppen azért – morogja. – Egy életre leszoktatotta szőkékéről.

– Te tréfálsz – nyögök fel.

– Igen. Tréfálok – feleli lemondóan.

Szenvtelenül nézek ki az ablakon, és barnákat látok mindenütt, igaz, egyik sem Leila.

Tehát csak a barnákat szereti. Vajon miért? Tényleg Mrs. Különlegesen-szép-a-kora-ellenére-is Robinson vette el a kedvét a szőkétől? A fejemet csóválom. Kicseszett Christian Grey.

– Mesélj róla.

– Mit akarsz tudni? – Christian a homlokát ráncolja, és a hangszínevel próbálja elvenni a bátorságomat.

– Mesélj az üzleti egyezségekről.

Láthatóan ellazul, örül, hogy a munkáról beszélhet.

– Csendestárs vagyok. Nem túlzottan érdekel a szépségipar, de Elena sikeres vállalkozást épített ki. Én csak beruháztam, és segítettem az indulásnál.

– Miért?

– Tartoztam ezzel neki.

– Ó!

– Amikor kimaradtam a Harvardról, ő adott kölcsön száz lepedőt, hogy beindítsam az üzletemet.

Szentséges basszantjú... még gazdag is.

– Te kimaradtál?

– Nem volt nekem való. Két évet húztam le. Sajnos a szüleim nem voltak olyan megértőek.

A homlokom ráncolom. Hogy Mr. Grey és dr. Grace Trevelyan helytelenítsen valamit? Nem tudom elképzelni.

– Ahhoz képest nem is megy neked rosszul, hogy kimaradtál. Milyen szakra jártál?

– Politika és gazdaság.

Hmm... ez passzol.

– Tehát gazdag? – mormogom.

– Unatkozó díszfeleség volt, Anastasia. Jómódú fakereskedő férj. – Elmosolyodik.

– Nem engedte dolgozni. Tudod, amolyan uralkodó típus volt. Vannak ilyen férfiak. – Gyors kis mosolyt vet rám a szeme sarkából.

– Tényleg? Egy uralkodó férfi? Létezik ez a mitikus teremtmény? – Azt hiszem, nem lehetne több gúnyt beleprésseni a válaszómba.

Christian vigyora szélesebb lesz.

– A férje pénzét adta kölcsön?

Christian bólint, és huncut kis mosolyra húzódik az ajka.

– Ez szörnyű.

– A pasas visszakapta a magáét – mondja Christian sötéten, miközben beáll az Escala földalatti garázsába.

– Hogyan?

Christian a fejét rázza, mintha egy különösen kellemetlen emlék jönne elő, és leparkol az Audi Quattro SUV mellé.

– Gyere. Franco hamarosan itt lesz.

A liftben lenéz rám.

– Még haragszol? – kérdezi tárgyilagosan.

– Nagyon.

Bólint.

– Oké – nyugtázza, és maga elé mered.

Taylor vár minket az előcsarnokban. Honnan tudja mindig, hogy mikor jövünk? Elveszi a táskámat.

– Welch már jelentkezett? – kérdi Christian.

– Igen, uram.

– És?

– Minden rendben van.

– Remek. Hogy van a lánya?

– Köszönöm, uram, jól van.

– Helyes. Egykor érkezik a fodrász. Franco De Luca.

– Miss Steele – biccent felém Taylor.

– Üdv, Taylor. Van lánya?

– Igen, hölgyem.

– Hány éves?

– Hét.

Christian türelmetlenül pillant rám.

– Az anyjával él – tisztázza Taylor.

– Értem.

Taylor rám mosolyog. Ez váratlanul ért. Taylor apa? Követem Christiant a nagyszobába, de közben még mindig ezen rágódok.

Körülnézek. Azóta nem voltam itt, hogy elhagytam a Christiant.

– Éhes vagy?

Megcsóválom a fejem. Christian egy pillanatra rám néz, aztán úgy dönt, nem vitatkozik.

– El kell intéznem néhány telefont. Érezd magad otthon.

– Oké.

Christian eltűnik a dolgozószobában, s magamra hagy abban a jókora művészeti galériában, melyet az otthonának nevez. Azon rágódom, mihez kezdjek.

Ruhák! Felkapom a hátizsákomat, fölmegegyek a hálószobámba, és megnézem a gardróbfülkét. Még mindig teli van ruhákkal. Mind vadonatúj, még rajtuk az árcédula. Három hosszú estélyi ruha, három koktélsruha és még három mindennapi viseletre. Egy vagyomban kerülhetek.

Megnézem az árcédulát az egyik estélyi ruhán: \$2,998. Szentséges basszantyú! A padlóra rogyok.

Ez nem én vagyok. A tenyerembe temetem az arcom, és próbálom feldolgozni az elmúlt néhány óra eseményeit. Annyira kimerítő! Miért pont olyasvalakibe kellett belezúgnom, aki komplett őrült, szép, átkozottul szexi, gazdagabb, mint Krózus, és őrült, nagy Ó-vel?

Előhalászom a Blackberryt a hátizsákból, és felhívom anyámat.

– Ana, drágám, de rég nem beszéltünk. Hogy vagy, drágám?

– Ó, tudod...

– Mi baj van? Nem működik a dolog Christiannal?

– Ez bonyolult, anya. Szerintem flúgos. Ez a baj.

– Meséld csak el. A férfiakon néha nem könnyű kiigazodni. Bob azon gondolkodik, jó ötlet volt-e Georgiába költöznünk.

– Tessék?

– Igen, azt mondja, vissza kéne menni Vegasba.

Ó, hát másnak is megvannak a problémái. Nem én vagyok az egyetlen.

Christian bukkan fel az ajtóban.

– Hát itt vagy. Már azt hittem, megszöktél. – Láthatóan megkönnyebbül.

Feltartom a kezem, jelezve, hogy telefonálok.

– Bocs, anya, mennem kell. Nemsokára újra hívlak.

– Oké, drágám, vigyázz magadra. Szeretlek.

– Én is szeretlek, anya.

Leteszem a telefont, és felnézek Ötvenre. A homlokát ráncolja, és furamód zavarba van.

– Miért bujkálsz itt? – kérdezi.

– Nem bujkálok. Kétségbe vagyok esve.

– Kétségbe vagy esve?

– Ez az egész, Christian. – A ruhák felé intek.

– Bejöhettek?

– A te gardróbod.

Újra a homlokát ráncolja, és törökülésben leül velem szemben.

– Ezek csak ruhák. Ha nem tetszenek, visszaküldöm őket.

– Nem könnyű téged elviselni, ugye tudod?

Pislog, és az állát vakargatja... a borostás állát. Az ujjam bizsereg, hogy megérintsem.

– Tudom. Igyekszem – mormogja.

– Nagyon igyekszel.

– Ahogyan te is, Miss Steele.

– Miért csinálod ezt?
Elkerekedik a szeme, és újra ott az az óvatos pillantás.
– Jól tudod, miért.
– Nem, nem tudom.
A hajába túr.
– Nagyon bosszantó nőszemély vagy.
– Tarthatnál inkább egy helyes, barna alávetettet, aki lelkesen tapsikolna, hogy de magas volt, ahányszor csak ugrasz egyet, feltéve persze, ha engedélyt kap tapsolni. Tehát miért én, Christian? Egyszerűen nem értem.
Egy pillanatig meredten néz, és fogalmam sincs, mi jár az eszében.
– Tőled másként látom a világot, Anastasia. Te nem a pénzemért akarsz. Te... reményt adsz – mondja lágyan.
Tessék? Mr. Rejtélyes visszatért.
– Reményt? Mire?
Vállat von.
– Többre. – Halk és nyugodt a hangja. – És igazad van, megszoktam, hogy a nők pontosan azt teszik, amit mondok, akkor, amikor mondok, és pontosan azt, amit akarok. Hamar meg lehet unni. Van benned valami, Anastasia, ami valahol egészen mélyen megszólít. Nem értem. Valóságos szirénhang. Nem tudok ellenállni neked, és nem akarlak elveszteni. – Megfogja a kezem. – Ne fuss el, kérlek, bízzál bennem egy kicsit, és legyél egy kicsit türelemmel, légy szíves.
Annyira sebezhetőnek látom... jesszusom, ez olyan izgató. Előrehajolok a térdemre, és gyengéden ajkon csókolom.
– Oké. Hit és türelem. Ezzel együtt tudok élni.
– Helyes. Mert megérkezett Franco.

Franco alacsony, sötét bőrű és meleg. Imádom.
– Ilyen gyönyörű haj – lelkendezik irtózatos és valószínűleg kamu olasz akcentussal. Lefogadom, hogy Baltimore-ból vagy valahonnan a környékről származik, de a lelkesedése ragadós. Christian bevezet minket a hálósobájába. Sietve távozik, majd egy székkal tér vissza.
– Magatokra hagylak titeket – morogja.
– *Grazie*, Mr. Grey. – Franco felém fordul. – *Bene*, Anastasia, mit csináljunk veled?

Christian a kanapén ül, és egy halom táblázaton igyekszik átrágni magát. Lágy, nyugtató klasszikus zene tölti be a nagyszobát. Egy nő énekel, szenvedélyesen adja lelkét a dalba. Lélegzetelállító. Christian felnéz, elmosolyodik, elvonja figyelmét a zenétől.
– Na látod! Én megmondani neked, hogy tetszeni fog – lelkendezik Franco.
– Csodásan nézel ki, Ana – mondja Christian elismerően.
– A munkám itt befejeződött – jelenti be Franco.
Christian föláll, és felénk sétál.
– Köszönöm, Franco.
Franco felém fordul, áradó medveöleléssel ölel magához, és megcsókolja

mindkét arcomat.

– Senki másnak nem engedsz hozzányúlni hajadhoz, *bellissima* Anastasia.

Felnevetek. Kicsit zavarba hoz ez a családiasság. Christian kikíséri Francót, és néhány perc múlva visszatér.

– Örülök, hogy meghagytad hosszúnak. – Közelebb jön, és ragyog a szeme. Az ujjai közé fog egy tincset. – Milyen selymes – mormogja, és a pillantása elidőzik rajtam. – Még mindig haragszol rám?

Bólintok, és ő elmosolyodik.

– Pontosan miért is haragszol?

A szememet forgatom.

– Az egész listát akarod?

– Egy egész lista van?

– Méghozzá hosszú.

– Nem vitathatnánk meg az ágyban?

– Nem – duzzogok gyerekesen.

– Akkor ebéd közben. Én éhes vagyok, és nemcsak ételre – Érzéki mosollyal néz rám.

– Nem engedem, hogy érzékiséggel kábítsd el az érzékeimet.

Elfojt egy mosolyt.

– Mégis, mi zavar annyira, Miss Steele? Ki vele!

Oké.

– Hogy mi zavar? Hát az, hogy ilyen mértékben behatolsz a magánszférámba, hogy olyan helyre viszel, ahol a volt szeretőd dolgozik, és ahová az összes szeretődöt vitted, hogy szőrtelenítsék a miccsodájukat, hogy erőszakkal cipeltél az utcán, mintha ötéves lennék, ráadásul a Mrs. Robinsonodnak hagytad, hogy megérintsen! – A hangom szépen megemelkedett.

Összevonja a szemöldökét, és minden jókedve elpárolog.

– Elég hosszú lista. De szeretném még egyszer tisztázni, hogy ő nem az én Mrs. Robinsonom.

– Ő megérinthet – ismétlem.

Christian lebiggyeszi az ajkát.

– Tudja, hol lehet.

– Mit jelentsen ez?

Christian mindkét kezével a hajába túr, és egy pillanatra lehunyja a szemét, mintha valamiféle isteni útmutatásra várna. Nyel egyet.

– Neked és nekem nincsenek szabályaink. Még soha nem volt olyan kapcsolat, amelyben ne lettek volna szabályok, és soha nem tudom, hol fogsz megérinteni. Ideges leszek tőle. Az érintésed egészen – elhallgat, a szavakat keresgéli. – Többet jelent... sokkal többet.

Többet? Teljesen váratlanul ér a válasza, kizökkent, és ott feszül közöttünk az a kis szó, amelynek olyan nagy jelentése van.

Az érintésem... többet jelent. Szent tehen! Hogy állhatnék ellen neki, amikor ilyeneket mond? Szürke szeme az enyémet kutatja, fürkészik, nyugtalan.

Bizonytalanul kinyújtom a kezem, és a nyugtalanság rémületbe csap át. Christian

hátralép, és leejtem a kezem.

– Kemény határ – suttogja sürgetően, és fájdalmas, ijedt kifejezés jelenik meg az arcán.

Nem tudom megállni, összetör a csalódás.

– Te hogy éreznél, ha nem érinthetnél meg?

– Összetörten, mint akitől elvettek valamit – feleli azonnal.

Ó, én Ötven árnyalatom. A fejem csóválom, és megnyugtató kis mosolyt vetek rá, amitől ellazul.

– Egy nap el kéne mondanod nekem, hogy pontosan hol is húzódik a kemény határ.

– Egyszer – mormogja, és a másodperc tört része alatt tör ki ebből a sebezhetőségéből.

Hogyan képes ilyen gyorsan váltani? Nem ismerek még egy ilyen szeszélyes embert.

– Tehát akkor a listád többi része. – Megrándul a szája, és folytatja. – Az a baj, hogy ismerem a bankszámlaszámodat?

– Igen. Ez felháborító.

– Minden alávetettnél elvégzem a háttérellenőrzést. Megmutatom. – Sarkon fordul, és a dolgozószoba felé indul.

Kötelességtudóan követem. Teljesen kába vagyok. Egy zárt iratszekrényből barna papírdossziét vesz elő. Rajta gépelt betűkkel: *Anastasia Rose Steele*.

Szentséges, kibaszott lószar! Haragosan nézek rá.

Bocsánatkérően vonja meg vállát.

– Megtarthatod – mondja csöndesen.

– Hát... kösz – csattanok fel. Belelapozgatok. Van egy másolat a születési bizonyítványomról, az ég szerelmére, a kemény határain, a titoktartási nyilatkozat, amelyet aláírtam, a szerződés – jesszusom – a társadalombiztosítási számom, munkahelyek.

– Tehát tudtad, hogy a Claytonnál dolgozom.

– Igen.

– Akkor nem véletlen volt. Nemcsak úgy betévedtél?

– Nem.

Nem is tudom, hogy dühös legyek, vagy hízelegjen a dolog.

– Ez egy elcseszett dolog, ugye tudod?

– Én nem így látom. Nekem nagyon kell vigyáznom, hogy mit teszek.

– De ez magánszféra.

– Nem élek vissza az információval. És ezeket bárki megszerezheti, ha csak egy kicsit is igyekszik, Anastasia. Ahhoz, hogy irányítsak, információra van szükségem. Mindig is így működtem. – Óvatos, kiismerhetetlen tekintettel néz rám.

– De visszaélsz az információval. Elhelyeztél huszonnégyezer dollárt a számlámon, amit én nem akartam.

Összeszorítja a száját.

– Mondtam már. Taylor ennyit kapott a kocsidért. Tudom, hogy hihetetlen, de így van.

- De az Audi...
- Anastasia, van neked halvány sejtemed arról, hogy mennyit keresek? Elvörösödöm. Természetesen nincs.
- Miért lenne? Én nem akarom tudni a bankszámlád adatait, Christian. Ellágyul a tekintete.
- Tudom. Többek között ezt szeretem benned. Döbbsenten meredek rá. Szereti bennem?
- Anastasia, nagyjából százezer dollárt keresek óránként. Tátva marad a szám. Ez obszcénul sok pénz.
- Huszonnégyezer dollár semmiség. Az autó, a könyvek, a ruhák... semmi. – Lány a hangja.
- Csak nézem. Fel sem fogja. Különös.
- A helyemben te hogy éreznél... ha ennyi mindent áradna feléd? – kérdezem. Bambán néz rám, és íme, a probléma dióhéjban. Az empátia, illetve a hiánya. A csend nyúlik kettőnk között.
- Végül vállat von.
- Nem tudom – mondja, és őszintén zavarban van.
- A szívem csordultig tele. Ez az, ez Ötven árnyalat keresztje, nem kérdéses. Hát, most már tudom.
- Nem jó érzés. Úgy értem, tudom, hogy nagyvonalú vagy, de engem ez kínosan érint. Már elégszer elmondtam.
- Sóhajt.
- Az egész világot a lábad elé akarom tenni, Anastasia.
- Én csak téged akarlak, Christian. Nem a mellékeseidet.
- Azok hozzám tartoznak. Részei annak, ami vagyok.
- Ó, így semmire nem megyünk.
- Akkor eszünk? – kérdezem. A feszültség kettőnk közt kimerít.
- A homlokát ráncolja.
- Persze.
- Én főzök.
- Helyes. Amúgy van étel a hűtőben.
- Mrs. Jones kimenőt kap a hétvégére? Így a hétvégén hideget eszel?
- Nem.
- Ó.
- Felsóhajt.
- Az alávetettek főznek, Anastasia.
- Hát persze. – Elvörösödöm. Hogy is lehetek ilyen hülye? Édesen mosolygok rá.
- Mit óhajt enni az úr?
- Önelégülten mosolyog.
- Amit csak a hölgy talál – feleli sötéten.

Szemügyre veszem a frigó tekintélyes tartalmát, végül spanyol omlett mellett döntök. Még hideg krumpli is van. Tökéletes. Gyors és könnyű. Christian a

dolgozószobájában van, nyilván valami szegény, gyanútlan bolond magánszférájába hatol be, és információt gyűjt. Kellemetlen gondolat, keserű lesz tőle a szájam íze. Az agyamban forognak a kerekek. Tényleg nem ismer határokat.

Zenére van szükségem, ha főzni fogok, márpedig főzni fogok – nem alávetettként! A kandalló melletti iPad dokkolóhoz megyek, és fölteszem Christian iPadját. Lefogadom, több olyan zene is van rajta, amit Leila választott. A gondolatot is utálom.

Hol lehet az a lány? Mit akarhat?

Megborzongok. Micsoda örökség! Nem tudom elfogadni.

Végigpörgetem a hosszú listát. Valami up-beat zenét akarok. Hmm, Beyoncé. Nem Christian ízlésének tűnik. *Crazy in Love*. Ó, igen! Mennyire rám illik – örültem szerelmes. Benyomom az ismétlést, és hangosra állítom.

Visszasasszézok a konyhába, és keresek egy edényt. Kinyitom a hűtőt, előveszem a tojásokat. Feltöröm, és nekilátok fölverni őket, s közben mindvégig táncolok.

Még egyszer felkutatom a hűtőt, kiveszem a krumplit és a sonkát, és – igen – a borsót is. Mindez megteszi. Keresek egy serpenyőt, a tűzhelyre teszem, kevés olívaolajat öntök bele, aztán verem tovább a tojást.

Semmi empátia, tűnődöm. Vajon csak Christianra jellemző ez? Vagy talán minden férfi ilyen, és összezavarják őket a nők? Nem tudom. Talán nem is olyan nagy felismerés.

Bárcsak itthon lenne Kate! Ő tudná. Túl régóta van Barbadoson. A hétvégén visszaérkezik, miután véget ért a pótvakációja Elliottal. Vajon még mindig dül közöttük a vágy-az-első látásra?

„Többek között ezt szeretem benned.”

Befejezem a tojás felferését. Ő mondta. Ez azt jelenti, hogy van más is? Most mosolygok először azóta, hogy láttam Mrs. Robinsont. Őszinte, meleg, fülig érő mosoly.

Christian karja ölel át, hogy hirtelen ugrok egyet.

– Érdekes zeneválasztás – dorombolja, és a fülem alá csókol. – Jó illata van hajadnak. – Belefúrja az orrát, és beszívja a levegőt.

A vágy szétárad a hasamban. Nem. Kibújok az öleléséből.

– Még mindig haragszom rád.

A homlokát ráncolja.

– Meddig csinálod még? – kérdezi, és a hajába túr.

Vállat vonok.

– Legalább addig, amíg nem ettünk.

Az ajka megrándul. Magában mulat. Megfordul, felveszi a távirányítót a pultról, és lekapcsolja a zenét.

– Ezt te raktad fel az iPadra? – kérdezem.

A fejét rázza, és komoly az arca. Tudom, hogy ő volt az – a Kísértetlány.

– Nem gondolod, hogy akkor el akart mondani neked valamit ezzel?

– De, utólag talán – feleli nyugodtan.

Ez az. Semmi empátia. A tudatalattim karját összefonva, utálkozva cicceg.

– Miért van még rajta?

– Mert tetszik ez a dal. De ha téged zavar, letörlöm.

– Nem, semmi gond. Szeretek zenére főzni.

– Mit szeretnél hallgatni?

– Lepjél meg.

Elmosolyodik, az iPod dokkolóhoz megy, én pedig tovább verem a tojást.

Néhány pillanat múlva Nina Simone menyeeien édes, lélekteli hangja tölti be a szobát. Ez Ray egyik kedvence: *I Put a Spell on You*.

Elpirulok, és Christian felé fordulok. Mit akar ezzel elmondani nekem? Hogy elvarázsolt? Már rég elvarázsolt. Ó, istenem... megváltozott a nézése, a könnyedség eltűnt, sötét, átható a tekintete.

Elbűvölten nézem, ahogy lassan, akár egy ragadozó felém indul, becserkészik a zene lassú, fülledt ütemére. Mezítláb van, farmert visel, a fehér inge nincs betűrve, és hozzá a perzselő nézés.

– Az enyém vagy – éneklő Nina, amikor Christian odaér hozzám, és világos, mi a szándéka.

– Christian, kérlek – suttogom kezemben a fölösleges habverővel.

– Mire kérsz?

– Ne csináld ezt.

– Mit ne csináljak.

– Ezt.

– Biztos vagy benne? – zihálja. Kiveszi a habverőt a kezemből, és visszateszi az edénybe a tojásokhoz. A torkomban dobog a szívem. Nem akarom ezt – és nagyon is akarom. Nagyon.

Annyira idegesítő. Annyira dögös és kívánatos. Elszakítom a szemem a szemétől, amely megőrjít.

– Kívánlak, Anastasia – mormogja. – Szeretek és gyűlölök, és szeretek vitatkozni veled. Ez nekem új. Tudnom kell, hogy minden rendben van közöttünk. És ez az egyetlen módja, hogy megtudjam.

– Nem változtak az érzéseim irántad – suttogom.

Nyomaszt és feldob a közelsége. Érzem az ismerős vonzást, minden porcikám felé hajt, belső istennőm elemében van. A kis szőrcsíkot nézem ingnyakának V-jében, s az ajkamba harapok. Tehetetlen vagyok, hajt a vágy, meg akarom kóstolni ott.

Olyan közel van, de nem érint meg. Testének melege a bőröm melegíti.

– Nem nyúlok hozzád, amíg igent nem mondasz – közli gyengéden. – De most, egy ilyen rohadt reggel után szeretném beléd temetni magam, és mindent elfelejteni kettőnkön kívül.

Ó, istenem... Kettőnkön kívül. Varázslatos kombináció, hatékony többes szám első személy. Megpecsételi az alku. Felnézek a gyönyörű, ám komoly arcába.

– Szeretném megérinteni az arcod – sóhajtok fel, és egy pillanatra látom a meglepetést a szemében, majd a beletörődést.

Felemelem a kezem, és végigsimítok az arcán. Az ujjam hegye a borostáját súrolja. Lehunyja a szemét, és kifújja a levegőt, a tenyeremhez nyomja az arcát.

Lassan hajol le, ajkam szinte automatikusan emelkedik felé.

– Igen vagy nem, Anastasia? – suttogja.

– Igen.

Szája lassan az enyémre tapad, széthízselgi, kényszeríti az ajkam, a karja ölel, magához szorít. Keze fölfelé siklik a hátamon, ujjak játszanak a hajammal, húzogatják gyengéden, s közben a másik keze a hátsómra tapad, magához szorít. Halkan nyögök.

– Mr. Grey – köhög Taylor, és Christian azonnal elenged.

– Taylor – mondja, és jeges a hangja.

Megperdülök, és látom, hogy Taylor feszengve áll a nagyszoba küszöbén. Christian és Taylor egymásra mered, s valami szótlan kommunikációt érzékelek közöttük.

– A dolgozószobám – csattan fel Christian, és Taylor fürgén átvág a helyiségen.

– Esőszünet – súgja nekem Christian, majd követi Taylort.

Mély lélegzetet veszek, hogy megnyugodjak. Szentséges pokol! Hát egyetlen percig sem tudok ellenállni neki? A fejem csóválom. Haragszom magamra, és hálás vagyok, amiért Taylor félbeszakított, még ha kínos is.

Vajon Taylor máskor is szakította félbe? Mi mindent látott? Nem is akarok belegondolni. Ebéd. Ebédet készítek. A krumpli szeletelésével foglalom el magam. Mit akarhatott Taylor? A gondolataim pörögnek – Leiláról van szó?

Tíz perc múlva jönnek elő, pont, amikor elkészül az omlett. Christian mélyen a gondolataiba merül.

– Tízkor tartok eligazítást – mondja Taylornak.

– Készen leszünk – feleli Taylor, és távozik.

Fogom a két előmelegített tányért, és a konyhaszigetre teszem.

– Ebéd?

– Köszönöm – mondja Christian, és rátelepszik az egyik ülőkére. Feszülten figyel engem.

– Valami baj van?

– Nincs.

A homlokomat ráncolom. Nem akarja elmondani. Kitálalom az ebédet, és leülök mellé. Beletörődök, hogy a sötétben maradok.

– Ez jó – mormogja Christian elismerően, miután evett egy falatot. – Innál egy pohár bort?

– Köszönöm, nem. – Azt akarom, hogy tiszta maradjon a fejem, amikor veled vagyok, Grey.

Tényleg jó íze van, bár nem vagyok éhes. De eszem, mert tudom, hogy Christian nyaggatna, ha nem ennék. Végül ő töri meg a mogorva csendet, és bekapcsolja azt a klasszikus darabot, amelyet korábban is.

– Mi ez? – kérdezem.

– Canteloube. *Auvergne-i dalok*. Ennek *Bailero* a címe.

– Bájos. Milyen nyelven énekelnek?

– Ófrancia. Pontosabban occitán.

– Te beszélsz franciául. Érted? – Eszembe villan, milyen hibátlanul beszélt franciául a szülei vacsoráján.

– Egyes szavakat igen – mosolyodik el Christian, és szemlátomást ellazul. – Anyámnak volt egy mantrája: zene, idegen nyelv, harcművészet. Elliot jól beszél spanyolul, Mia meg én franciául tanultunk. Elliot gitározik, én zongorázom, Mia pedig

csellózik.

– Húha! És a harcművészet?

– Elliot judózik. Mia tizenkét éves korában megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó edzésre járni. – Elmosolyodik az emlékre.

– Bárcsak az én anyám lett volna ilyen!

– Dr. Grace lenyűgöző, ha a gyermekei teljesítményéről van szó.

– Nyilván nagyon büszke rád. Én az lennék.

Sötét gondolat felhőzi Christian arcát, és egy pillanatra úgy látom, feszeng. Gyanakodva néz rám, mintha felderítetlen terepen járna.

– Eldöntötted már, mit veszel föl este? Vagy nekem kell választanom valamit? – Hirtelen pattogó a hangja.

Húha! Dühösnek hangzik. Miért? Mi rosszat mondtam?

– Öö... még nem. Te választottad ezeket a ruhákat?

– Nem, Anastasia, nem én. Aadtam egy listát a méreteiddel a Neiman Marcus személyi beszerzőjének. Biztosan jók rád. Csakhogy tudd, további biztonsági személyzetet rendeltem ma estére és a következő néhány napra. Úgy gondolom, ez bölcs óvintézkedés, most, hogy Leila kiszámíthatatlanul bolyong valahol Seattle utcáin. Nem akarom, hogy kíséret nélkül menj bárhová is. Oké?

Pislogok.

– Oké? – Mi történt, az enyém-kell-hogy-legyél Greyjel?

– Helyes. Megyek, eligazítást tartani nekik. Nem fog soká tartani.

– Itt vannak?

– Igen.

– Hol?

Christian fogja a tányérját, és a mosogatóba teszi, majd eltűnik a szobából. Mi a fene ez? Mintha több különböző ember volna egy testbe zárva. Ez nem a skizofrénia egyik tünete? Rá kell gugliznom.

Kiürítem a tányért, gyorsan elmosogatok, és az Anastasia Rose Steele dossziéval a kezemben visszamegyek a hálószobámba. Vissza a gardróbfülkébe, és kiveszem a három hosszú estélyi ruhát. Na, melyik legyen az?

Ledőlök az ágyra, nézem a Macet, az iPadet és a Blackberryt. Teli vagyok technológiával. Nekilátok átmásolni Christian zenelistáját az iPadről a Macre, aztán a Google-ra kattintok, hogy keresgélni kezdjek.

Az ágyon fekszem, és a Macet nézem, amikor Christian belép.

– Mit csinálsz? – kérdezi gyengéden.

Egy pillanatra pánikba esem, mi lesz, ha meglátja, melyik website-on vagyok: A többszörös személyiségzavar rendellenesség tünete.

Mellém heveredik, vidáman nézi az oldalt.

– Van valami oka, hogy ezen az oldalon vagy? – kérdezi lazán.

A durva Christian távozott – a játékos visszatért. Hogy pokolba tarthatnék lépést ezzel?

– Kutatás. Egy bonyolult személyiséget akarok megérteni. – Fapofával nézek rá.

Megrándul az ajka, ahogy elfojt egy mosolyt.

– Egy bonyolult személyiséget?

– A kedvenc projektem.
– Most már kedvenc projekt vagyok? Egy mellékfoglalkozás. Talán tudományos kísérlet inkább. Pedig azt hittem, minden vagyok. Miss Steele, ön megsebez.
– Honnan veszed, hogy rólad van szó?
– Találgatok – mosolyog önelégülten.
– Tény, hogy te vagy az egyetlen elcseszett, szeszélyes, irányításmániás, akit... behatóan ismerek.
– Azt hittem, én vagyok az egyetlen, akit behatóan ismersz. – Felvonja a szemöldökét.
Elvörösödök.
– Igaz. Ez is.
– És jutottál már valamilyen következtetésre?
Felé fordulok. Az oldalán hever mellettem, a könyökére támaszkodik, gyengéd az arca, jól mulat.
– Szerintem intenzív terápiára van szükséged.
Felém nyúl, és finoman a fülem mögé simít egy hajtincset.
– Szerintem pedig rád van szükségem. Tessék. – Egy rúzst nyom a kezembe. Döbbenet meredek rá. A rúzs szajhásan vörös, egyáltalán nem az én színem.
– Azt akard, hogy ezt használjam? – nyekergek.
Felnevet. – Nem, Anastasia, hacsak te nem akard. Nem hinném, hogy a te színed – teszi hozzá szárazon.
Felül az ágyon, keresztbe rakja a lábát, és a fején keresztül lehúzza az ingét. Ó, istenem.
– Tetszik az autóstérkép ötleted.
Értetlenül bámulok rá. Autóstérkép?
– A részek, amelyeket kikerülünk – magyarázza.
– Ó, én csak vicceltem.
– Én viszont nem.
– Azt akard, hogy rúzzsal rajzoljak rád?
– Majd lemosom. A végén.
Ezt azt jelenti, hogy szabadon érinthetem. Csodálkozó kis mosoly játszik az ajkam szélén.
– Mi lenne, ha valami tartósabbat használnánk?
– Kitetoválnám magam. – Vidáman csillog a szeme.
Christian Grey tetkóval? Tönkretenni ezt a csodás testet, amikor már amúgy is megsebeztek? Szó sem lehet róla.
– Nem kell tetkó – nevetek, hogy elrejtsem a rémületemet.
– Akkor marad a rúzs – vigyorog.
Összehajtom a Macet, és félretolom. Ez jó mulatság lesz.
– Gyere – nyújtja a kezét felém. – Ülj rám.
Lerúgom a szandált, ülő helyzetbe kászálódok, és rámászok. Christian a térdét felhúzza hanyatt fekszik az ágyon.
– Dőlj a lábamnak.
Fölé mászom, és ráülök, ahogyan utasított. Elkerekedika szeme, óvatos. De

közben jól is szórakozik.

– Úgy látom, lelkesít a dolog – jegyzi meg savanyúan.

– Mindig információkra vágyom, Mr. Grey. És ez azt jelenti, hogy ellazulhatsz mellettem, mert tudni fogom, hola határ.

A fejét csóválja, mint aki nem képes elhinni, hogy hagyja telirajzolni a testét.

– Nyisd ki a rúzsot – utasít.

Ó, über-basáskodó kedvében van, de nem érdekel.

– Add a kezed!

– Odanyújtom a másik kezemet.

– Azt, amelyikben a rúzs van. – A szemét forgatja.

– A szemed forgatod rám?

– Aha.

– Ez nagyon udvariatlan, Mr. Grey. Ismerek olyanokat, akik valósággal erőszakosak lesznek, ha valaki a szemét forgatja.

– Csakugyan? – gunyoros a hangja.

Odanyújtom a kezem a rúzzsal, ő pedig hirtelen felül, és szemtől szembe vagyunk.

– Készen állsz? – kérdezi, és halk mormogás a hangja, amitől minden megfeszül bennem. Húúú!

– Igen – suttogom. Csábító a közelsége, izmos teste előttem, Christian illata tusfürdővel keveredik. A kezemet a válla ívére helyezi.

– Nyomd rá – mondja, és a szám kiszárad, ő pedig irányítja a kezem, a vállától a hónalj körül és le a melle oldalán. A rúzs széles, égő vörös csíkot hagy maga után. Christian megáll a borda alján, aztán a gyomrán át vezet. Megfeszül, és látszólag közönyösen néz a szemembe, de a gondosan blazírt pillantás alatt, látom a visszafojtott robbanást.

Keményen uralkodik az idegenkedésén. Az álla megfeszül, és szeme körül látszik a feszültség. A gyomra közepe táján ezt mormolja:

– És föl a másik oldalon. – És ezzel elengedi a kezem.

A baloldalon húzott vonalat tükrözöm. Szédítő ez a bizalom, de ront rajta a tény, hogy látom a fájdalmát. Hét kicsi, kerek, fehér seb van a mellén, és sötét pokol látni a nyomát, hogy valami gonoszság megszenteltelte ezt a gyönyörű testet. Ki tenne ilyent egy gyerekkel?

– Tessék, megvan – suttogom, visszafojtva az érzelmeimet.

– Nem, még nincs – feleli, és egy vonalat húz hosszú mutatóujjával a nyaka alján. Követem az ujját a bíbor vonallal. Amikor végzek, belenézek szeme sötét mélységébe.

– Most a hátam – mormogja. Úgy helyezkedik, hogy le kell másznom róla, aztán megfordul, és nekem háttal, törökülésben ül az ágyon.

– Kövesd a vonalat a mellemtől egészen a másik oldalig. – Halk, rekedtes a hangja.

Teszem, amit mond, míg a bíborvonal nem fut át keresztben a hátán, és közben újabb sebeket számolok, amelyek elcsúfítják a gyönyörű testét. Összesen kilencet.

Szentséges basszantjú! Össze kell szednem az akaraterőm, hogy ne csókoljam meg egyenként mindet, és visszatartsam a szemembe tolakodó könnyeket. Miféle állat

az, akiilyent csinál? Christian lehajtja fejét, a teste megfeszül, miközben befejezem a kört a hátán.

– A nyakad körül is? – suttogom.

Bólint, és egy újabb vonal csatlakozik az elsőhöz a nyaka alján, a haja alatt.

– Megvagyok – mormogom. Mintha bizarr, bőrszínű mellényt viselne, szajhavörös szegéllyel.

Elernyed a válla, megnyugszik. Aztán lassan felém fordul.

– Ezek a határok – mondja nyugodtan. A szeme sötét, pupillái kitágultak... a félelemtől? A vágytól? Rá akarom vetni magam, de visszatartom az ingert, és csodálattal nézek rá.

– Ezzel együtt tudok élni. De most rád akarom vetni magam – suttogom.

Gonoszkásan mosolyog, és a megadás mozdulatával emeli fel kezét.

– Nos, Miss Steele, az öné vagyok.

Felvisítok gyerekes örömben, és a karjába katapultálom magam. Ledöntöm, de ő eltekeredik, kiskiúsan nevet a megkönnyebbüléstől, hogy túl van a dolgon. Valahogy alatta kötök ki az ágyon.

– Nos, ami az esőszünetet illeti – zihálja, és szája ismét az enyémre tapad.

Hatodik fejezet

A kezem a haját markolja, a szám lázasan tapad az övére, zabálom, élvezem a nyelvét az enyémen. Ő ugyanezt teszi, lakomázik belőlem. Mennyei!

Hirtelen felránt, megmarkolja a pólóm szegélyét, átrántja a ruhát a fejemen, majd a padlóra dobja.

– Érezni akarlak – mondja mohón. Mögém nyúl, és kikapcsolja a melltartót. Egyetlen sima mozdulattal leveszi, és félrehajítja.

Visszanyom az ágyra, a matracba présel, a keze, a szája a mellemet keresi. A haját markolom, ő pedig az ajkába veszi az egyik bimbóm, és húzni kezdi.

Felkiáltok. Az érzés végigsöpör a testemen, s az ágyékom táján az izmok megfeszülnek.

– Igen, bébi, hadd haljalak – mormogja túlfűtött bőrömben.

Öregem, annyira vágyom rá, hogy bennem legyen. A szája a bimbómmal játszik, húzogatja, hogy ficáncolok, vonaglok a vágytól alatta. Érzem, hogy az ő szenvedélyébe... mi is keveredik? Hódolat. Mintha imádna.

Most az ujjával ingerel, a bimbóm pedig megkeményedik és megnyúlik egyes érintése alatt. A keze most a farmeromhoz suhan, ügyesen kigombolja, lehúzza a zipzárt, és a bugyim alá csúszik. Az ujjai a nemi szervemen.

Sziszegve engedi ki a levegőt, és az ujjá belém csusszan. Felnyomom az ágyékomat, egészen a tenyeréig, ő pedig válaszul dörzsölni kezd.

– Ó, bébi! – zihálja fölöttem, és átható pillantással néz a szemembe. – Annyira nedves vagy. – Csodálat van a hangjában.

– Kívánlak – mormogom.

A szája ismét az enyémenre tapad, és érzem belőle az éhes elszántságot, azt, hogy szüksége van rám.

Ez új. Még soha nem volt ilyen, kivéve talán, amikor visszajöttem Georgiából... és előbukkannak bennem a korábban mondott szavai... tudnom kell, hogy nincs bajod. Ez az egyetlen mód, hogy megbizonyosodjak.

Lubickolok a gondolatban. A tudat, hogy ilyen hatással vagyok rá, hogy képes vagyok vigaszt nyújtani neki... belső istennőm valósággal dorombol az örömtől. Christian felül, megfogja a nadrág szegélyét, és lehúzza, majd követi a bugyi is.

A szeme egy pillanatra sem hagyja el az enyémet. Fóliacsomagot húz elő a zsebéből, és odadobja nekem, aztán egyetlen fürge mozdulattal lehúzza a farmert és a bokszeralsót.

Felszakítom a csomagot, mohón kinyitom, majd amikor Christian már ismét mellettem fekszik, lassan felgördítem rá az óvszert. Ő mindkét kezem megragadja, és a hátára fordul.

– Te. Felül – utasít, és magára húz. – Látni akarlak.

Ó!

Ő irányít, én pedig tétován ráereszkedem. Christian lehunyja a szemét, és felemeli a csípőjét. Megtölt, kitágít, s közben a szájával tökéletes O betűt formálva fújja ki a levegőt.

Ó, hogy ez milyen jó érzés – birtokolni őt, ahogyan ő birtokol engem.

A kezemet fogja, és nem tudom, azért teszi-e, hogy megtartsom, vagy azért, hogy

ne tudjam érinteni őt, bár van már térképem.

– Olyan finom vagy – mormogja.

Ismét felemelkedek. Megszédít a hatalmam, nézem, ahogy Christian Grey lassan szétesik alattam. Elengedi a kezem, és megmarkolja a csípőm, én pedig a karját fogom meg. Keményen döf, amitől kiszakad belőlem egy kiáltás.

– Ez az, bébi, érezz csak – mondja, és feszült a hangja.

Hátravetem a fejem, és pontosan ezt is teszem. Olyan jól csinálja ezt.

Én is mozgok – tökéletes szimmetriával kontrázom az ő ritmusát. Eltűnik minden gondolat és érv, csupa érzés vagyok a gyönyör végtelenében. Fel és le... újra meg újra... igen... kinyitom a szemem, és lenézek rá, kapkodva szedem a levegőt. Ő égő szemmel néz vissza rám.

– Az én Anám – nyögi.

– Igen. Mindig – felelem reszelős hangon.

Hangosan felnyög, újra lehunyja a szemét, és hátraveti fejét. Ó, istenem... a látvány, hogy Christian elmegy, megpecsételi az én sorsomat is, és hangosan, kimerítőn élvezek. Mintha a végtelenben pörögnék lefelé, majd rárogyok.

– Ó, bébi! – sóhajtja Christian kielégülten.

A fejem a mellén, azon a részen, amelyet nem érinthetek, az arcom a szegycsont fölötti göndör szőrösömön. Zihálok, ragyogok, és ellenállok a vágynak, hogy csücsörítsek és megcsókoljam.

Csak fekszem rajta, és igyekszem rendezni a légzésemet. Ő végigsimít a hajamon, majd a hátamat cirógatja, amíg a légzése lenyugszik.

– Olyan szép vagy.

Felemelem a fejem, és kétkedve nézem. Christian a homlokát ráncolja, és meglepetésemre gyorsan felül. A karja körém kulcsolódik, és megtart. A bicepszébe kapaszkodom, orrunk szinte összeér.

– Te. Gyönyörű. Vagy. – Szóval meg ismét, és nyomatékos a hangja.

– Te pedig időnként döbbenetesen kedves. – Gyöngéden megcsókolom.

Felemel, és kihúzódik belőlem. Megrándul közben az arcom. Christian előrehajol, és gyengéden megcsókol.

– Sejtelned sincs, milyen vonzó vagy, ugye?

Elvörösödöm. Miért mond ilyeneket?

– Az a sok srác, aki mind a nyomodban lohol... ettől sem esett le a tantusz?

– Srácok? Milyen srácok?

– Akarod hallani? – Christian a homlokát ráncolja. – A fotós megőrül érted. Aztán az a srác a szerszámboltban, a lakótársad bátyja. A főnököd – teszi hozzá keserűen.

– Ó, Christian, ez nem így van.

– Hidd el nekem. Mindannyian kívánnak. Azt akarják, ami az enyém. – Magához húz, én pedig a vállára teszem a karom, a kezem a hajában. Élvezettel nézem.

– Az enyém – ismétli, s a szeme ragyog a birtoklási vágytól.

– Igen, a tiéd – nyugtatom meg mosolyogva. Úgy tűnik, megnyugodott, és tökéletesen el tudok lazulni mezítelenül az ágyon az ölében, a szombat délutáni fényben. Ki gondolta volna? A rúzsnyomok még ott vannak Christian remek testén. De látok néhány foltot a takarón, és átfut az agyamon, vajon mit gondol majd Mrs. Jones.

– A vonal még érintetlen – mormogom, és bátran végighúzom a mutatóujjam a vállán. Christian megfeszül, és félig lehunyja a szemét. – Fel akarom deríteni.

Kétkedően néz rám.

– A lakást?

– Nem. A kincses térképre gondoltam, amit rád rajzoltam. – Az ujjam bizsereg, hogy megérintsem.

A meglepetéstől fölemelkedik a szemöldöke, és bizonytalanul pislog. Az övéhez dörgölöm az orromat.

– És mit jelentsen ez pontosan, Miss Steele?

Fölemelem a kezem a válláról, s az ujjbegyemmel végigsimítok az arcán.

– Csak érinteni akarlak mindenütt, ahol lehet.

Christian a fogával elkapja a mutatóujjam, és gyengéden harapja.

– Ó – tiltakozom, ő pedig elmosolyodik, halk morgás szakad ki a torkán.

– Oké – mondja. Elengedi az ujjam, de feszültségtől terhes a hangja. – Várj! – Mögém hajol, ismét felemel, majd leveszi az óvszert, és közönyösen a padlóra dobja az ágy mellé.

– Utálom ezeket az izéket. Azon gondolkodom, hogy felhívom dr. Greene-t, hogy adjon neked egy injekciót.

– És gondolod, hogy Seattle első számú nőgyógyásza majd rohan?

– Nagyon meggyőző tudok lenni – mormogja, és a fülem mögé tuszkolja a hajam.

– Franco jó munkát végzett a hajaddal. Tetszenek ezek a rétegek.

Tessék?

– Ne válts témát.

Ismét rajta ülök, a felhúzott térdére támaszkodom, lábam a csípője két oldalán.

– Érintsél meg – mondja minden jókedv nélkül. Idegesnek látom, de igyekszik leplezni.

A szemébe nézek, és végighúzom az ujjam a rúzs vonal alatt, végig a szépen formált hasizmain. Megrándul, és abbahagyom.

– Nem muszáj – suttogom.

– Nem, minden rendben. Csak kicsit... alkalmazkodnom kell. Rég nem érintett senki – mormogja.

– Mrs. Robinson? – kéretlenül bukik ki a számon, és döbbenetes, de sikerül minden keserűséget és haragot távol tartani a hangomtól.

Christian bólint. Egyértelmű, hogy zavarban van.

– Nem akarok beszélni róla. Elrontja a kedved.

– Megbirkózom veled.

– Nem, nem tudsz megbirkózni velem, Ana. Ha csak említem, már vöröset látsz. A múltam a múltam. Nem tudom megváltoztatni. Szerencsés vagyok, amiért neked nincs múltad, mert ha lenne, beleőrülnék.

A homlokom ráncolom, de nem akarok veszekedni.

– Megőrijtene? Még a mostaninál is jobban? – Elmosolyodom, remélem, sikerül felderíteni a hangulatot.

Megrándul az ajka.

– Megőrülök érted – suttogja.

A szívem dagad az örömtől.

– Hívjam dr. Flynt?

– Nem hiszem, hogy szükség van rá – mondja szárazon.

Hátrébb húzódik, hogy kinyújthassa a lábát, aztán visszateszem az ujjam a gyomrára, és még a bőrén kószálok. Christian ismét megmerevedik.

– Szeretlek érinteni. – Az ujjaim végigkorcsolyáznak aköldökéig, aztán délre a boldog, boldog ösvényen. Ajka szétnyílik, ahogy megváltozik a légzése, a szeme elsötétül, férfiassága mocorogni kezd alattam. Szent tehén! Második menet.

– Megint? – mormogom.

Elmosolyodik.

– Ó, igen, Miss Steele, megint.

Milyen csodálatos így tölteni egy szombat délutánt. A zuhany alatt állva szórakozottan mosom magam, vigyázva, hogy ne vizezzem össze hátrafogott hajamat. Az elmúlt néhány óra jár az eszemben. Christian és a vanília láthatóan jól kijönnek egymással.

Annyi mindent kiadott magából ma. Szinte belekábulok mindabba, amit megtudtam: a jövedelme – húha, iszonyú gazdag ahhoz képest, hogy milyen fiatal; különleges – na és a dosszié rólam, meg az összes barna hajú alávetettjéről. Lehet, hogy mind abban az iratszekrényben van?

A tudatalattim ajkát lebiggyesztve rázza a fejét – eszedbe ne jusson megnézni. A homlokom ráncolom. Egy kis kukucskálást sem lehet?

Aztán ott van Leila – talán pisztollyal – és Christian iPodján még az ő szar zenei ízlése. És ami még rosszabb, Mrs. Pedofilka Robinson. Nem tudom elfogadni, nem is akarom. Nem akarom ezt a ragyogó hajú jelenést a kapcsolatunkban. Christiannak igaza van, begőzölök, ahányszor csak rá gondolok, szóval talán az a legjobb, ha nem is idézem fel őt.

Kilépek a zuhanyzóból, megszáritkozom, és hirtelen előnt a váratlan harag.

Ki ne gőzölne be a helyemben? Milyen normális, egészséges ember tesz ilyet egy tizenöt éves fiúval? Mennyivel járult ez a nő hozzá Christian elcseszettségéhez? Nem is értem ezt a nőt. És ami még rosszabb, Christian azt mondja, az a nő segített neki. Hogyan?

A sebeire gondolok, a rettenetes gyerekkor fizikai nyomaira, amelyek hányingert keltően emlékeztetnek arra, hogy milyen lelki sebeket kell cipelnie. Az én édes, szomorú Ötven árnyalatom. Olyan kedves dolgokat mondott ma. Megőrül értem!

A tükörképemet nézem, és elmosolyodom az emlékre, a szívem ismét csordultig van, és a mosoly átalakítja az arcom. Talán mégis fog ez működni. De meddig lesz ez elég neki anélkül, hogy a szart is ki akarja verni belőlem, mert átléptem valami képzelt vonalat?

Lehervad a mosolyom. Hát ezt nem tudom. Ez az árnyék lebeg fölöttünk. Perverz basszantyú, igen. Abban benne vagyok. De többre?

A tudatalattim tompán mered rám, és most az egyszer nem boldogít az okoskodásával. Visszamegyek a hálószobámba felöltözni.

Christian odalenn készülődik, vagy ki tudja, mit csinál, így csak az enyém a szoba. A gardróbfülkében levő ruhákon kívül is teli van vadiúj alsóneműkkel a fiók. Van egy fekete fűző, amelyen az árcédula ötszáznegyven dollárt mutat. Ezüstcsipke szegélyezi, és hozzá egy egészen apró bugyi. Combközépig érő harisnya is, testszínű, finom, tiszta selyem. Hű, micsoda érzés... testhezálló... dögös... igeen.

Éppen a ruháért nyúlok, amikor Christian váratlanul belép. Hé, kopoghatnál. A földre gyökerezik a lába, úgy mered rám, szürke szeme éhesen csillog. Mindenütt elpirulok. Ő fehér inget és fekete öltönyt vett föl, az ing nyaka nyitva. Látom, a rúzs vonal még ott van. Csak áll, és bámul rám.

– Segíthetek, Mr. Grey? Felteszem, más célja is van a látogatásának, mint az, hogy tátott szájjal bámuljon rám.

– Meglehetősen élvezem, hogy tátott szájjal bámulok, Miss Steele – mormogja sötéten. Beljebb jön a szobában, és issza a látványt. – Emlékeztess rá, hogy köszönő levelet küldjek Caroline Actonnak.

A homlokom ráncolom. Az meg ki?

– A Neiman személyi beszerzője – mondja, kísérteties módon megválaszolva a ki nem mondott kérdést.

– Ó.

– Teljesen elvonod a figyelmemet.

– Látom. Mit óhajtasz, Christian? – A bolondozást nem tűrő nézésemmel meredek rá.

Huncut mosolyával vonul vissza, és előveszi azokat az ezüstgolyókat a zsebéből. Megdermedek. Szentséges szar! El akar paskolni? Most? Miért?

– Nem az, amit gondolsz – mondja gyorsan.

– Akkor világosíts fel – suttogom.

– Arra gondoltam, hogy benned lehetne ma este.

A mondat értelme ott lebeg közöttünk. Kezdem felfogni a dolgot.

– Az estélyen? – meg vagyok döbbenve.

Lassan bólint, és elsötétedik a tekintete.

Ó, istenem!

– Utána elfenekelsz?

– Nem.

Egy pillanatra némi kis csalódás fut át rajtam.

Christian kuncogni kezd.

– Szeretnéd?

Nyelek egyet. Egyszerűen nem tudom.

– Hát, nyugodj meg, hozzád sem érek így, még akkor sem, ha könyörögsz érte.

Ó, ez váratlan.

– Benne vagy ebben a játékban? – folytatja, és felém tartja a golyókat. – Bármikor kiveheted őket, ha már sok.

Csak nézek rá. Olyan gonoszul kísértő látvány – kócos, most dugtam haj, sötét szemében erotikus gondolatok táncolnak, szépen ívelt száj, a szexi, kedélyes mosolyra húzó ajkak.

– Oké – egyezem bele halkán. A fenébe is, igen! Belső istennőm megtalálta a

hangját, és teli torokból kiabál.

– Jó kislány – vigyorog Christian. – Gyere, felhelyezem, amint fölvetted a cipődet.

A cipőm? Megfordulok, és a galamszürke, szarvasbőr magas sarkúra pillantok, amelyik illik a ruhámhoz.

Ne is törődj vele, vakkant rám belső istennőm.

Christian kinyújtja a kezét, és támaszt nyújt, amíg belépek a Christian Louboutin cipőbe, potom háromezer kétszázkilencven dollár. Legalább tíz centivel magasabb lettem.

Az ágyhoz vezet, de nem ül le. A szobában levő egyetlen székhez megy. Fölveszi, odahozza, és leteszi elé.

– Amikor bólintok, lehajolsz, és megfogod a széket. Megértetted? – Rekedtes a hangja.

– Igen.

– Helyes. Most pedig nyisd ki a szád – utasít még mindig halkán.

Teszem, amit mond. Arra számítok, hogy a számba teszi a golyókat, hogy megnedvesítsem, mint a múltkor. De nem, a mutatóujját dugja be.

Ó...

– Szopd! – parancsolja, én pedig megfogom a kezét, tartom, és teszem, amit mondott. Látod, tudok én szófogadó is lenni, ha akarok.

Szappan íze van... hmm. Keményen szopok, és a jutalmam, hogy a szeme elkerekedik, ajka kinyílik, mélyen szívja be a levegőt. Ha így megy tovább, nem lesz szükségem semmilyen síkosítóra. Christian a szájába teszi a golyókat, és pedig az ujjával játszom, a nyelvemmel körözködök a végén. Amikor pedig próbálja kihúzni, ráfogok a fogammal.

Elvigyorodik, de aztán a fejét rázza, úgyhogy elengedem. Most bólint, mire lehajolok, és megmarkolom a szék szélét. Christian lehúzza a bugyimat egyik oldalon, és szép lassan belém csúsztatja az ujját, lustán köröz, hogy minden oldalon érzem. Egy nyögés szakad ki belőlem.

Kihúzza az ujját, és gyengéd óvatossággal egyenként behelyezi a golyókat, mélyen bedugja. Amint a helyükön vannak, visszateszi a bugyimat, lesimítja, és megpuszítja a hátsóm. Bokától a combomig végigsimít mindkét lábamon, és finoman megcsókolja a combjaimat ott, ahol a harisnya véget ér.

– Nagyon szép, nagyon szép lába van, Miss Steele – mormogja.

Aztán feláll, megmarkolja a csípőmet, és magához húzza a fenekemet, hogy érzem az erekcióját.

– Talán így duglak meg, amikor hazajöttünk, Anastasia. Most már felállhatsz.

Kicsit kába vagyok, és több mint felizgult. A golyók súlya húz és tol bennem. Christian lehajol, és megcsókolja a vállam.

– Ezt a múlt szombati gálára vettem neked. – Átkarol, és kinyújtja kezét. A tenyerében vörös dobozka van, a tetején Cartier nyomattal. – De elhagytál, és nem volt módod odaadni neked.

Ó!

– Ez a második lehetőség – mormogja, és valami névtelen érzelemtől mesterkélta a hangja. Ideges.

Tétován elveszem a dobozt, és kinyitom. Egy pár csepp alakú fülbevaló van benne. Mindegyiken négy gyémánt. Egy a foglalatnál, aztán szünet, majd három, egymás alatt lógó, tökéletes távolságban elosztott gyémánt. Gyönyörű, egyszerű, klasszikus. Én is ilyen választanék magamnak, ha módomban állna a Cartiernél vásárolni.

– Csodálatos – suttogom, és mert ez a második esély fülbevaló, szeretem is. – Köszönöm.

Ellazulnak az izmai, a feszültség kiszáll a testéből. Ismét megcsókolja a vállam.

– Az ezüst szaténruhát veszed fel? – kérdezi.

– Igen. Jó lesz?

– Természetesen. Hagylak készülődni. – Hátra se néz, és kimegy az ajtón.

Egy alternatív világegyetembe kerültem. Az a fiatal nő, aki visszanéz rám, kifutóra való. Az a pántnélküli, földig érő ezüst szaténruha egyszerűen döbbenetes. Lehet, hogy magam írok Caroline Actonnak. A ruha passzol a domborulataimra, és kiemeli őket.

A hajam lágy hullámokban hull le az arcom körül a vállamra és a mellemre. Egyik oldalon a fülem mögé simítom, hogy kivillan a Második esély fülbevaló. Minimális a sminkem, természetes a külsőm. Szemceruza, szempillafesték, egy kis rózsaszín pír és halvány rózsaszín rúzs.

A pírra nemigen van szükségem. Éppen eléggé pirulok az ezüstgolyók folyamatos mozgásától. Igen, ezek a golyók bennem garantálják, hogy lesz némi szín az arcomon egész este. A fejem csóválom. Christian erotikus ötletei hihetetlenül pofátlanok. Lehajlok a szaténstólámért meg az ezüst retikülért, és nekilátok megkeresni Ötven árnyalatomat.

Taylorral és három másik férfival beszélget a folyosón, háttal van nekem. Meglepett, elismerő arcuk ébreszti rá Christiant, hogy ott vagyok. Megfordul, én pedig zavartan várok.

Szent tehen! Kiszárad a szám. Nagyon jól néz ki... fekete szmoking, fekete csokornyakkendő és az az arc, ahogyan rám néz... bámulat van benne. Felém indul, és megcsókolja a hajam.

– Anastasia. Lélegzetelállítón nézel ki.

Elpirulok Taylor és a három másik férfi előtt elhangzott bóktól.

– Egy pohár pezsgőt, mielőtt elindulunk?

– Köszönöm – mormogom túl gyorsan is.

Christian biccent Taylornak, aki a másik hárommal a nyomában az előcsarnokba megy.

A nagyszobában Christian kivesz egy palack pezsgőt a hűtőből.

– Biztonságiak? – kérdezem.

– Személyvédelem. Taylor irányítja őket. Erre is ki van képezve. – A kezembe nyom egy pezsgős poharat.

– Nagyon sokoldalú.

– Igen, az – mosolyog Christian. – Csodásan nézel ki, Anastasia. Egészségedre! – Felemeli, és az enyémhez koccintja a poharát. A pezsgő halványrózsaszín, finom, friss, könnyű.

– Hogy érzed magad? – kérdezi, és izzik a szeme.

– Köszönöm, remekül – mosolygok édesen. Semmit nem árulok el, pedig nagyon jól tudom, hogy az ezüstgolyókra céloz.

Önelégülten mosolyog rám.

– Tessék, erre szükséged lesz. – Nagy bársonyzacskót vesz föl a konyhaszigetről, és a kezembe adja. – Nyisd ki – mondja két korty között. Kíváncsian nyúlok bele, és egy finom ezüstálarcot húzok elő. A tetején kobaltkék tollak díszelnek.

– Álarcosbál lesz – közli a tényt.

– Értem. – Az álarc gyönyörű. A szélén ezüstszalag, a szemek körül finom díszek.

– Kiemeli majd a gyönyörű szemedet, Anastasia.

Szégyenlősen vigyorgok rá.

– Neked is lesz?

– Természetesen. Az álarc bizonyos szempontból nagyon felszabadít – teszi hozzá. Fölvonja az egyik szemöldökét, és rám mosolyog.

Ó, ez jó buli lesz.

– Gyere, szeretnék mutatni valamit. – Nyújtja a kezét, és kivezet a folyosóra egy ajtóhoz, a lépcső mellett. Kinyitja, és egy jókora szobát pillantok meg. Nagyjából akkora lehet, mint a játszószobája, amely pont fölöttünk helyezkedik el. Ez könyvekkel van teli. Hú, egy könyvtár... a falak padlótól a plafonig teli vannak könyvvel. Középen egy normálméretű biliárdasztal, amelyet Tiffany lámpa világít meg.

– Neked könyvtárad van! – visítok fel boldogan izgalmamban.

– Igen. Vagy biliárdszoba, ahogyan Elliot hívja. A lakás elég tágas. Ma, amikor említetted a felderítést, döbbsentem csak rá, hogy még körbe sem vezettelek. Most nincs rá időnk, de gondoltam, hogy ezt a szobát megmutatom, és talán kihívhatlak egy parti biliárdra is a nem túl távoli jövőben.

Rá vigyorgok.

– Számíthatsz rá. – Titokban vidáman fogok kezet magammal. José meg én a biliárdasztalnál barátkoztunk össze. Rengeteget játszottunk az elmúlt három évben. Igazi ász vagyok a dákóval. José jó tanár volt.

– Tessék? – kérdezi Christian kedélyesen.

Ó! Most már tényleg le kell szoknom arról, hogy minden érzélem azonnal megjelenjen rajtam.

– Semmi – mondom gyorsan.

Christian összehúzza a szemét.

– Hát, talán Flynn doktor majd felszínre hozza a titkaidat. Ma este megismered.

– A drága sarlatánt? – Szentséges szar!

– Személyesen. Alig várja, hogy találkozzon veled.

Christian megfogja a kezem, és gyöngéden végigsimítja a hüvelykujjával. Északnak tartunk. Az Audi hátsó ülésén mocorgok, és az ágyékomból kiindulva szétterjed bennem az érzés. Vissza kell fojtanom egy nyögést, mert Taylor most nem használja az iPodját, és mellette ül az egyik biztonsági ember, azt hiszem Sawyernek hívják.

Kezdem érezni a tompa, gyönyörteli fájdalmat a hasam mélyén. A golyók. Az jár a fejemben, hogy vajon meddig sikerül elviselnem anélkül, hogy... ő...

megkönnyebbülnék? Keresztbe vetem a lábam. Közben hirtelen a felszínre kerül valami, ami eddig a tudatom alján mocorgott.

– Honnan szedted ezt a rúzszt? – kérdezem halkán.

Christian önelégülten mosolyog, és előre mutat.

– Taylor – tátogja.

Kitör belőlem a nevetés.

– Ó – gyorsan abbahagyom... a golyók.

Az ajkamba harapok. Christian rám mosolyog, gonoszul csillog a szeme. Amilyen szexi egy fenevad, tökéletesen tudja, mit teszek.

– Nyugalom – súgja a fülembe. – Ha túl sok... – elhal a hangja, és gyengéden megcsókolja a kezem mindegyik ujjpercét, végül finoman szopogatni kezdi a kisujjamat.

Már tudom, hogy szándékosan csinálja. Lehunyom a szemem, és sötét vágó fut végig a testemen. Kis időre átadom magam az érzésnek, s az izmok mélyen bennem megfeszülnek. Ó, istenem...

Amikor kinyitom a szemem, Christian feszülten figyel. Sötét herceg. Nyilván a szmoking és csokornyakkendő teszi, de idősebbnek látszik. Kifinomult, lehengerlően jóképű bonvivánnak látom, aki buja terveket sző.

Egyszerűen eláll tőle a lélegzetem. A szexrabszolgája vagyok, és ha hihetek neki, ő az enyém. A gondolat mosolyt csal az arcomra, és vakító vigyorral válaszol.

– Na, és mit várjak az estétől?

– Ja, a szokásosat – veti oda Christian lazán.

– Nekem nem szokásos – emlékeztetem.

Szeretettel elmosolyodik, és újra megcsókolja a kezem.

– Rengeteg ember, aki a pénzével villog. Aukció, tombola, vacsora, tánc... anyám tud partit rendezni. – Elmosolyodik megint, és ma először engedem meg magamnak, hogy némi izgalom töltsön el a parti miatt.

Drága autók araszolnak a Grey házhoz vezető felhajtón. Hosszú, halványrózsaszín papírlámpások lógnak a felhajtó fölött, s amint az Audi közelebb ér, látom, hogy mindenütt. Varázslatosak a koraesti fényben, mintha elvarázsolt királyságba jutnánk. Christianra pillantok. Mennyire illik ez az én hercegemhez. Minden más érzést elnyomva virágba szökken bennem a gyermekes izgalom.

– Álarcot feltenni – vigyorog Christian, és fölteszi egyszerű, fekete maszkját, amelytől hercegem még sötétebb, még érzékibb lesz.

Mindössze szépen ívelt száját és erős állát látom az arcából.

Szentséges basszantyú... a szívem kihagy egy ütemet a láttán. Felveszem a maszkomat, és rávigyorgok, elfojtom azt az éhséget odabenn.

Taylor beáll a ház elé. Egy inas kinyitja Christian ajtaját, Sawyer pedig kiugrik, hogy kinyissa az enyémet.

– Készen állsz? – kérdezi Christian.

– Tökéletesen.

– Gyönyörűen nézel ki, Anastasia. – Megcsókolja a kezem, és kiszáll a kocsiból.

Sötétzöld szőnyeg fut végig a gyepen a ház oldala mellett a lenyűgöző, parkszerű területhez. Christian óvón átkarol, keze a derekamon pihen. Végigvonulunk a zöld szőnyegen Seattle pompásan öltözött elitje közé keveredve. A lámpások megvilágítják az

utat a mindenféle maszkot viselő menet előtt. Két fotós tereli a vendégeket egy borostyánnal benőtt fa elé, hogy pózoljanak a fényképekhez.

– Mr. Grey – szólítja Christiant az egyik fotós. Christian bólint, és magához húz, ahogy gyorsan pózba helyezkedünk a kamera előtt. Honnan tudják, hogy ő az? Nyilván a jellegzetes, kócos, bronzszínű hajáról.

– Két fotós? – kérdezem Christiant.

– Az egyik a *Seattle Times*től jött, a másik emlékfotókat készít. Később vehetünk a képekből.

Ó, istenem, megint egy kép a lapokban. Egy pillanatra Leila villan az agyamba. Így bukkant rám, amikor Christiannal fotóztak. Kellemetlen a gondolat, csak az nyugtat meg, hogy a maszkban felismerhetetlen vagyok.

A sor végén fehéröltönyös pincérek várnak. A tálcákon poharakban színültig a pezsgő. Hálás vagyok, amikor Christian a kezembe ad egy pohárral – elvonja a figyelmem a sötét gondolatokról.

Egy tágas, fehér kerti lugashoz közeledünk, amelyről a papírlámpások kisebb változatai lógnak. Alatta fekete-fehér kockás táncparkett ragyog. Alacsony kerítés veszi körül, három oldalán bejárattal, melyeknek két oldalán jégből faragott hattyúk állnak őrt. A lugas negyedik oldalán színpad, amelyen vonósnégyes játszik valami lány, fülbemászó, éteri dallamot. A pódium nagyzenekar számára van berendezve, de mivel nem látok egyelőre más zenészeket, arra nyilván később kerül sor. Christian kézen fogva vezet a hattyúk között a táncparketre, ahol a vendégek gyülekeznek és beszélgetnek pezsgővel a kézben.

A vízpart közelében hatalmas sátor áll. A hozzánk közelebbi szárnya nyitott, és szépen elrendezett asztalokat és székeket pillantok meg. Milyen sok!

– Hány vendég lesz? – kérdezem Christiant. Megdöbben a sátor mérete.

– Azt hiszem, úgy háromszáz. Anyámtól kell megkérdezned. – Rám mosolyog, és talán azért, mert csakis én láthatom ezt az egész arcán szétterülő mosolyt, belső istennőm majd elalél.

– Christian!

Fiatal nő bukkan ki a tömegből, és öleli át Christian nyakát. Azonnal tudom, hogy ő Mia. Karcsú, halványrózsaszín, földig érő sifonruhát visel, és hozzá illő, káprázatos velencei maszkot. Csodálatosan néz ki. Egy pillanatra előnt a hálóa ruha miatt, amelyet Christiantól kaptam.

– Ana, drágám, remekül nézel ki. – Gyorsan megölel. – Muszáj velem jönnötök, és találkoznotok a barátaimmal. El sem hiszik, hogy Christiannak végre barátnője van.

Rémült pillantást vetek Christianra, aki vállat von, amolyan „én aztán tudom, hogy milyen nehéz vele élni” módon, és Mia négy fiatal nőhöz vezet minket. Mindegyiken drága ruha van, és mindnek tökéletes a frizurája.

Mia sietve bemutat minket. Hárman közülük aranyosak és kedvesek, de Lily, legalábbis azt hiszem, az a neve, savanyúan méricskél vörös álarca alól.

– Persze mind azt hittük, hogy Christian meleg – mondja rosszkedvűen, és széles, kamu mosollyal álcázza rosszindulatát.

Mia duzzogva néz rá.

– Lily, ne beszélj így. Egyértelmű, hogy remek ízlése vana nők terén. A megfelelő

lányt várta, és az nem te voltál!

Lily olyan vörös lesz, amilyen az álarca. Akárcsak én. Lehetne még kínosabb ez a helyzet?

– Hölgyeim, ha visszakaphatnám a partneremet. – Christian átkarolja a derekam, a nők pedig elpirulnak, vigyorognak, fészkelődnek. Christian káprázatos mosolya most is megteszi a hatását. Mia rám pillant, és a szemét forgatja. Nevetnem kell.

– Örülök, hogy találkoztunk – mondom, aztán Christian elrángat.

– Köszönöm – szólok meg halkán, amint távolabb értünk.

– Láttam, hogy Lily is Miával van. Utálatos egy nőszemély.

– Tetszel neki – jegyzem meg szárazon.

Christian megborzong.

– Nos, az érzés nem kölcsönös. Gyere, bemutatlak néhány embernek.

A következő fél órát bemutatkozások örvényében töltöm. Megismerkedem két hollywoodi színésszel, még két vállalatvezérrel és több híres orvossal. Szentséges szar, képtelenség ennyi nevet megjegyezni.

Christian nem tágít mellőlem, és hálás vagyok ezért. Az igazság az, hogy a vagyon, a csillogás és az egész esemény nagyságrendje megrémiszt. Soha életemben nem vettem részt hasonlóan.

A fehéröltönyös felszolgálók könnyedén cikáznak a növekvő tömegben pezsgős üvegekkel. Aggasztó rendszerességgel töltik újra a poharamat. Nem ihatok túl sokat. Nem ihatok túl sokat, ismétlem magamban, de máris kezdek kóvályogni, és nem tudom, hogy a pezsgő teszi-e, vagy az álarcok által teremtett rejtélyes, izgató hangulat, netán az ezüstgolyók – lehetetlen figyelmen kívül hagyni azt a tompa sajgást a derekam alatt.

– Szóval a SIP-nél dolgozik? – kérdi egy kopaszodó úriember, aki medve-, vagy talán kutya félmaszkot visel. – Mindenféle pletykát hallottam rosszindulatú cégbekebelezésről.

Elpirulok. Volt is rosszindulatú cégbekebelezés egy férfi részéről, akinek több a pénze, mint az esze, és mellesleg zaklató.

– Én csak egy kezdő asszisztens vagyok ott, Mr. Eccles. Velem nem közlik az ilyesmit.

Christian egy szót sem szól, csak szélesen mosolyog.

– Hölgyeim és uraim! – A lenyűgöző fekete-fehér harlekinmaszkot viselő ceremóniamester szakít félbe minket. – Kérem, foglaljanak helyet. A vacsora tálalva.

Christian kézen fog, és követjük a fecsegő tömeget a nagy sátorba.

Impozáns a sátor belseje. Három hatalmas könnyű csillár vet szivárványszínű szikrákat a mennyezet elefántcsontszínű selyembaldachinjára. Legalább harminc asztal van, és a Heathman különtermére emlékeztetnek – kristálypoharak, a keményített fehér abroszon halványrózsaszín bazsarózsák, ezüst gyertyatartó. Egy pókháló vékony selyembe burkolt kosárban finomságok.

Christian megnézi az ültetési rendet, és a középső asztalhoz vezet.

Mia és Grace már a helyén ül, egy fiatalemberrel társalognak, akit nem ismerek. Grace csillogó, mentazöld ruhát visel, hozzáillő velencei álarc. Csak úgy ragyog, egyáltalán nem feszült. Melegen üdvözl.

– Ana, mennyire örülök, hogy újra látlak! És milyen csodásan nézel ki.

– Anya – üdvözlí Christian mereven, és megcsókolja mindkét arcát.
– Ó, Christian, olyan hivatalos vagy – korholja kedélyesen Grace.
A szülei, Mr. és Mrs. Trevelyan ülnek mellénk. Fialatosnak, kicsattanóan egészségesnek tünnek, bár nehéz megmondani az egyforma bronzmaszkok miatt. Örülnek, hogy látják Christiant.
– Nagyanya, nagyapa, bemutatom Anastasia Steele-t.
Mrs. Trevelyan alaposan megölelget.
– Ó, hát végre talált valakit! Ez csodálatos, és milyen csinos lányt! Hát, remélem, tisztességes férfit csinálsz belőle – lelkenndezik a kezemet rázva.
Szent tehén! Még jó, hogy rajtam van az álarc.
– Anya, ne hozd zavarba Anát – siet Grace a segítségemre.
– Ügyet se vess egy ilyen butus, vén tyúkra – ráz velem kezét Mr. Trevelyan. – Azt hiszi, hogy csak azért, mert megöregedett, isten adta joga kimondani minden ostobaságot, ami az eszébe jut.
– Ana, ő az én partnerem, Sean – mutatja be Mia szégyenlősen a fiatalembert. A srác gonoszakásan mosolyog, barna szeme vidáman csillog, amikor kezét rázunk.
– Örülök, Sean.
Christian is kezét fog velem, s közben gyanakvóan méricskéli. Ne már! Szegény lány egy túlságosan oltalmazó bátyustól szenved? Együttérzőn mosolygok Miára.
Lance és Janine, Grace barátai ülnek még az asztalunknál, de Mr. Greynek nyomát sem látom.
Hirtelen a mikrofon sercegése hallatszik, majd Carrick hangja harsog fel a hangszórókból, ahogy elhal a fecsegés. A sátor végében levő kis színpadon áll, és fenséges, arany Punchinello maszkot visel.
– Üdvözlöm önöket hölgyeim és uraim, az ez évi jótékonyági bálunkon. Remélem, élvezik ezt a mai estét, és mélyen a zsebükbe nyúlnak, hogy támogassák azt a fantasztikus munkát, amelyet csapatunk az *Együtt megbirkózunk velem* alapítvánnyal végez. Mint tudják, olyan ügy ez, amely a feleségemmel együtt igen közel áll a szívünkhöz.
Idegesen kukkantok Christian felé, aki közönyösen mered a pódium felé. Rám pillant, és elégedetten elmosolyodik.
– Ezennel átadom a stafétabotot a ceremóniamesterünknek. Kérem, foglalják el a helyüket, és jó étvágyat! – fejezi be Carrick.
Udvarias taps következik, aztán újraindul a beszélgetés a sátorban. Christian és a nagyapja között ülök. Megcsodálom a fehér ültetőkártyát, amelyen finom, ezüst kézírással áll a nevem. Közben a pincér egy hosszú viaszgyertyával meggyújtja a csilláron levő gyertyákat. Carrick csatlakozik hozzánk, és meglepetésemre arcon csókol.
– Örülök, hogy újra látlak, Ana – mondja. Tényleg átkozottul jól néz ki különleges aranyálcában.
– Hölgyeim és uraim, kérem, jelöljenek ki egy asztalfőnököt – szól a ceremóniamester.
– Én, én, én! – lelkenndezik Mia, és lelkesen ugrál a széken.
– Az asztal közepén találnak egy borítékot – folytatja az ceremóniamester. – Aztán mindenki keressen, kérjen kölcsön, kolduljon vagy lopjon egy olyan nagycímletű

bankót, amekkorát csak tud, írja rá a nevét, és tegye a borítékba. Az asztalfőnökök gondosan őrizték meg ezeket a borítékokat. Később még szükségünk lesz rájuk.

Szent ég! Nem hoztam magammal pénzt. Hogy lehetek ilyen ostoba, hiszen ez egy jótékonysági rendezvény.

Christian előhalássza a tárcáját, és két százdollárost húz ki belőle.

– Tessék – mondja.

Mi van?

– Majd megadom – suttogom.

Enyhén megrándul a szája, és tudom, hogy nem örül ennek, de nem tesz megjegyzést. Ráírom a nevem a bankjegyre Christian töltőtollával – fekete, a kupakon fehér virágmintával –, Mia pedig körbeadja a borítékot. Egy másik kártya is van előttem, egy nagyobb, szintén ezüst kézírással – az étlap.

Álarcosbál az *Együtt megbirkózunk vele* alapítvány megsegélyezésére

Étlap

Lazac tatár tejszínnel és uborkával pirított brióson

Roussanne 2006, Alban birtok

Roston sült pészmaréce mell

Tejszínes csicsókapüré, kakukkfűvel pirított cseresznye

Libamáj

Chateauneuf-du-Pape Vieilles Vignes 2006, Domaine de la Janasse

Diós chiffon torta, kandírozott füge, Sabayon, juharfagyalt

Vin de Constance 2004, Klein Constatia

Válogatás helyi sajtokból és kenyerekből

Grenache 2006, Alban birtok

Kávés és aprósütemény

Hát ez legalább megmagyarázza, miért zsúfolódik annyi különböző méretű kristálypohár a terítékem mellett. A pincérünk visszatér, bort és vizet kínál. Mögöttem a sátor oldalait, ahol bejöttünk, lezárják. Elöl két felszolgáló félrehúzza a vásznat, és feltárla a csodálatos kilátás Seattle-re és a Meydenbauer Bayre.

Lélegzetelállító látvány! A távolban Seattle fényei pislognak, az öböl narancsos, borongós nyugalma visszatükrözi az opálos égboltot. Húha! Olyan nyugodt és békés.

Tíz pincér sorakozik fel mögöttünk, mind egy-egy tányérral. Egy néma jelre tökéletes szinkronban szolgálják fel az előételt, majd újra eltűnnek. A lazac remekül néz ki, és rádöbbenek, hogy éhen halok.

– Éhes vagy? – kérdezi Christian. Csak én hallom. Tudom, hogy nem az ételre céloz, és mélyen bennem az izmaid válaszolnak.

– Nagyon – suttogom vakmerőn, és állom a pillantását. Christian beszívja a levegőt, ajkai szétnyílnak.

Haha! Majd meglátjuk... ketten kellene ehhez a játékhoz.

Christian nagyapja kezd beszélgetni velem. Remek öregember, nagyon büszke a lányára és annak három gyermekére.

Olyan fura gyerekként gondolni Christianra. Kéretlenül is agyamba villannak az égésnyomok, de gyorsan elhessegetem a gondolatot. Nem akarok most erre gondolni, bár éppen ez a mulatság oka.

Bárcsak itt lehetne Kate is Elliottal! Olyan csodásan illene ide. Kate-et ugyan nem feszélyezné a villák és kések mennyisége, uralná az asztalt. Elképzelem, mint vetélkedne Miával, hogy ki legyen az asztalfőnök. Mosolyt csal arcomra a gondolat.

Az asztalnál a társalgás hol alábbhagy, hol felerősödik. Mia szokás szerint szórakoztató, és teljesen háttérbe szorítja szegény Seant, aki többnyire csöndben ül, akárcsak én. Christian nagymamája beszél a legtöbbit. Neki is maró humora van, s általában a férje kárára gyakorolja. Kezdem egy kicsit sajnálni Mr. Trevelyant.

Christian és Lance lelkesen beszélgetnek egy eszközről, amelyet Christian vállalata fejleszt ki, és a Schumacher elv ihlette: a kicsi gyönyörű. Nehéz lépést tartanom velük. Úgy tűnik, Christian korszerű technológiával akarja ellátni a világ elszegényedett társadalmait – olyan eszközökkel, amelyek nem igényelnek elektromosságot, sem elemeket, és minimális a karbantartási igényük.

Döbbenetes látni, ahogy belelendült. Szenvedélyes és eltökélt, javítani akar a kevésbé szerencsések életén. A telekommunikációs cége első akar lenni a piacon egy

felhúzható telefontal.

Húha... erről sejtetem sem volt. Vagyis tudtam, hogy etetni akarja a világot, de ez...

Úgy látom, Lance képtelen felfogni Christian tervének lényegét, hogy nem szabadalmaztatja a technológiát, hanem ingyen elérhetővé teszi. Halványan megfordul a fejemben, hogy a csudába szerezte Christian a vagyonát, ha ilyen könnyen lemond róla.

A vacsora közben jól szabott öltönyös, fekete álarcos férfiak sora teszi tiszteletét az asztalunknál. Mind Christiannal szeretne találkozni, kezét rázni vele, néhány szót váltani. Némelyiknek bemutat, de nem mindnek. Izgat, hogy mi alapján, és hogyan tesz különbséget.

Az egyik ilyen társalgás alatt Mia hajol oda hozzám mosolyogva.

– Ana, segítenél az aukciónál?

– Természetesen – felelem nagyon is lelkesen.

Mire felszolgálják a desszertet, leszáll az este, és én igazán kényelmetlenül érzem magam. Meg kell szabadulnom a golyóktól. De mielőtt elnézést kérhetnék, a ceremóniamester jelenik meg az asztalunknál, és vele – ha nem tévedek – Miss Európai Copfos kisasszony. Hogy is hívják? Hansel, Gretel...Gretchen.

Természetesen álarcot visel, de rögtön tudom, hogy ő az, amikor pillantása nem ereszi Christiant. A lány elpirul, és önző öröm tölt el, mert Christian észre sem veszi.

A ceremóniamester a borítékot kéri, és begyakorlott ékesszólással kéri meg Grace-t, hogy húzza ki a nyertes bankjegyet. Seané az, ő kapja a selyembe csomagolt kosarat.

Udvariasan tapsolok, de képtelen vagyok már a történetekre koncentrálni.

– Ha megbocsátasz – mormogom Christiannak.

Feszülten pillant rám.

– A mosdóba kell menned?

Bólintok.

– Megmutatom, hol van – mondja sötéten.

Amint felállok, az asztalnál ülő összes férfi feláll velem együtt. Ó, micsoda modor!

– Nem, Christian, én kísérem el Anát.

Mia felpattan, Christian áll megfeszül, és tudom, hogy nem örül. Őszintén szólva én sem... szükségleteim vannak. Bocsánatkérően rándítom meg a vállam, Christian pedig lemondóan helyet foglal.

Amikor visszatérünk, egy kicsit jobban érzem magam, bármiután kiveszem a golyókat, nem könnyebbülök meg olyan gyorsan, mint reméltem. A két golyó immár biztonságban van a retikülömben.

Miből is gondoltam, hogy egész este kibírom? Még mindig vágyakozom – talán később rávehetem Christiant, hogy vigyen el a csónakházba. Elpirulok a gondolatra, és rápillantok, miközben helyet foglalok. Engem néz, és alig észrevehető mosoly suhan át az arcán.

Húha... már nem pipa a kihagyott lehetőség miatt, pedig én egy kicsit az vagyok. Frustrált vagyok, ingerlékeny is. Christian megszorítja a kezem, és mindketten Carricket hallgatjuk, aki visszatért a színpadra, és az *Együtt megbirkózunk vele* munkájáról beszél.

Christian egy újabb kártyát ad nekem, az aukció díjaival. Gyorsan átfutom.

Aukciós ajándékok, és az *Együtt megbirkózunk vele* alapítvány nagylelkű szponzorai

A Mariners játékosai által szignált basabeli labda –Dr. Emily Mainwaring

Gucci táska, tárca és kulcstartó – Andrea Washington

Egynapos utalvány két személyre az Esclavába, a Braeburn Centerbe – Elena Lincoln

Táj és kertrendezés – Gia Matteo

Coco De Mer Coffret & Perfume szépségápolási cikkek – Elizabeth Austin

Velencei tükör – Mr. and Mrs. J. Bailey

Két karton bor, amelyet Ön választhat az Alban birtokról –

Alban Estates

2 VIP jegy az XTY koncertjére – Mrs. L. Yesyov

Egy versenynap Daytonában – EMC Britt Inc.

Büszkeség és Balítélet, Jane Austen könyvének első kiadása – Dr. A. F. M. Lace-
Field

Egy Aston Martin DB7 használata egy egész napra – Mr. & Mrs. L. W.

Nora

A kékségbe. Olajfestmény. J. Trouton – Kelly Trouton

Siklóernyő oktatás – Seattle Ejtőernyős klub

Kétszemélyes hétvége a portlandi Heathman hotelban – The Heathman

Egy hét pihenés a coloradói Aspenben (hat éjszaka) – Mr. C. Grey

Egy hét tartózkodás a SusieCue jachton (hat fekhely), amely St. Lucián horgonyoz
– Dr. & Mrs. Larin

Egy hét pihenés az Adriana tónál, Montanában (nyolc éjszaka) – Mr. & Dr. Grey

Szent szar! Christianra emelem a szemem.

– Van egy birtokod Aspenben? – suttogom. Tart az árverés, nem emelhetem fel a
hangom.

Christian bólint. Azt hiszem, meglepi és bosszantja is a kitörésem. A szájához
emeli az ujját, hogy hallgassak.

– Van máshol is birtokod? – suttogom.

Megint bólint, és figyelmeztetően félrebiccenti a fejét.

Mindenki tapsol és éljenez: az egyik díj tizenkétezer dollárért kelt el.

– Később elmondom – mondja Christian halkán. – Én veled akartam menni – teszi hozzá kissé duzzogva.

Hát nem jöttél, biggyesztem le a szám. Most kapcsolok, hogy hisztis vagyok. Nem kétséges, hogy a golyók hatására. Még sötétebb a kedvem attól, hogy Mrs. Robinson is szerepel a nagylelkű szponzorok listáján.

Körülnézek a sátorban, de nem látom sehol feltűnő, platinaszőke haját. Christian nyilván figyelmeztetett volna, hogy őt is meghívták. Ülök és füstölgök, amikor kell, tapsolok. Minden döbbenetes pénzért kel el.

Végül a Christian-féle aspeni pihenésért megy a licit, és húszezer dollárt ér el.

– Először, másodszor... – mondja az ceremóniamester.

Nem tudom, mi üt belém, de hirtelen a saját hangomat hallom, tisztán és világosan.

– Huszonnégyezer dollár.

Az asztalnál az összes álarc felém fordul. Mindenkiből döbbenet sugárzik, de leginkább a mellettem ülőből. Hallom, ahogy benne akad a lélegzet, a harag, akár a dagály önt el.

– Huszonnégyezer dollár az ezüstbe öltözött bájos hölgytől, először, másodszor... eladva.

Hetedik fejezet

Te szent szar, tényleg megtettem? Biztosan az alkohol az oka. Ittam pezsgőt, és négy pohár különféle bort is. Christianra pillantok, aki zajosan tapsol.

A fenébe, nagyon pipa lesz, pedig már olyan jól kijöttünk egymással. A tudatalattim végre hajlandó előbukkanni, és már megint az Edvard Munch féle *Sikoly* pofát vágja.

Christian odahajol hozzám. Széles, kamumosoly az arcán. Arcon csókol, aztán még közelebb húzódva hidegen, összeszedetten suttogja a fülembe.

– Nem tudom, hogy térdre borulva imádjalak, vagy a szart is kiverjem belőled, úgy elfenekeljelek.

Ó, tudom, mit akarok. Felnézek rá, és pislogok az álarcon keresztül. Bárcsak tudnék olvasni a tekintetében.

– A második lehetőséget kérném – suttogom gyorsan, miközben elhal a taps. Christian szája kinyílik, ó, az a szépen faragott száj – magamon akarom, már most. Annyira kívánom, szinte fáj. Ragyogó, őszinte mosolyától eláll az én lélegzetem is.

– Szenvedsz, ugye? Hát, meglátjuk, mit tehetünk – mormogja, és végigsimít az államon.

Érintése mélyen vet hullámokat bennem, ahol a sajtó szétterjedt. Itt és most rávetném magam, de csak ülünk, és a következő tétel árverezését figyeljük.

Alig vagyok képes mozdulatlanul ülni. Christian átkarolja a vállam, hüvelykujja ritmikusan cirógatja a hátamat, és finoman bizsergeti a gerincemet. Szabad kezével az enyémet fogja, ajkához emeli, aztán az ölébe teszi.

Lassan és lopva, hogy fel sem fogom, miben mesterkedik, csak amikor már késő, fölfelé csúsztatja a kezem a lábán, a férfiasságára. Fölszisszenek, és pánikban cikázik körbe a tekintetem, de minden szem a színpadra mered. Még szerencse, hogy álarcban vagyok.

Tökéletesen kihasználom a helyzetet, lassan cirógatom, az ujjaim kalandoznak rajta.

Christian keze az enyémen, elrejti az ujjaimat, s a hüvelykujja lassan csúszkál a tarkómon. Szája kinyílik, halkan felnyög. Ezt az egyetlen reakciót látom rajta gyakorlatlan érintésemtől. De ez is olyan sokat jelent nekem. Kíván engem. A köldökömtől délre minden összehúzódik. Kezd elviselhetetlenné válni.

Az aukció utolsó tétele egy hét az Adriana-tónál Montanában. Hát persze, hogy Mr. és dr. Greynek van egy háza Montanában. Egyre többet kínálnak érte, de alig jut el a tudatomig. Érzem, hogy Christian egyre növekszik az ujjaim alatt, s ez hatalmas erővel tölt el.

– Elkelt száztízezer dollárért – hirdeti ki diadalmasan a ceremóniamester. Az egész sátor tapsviharban tör ki, és vonakodva, de tapsolok én is, akár csak Christian. Elrontották a játékunkat.

Christian felém fordul, és megrándul az ajka.

– Készen állsz? – olvasom le szájáról a hangos éljenzésben.

– Igen – felelem.

– Ana, itt az idő – szól oda Mia.

Tessék? Na ne, már megint? Mire van itt az idő?

– Az első táncárverés. Gyere! – Feláll, és a kezét nyújtja.

Christianra pillantok, aki azt hiszem, bosszúsan néz Miára. Nem tudom, nevessek-e vagy sírjak, de végül a nevetés győz. Megadom magam a katartikus, diáklányos kuncogó rohamnak, és ezzel ismét megghiúsította tervünket ez a magas, rózsaszín energiabomba, Mia Grey. Christian a szeme sarkából rám néz, majd a mosoly árnyéka jelenik meg az ajkán.

– Az első tánc az enyém, oké? És nem a táncparketten lesz – mormogja kéjesen a fülemben. Az ígéretről lángra kapbennem a vágy, és alábbhagy a kuncogás. Ó, igen! Belső istennőm tökéletes tripla Salchowot hajt végre korcsolyával.

– Alig várom. – Odahajolok hozzá, és puha, szűzies csókot lehelek a szájára. Körülnézek, és ráébredek, hogy a többiek az asztalnál le vannak dőbbsenve. Hát persze, még soha nem látták Christiant egy lánnyal, akivel jár.

Christian széles mosollyal néz rám. És boldognak látszik. Húha!

– Gyere, Ana! – nyaggat Mia. Megfogom a felém nyújtott kezét, és követem a pódiumra, ahol már tíz fiatal nő sorakozik. Halvány rossz érzéssel nyugtázom, hogy Lily is köztük van.

– Uraim, az este fénypontja – harsogja túl az ceremóniamester hangja a morajt. – Eljött a pillanat, amelyet valamennyien vártunk. Ez a tizenkét bájos hölgy vállalta, hogy azzal járja az első táncot, aki a legtöbbet kínálja érte.

Jaj, ne! Tetőtől talpig elpirulok. Nem fogtam fel, mit jelent ez. Milyen megalázó!

– Egy jó ügyért – súgja Mia, mert érzi a zavaromat. – Különben is, Christian fog nyerni. – A szemét forgatja. – Nem hagyja, hogy bárki túllicitálja. Azt nem tudom elképzelni. Egész este le nem vette rólad a szemét.

Igen, fókuszálj arra, hogy jó ügyet szolgálj, és nyilván Christian nyer. Nézzünk szembe a tényekkel: nem mondható csórónak.

De ezt azt jelenti, hogy még több pénzt költ rád, acsarkodik a tudatalattim. De nem akarok táncolni senki mással. Nem táncolhatok mással! És ezt a pénzt nem rám költi, hanem jótékony célra fordítja. Mint a huszonnégyezer dollárt, amit már elköltött? A tudatalattim összehúzza a szemét.

A fenébe! Úgy tűnik, megúsztam azt a hirtelen ötletemet, hogy licitáljak. Miért vitatkozom magammal?

– És most, uraim, jöjjenek ide, és tekintsék meg, mi lehet az önöké az első tánc erejéig. Tizenkét csinos és engedékeny menyecske.

Jesszusom, mintha a rabszolgapiacon lennék. Rémülten figyelem, hogy legalább tizenkét férfi jön a színpad elé. Köztük van Christian is, kecses léptekkel halad az asztalok között, közben itt-ott megáll köszönni valakinek. Amint a licitálók összegyűltek, az ceremóniamester rákezde.

– Hölgyeim és uraim, a jelmezbál hagyományait tiszteletben tartva megőrizzük a titkot, hogy kit rejt az álarc. Csak keresztnevet használunk. Első a bájos Jada.

Jada is úgy vihog, akár egy diáklány. Lehet, hogy mégsem lógok majd ki a sorból annyira. Jada tetőtől talpig tengerészkék taftot visel, hozzáillő álarc. Két fiatalember lép előre várakozásteljesen. Jadának szerencséje van.

– Jada folyékonyan beszél japánul, vizsgázott vadászpilóta és olimpiatornász. Hmm. – A ceremóniamester kacsint. – Na, ehhez mit szólnak, uraim?

Jadának a szája is tátva marad a döbbenettől. Egyértelmű, hogy a ceremóniamester marhaságokat hord össze. A lány szégyenlősen vigyorog vissza a két licitálóra.

– Ezer dolcsi – szól föl az egyikük.

A licit hamar eléri az ötezer dollárt.

– Először. Másodszor, eladva az álarcos úrnak! – hirdeti ki az ceremóniamester. És mivel az összes férfi álarcot visel, harsogó nevetés, taps és éljenzés követi a bejelentést. Jada sugárzó arccal néz a vevőre, és gyorsan elhagyja a színpadot.

– Látod? Jó multság – súgja oda Mia. – Remélem, Christian elnyer, nem akarjuk, hogy verekedés legyen – teszi hozzá.

– Verekedés? – nyögöm ki rémülten.

– Ó, igen. Fiatalabb korában nagyon forrófejű volt. – Mia megborzong.

Christian? A kifinomult, világias, Tudor korabeli kórusmuzsikát hallgató Christian? Nem tudom elképzelni. Az ceremóniamester vonja el a figyelmemet a következő bemutatással. Fiatal nő következik, vörösbe öltözött, hosszú koromfekete hajú.

– Uraim, bemutatom a csodálatos Mariah-t. Mit is kezdünk Mariah-val? Tapasztalt matador, koncertszinten csellózik és rúdugró bajnok. Ehhez mit szólnak, urak? Mennyiről indul a licit az első táncra a kedves Mariah-val?

Mariah haragosan néz az ceremóniamesterre, és valaki hangosan felkiált.

– Háromezer dollár. – Egy szőke, szakállas, álarcos férfi az.

Mindössze egyetlen ellenajánlat van, de Mariah végül négyezer dollárért kel el.

Christian sólyomként les. A verekedős Trevelyan Grey – ki gondolta volna?

– Mennyi ideje? – kérdezem Miát.

Mia zavartan pillant rám.

– Mennyi ideje annak, amikor Christian verekedős volt?

– A tinédzser évei elején. Őrületbe kergette a szüleimet. Monoklikkal, felrepedt szájjal jött haza. Két iskolából is kicsapták. Komoly sérüléseket okozott az ellenfeleinek.

Tátott szájjal bámulok rá.

– Nem mondta neked? – Mia felsóhajt. – Elég rossz hírnevet szerzett a barátaim körében. Néhány évig persona non grata volt. De amikor tizenöt vagy tizenhat éves lehetett, abbahagyta. – Vállat von.

Szentséges basszantyú! A kirakós újabb darabja került a helyére.

– És mennyit adnak a káprázatos Jillért?

– Négyezer dollár – hallatszik bal felől egy mély hang. Jill felvisít örömeiben.

Már nem figyelem az aukciót. Tehát Christian ilyen zűrökbe keveredett az iskolában. Vajon miért? Őt nézem, Lily pedig feszülten figyel minket.

– És most, engedjék meg, hogy bemutassam a szépséges Anát.

Ó, a francba, ez én vagyok! Idegesen pillantok Miára, aki a színpad közepére terel. Szerencsére nem vágódok el, csak zavartan állok a tekintetek ösztűzésében. Christianra pillantok, aki önelégülten mosolyog vissza rám. A csirkefogó.

– A szépséges Ana hat hangszerezen játszik, folyékonyan beszél mandarin nyelven és jógázik is. Nos, uraim. – Még be sem fejezi a mondatot, Christian félbeszakítja. Az álarca mögül az ceremóniamesterre mered.

– Tízezer dollár. – Hallom, hogy a hátam mögött Lily hitetlenkedve felszisszen.

Basszus!

– Tizenöt.

Tessék? Mindenki a magas, makulátlanul öltözött férfi felé pillant a színpadtól balra. Ötvenre pislogok. A fenébe, ezt hogyan fogadja? De csak az állát vakargatja, és gunyoros mosolyt vet az idegenre. Nyilvánvaló, hogy ismeri. Az idegen udvariasan biccent felé.

– Nos, uraim! Ma este komoly versenyzők léptek a pástra. – A ceremóniamester izgalma átsüt a harlekinmaszkon. Christian felé fordul. Remek műsor, csak épp az én bőrömrre megy. Legszívesebben nyüszítenék.

– Húsz – kontráz Christian nyugodtan.

A tömeg nyüzsgése elhal. Mindenki rám, Christianra ésa rejtélyes úrra mered.

– Huszonöt – mondja az idegen.

Lehetne még kínosabb ez az egész?

Christian közönyös képpel néz rá, de látszik rajta, hogy jól mulat. Minden pillantás rá szegeződik. Most mit tesz?A torkomban dobog a szívem. Rosszul érzem magam.

– Százezer dollár – mondja Christian, és a hangja tisztán, hangosan cseng az egész sátorban.

– Mi a fene? – sziszegi mögöttem jól hallhatón Lily. A tömeg hitetlenkedve szisszen fel. Az idegen megadó gesztussal emeli fel a kezét. Felnevet, és Christian rá mosolyog.A szemem sarkából látom, hogy Mia boldogan ugrál. A tudatalattim kábán bámulja Christiant.

– Százezer dollár a bájos Anáért. Először, másodszor... –A ceremóniamester az idegen felé fordul, aki tettetett bánattal rázza a fejét, és lovagiasan biccent.

– Elkelt! – kiált föl az ceremóniamester diadalmasan.

Fülsüketítő az éljenzés és a tapsvihar. Christian előrébb lép, megfogja a kezem, és lesegít a színpadról. Jókedvűen vigyorog rám, megcsókolja a kezem, aztán belém karol, ésa sátor kijárata felé vezet.

– Ki volt ez? – kérdezem.

Rám néz.

– Majd megismerkedsz vele. De most szeretnék mutatni valamit. Nagyjából harminc percünk van, mire az Első táncaukció véget ér. Addigra vissza kell érnünk a táncparkettre, hogy kiélvezhessem veled a táncot, amiért fizettem.

– Elég drága tánc – morgom helytelenítőn.

– Biztos vagyok benne, hogy minden centet megér. – Gonoszkásan mosolyog rám. Ó, micsoda csodás mosolya van! Visszatér a sajjás, elárasztja a testem.

Odakinn vagyunk a gyepen. Azt hittem, a csónakházba tartunk, de csalódásomra a táncparkett felé megyünk, ahol kezd összeállni a nagyzenekar. Legalább húsztagú, és már néhány vendég is arra kószál, akik lopva dohányoznak, de mivel hátul, a sátorban van a legtöbb tevékenység, nem vonunk magunkra túl nagy figyelmet.

Christian karonfogva a ház hátsó traktusába vezet, és kinyit egy üvegezett ajtót, amely egy tágas, lakályos nappaliba nyílik, amelyet még nem láttam. Majd átvágunk a néptelen hallon az elegáns, lakkozott karfájú, ívelt lépcsősorhoz. Fölmegyünk az emeletre, majd egy másik lépcsőn a másodikra. Kinyit egy fehér ajtót, és beterel egy

hálószobába.

– Ez volt az én szobám – mondja halkán. Megáll az ajtóban, és bezárja maga mögött.

Tágas, tiszta, kevés bútorral berendezett helyiség. A falak fehérek, akárcsak a bútorok; nagy franciaágy, íróasztal és szék. A polcok teli könyvekkel, és egy csomó serleg. Ha jól látom, kick-box. A falakon filmplakátok: *Mátrix*, *Harcosok klubja*, a *Truman Show* és két bekeretezett plakáton kick-boxosok. Az egyiknek Guiseppe DeNatale a neve – még soha nem hallottam róla.

De inkább az íróasztal fölötti fehér falitábla vonja magára a figyelmemet. Tengernyi fénykép van rátűzve. Mariners kitűzők, jegycsonkok. A fiatal Christian egy szelete. A szemem visszatér a csodálatos, szépséges férfira, aki most a szoba közepén áll, és sötét tekintettel néz rám. Álmodozó és szexi.

– Még soha nem hoztam ide lányt – mormogja.

– Soha? – suttogom.

A fejét rázza.

Görcsösen nyelek, és a sajtós, ami órák óta nem hagy nyugton, immár nyersen követelőző. Christian látványa, ahogy áll a tengerészkek szőnyeg közepén abban az álarcban...több mint erotikus. Kívánom. Most. Bármilyen módon. Ellen kell állnom a vágynak, hogy rávessem magam, és letépjem róla a ruhát. Lassan jön oda hozzám.

– Nincs sok időnk, Anastasia, és ahogy most érzem magam, nem is fog soká tartani. Fordulj meg. Vegyük le ezt a ruhát.

Megfordulok, és az ajtót nézem. Még jó, hogy bezárta. Christian lehajol, és lágyan súgja a fülembe. – Hagyd magadon az álarcot.

A testem megfeszül válaszul, és felnyögök. És még hozzám sem ért.

Christian megfogja a ruhám felső szegélyét, ujjai a bőrömnél siklanak, érintése az egész testemben visszhangzik. Egyetlen fürge mozdulattal húzza le a zipzárt. Tartja a ruhát, segít kilépni belőle, aztán megfordul, és művészien a szék hátára teríti. Leveszi zakóját, és a ruhámra teszi. Megáll, egy pillanatig csak néz, issza a látványt. A fűző van rajtam és a hozzáillő bugyi, és lubickolok érzéki pillantásában.

– Tudod, Anastasia... – kezdi lágyan, s miközben felém indul, megoldja a csokornyakkendőt, ami most lelóg a gallérja két oldalán, majd kigombolja az inge legfelső három gombját is. – Haragudtam, amikor megvásároltad az aukciós tételmet. Mindenféle ötlet megfordult a fejemben. Kénytelen voltam emlékeztetni magam, hogy a büntetés nincs műsoron. Aztán te önként vállaltad. – Az álarcon keresztül néz. – Miért csináltad? – suttogja.

– Önként? Nem is tudom. Frusztráció... túl sok alkohol... méltó ügy – motyogom jámboran. Talán, hogy felkeltsema figyelmét?

Szükségem volt rá akkor, és szükségem van rá most is. A sajtós erősödik, és tudom, hogy ő képes elcsitítani, megnyugtani ezt a bennem morgó, nyáladzó szörnyeteget, az őbenne lévő szörnyel. Szája vonallá keskenyedik, és lassan megnyalja a felső ajkát. Magamon akarom azt a nyelvet.

– Megfogadtam, hogy nem fenekellek el többé, még ha könyörögsz is érte.

– Kérlek...

– De rádöbentem, hogy valószínűleg nagyon kényelmetlenül érzed most

magad, és nem szoktál ehhez hozzá. – Önelégülten mosolyog, jól tudja az arrogáns csirkefogó, mi az ábra, de nem érdekel, mert teljesen igaza van.

– Igen – zihálom.

– Tehát tehetek némi engedményt. De meg kell ígéred valamit.

– Bármit.

– Használod a biztonsági szót, ha szükséged van rá, csak akkor szeretkezek veled.

Oké?

– Igen – zihálom. Magamon akarom a kezét.

Nagyot nyel, aztán megfogja a kezem, és az ágyhoz húz. Félredobja a takarót, leül, felkap egy párnát, és maga mellé teszi. Mellette állok. Felnéz rám, aztán hirtelen erősen megrántja a kezem, hogy az ölébe esek. Kicsit odébb húzódik, testem az ágyon pihen, a mellkasom a párnán, az arcom az egyik oldalán. Most előrehajol, félresöpri a hajam a vállamról, és végigsimít a maszkom tollain.

– Tedd hátra a kezéd – mormogja.

Ó! Leveszi a csokornyakkendőt, és gyors mozdulatokkal összekötözi a csuklóm a derekamon.

– Csakugyan akarod ezt, Anastasia?

Lehunyam a szemem. Amióta ismerem, ez az első alkalom, hogy csakugyan kívánom ezt. Szükségem van rá.

– Igen – suttogom.

– Miért? – kérdi lágyan, és a tenyerével simogatja a fenekem.

Felnyögök, amint a keze a bőrömhöz ér. Nem tudom, miért... Te mondtad, hogy ne gondolkodjak túl sokat. Egy ilyen nap után, mint a mai – vitatkoztunk a pénzen, Leilán, Mrs. Robinsonon, a rólam vezetett dosszién, aztán térképet rajzoltunk, végül ez a fényűző estély, az álarcok, az alkohol, az ezüstgolyók, az árverés... akarom.

– Kell, hogy legyen valami oka?

– Nem, bébi, nem kell – feleli. – Csak próbállak megérteni. – Bal keze a derekamra kulcsolódik, helyben tart, míg a jobb elhagyja a hátsóm, és keményen csattan közvetlen a fölött, ahol a combok összeérnek. A fájdalom közvetlen kapcsolatban van a hasamban levő sajjákkal.

Ó, egek... hangosan nyögök. Christian ismét megüt, pontosan ugyanazon a helyen. Ismét nyöszörgök.

– Kettő – mormogja. – Tizenkettőig megyünk.

Istenem! Milyen más érzés ez, mint legutóbb. Olyan érzéki, olyan... szükségszerű. Christian a hátsómra cirógatja, és tehetetlen vagyok. Megkötözve, a matrachoz szorítva, kitéve kénye-kedvének, és mindezt a magam akaratából. Christian ismét megüt, kicsivel odébb, majd újra a másik oldalon, aztán szünetet tart. Lassan lehúzza és leveszi rólam a bugyit. Gyöngéden simít végig a hátsómon, mielőtt folytatná a fenekelését. Mindegyik csípős csapás elveszi egy kicsit a sajjó vágy élet – vagy táplálja, nem is tudom. Megadom magam az ütések ritmusának, mindegyiket magamba szívom, mind ízlelem.

– Tizenkettő – mormogja Christian, és halk, nyers a hangja. Ismét megsimogatja a hátsómra, aztán kezét a nemi szervem felé csúsztatja. Két ujja lassan belém siklik, körben mozog, körbe és körbe és körbe. Az eszemet veszi.

Hangosan nyögök. A testem átveszi az irányítást, és élélvezek, és élvezek,

görcsösen rángok az ujjain. Annyira intenzív, váratlan és gyors a dolog.

– Ez az, bébi – mormogja helyeslően. Kibogozza a csuklóm, de az ujjai bennem maradnak. Lihegve, kimerülten heverek rajta.

– Még nem végeztem veled, Anastasia – mondja, és anélkül, hogy kihúzná az ujját, felhúzza a térdem a padlóról, hogy már az ágy fölé hajolok. Mögém térdel, és lehúzza a zipzáráját. Kihúzza az ujjait, és hallom a fóliacsomag szakadásának ismerős hangját. – Nyisd szét a lábad! – mordul rám, és engedelmeskedem neki. Christian pedig végigsimít a fenekemen, és belém hatol.

– Ez gyors lesz, bébi – mormogja. Megmarkolja a csípőm, kihúzódik, majd belém csapódik.

– Ááá! – szakad ki belőlem, de mennyei ez a teltség. Christian újra meg újra lecsap a hasamban levő sajtásra, és eltörli minden egyes éles, édes döféssel. Órjító érzés, pont, amire szükségem van. Hátrafeszlök, elébe megyek, döfést döféssel fogadok.

– Ne, Ana – hörgi, s próbál megállítani. De túlságosan is kívánom, és hozzá dörgölözök, döfést döféssel fogadok.

– Ana, a francba! – sziszegi, és elmegy. A megkínzott hang ismét beindít, spirálban zuhanok a szédítő orgazmusba, amely csak tart és tart, teljesen kicsavar. Kimerültem, és levegőért kapkodok.

Christian lehajol, megcsókolja a vállam, és kihúzódik belőlem. Átkarol, fejét a hátam közepén pihenteti, és így fekszünk... meddig is? Másodpercek telnek el? Vagy percekbe is telik, mire a légzésünk lenyugszik? A hasamból elmúlt a sajtás, és csak higgadt, kielégült derűt érzek.

Végül Christian mocomogni kezd, és a hátamba csókol.

– Azt hiszem, tartozik egy táncsal, Miss Steele – mormogja.

– Hmm. – Élvezem a sajtás hiányát, és fürdőzök a szex utáni ragyogásban.

Christian a sarkára ül, és az ölébe húz.

– Nincs sok időnk. Gyere. – A hajamba csókol, és felállít.

Zsörtölődök ugyan, de visszaülök az ágyra, és fölveszem a bugyit a padlóról. Lusta léptekkel megyek a székhez a ruhámért. Tárgyilagos érdeklődéssel jegyzem meg, hogy a cipőt nem vette le rólam ezen a titkos légyotton. Christian a csokornyakkendőt kötözi, miután rendbe rakta magát és az ágyat.

Miközben visszaveszem a ruhát, megnézem a fényképeket a falitáblán. Christian mogorva kamaszként – már akkor piszok jól nézett ki: Elliottal és Miával a sípályán, egyedül Párizsban, a Diadalív árulkodó háttere előtt, Londonban, New Yorkban, a Grand Canyonban, a sydney-i operában, még a kínai nagy falon is. Grey uraság sokat utazott ifjúkorában.

Jegycsonkok különböző koncertekről: U2, Metallica, The Verve, Sheryl Crow, Prokofjev *Rómeó és Júliája* a New York-i Filharmonikusokkal – micsoda eklektikus keverék! És a sarokban egy fiatal nő útlevélkép méretű fotója. Fekete-fehér kép. Ismerős, de nem jövök rá, honnan. Hála az égnek, nem Mrs. Robinson az.

– Ő ki? – kérdezem.

– Nem számít – morogja válaszul. Belebújik a zakóba, és megigazítja a nyakkendőjét. – Húzzam fel a zipzáradat?

– Légy szíves. Akkor miért raktad föl a táblára?
 – Figyelmetlenség a részemről. Milyen a nyakkendőm? – Úgy emeli föl az állát, akár egy kisleány, és én vigyorogva egyenesítem ki a nyakkendőjét.
 – Most már tökéletes.
 – Akárcsak te – mormogja, aztán elkap, és szenvedélyesen megcsókol. – Jobban érzed magad?
 – Sokkal. Köszönöm, Mr. Grey.
 – Részemről az öröm, Miss Steele.
 A vendégek már a táncteremre gyülekeznek. Christian rám vigyorog – pont időben érkezünk, és a fekete-fehér parkettra vezet.
 – És most, hölgyeim és uraim, az első tánc. Mr. és dr. Grey, készen állnak? – Carrick bólint, és átkarolja Grace-t.
 – Hölgyek és urak az Első tánc árveréséről, készen állnak? – Valamennyien bólintunk. Nem ismerem azt, akivel Mia van. Vajon mi történhetett Seannal?
 – Akkor kezdjük. Rajta, Sam!
 Egy fiatalember vonul a színpadra, és meleg taps fogadja. Hátrafordul a zenekarhoz, csettint, s az *I've Got You Under My Skin* ismerős dallama tölti be a levegőt.
 Christian rám mosolyog, a karjába von, és mozogni kezd. Ó, milyen remekül táncol, milyen könnyű követni őt. Úgy vigyorgunk egymásra, mint két idióta, és csak pörgünk a parketten.
 – Szeretem ezt a számot – mormogja Christian. – És nagyon passzol a szöveg: beférkőztél a bőröm alá. – Már nem vigyorog, teljesen komoly.
 – Te is beférkőztél a bőröm alá – felelem. – Legalábbis a hálószobában ott voltál. Lebiggyeszti az ajkát, de így sem tudja elrejteni, hogy tetszik neki a dolog.
 – Miss Steele, sejtelmem sem volt, hogy tud ilyen nyersen szókimondó lenni – korhol csúfondárosan.
 – Nekem sem, Mr. Grey. Gondolom, a friss tapasztalataim teszik. Sokat tanultam.
 – Mindketten. – Christian ismét komoly, és mintha csak mi ketten volnánk és a zenekar. A saját, külön világunkban vagyunk.
 Mindenki tapsol, mikor a dal véget ér. Sam, az énekes kecsesen meghajol, és bemutatja a zenekart.
 – Szabad?
 Felismerem a férfit, aki licitált rám az aukción. Christian kedvetlenül elenged, de közben magában mulat.
 – Parancsolj. Anastasia, bemutatom John Flynnt. John, ő Anastasia.
 A fenébe!
 Christian önelégülten mosolyog rám, és levonul a táncparkett szélére.
 – Hogy van mindig, Anastasia? – mondja dr. Flynn, és tüstént rájövök, hogy brit.
 – Jó estét – dadogom.
 A zenekar egy újabb dalba kezd, és dr. Flynn a karjába von. Sokkal fiatalabb, mint képzeltem, bár nem látom az arcát. A maszkja hasonlít Christianéhoz. Magas, bár nem annyira, mint Christian, és nem is azzal a könnyed kecsességgel mozog.
 Miről beszélgessek vele? Arról, hogy Christian miért olyan elcseszett? És ez a brit miért licitált rám? Mindössze ennyit kérdeznék tőle, de valahogy udvariatlanságnak

tűnik.

- Örülök, hogy végre megismerhetem, Anastasia. Jól érzi magát? – kérdi.
- Jól éreztem magam – suttogom.
- Ó, remélem, nem énmiattam változott meg a hangulata. – Meleg mosolyt villant rám, amitől kicsit megnyugszom.
- Maga az agyturkász Flynn doktor? Mondja meg.
- Elvigyorodik.
- Ez a baj, ugye? Az agyturkászság?
- Kuncogok.
- Aggódok, hogy mi derülhet ki, ezért egy kicsit figyelem magam, és félek is. Igazából Christianról szeretném kérdezni.
- Elmosolyodik.
- Először is ez egy estély, és nem vagyok szolgálatban – suttogja összeesküvő módjára. – Másodszor, nem igazán beszélhetek Christianról. Különbö is, karácsonyig nem hagynám abba.
- Leesik az állam a döbbenettől.
- Orvos-vicc, Anastasia.
- Zavartan elpirulok, és egy kicsit bosszús is vagyok. A pszichiáter Christian rovására tréfálkozott.
- Most bizonyította, hogy igazam volt, amikor azt mondtam Christiannak, hogy maga egy drága sarlatán – korholom.
- Dr. Flynn harsogva nevet.
- Lehet benne valami.
- Angol?
- Igen. Londonból jöttem.
- És hogy került ide?
- A körülmények szerencsés összjátéka.
- Nem sokat árul el magáról, igaz?
- Nincs mit elárulnom. Igazából unalmas ember vagyok.
- Túlzottan szerény.
- Ez angol vonás. A nemzeti karakterhez tartozik.
- Ó!
- És én is ugyanezzel vádolhatnám magát, Anastasia.
- Hogy unalmas vagyok?
- Felhorkan.
- Nem, Anastasia, hanem azzal, hogy nem sokat árul el magáról.
- Nincs mit – felelem mosolyogva.
- Ezt őszintén kétlem. – Váratlanul a homlokát ráncolja.
- Arcomba szökik a vér, de ekkor elhallgat a zene, és Christian ismét mellettem áll.
- Dr. Flynn elenged.
- Örülök, hogy megismertem, Anastasia. Ismét azzal a meleg mosollyal néz rám, és úgy érzem, mintha valami rejtett üzenetet továbbított volna.
- John – biccent Christian.
- Christian. – Dr. Flynn viszonozza a főhajtást, sarkon fordul, és eltűnik a

tömegben.

Christian pedig a karjába von a következő táncra.

– Sokkal fiatalabb, mint vártam – mormogom. – És roppantul indiszkrét.

– Indiszkrét? – biccenti félre Christian a fejét.

– Igen. Mindent elmondott – csúfolódom.

Christian megfeszül.

– Hát ez esetben hozom a holmidat. Biztos vagyok benne, hogy a közelemben sem akarsz maradni – mondja lágyan.

Megállok.

– Nem mondott semmit. – A hangomból süt a rémület.

Christian pislog, arcán látszik a megkönnyebbülés. Ismét magához von.

– Akkor élvezzük a táncot. – Ragyogó arccal néz le rám, aztán megforgat.

Miből gondolja, hogy ott akarnám hagyni? Semmi értelme.

Még két számot táncolunk, aztán érzem, hogy ki kell mennem a mosdóba.

– Nem tart soká.

A mosdó felé tartok, amikor eszembe jut, hogy az asztalon hagytam a táskámat. A sátor felé fordulok. Még néptelen, csak egy párt látok a másik oldalán. Igazán kereshetnének egy szobát. A táskámért nyúlok.

– Anastasia?

Kellemes hang riaszt meg. A nő hosszú, szűk, fekete bársonyruhát visel. Az álarca egészen különleges. Beborítja az arcát, az orrát, sőt a haját is. Bonyolult aranyminták díszítik, csodálatos.

– Örülök, hogy egyedül vagy – mondja halkán. – Egész este beszélni akartam veled.

– Ne haragudjon, de nem tudom, ki maga.

A nő leveszi a maszkot, és megpillantom a haját.

A fenébe! Mrs. Robinson az!

– Sajnálom, ha megijesztettelek.

Tátott szájjal meredek rá. Szent tehen – mi a csudát akar tőlem ez a nő?

Nem tudom, mit írnak elő az illemszabályok, ha egy ismert gyermekmoleztálóval találkozik az ember. Mrs. Robinson kedvesen mosolyog, int, hogy foglaljak helyet az asztalnál. Mivel nem rendelkezem e téren semmilyen tapasztalattal, már pusztán udvariasságból is megteszem, amire kér. Még jó, hogy még mindig rajtam van az álarc.

– Rövid leszek, Anastasia. Tudom, hogy mit gondolsz rólam... Christian elmondta.

Kifejezéstelen arccal meredek rá, nem mutatok ki érzelmet, de örülök, hogy tudja. Megkímél attól, hogy én mondjam el. Azért iszonyúan kíváncsi vagyok a mondandójára.

A nő elhallgat, és a hátam mögé pillant.

– Taylor figyel minket.

Hátrakukkantok, és megpillantom Taylort, aki a bejáratmellől tartja szemmel a sátrat. Sawyer áll mellette. Mindenfelé néznek, csak ránk nem.

– Nézd, nem húzom az időt – mondja sietve Mrs. Robinson. – Neked is nyilvánvaló, gondolom, hogy Christian szerelmes beléd. Még soha nem láttam ilyennek. Soha. – Megnyomja az utolsó szót.

Hogy mi? Szerelmes belém? Nem. Miért mondja ezt? Hogy megnyugtasson? Nem értem.

– Ő nem mondja ki, mert valószínűleg maga sem fogja fel, bár én megmondtam neki. De hát ő ilyen. Nem nagyon hangolódik rá az esetleges pozitív érzéseire és érzelmeire. Túl sokat tartózkodik a negatív oldalon. De erre nyilván magad is rájöttél. Nem tartja méltónak magát.

Fel sem tudom fogni, amit hallok. Christian szerelmes belém? Ő maga nem mondta, és ez a nő közölte velem, mit érez? Milyen bizarr!

Száz kép villog a fejemben: az iPad, a vitorlázórepülés: hozzám repült, csak hogy lásson, minden, amit tesz, a birtoklási vágya, a százezer dollár egyetlen táncért... ez a szerelem?

És ettől a nőtől kell hallanom – hogy őszinte legyek, nem örülök neki. Inkább hallanám tőle magától.

Aztán összeszorul a szívem. Nem tartja méltónak magát? Miért?

– Még soha nem láttam ilyen boldognak, és az is nyilvánvaló, hogy te is érzel valamit iránta. – Rövid mosoly fut át az arcán. – Ez remek, és a legjobbakat kívánom nektek. De el akarom mondani, hogy ha még egyszer bántod őt, megtalállok, ifjú hölgy, és amit akkor teszek, bizony nem lesz kellemes.

Rám mered, jéghideg, kék szeme a koponyámba hatol, a maszk alá. Annyira meghökkentő ez a fenyegetés, annyira váratlan, hogy önkéntelenül is hitetlenkedve kuncogok. Sok mindent vártam tőle, de ezt nem.

– Szerinted ez mulatságos, Anastasia? – köpi döbbenet. – Nem láttad őt múlt szombaton.

Elkomorodik az arcom. Nem kellemes a szenvedő Christian gondolata. A múlt szombaton elhagytam őt. Nyilván ehhez a nőhöz ment. Zavar a gondolat. Miért is hallgatom ezt a szarságot? Pont tőle? Lassan felállok, szúrós pillantást vetek rá.

– Nevetnem kell az arcátlanságán, Mrs. Lincoln. Christiannak és nekem semmi közünk magához. Ha elhagyom Christiant, és ön megkeres, várni fogom, erről ne legyenek kétségei. És talán megízleltetem magával a saját orvosságát annak a tizenöt éves gyereknek a nevében, akit molesztált, és talán még elcseszettebbé tett, mint amilyen amúgy is volt.

Tátva marad a szája.

– És most, ha megbocsát, jobb dolgom is van, mint önnel vesztegetni az időmet. – Sarkon fordulok, és a sátor bejárata felé viharzok, ahol Taylor áll. Adrenalin és harag tüzei a testem. Ekkor érkezik Christian zaklatottan, aggódó képpel.

– Hát itt vagy – morogja, aztán a homlokát ráncolja, amikor megpillantja Elenát.

Elviharzok mellette. Egy szót sem szólok, hagyom, hogy válasszon – ő vagy én. Jól dönt.

– Ana! – kiált utánam.

Megállok, és felé fordulok.

– Mi bajod? – ér oda. Lenéz rám, arcáról süt az aggodalom.

– Miért nem az exedet kérdezed? – sziszegem jegesen.

Megrándul a szája, és fagyos lesz a tekintete.

– Téged kérdezlek – mondja. Szelíd a hangja, de van benne valami fenyegető.

Haragosan nézünk farkasszemet.

Oké, látom, hogy ebből nagy veszekedés lesz, ha nem mondom el neki.

– Megfenyegetett, hogy megkeres, ha még egyszer bántalak. Gondolom, egy ostorral – csattanok fel.

Megkönnyebbülés suhan át az arcán, a száját meglágyítja a derű.

– Nyilván nem kerüli el a figyelmedet a helyzet iróniája – mondja, és látom rajta, hogy csak nehezen tartja vissza a nevetést.

– Ez nem mulatságos, Christian.

– Igazad van, nem az. Beszélek vele. – Komoly arcot vág, bár szemlátomást nehezebbre esik.

– Eszedbe se jusson! – Összefonom a karom, és ismét sistergek a haragtól.

Pislog. Meglepi a kitörésem.

– Nézd, tudom, hogy pénzügyileg meg vagy kötve... már bocs a szójátékért, de...–

Elhallgatok. Mégis mire akarom kérni? Mondjon le róla? Ne találkozzon vele? Megtehetem ezt? – A mosdóba kell mennem. – Dühödt pillantást vetek rá, a szám összeszorítom.

Sóhajt, és félrebiccenti a fejét. Hogy lehet egy férfi ilyen dögös? Az álarc teszi, vagy csakugyan ilyen?

– Kérlek, ne dühöngj. Nem tudtam, hogy itt van. Azt mondta, nem jön el. – Megnyugtató a hangja, mintha egy gyerekhez beszélne. Fölemeli kezét, hüvelykujjával végigsimít az alsó ajkamon. – Ne engedd, hogy Elena elrontsa az esténket, Anastasia. Kérlek. Ő tényleg a múlt.

Hát bizony, öreg – gondolom rosszindulatúan, Christian pedig felemeli az államot, és ajkát finoman az enyémhez érinti. Beleegyezően sóhajtok. Felnézek rá, ő kiegyenesedik, és megfogja a könyököm.

– Elkísérlek a mosdóba, nehogy újabb inzultus érjen.

Átvezet a gyepen az ideiglenes luxusmosdók felé. Mia azt mondta, az estélyre szállították ezeket ide, de nem is sejtettem, hogy ilyen luxus mobilklotyók is vannak.

– Itt várlak, kicsim – mormogja.

Mire kijövök, már lecsillapodtam. Úgy döntök, nem hagyom, hogy Mrs. Robinson elrontsa az estét, hiszen nyilván ebben mesterkedik. Christian kicsit odébb telefonál. Még hallótávolságon kívül vagyok, és a közelben nevetgélnek, cseverésznek. Amikor közelebb érek, már hallom mit mond. Feszült.

– Miért gondoltad meg magad? Azt hittem, megbeszéltük. Hát hagyd békén... Ez életem első rendes kapcsolata, és nem akarom, hogy valami rosszul értelmezett aggodalom miatt veszélybe sodord. Hagyd békén! Ne menj a közelébe! Komolyan mondom, Elena. – Elhallgat, figyel. – Nem, természetesen nem. – Amikor ezt mondja, mély redők gyűlnek a homlokára. Felnéz, és észreveszi, hogy figyelem. – Mennem kell. Jó éjt! – S ezzel megnyomja a beszélgetés vége gombot.

Félrebiccentem a fejem, és felvonom a szemöldököm. Vajon miért hívta föl?

– Hogy van a múlt?

– Szesélyes – feleli keserűen Christian. – Van kedved táncolni? Vagy inkább menjünk? – Az órájára pillant. – Öt perc múlva kezdődik a tűzijáték.

– Imádom a tűzijátékot.

– Akkor maradjunk, és nézzük. – Átkarol, magához húz. – Ne hagyd, hogy közénk álljon.

– Törődik veled – morgom.

– Igen, és én is vele... mint egy baráttal.

– Azt hiszem, neki ez több mint barátság.

Christian a homlokát ráncolja.

– Anastasia, tudod, Elena meg én... ez bonyolult. Van közös múltunk. De már csak ennyi. Múlt. Már többször mondtam neked, Elena jó barátom. Ez minden. Kérlek, felejtse el. – A hajamba csókol, és azért, hogy ne rontsam el az estét, ráhagyom. Csak szeretném megérteni.

Kéz a kézben sétálunk vissza a táncparkett felé. A zenekar még javában játszik.

– Anastasia!

Megfordulok, és Carrick áll mögöttünk.

– Remélem, megtisztelsz a következő tánccal – mondja, és felém nyújtja a karját.

Christian vállat von, és elmosolyodik. Elengedi a kezem, Carrick pedig a táncparketre vezet. Sam új dalba kezd: *Home Fly with Me*. Carrick a derekamra teszi a kezét, és finoman beperdít a tömegbe.

– Szeretném megköszönni, hogy ilyen nagyvonalúan támogattad az ügyünket, Anastasia.

A hangjából gyanítom, hogy így akarja finoman kideríteni, megengedhetem-e magamnak.

– Mr. Grey...

– Kérlek, szólíts csak Carricknek, Ana.

– Boldoggá tesz, hogy segíthetek. Váratlanul kaptam egy nagyobb összeget, és nincs szükségem rá. És ez olyan jó ügy.

Rám mosolyog, és megragadom a lehetőséget egy kis ártatlan kíváncsiskodásra. *Carpe diem*, sziszegi a tudatalattim.

– Christian mesélt néhány dolgot a múltjából, és ezért is tartom fontosnak, hogy támogassam a munkáját – teszem hozzá. Remélem, hogy ezzel bátorítom Carricket, hogy eláruljon egy-két dolgot arról a rejtélyről, aki a fia.

Carrick meglepődik.

– Tényleg? Hát ez szokatlan. Nem kétséges, hogy nagyon jó hatással vagy rá, Anastasia. Nem hiszem, hogy láttam már ilyen... jókedvűnek.

Elpirulok.

– Bocsánat, nem akartalak zavarba hozni.

– Hát, az én korlátozott tapasztalataim alapján, nagyon rendkívüli ember – mormogom.

– Az bizony – helyesel Carrick.

– Annak alapján, amit elárult, szörnyű, traumatikus gyerekkora lehetett.

Carrick a homlokát ráncolja, s már aggódok, hogy átléptem a határt.

– A feleségem orvos, és ügyelt, mikor a rendőrök bevitték hozzájuk Christiant. Csont és bőr volt, erősen ki volt száradva. Nem beszélt. – Carrick ismét a homlokát ráncolja, és a lendületes zene ellenére is elmerül a szörnyű emlékekben. – Tulajdonképpen jó két évig nem beszélt. A zongora hozta ki végül abból az állapotból. Ja,

és Mia érkezése, természetesen. – Szeretettel mosolyog le rám.

– Gyönyörűen játszik. És olyan sokra vitte. Biztosan nagyon büszke rá. – Szórakozott a hangom. Szentséges szar! Két évig nem beszélt.

– Roppant büszke vagyok. Nagyon eltökélt, nagyon tehetséges, okos fiatalember. De köztünk szólva, Anastasia, amilyenek ma este látjuk, gondtalannak, ahogyan a korának megfelelően viselkedik, ez az igazi boldogság az anyjának és nekem. Ez mindkettőnknek feltűnt, és azt hiszem, neked kell megköszönnünk.

Tetőtől talpig vörös vagyok. Mit lehet erre mondani?

– Mindig is nagyon magányos volt. Soha nem gondoltuk, hogy így látjuk valakivel. Bármit is teszel vele, kérlek, folytasd. Szeretnénk boldognak látni. – Hirtelen elhallgat, mintha átlépett volna egy határt. – Elnézést, nem akartalak kínos helyzetbe hozni.

A fejemet rázom.

– Én is szeretném boldognak látni – motyogom, nem tudom, mi mást mondhatnék.

– Örülök, hogy eljöttél. Igazán öröm volt együtt látni titeket.

Elhálnak a *Come Fly with Me* utolsó akkordjai. Carrick elenged, meghajol, én pedig az udvariasságát viszonzva pukedlizek.

– Eleget táncoltál vénemberekkel. – Christian ismét mellettem áll. Carrick felnevet.

– Hátrébb az agarakkal, fiam. Mindenki tudja, hogy vannak még jó perceim. – Játékosan rám kacsint, és besasszézik a tömegbe.

– Azt hiszem, apám kedvel – morogja Christian, és az apja után néz.

– Lehet engem nem kedvelni? – kukucskálok föl kacéran a szempilláimon át.

– Jó észrevétel, jól megfogalmazva, Miss Steele. – Magához ölel, amint a zenekar rákezd az *It Had to Be Youra*.

– Táncolj velem – suttogja a fülembé csábosan.

– Örömmel, Mr. Grey – mosolygok rá válaszul, ő pedig ismét a táncparketten suhan velem.

Éjfélkor a sátor és a csónakház között sétálunk a part felé. Az összes vendég idegyűlt, hogy megnézzük a tűzijátékot. Az ceremóniamester, aki időközben visszavette az irányítást, engedélyezi, hogy levegyük az álarcokat, hogy jobban lássunk. Christian átkarol, és tudom, hogy Taylor és Sawyer is a közelben van, talán azért, mert tömeg vesz körül minket. Ők mindenfelé néznek, csak a kikötő irányába nem, ahol két feketébe öltözött pirotechnikus végzi az utolsó előkészületeket. Taylor látványa Leilát juttatja eszembe. Lehet, hogy ő is itt van. A fenébe! A gondolattól libabőrös leszek. Még közelebb húzódok Christianhoz. Ő lenéz rám, és szorosan ölel.

– Minden rendben, bébi? Fázol?

– Jól vagyok. – Gyorsan hátrapillantok, és látom, hogy a másik két biztonsági ember is, akiknek a nevét elfelejtettem, szintén a közelben van. Christian maga elé húz, és mindkét karját a vállamra teszi.

Hirtelen felkavaró klasszikus zene harsan fel. Két rakéta hasítja a levegőt, s robban fülsüketítő robajjal a víz fölött. Mindent bevilágít ez a káprázatos, szikrázó narancs és fehér baldachin, és az öböl csöndes vize visszatükrözi a csillogó fényzuhanyt. A szám tátva marad, amikor újabb rakéták robbannak a színek kaleidoszkópjával.

Nem hiszem, hogy valaha is láttam ilyen lenyűgöző tűzijátékot, legfeljebb a tévében, de ott nem mutat ilyen jól. Mindegyik rakéta a zene ütemére robban. Völgy a völgy után, durranás a durranás után, és fény a fény után. A tömeg óóó, ááá, hangokkal, tátott szájjal nézi. Nem evilági.

Az öbölben, a pontonhídról ezüst fényszökőkutak lövellnek az ég felé, vagy hat méter magasan kék-, vörös-, narancs-, majd ismét ezüstszínűre változtatják az eget, és máris újabb rakéták robbannak, a zene pedig a csúcspontjához ér.

Már kezd sajogni az arcom a nevetséges, csodálkozó vigortól. Ötvenre pillantok, és ő gyermeki ámuldozással nézi a szenzációs műsort. A fináléban hat rakéta sortüze hasít a sötétbe, összehangoltan robbannak, és ragyogó aranyfényben fürdünk. A tömeg elragadtatva tapsol.

– Hölgyeim és uraim – szólal meg az ceremóniamester, amint alábbhagy az éljenzés meg a füttyögés. – Ennek a csodálatos estének a befejezéséül egyetlen megjegyzés: az önök nagyvonalúsága összesen egy millió nyolcszázötvenezer dollárt teremtett elő.

Ismét robban a spontán tapsvihár, és a pontonhídon csillogó ezüstoffények formálják a szavakat: *Köszöni az Együtt megbirkózunk vele.* A betűk csillognak, remegnek a víz fölött.

– Ó, Christian... ez csodálatos volt. – Vigyorogva nézek fel rá, ő pedig lehajol, és megcsókol.

– Ideje mennünk – mormogja, s széles mosoly ül szép arcán. Mennyi ígéretet hordoznak a szavai.

Hirtelen elönt a fáradtság.

Christian ismét felnéz. Taylor a közelünkben van, s a tömeg lassan oszladozik körülünk. Nem szól egyikük sem, de tudom, hogy valami kommunikáció zajlik köztük.

– Maradj mellettem egy kicsit. Taylor azt akarja, hogy várjunk, amíg a tömeg eloszlik.

Ó.

– Azt hiszem, száz évet öregedett ettől a tűzijátéktól – teszi hozzá.

– Nem szereti a tűzijátékot?

Christian szeretettel néz rám, a fejét rázza, de nem részletezi a dolgot.

– Szóval Aspen – mondja aztán, és tudom, hogy el akarja vonni a figyelmemet valamiről. Működik is.

– Jaj... még nem fizettem ki a licitemet – szisszenek fel.

– Küldhetsz csekket. Megvan a cím.

– Nagyon pipa voltál.

– Igen, az voltam.

Elvigyorodok.

– Te tehetsz róla, meg a játékszereid.

– Hatott rád a dolog, Miss Steele. És ha jól emlékszem, igen kielégítő eredménnyel. – Érzéken elmosolyodik. – Mellesleg hol vannak?

– Az ezüstgolyók? A táskámban.

– Szeretném visszakapni őket. – Önelégülten mosolyog rám. – Túl hatékony eszköz ahhoz, hogy az ártatlan kezedben hagyjam.

– Aggódsz, hogy máskor is így hat rám, esetleg valaki mással?
Veszélyesen csillog a szeme.

– Remélem, ez nem fog megtörténni – mondja, és hidegen cseng a hangja. –
Nem, Ana, minden gyönyöröd magamnak akarom.

Húha!

– Nem bízol bennem?
– Fenntartás nélkül. És most visszaadnád?
– Meggondolom.
Összehúzza a szemét.

Ismét zene szól a táncparkett felől, de most egy DJ nyom lüktető dallamot, és a basszus löki kíméletlen ritmusát.

– Akarsz táncolni?
– Nagyon fáradt vagyok, Christian. Ha nem baj, szeretnék hazamenni.

Christian felnéz Taylorra, aki bólint, és néhány részeg vendég nyomában elindulunk a ház felé. Hálás vagyok, amikor Christian megfogja a kezem. A lábam sajog a szédítően magas és szűk cipőben.

Mia ugrabugrál elénk.

– Csak nem mentek már? Most jön az igazi zene. Gyere, Ana! – ragadja meg a kezem.

– Mia – korholja Christian. – Anastasia fáradt. Hazamegyünk. Különben is, holnap nagy nap lesz.

Csakugyan?
Mia duzzog, de meglepő módon nem erősködik.

– De muszáj találkozunk a jövő héten. Nincs kedved eljönni a plázába?
– De mennyire, Mia – vigyorgok, s közben az jár a fejemben, hogy oldjam meg, hiszen nekem dolgoznom kell a megélhetésért.

Megpuszil, hevesen átöleli Christiant, ami mindkettőnket meglep. Még meghökkentőbb, ahogyan Christian zakójának hajtókájára teszi a kezét, a bátyja pedig elnézően néz le rá.

– Jó téged ilyen boldognak látni – mondja édesen, és arcon csókolja Christiant. – Sziasztok! Éreztétek jól magatokat. – S ezzel elüget a várakozó barátai felé. Köztük látom Lilyt is, akinek a képe álarc nélkül még savanyúbb.

Átfut a fejemen, vajon hol lehet Sean.

– Még el kell köszönnünk a szüleimtől. Gyere. – Christian fecsegő vendégek között vezet át Grace-hez és Carrickhez, akik szeretettel, melegen vesznek búcsút tőlünk.

– Kérlek, gyere máskor is, Anastasia. Nagyon örülök, hogy itt voltál – mondja Grace kedvesen.

Egy kicsit nyomaszt reakciója, ahogyan Carrické is. Szerencsére Grace szülei már visszavonultak, legalább az ő lelkesedésüktől megmenekülök.

Christian meg én kéz a kézben, lassan baktatunk a ház elé, ahol kocsik sora várja a vendégeket. Felpillantok Ötvenre. Boldognak, nyugodtnak látom. Tényleg öröm ilyennek látni, bár gyanítom, ez szokatlan egy ilyen különleges nap után.

– Nem fázol? – kérdezi.

– Nem. – Összefogom magamon a szaténstólát.
– Nagyon élveztem ezt az estét, Anastasia. Köszönöm.
– Én is. Egyes részeit még jobban – vigyorgok.
Ő is vigyorg, bólint, aztán a homlokát ráncolja.
– Ne harapdárd az ajkad – figyelmeztet, de úgy, hogy attól lüktet a vérem.
– Hogy értetted azt, hogy holnap nagy nap lesz? – kérdezem, hogy elvonjam erről a figyelmemet.

– Dr. Greene átjön, hogy rendbe hozzon. Azonkívül van egy meglepetésem a számodra.

– Dr. Greene! – megtorpanok.
– Igen.
– Miért?
– Mert utálok az óvszert – mondja nyugodtan. Christian szeme csillog a papírlámpások lágy fényében. A reakciómat méricskéli.
– Az én testem – morgok. Bosszant, hogy még csak meg sem kérdezett.
– Az enyém is – suttogja.

Felnézek rá. Vendégek haladnak el mellettünk, ügyet sem vetnek ránk. Olyan lelkesnek látom. Igen, az övé a testem... jobban ismeri, mint én.

Felé nyúlok, és megrezen, de különben nem mozdul. Meghúzom a csokornyakkendője sarkát, kibomlik, és előbukkan a legfelső inggomb. Gyengéden kigombolom.

– Dögösen nézel ki így – suttogom. Igazából mindig dögösen néz ki, de így még inkább.

Elégedett mosollyal néz rám.

– Hazaviszlek. Gyere.

A kocsiban Sawyer egy borítékot ad Christiannak. Ő a homlokát ráncolva pillant rám, miközben Taylor beterela kocsiba. Valamiért megkönnyebbültnek látszik. Christian is beszáll, és anélkül, hogy kinyitná, a kezembe nyomja a borítékot. Taylor és Sawyer beülnek előre.

– Neked van címezve. A személyzetből adta oda valaki Sawyernek. Nyilván egy újabb megtört szív. – Christian szája megrándul. Nem kétséges, hogy kellemetlen számára a gondolat.

A levélre meredek. Kitől kaphattam? Feltépem, és gyorsan átfutom a gyenge fényben. Szent szar!... ezt ő írta. Miért nem hagy békén?

„Rosszul ítételek meg. És te is rosszul ítéltél meg engem. Hívj föl, ha bármi kérdésed lenne – együtt ebédelhetnénk. Christian nem akarja, hogy beszéljek veled, de tényleg boldogan segíték. Ne érts félre, örülök a kapcsolatotoknak. Hidd el nekem. De komolyan mondom, ha bántod... Már eleget szenvedett.

Hívj fel: (206) 279-6261

Mrs. Robinson”

Basszus! Mrs. Robinsonként írta alá. Christian elmondta neki. A piszok!

– Elmondtad?
– Mit? Kinek?
– Hogy Mrs. Robinsonnak hívom – csattanok föl.
– Elena küldte? – Christian megdöbben. – Hát ez nevetséges – morogja. A hajába túr, látom rajta, hogy bosszankodik. – Holnap beszélek vele. Vagy hétfőn – motyogja keserűen.

És bármennyire is szégyellem bevallani, egy kis részem nagyon is elégedett. A tudatalattim bölcsen bólogat. Pipa Elena miatt, és ez csak jó lehet. Úgy döntök, jobb, ha most hallgatok. A táskámba dugom a levelet, és egy olyan gesztussal, amely garantáltan jobbkedvre deríti, visszaadom Christiannak a golyókat.

– A következő alkalomig – mormogom.

Felém pillant. Nemigen látom az arcát a sötétben, de azt hiszem, boldogan mosolyog. A kezemért nyúl, és megszorítja.

Kinézek az ablakon a sötétben, és ezen a hosszú napon gondolkodom. Nagyon sokat megtudtam róla, nagyon sok hiányzó részlet került a helyére. A szépségszalmonok, a térkép, a gyerekkora – és még mindig mennyi mindent nem tudok. És mi az ábra Mrs. R-nal? Igen, szereti, mély érzései vannak, és nem kétséges, hogy Christian is szereti őt, még ha nem is úgy. Már nem is tudom, mit gondoljak. A fejem kóvályog ennyi információtól.

Christian ébreszt, amikor megállunk az Escala előtt.

– Felvigyelek? – kérdezi gyengéden.

Álmosan rázom a fejem. Szó sem lehet róla.

A liftben nekidőlök, és a vállára hajtom a fejem. Sawyer előttünk áll, zavartan moccanog.

– Hosszú nap volt, ugye, Anastasia?

Bólintok.

– Elfáradtál?

Bólintok.

– Nem vagy valami beszédes hangulatban.

Bólintok, és elvgyorodik.

– Gyere, ágyba duglak. – Kézen fog, amikor kilépünk a liftből, de megállunk az előcsarnokban, amikor Sawyer felemeli a kezét. A másodperc tört része alatt tökéletesen ébren vagyok. Sawyer a ruhájába beszél. Nem is sejtettem, hogy rádió van nála.

– Meglesz – mondja, és felénk fordul. – Ms. Steele Audiján felvágta a gumikat, és összefestették a kocsit.

Szent szar! A kocsim. Ki tenne ilyet? És amint a kérdés megfogalmazódott az agyamban, már tudom is a választ. Leila. Felpillantok Christianra, aki elsápad.

– Taylor aggódik, hogy az elkövető bejuthatott a lakásba, és még mindig itt van. Meg akar bizonyosodni róla, hogy nincs odabent.

– Értem – suttogja Christian. – Mit tervez?

– Ryannel és Reynoldsszal feljön a szolgálati felvonón. Átfésülik a lakást, és

szólnak, ha minden tiszta. Én itt várok önökkel, uram.

– Köszönöm, Sawyer. – Christian karja megfeszül köröttem. – Ez a nap egyre jobb lesz – suttogja keserűen, és a hajamba temeti az orrát. – Nézd, én nem bírok tétlenül várni. Sawyer, vigyázzon Miss Steele-re. Addig ne engedje be, amíg nem szóltunk. Biztos vagyok benne, hogy Taylor túlreagálja a dolgot. Az a lány nem juthatott a lakásba.

Micsoda?

– Nem, Christian, velem kell maradnod – könyörgök.

Christian elenged.

– Tedd, amit mondunk, Anastasia. Itt várj.

Nem!

– Sawyer? – mondja Christian.

Sawyer kinyitja az ajtót, hogy Christian beléphessen a lakásba, majd becsukja utána, és megáll előtte. Rezzenéstelen arccal néz le rám.

Szent szar! Christian! Rémesebbnél rémesebb lehetőségek futnak át az agyamon, de nem tehetek mást, várnom kell.

Nyolcadik fejezet

Sawyer ismét a ruhaujjába beszél.

– Taylor, Mr. Grey bement a lakásba. – Megrándul az arca, és kirángatja a fülhallgatót a helyéről. Nyilván kemény letolást kapott Taylortól.

Jaj, ne... ha Taylor aggódik...

– Kérem, engedjen be – könyörgök.

– Sajnálom, Miss Steele. Nem tart soká. – Sawyer védekező mozdulattal emeli föl mindkét kezét. – Taylor és a srácok most lépnek be a lakásba.

Olyan tehetetlennek érzem magam. Mozdulatlanul állok, és feszülten figyelek, de egyedül a saját lélegzetemet hallom. Hangos, kapkodó a lélegzésem. A fejbőröm bizsereg, kiszáradt a szám, majd elájulok. Kérlek, Christian, ne essen bajod – imádkozom magamban.

Nem is tudom, mennyi idő telt el, és még mindig nem hallunk semmit. Ha nincs hang, az jót jelent – nincsenek lövések. Fel-alá járkálok az előcsarnokban az asztal körül, és hogy elvonjam a figyelmemet, a falon lógó képeket nézegetem. Még egyszer sem néztem meg őket igazán: mind figuratív kép, mind vallásos témájú. Madonna gyermekével mind a tizenhat kép. Milyen fura!

Christian nem vallásos. Vagy mégis? A nagyszobában az összes kép absztrakt – annyira mások. De nem vonják el a képek hosszan a figyelmemet. Hol van Christian?

Sawyerre pillantok, aki rezzenéstelen arccal mered vissza.

– Mi történik?

– Nincs hír, Miss Steele.

Hirtelen mozdul a kilincs. Sawyer megperdül, és pisztolyt húz elő a hónaljtokból.

Megdermedek. Christian jelenik meg az ajtóban.

– Minden tiszta – mondja, és a homlokát ráncolja. Sawyer azonnal elrakja a fegyvert, és hátrébb lépve beenged.

– Taylor túlreagálta – morogja Christian, és felém nyújtja a kezét. Én meg csak állok, és nézem őt. Nem tudok mozdulni, magamba szívok minden kis részletet: a kócos haját, a feszültséget a szeme körül, a megfeszült állát, a felül kigombolt inget. Azt hiszem, tíz évet öregedtem. Aggódva néz rám, sötét a szeme.

– Minden rendben, bébi. – Közelebb lép, és a karjába von, a hajamba csókol. – Biztos nagyon fáradt vagy. Menjünk. Irány az ágy.

– Annyira aggódtam – mormogom. Élvezem az ölelését, és magamba szívom édes, édes illatát. A mellkasára támasztom a fejem.

– Tudom. Mindenki ideges.

Sawyer eltűnt, nyilván bement a lakásba.

– Hogy őszinte legyek, az exeid elég idegesítők, Mr. Grey – morgom szárazon. Christian ellazul.

– Igen. Azok.

Elenged, majd kézen fogva bevezet a folyosón át a lakásba.

– Taylor és az emberei most a szekrényeket és tárolókat nézik át. De nem hinném, hogy itt volna.

– Miért lenne itt? – Nem látom semmi értelmét.

– Pontosan.

– Be tud jutni?
– Nem tudom elképzelni. De Taylor néha túlzottan is óvatos.
– A játszósobádat átkutattad? – suttogom.
Christian gyors pillantást vet rám.
– Igen. Zárva van, de Taylорral ellenőriztük.
Mély, tisztító lélegzetet veszek.
– Akarsz egy italt vagy valamit? – kérdi Christian.
Nem.
– Elönt a fáradtság – le akarok feküdni.
– Gyere, lefektetlek. Kimerültnek látszol. – Christian arca meglágyul.
A homlokomat ráncolom. Ő nem jön? Egyedül akar aludni?
Megkönnyebbülök, mikor a saját hálószobájába vezet. A fiókos szekrényre teszem a táskám, és kinyitom, hogy kipakoljak belőle. Megpillantom Mrs. Robinson levelét.
– Tessék – nyújtom oda Christiannak. – Nem tudom, el akarod-e olvasni. Én nem akarok foglalkozni vele.
Christian átfutja a levelet, és megfeszül az álla.
– Nem tudom, milyen kérdéseid lehetnének. Beszélnem kell Taylорral. – Végignéz rajtam. – Lehúzom a zipzáradat.
– Felhívod a rendőrséget a kocsi miatt? – kérdezem, és megfordulok.
Christian félresöpri a hajam az útból, ujjai finoman súrolják meztelen hátamat.
– Nem. Nem akarom belekeverni a rendőrséget. Leilának segítségre van szüksége, nem rendőrségi nyomozásra. Csak még jobban kell igyekeznünk, hogy megtaláljuk. – Lehajol, és gyöngéden megcsókolja a vállam.
– Feküdj le! – utasít, és már el is ment.

Fekszem, nézem a plafont, és várom, hogy visszajöjjön. Annyi minden történt ma, annyi mindent kell feldolgoznom. Hol is kezdjem?

Hirtelen ébredek – azt sem tudom, hol vagyok. Elaludtam? Félig nyitott szemmel nézem a félig nyitott hálószobaajtón át a folyosóról beszűrődő, gyenge fényt. Christian még nincs mellettem. Hol lehet? Felpillantok. Egy árnyék áll az ágy végében. Lehet, hogy egy nő? Feketébe öltözve? Nehéz megállapítani.

Kábán nyúlok az olvasólámpa kapcsolójáért, felkapcsolom, aztán újra odanézek, de senkit nem látok. A fejem csóválom. Csak képzeltem volna? Álmodtam?

Felülök, és körülnézek a szobában, és valami halvány, alattomos rossz érzés kerít hatalmába. De teljesen egyedül vagyok.

Megdörzsölöm az arcom. Hány óra lehet? És hol van Christian? Az ébresztőóra szerint éjjel negyed három van.

Álmosan kikászálódok az ágyból, és a keresésére indulok. Megzavar a túlságosan is aktív képzeletem. Már dolgokat látok, ez nyilván a ma este történtek hatása.

A nagyszoba üres, csak a reggelizőpult fölötti három függőlámpa ad némi fényt. De a dolgozószoba ajtaja nyitva van, és hallom, hogy Christian telefonál.

– Nem tudom, miért hívsz ilyenkor. Nincs mit mondanom neked... rendben, akkor mondd. Nem kell üzenetet hagynod.

Mozdulatlanul állok az ajtónál, és büntudatosan hallgatózok. Kivel beszélhet?
– Nézd, kértelek már rá, és most egyértelműen közlöm veled. Hagyd őt békén. Semmi közöd hozzá. Megértetted?
Harciasnak és dühösnek hangzik. Habozok kopogni.
– Tudom, hogy így van. De komolyan mondom, Elena. Hagyd őt békén. Muszáj három példányban benyújtanom neked? Megértettél? Akkor jó. Jó éjt! – És lecsapja a telefont.
Ó, a fenébe! Tétován kopogtatok.
– Tessék! – csattan föl Christian, legszívesebben elfutnék és elbújnék valahová.
Az íróasztalnál ül, tenyerébe temeti az arcát. Dühödten néz fel, de azonnal megenyhülnek a vonásai, amint megpillant. Tágra nyílt, óvatos a szeme. Hirtelen nagyon fáradtnak tűnik, és összeszorul a szívem.
Pislog, a szeme lesiklik a lábamon, és újra fel. Az egyik pólója van rajtam.
– Szaténba, selyembe kéne öltöznöd, Anastasia – sóhajt. – De még az én pólómban is gyönyörű vagy.
Micsoda váratlan bók.
– Hiányoztál. Gyere lefeküdni.
Lassan feláll. Még mindig a fehér ing és a fekete szmokingnadrág van rajta. A szeme már ragyog és csupa ígéret... de látok benne szomorúságot is. Megáll előttem, feszülten néz, de nem érint meg.
– Tudod, mit jelentesz nekem? – mormogja. – Ha valami történne veled miattam... – Elhal a hangja, homlokán elmélyülnek a ráncok, és szinte tapintható az arcán átfutó fájdalom. Olyan sebezhetőnek tűnik. Süt róla a félelem.
– Semmi nem történik velem – nyugtatom meg. Ujjam végighúzom a borostás arcán. Váratlanul puha. – Gyorsan nő a szakállad – suttogom. Nem tudom leplezni csodálatomat ez iránt a gyönyörű, elcseszett férfi iránt, aki itt áll előttem.
Követem az alsóajka vonalát, aztán ujjam végigsiklik a torkán, a nyaka alján maradt halvány rúzsfoltig. Christian néz, és még mindig nem ér hozzám. Kinyílik a szája. Mutatóujjamat végighúzom a vonalon, és ő behunyja a szemét. Szaporábban veszi a levegőt. Az ujjam az ing széléhez ér, és lecsúsztatom az első begombolt gombig.
– Nem foglak megérinteni. Csak le akarom venni az inged – suttogom.
Elkerekedik a szeme, rémülten néz rám. De nem mozdul, és nem is állít meg. Nagyon lassan gombolom ki az inget, elhúzom az anyagot a testétől, és puhatolózva megyek lejjebb a következő gombhoz, ahol megismétlem a dolgot. Lassan, figyelve arra, amit teszek.
Nem akarom megérinteni. Vagyis akarom... de nem fogom. A negyedik gombnál újra feltűnik a vörös vonal, és szégyenlősen rámosolygok.
– Újra hazai terepen. – Ujjamat végighúzom a vonalon, mielőtt kigombolnám az utolsó gombot is. Kitárom az inget, és a kézelők következnek. Egyenként veszem ki a fekete, csiszoltkő mandzsettagombokat.
– Levehetem az inged? – kérdem, és igen halk a hangom.
Bólint. Még mindig tágra nyílt szemmel néz. Felnyúlok, és lehúzom válláról az inget. Christian kiszabadítja a kezét, és deréktól fölfelé meztelenül áll előttem. Most, hogy nincs rajta az ing, mintha visszanyerné az egyensúlyát. Elégedetten mosolygok rám.

– És a nadrággal mi lesz, Miss Steele? – kérdi felvont szemöldökkel.
– A hálószobában. Az ágyadban akarlak.
– Csakugyan? Miss Steele, ön kielégíthetetlen.
– El sem tudom képzelni, miért. – Megfogom a kezét, kihúrom a dolgozószobából, és a hálószobája felé vezetem.
A szoba hűvös.
– Te nyitottad ki az erkélyajtót? – kérdezi Christian, amint beléptünk. A homlokát ráncolja.
– Nem. – Nem emlékszem, hogy kinyitottam volna. Arra igen, hogy átnéztem a szobát, amikor felébredtem. Az ajtó határozottan zárva volt.
Ó, a fenébe... az arcomból kifut a vér, tátva marad a szám.
– Mi az? – csattan Christian.
– Amikor felébredtem... volt itt valaki. Azt hittem, csak képzeletem játszik velem – suttogom.
– Micsoda?! – Christian rémülten néz, aztán az erkélyajtóhoz rohan, kinéz, majd visszajön a szobába, és becsukja maga mögött az ajtót. – Biztos vagy benne? Ki? – kérdezi feszülten.
– Azt hiszem, egy nő. Sötét volt, és csak akkor ébredtem.
– Öltözz! Most! – pattog.
– Odafenn van a ruhám – nyöszörgöm.
Kihúzza az egyik fiókot, és kivesz egy melegítőalsót.
– Vedd föl. – Túl nagy, de most nem vitatkozhatok Christiannal.
Magának is kivesz egy pólót, és gyorsan fölveszi. Aztán az ágy melletti telefonhoz nyúl, és lenyom két gombot.
– Itt van – sziszegi a kagylóba.
Nagyjából három másodperc, ha eltelik, és Taylor meg az egyik biztonsági ember ront be a hálószobába. Christian beszámol nekik a történetekről.
– Mennyi ideje? – tudakolja Taylor, és hivatalos az arca. Még mindig zakóban van. Ez az ember soha nem alszik?
– Úgy tíz perce – motyogom, és valamitől büntudatot érzek.
– Úgy ismeri a lakást, mint a tenyerét – mondja Christian. – Elviszem valahová Anastasiát. Az a lány valahol itt rejtőzik. Találják meg! Gail mikor jön vissza?
– Holnap este, uram.
– Addig nem térhet vissza, amíg nem biztonságos a hely. Megértették? – Christian hangja pattogó.
– Igen, uram. Bellevue-be megy?
– Nem lőcsölöm ezt a problémát a szüleimre. Foglaljon helyet valahol.
– Igen. Majd hívom.
– Nem reagáljuk túl egy kicsit? – kérdezem.
Christian mérgesen néz rám.
– Lehet, hogy fegyvere van – morogja.
– Christian, az a lány az ágy végénél állt. Lelőhetett volna, ha csakugyan azt akarja.
Christian vár, azt hiszem, azért, mert elfojt egy dührohamot. Fenyegetően,

halkan szólal meg.

– Nem óhajtom vállalni a kockázatot. Taylor, Anastasiának cipőre van szüksége.

Christian eltűnik a gardróbfülkében, a biztonsági ember marad velem. Nem emlékszem a nevére, talán Ryan. Hol a folyosót, hol meg az erkélyablakot figyeli. Christian néhány perc múlva egy bőr sporttáskával bukkan elő. Farmer ésa csíkos blézer van rajta. A vállamra vet egy farmerdzsekit.

– Gyere! – Erősen szorítja a kezem, és hosszú léptekkel indul a nagyszobába. Szinte futnom kell, hogy lépést tartsak vele.

– El sem hiszem, hogy valaki elbújhat itt – morgom, és kinézek az erkélyajtón.

– Nagy a lakás. Még nem láttad az egészet.

– Miért nem hívod fel egyszerűen... mondd meg neki, hogy beszélni akarsz vele...

– Anastasia, ez a lány instabil, és lehet, hogy fegyvere van – mondja bosszúsan.

– És inkább elfutunk?

– Egyelőre igen.

– Na és ha Taylort akarja lelőni?

– Taylor jól ért a fegyverekhez – feleli utálkozva. – Gyorsabban lő, mint ő.

– Ray katona volt. Megtanított lőni.

Christian felvonja a szemöldökét, és egy pillanatra kábán néz.

– Te pisztollyal? – kérdezi hitetlenkedve.

– Igen. – Meg vagyok sértve. – Jól lövök, Mr. Grey, úgyhogy viselkedjen tisztességesen. Nemcsak az őrült egykori alávettek miatt kell aggódnia.

– Észben tartom, Miss Steele – feleli szárazon, de magában nevetve. Jó érzés arra gondolni, hogy még ebben a nevetségesen feszült helyzetben is képes vagyok mosolyt csalni az arcára.

Taylorral az előcsarnokban találkozunk. Egy kis útitáskát ad, és a fekete Converse cipőmet. Megdöbönt, hogy csomagolt nekem ruhát. Hálásan mosolygok rá, és Taylor válaszmosolya gyors és megnyugtató. Mielőtt még visszafoghatnám magam, megölelem. Taylor nagyot néz, és mikor elengedem, mindkét arca vérvörös.

– Legyen óvatos – mormogom.

– Igen, Miss Steele – motyogja.

Christian a homlokát ráncolva néz rám, majd kérdő pillantást vet Taylorra, aki elmosolyodik, és megigazítja a nyakkendőjét.

– Árulja el, hová megyünk – mondja Christian.

Taylor a zakójába nyúl, előveszi a tárcáját, és átad Christiannak egy hitelkártyát.

– Ez jól jöhet, amikor odaér.

– Jó gondolat – bólint Christian.

Ryan csatlakozik hozzánk.

– Sawyer és Reynolds semmit sem talált – jelenti Taylornak.

– Kísérje el Mr. Greyt és Miss Steele-t a garázsba – utasítja Taylor a biztonsági embert.

A garázs elhagyatott. Na persze, éjjel három körül jár. Christian az R8 utas ülésére ültet, és berakja a táskáinkata csomagtartóba. Az Audi mellettünk iszonyúan néz ki – minden gumi szétvagdosva és csupa fehér festék. Vérfagyasztó, és most már hálás vagyok, amiért Christian elvisz valahová.

– Hétfőn itt lesz egy másik – mondja zord képpel, amikor mellém ül.
– Honnan tudta, hogy melyik az én kocsim?
Christian aggódva pillant rám, majd felsóhajt.
– Neki is Audi hármasa van. Minden alávetettemnek azt vásárolok, ez az egyik legbiztonságosabb kocsi a kategóriájában.
Aha.
– Akkor még sem diplomaajándék volt.
– Anastasia, minden reményem ellenére nem lettél az alávetetem, úgyhogy technikailag ez diplomaajándék. – Kiáll a parkolóból, és a kijárat felé gördülünk.
Minden reménye ellenére... jaj, ne... a tudatalattim szomorúan csóválja a fejét.
Mindig ide kanyarodunk vissza.
– Még mindig reménykedsz? – suttogom.
Megszólal a kocsitelefon.
– Grey – vakkantja Christian.
– Fairmont Olympic. Az én nevemre.
– Köszönöm, Taylor. És Taylor, legyen óvatos.
Taylor hallgat, majd:
– Igen, uram – mondja halkán, és Christian bontja a vonalat.
Seattle utcái kihaltak. Christian a Fifth Avenue-n száguld az I-5 felé. Amint az államközi sztrádára érünk, a gázra lép. Észak felé megyünk, és a gyorsulás néhány pillanatra az ülésbe présel.
Oldalvást pillantok rá. Mélyen a gondolataiba merül, halálos, mélázó csend árad belőle. Nem felelt a kérdéseimre. Sűrűn néz a visszapillantó tükörbe, és rájövök, azt figyelni, nem követnek-e. Lehet, hogy ezért vagyunk az I-5-ön, pedig a Fairmont Seattle-ben van.
Kinézek az ablakon, próbálom rendbe szedni kimerült, túlságosan aktív agyamat. Ha az a lány bántani akarna, bőven lett volna rá lehetősége a hálószobában.
– Nem. Már nem ezt remélem. Azt hittem, ez nyilvánvaló – szakítja félbe Christian a gondolataimat. Lány a hangja.
Feléje pislogok, és szorosabbra húzom magamon a farmerdzsekijét. Nem tudom, belőlem árad-e a hideg, vagy kívülről jön.
– Tudod... aggódok, hogy... nem vagyok elég.
– Több mint elég vagy. Az ég szerelmére, Anastasia, mit tegyek?
Beszélj magadról. Mondd, hogy szeretsz.
– Miért gondoltad, hogy elhagylak, amikor azt mondtam, hogy dr. Flynn mindent elmondott rólad?
Nagyot sóhajt, egy pillanatra lehunyja a szemét, és jó hosszú ideig nem válaszol.
– Neked sejtetted sincs arról, hogy mennyire romlott vagyok, Anastasia. Ez nem olyasmi, amit meg szeretnék osztani veled.
– És csakugyan úgy gondolsz, hogy ha tudnám, elhagynálak? – Felemelem a hangom, hitetlenkedés csendül benne. Hát nem érti, hogy szeretem? – Ilyen kevésre tartasz?
– Tudom, hogy elhagynál – mondja szomorúan.
– Christian... szerintem ez nagyon valószínűtlen. Nem tudom elképzelni, hogy

nélküled éljek. Soha...

– Egyszer már elhagytál. Ezt nem akarom még egyszer.
– Elena azt mondta, találkozott veled múlt szombaton – suttogom.
– De nem találkozott. – A homlokát ráncolja.
– Nem mentél el hozzá, miután elhagytalak?
– Nem! – csattan föl bosszúsan. – Az előbb mondtam, hogy nem, és nem szeretem, ha kételkednek a szavamban. Sehová nem mentem a múlt hétvégén. Otthon ültem, és összeraktam a vitorlázórepülő, amit tőled kaptam. Egy örökkévalóságig tartott – teszi hozzá.

Ismét összeszorul a szívem. Mrs. Robinson azt mondta, látta.

Most látta vagy sem? Elena hazudik. Miért?

– Ellentétben azzal, amit Elena gondol, nem rohanok hozzá minden bajommal, Anastasia. Senkihez nem futok. Talán észrevetted már, hogy nem vagyok túl beszédes. – Erősebben markolja a kormánykereket.

– Carrick elmondta, hogy két évig nem beszéltél.

– Elmondta? – Christian összeszorítja a száját.

– Kiszedtem belőle. – Zavartan meredek a kezemre.

– És mit mondott még az apám?

– Elmondta, hogy anyád volt az ügyeletes orvos, aki megvizsgált, amikor kórházba vittek. Miután megtaláltak a lakásban.

Christian arca kifejezéstelen marad... óvatos.

– Elmesélte, hogy a zongorázás segített. És Mia.

A lány nevének említésére Christian szeretettel elmosolyodik. Egy pillanat múlva szóval csak meg.

– Úgy hat hónapos lehetett, amikor megérkezett hozzánk. Elvárásolt. Elliotot nem annyira. Neki már elég voltam én. Mia tökéletes volt. – Megható ez az édes, szomorú elismerés Christian hangjában. – Most már nem annyira – morogja, és eszembe jut, milyen sikeresen igyekezett Mia megghiúsítani a buja terveinket. Kuncognom kell.

Christian a szeme sarkából rám néz.

– Te ezt szórakoztatónak találod, Miss Steele.

– Úgy tűnik, elhatározta, hogy távol tart minket egymástól.

– Elég sikeresen csinálta – nevet kelletlenül Christian. Megszorítja a térdem. – De azért végül célba értünk. – Elmosolyodik, majd ismét a tükörbe néz. – Nem hiszem, hogy követnek. – Lefordul az I-5-ről, és visszafelé megyünk, Seattle központja felé.

– Kérdezhetek valamit Elenáról? – Megálltunk egy közlekedési lámpánál.

Christian aggódva néz rám.

– Ha muszáj. – Duzzog, de nem hagyom, hogy a bosszúsága eltántorítson.

– Egyszer azt mondtad, hogy Elena úgy szeretett téged, amit elfogadhatónak tartottál. Hogy érted ezt?

– Hát nem nyilvánvaló?

– Nekem nem.

– Irányíthatatlan voltam. Nem viseltem el, ha hozzám értek. Ahogyan most sem. Tizennégy, tizenöt éves kamasz voltam, akiben dühöngnek a hormonok. Nehéz időszak. Elena módot adott rá, hogy kiengedjem a gőzt.

Ó!

– Mia azt mondta, verekedős voltál.

– Uramisten, milyen szószátyár ez a család! Igazából te tehetsz róla. – Újabb lámpánál állunk meg, és Christian összehúzott szemmel néz. – Kicsalod az információkat az emberekből. – Tettetett utálkozással csóválja a fejét.

– Mia magától osztotta meg velem az információt. Sőt nagyon nyílt volt velem. Aggódott, hogy verekedni fogsz a sátorban, ha nem te nyersz az árverésen – morgom sértődötten.

– Ó, bébi, ez a veszély nem fenyegetett. Kizárt, hogy hagytam volna, hogy más táncoljon veled.

– Dr. Flynn-nek megengedted.

– Ő a kivétel a szabály alól.

Christian rákanyarodik a Fairmont Olympic Hotel impozáns, lugasszerű felhajtójára, és a bejárat előtt, egy fura kőszökőkút mellett állítja meg a kocsit.

– Gyere. – Kiszáll az autóból, és kiveszi belőle a csomagokat. Egy parkolófiú siet elénk. Meglepettnek látszik, nyilván a kései óra miatt. Christian odadobja neki a kocsikulcsot.

– Taylor néven – mondja. A parkolófiú bólint, nem tudja leplezni, milyen boldogan pattan be az R8-ba, és hajt el vele. Christian kézen fog, és besétálunk az előcsarnokba.

Ott állok mellette a recepciónál, és roppantul nevetségesnek érzem magam. Itt vagyok Seattle legtekintélyesebb szállodájában, a több számmal nagyobb farmerdzsekiben, több számmal nagyobb tréningnadrágban és régi pólóban, mellettem az elegáns, szép görög isten. Nem csoda, hogy a portáslány úgy bámul hol rám, hol pedig őrá, mint akinek nem áll össze a dolog. Persze, Christian lenyűgözi. A szemem forgatom, miközben a portás vérvörösén dadog. Jesszusom, még a keze is remeg.

– Szüksége van... segítségre... a poggyásszal... Mr. Taylor? – kérdezi, és megint elvörösödik.

– Nem. Mrs. Taylor meg én boldogulunk.

Mrs. Taylor! De hisz nincs rajtam gyűrű. A hátam mögé dugom a kezem.

– A Cascade lakosztály az öné, Mr. Taylor. A tizenegyedik emeleten. A boy odavezeti.

– Boldogulunk – ismétli Christian kurtán. – Merre van a lift?

Vérvörösre piruló kisasszony elmagyarázza, Christian pedig újra megfogja a kezem. Gyorsan körülnézek az impozáns, fényűző előcsarnokban. Teli van keményre tömött székekkel. Néptelen, csak egy sötéthajú nő ül egy kényelmesnek tűnő szófán, és egy westie-t etet kis falatkákkal. Tehát ez a hotel engedi a házi kedvenceket? Fura egy ilyen menő helytől.

A lakosztályban két hálószoba van, egy ebédlő és egy zongora teszi tökéletessé. A tágas nappaliban kandallótűz lobog. Ez a lakosztály nagyobb, mint a lakásom!

– Nos, Mrs. Taylor, nem tudom, te hogy állsz hozzá, de nekem jólesne egy ital – mormogja Christian, és gondosan bezárja az ajtót.

A hálósobában a hatalmas mennyezetes ágy lábánál levő puffra dobja a táskámat és az övét, aztán kézen fogva a nappaliba vezet. Fényesen lobog a tűz. Jól esik a látványa. A kezemet melengetve állok, amíg Christian italt tölt mindkettőnknek.

– Armagnac?

– Köszönöm.

Kisvártatva csatlakozik hozzám a tűznél, és odaadja a konyakos kristály poharat.

– Nem akármilyen nap volt, mi?

Bólintok. Christian szürke szeme kutató tekintettel, aggódva néz.

– Minden rendben – suttogom megnyugtatón. – És veled?

– Hát, most szeretném meginni ezt, aztán, ha nem vagy túl fáradt, lefektetned téged, és elveszni benned.

– Lehet róla szó, Mr. Taylor – mosolygok szendén, ő pedig kibújik a cipőjéből, és lehámozza a zokniját.

– Mrs. Taylor, ne harapdálja az ajkát – suttogja.

Elpirulok a pohár mögé bújva. Az Armagnac csodás, kellemes melegséget árasztva, selymesen csúszik le a torkomon. Amikor felpillantok Christianra, látom, hogy a konyakot kortyolgatva engem figyel. A tekintete sötét, éhes.

– Egyre csak megdöbbenesz, Anastasia. Egy ilyen nap után, mint a mai, vagy pontosabban a tegnapi, nem futsz előlem visítva az erdőbe. Lenyűgözöl. Nagyon erős vagy.

– Elég jó ok vagy arra, hogy maradjak – mormogom. – Mondtam neked, Christian, bármit is tettél, nem hagylak el, nem megyek sehová. Tudod, hogy érzek irántad.

Megrándul a szája, mintha kétkedéssel fogadná, amit mondok, és a homlokán összeszaladnak a ráncok. Mintha fájdalmas volna ezt hallani. Ó, Christian, mit kell tennem ahhoz, hogy felfogd, hogyan érzek?

Engedd, hogy megverjen, acsarkodik a tudatalattim. Magamban haragosan pillantok rá.

– Hová akarsz kirakni a képeket, amelyeket José csinált rólam? – Megpróbálom felderíteni a kedvét.

– Attól függ. – Egyértelmű, hogy ez kellemesebb téma a számára.

– Mitől?

– A körülményektől – feleli titokzatosan. – Még tart a kiállítás, úgyhogy nem kell azonnal döntenem.

Félrebiccentem a fejem, és összehúzó a szememet.

– Bármilyen szigorúan is néz, Mrs. Taylor, egy szót sem szólok – csúfolódik Christian.

– Kínvallatással szedem ki belőled az igazat.

Felvonja a szemöldökét.

– Tényleg, Anastasia? Szerintem nem kéne olyasmit ígérned, amit nem tudsz teljesíteni.

Hát így gondolja? A kandallópárkányra teszem a poharat, és Christian meglepetésére elveszem tőle is az ő poharát, és az enyém mellé teszem.

– Hát, akkor meglátjuk – mormogom. Nem kétséges, hogy a konyak adja a

bátorságot. Megfogom Christian kezét, és a hálószoba irányába húzom. Az ágy mellett megállok. Christian igyekszik elrejteni, milyen jól szórakozik.

– Most, hogy már itt vagyok, Anastasia, mihez kezdesz velem? – csúfolódik halkan.

– Először is, le foglak vetkőztetni. Be akarom fejezni, amit az előbb elkezdtem. – A zakója hajtókája felé nyúlok. Vigyázok, meg ne érintsem, ő pedig meg se rezdül. Igaz, visszatartja a lélegzetét.

Gyengéden lehúzom a válláról a zakót, ő pedig le nem veszi rólam a szemét. A vidámság minden nyoma eltűnt. Szeme tágra nyílik, szinte éget, óvatos és vággyal teli. Olyan sokféleképp lehetne értelmezni ezt a pillantást. Mire gondolhat?

A puffra teszem a zakóját.

– És most a pólódat – suttogom, s a szegélyénél fogva fölemelem. Christian együttműködik velem. Felemeli a karját, és hátralép, így könnyebb lehúzni róla. Amint levettem, rám néz. Feszült a pillantása. Már csak a farmer van rajta, amely olyan ingerlően lóg a csípőjén. Kilátszik a bokszeralsószéle.

A szemem éhesen siklik végig lapos hasán a megkopott és elkenődött rúzsvonalig, majd fel a mellkasára. Mit sem akarok jobban, mint a nyelvemet végigsiklatni a mellszőrzetén, és megízlelni őt.

– És most? – suttogja izzó tekintettel.

– Meg akarlak csókolni. Itt. – Az ujjam csípőcsonttól csípőcsontig szalad keresztül a hasán.

Szétnyílik az ajka, élesen beszívja a levegőt.

– Nem foglak megállítani – zihálja.

Megfogom a kezét.

– Akkor jobb lesz, ha lefekszel – mormogom, és a mennyezetes ágyhoz vezetem. Zavartnak látom, megfordul a fejemben, hogy senki nem irányította azóta... Nem, ebbe ne menjünk bele.

Christian felemeli a takarót, és az ágy szélére ülve felnéz rám. Vár, az arca óvatos, komoly. Megállok előtte. Leveszem a tőle kapott farmerdzsekit, hagyom, hogy a padlóra hulljon, aztán kibújok a tréningnadrágból is.

Ő a hüvelykujjával dörzsöli az ujjbegyeit. Viszket a keze, hogy megérintsen, de elfojtja a vágyat. Mély lélegzetet veszek. Megszűntek a gátlásaim. A póló szegélyéhez nyúlok, és áthúzom fejemen az inget. Meztelen állok előtte. A szeme nem tágít az enyémtől, de nagyot nyel, és a szája kinyílik.

– Aphrodité vagy, Anastasia – mormogja.

Két tenyerembe fogom az arcát, lehajolok hozzá, és megcsókolom. Halk morgás hagyja el a torkát. Aztán megragadja a csípőm, és mire észbe kapok, már alatta vagyok. A lába szétfeszíti az enyémet, és a két lábam között feszül nekem. Csókol, szinte marcangolja a szám, nyelvünk összegabalyodik. Keze a combomról a csípőmön és a hasamon áta mellemre siklik, szorítja, gyömöszöli, és izgatóan húzzaa bimbóm.

Felnyögök, a medencémet akaratlanul is fölfelé billentem. Élvezetes súrlódás a jutalmam, a zipzár szegélye és keményedő férfiassága érint. Christian félbeszakítja a csókot, és zihálva, kábán néz le rám. Úgy mozdítja a csípőjét, hogy az erekciója nekem nyomódik... igen, ide kérem.

Lehunja a szemét, én nyögdecselek, ő pedig megismétli az előbbi mozdulatot, de ezúttal visszanyomok, és élvezettel hallom az ő nyögését. Ismét megcsókol. Folytatja a lassú, élvezetes kínzást – ő dörzsöl engem, én dörzsölöm őt. És igaza van, elveszek benne – ez mérgező, minden mást kizár. Minden aggodalmam elszáll.

Itt vagyok veled, a jelenben, a vérem lüktet, hangosan dübörög a fülemben, ziháló lélegzetemmel együtt. A hajába temetem a kezem, a szám rátapad, magamba szívom, a nyelvem ugyanolyan buja, mint az övé. Végighúzom az ujjama karján, le a derekán a farmer övrészig, és vakmerőn mohó kezem bedugom a nadrág alá. Sürgetem, biztatom – mindent elfelejték, csak mi ketten vagyunk.

– Kiherélsz, Ana – suttogja hirtelen. Elhúzódik tőlem, és feltérdel. Lerángatja magáról a farmert, és a kezembe nyomja a fóliacsomagot.

– Kívánsz bébi, én is átkozottul kívánlak. Tudod, mit kell tenned.

Idegesen, de ügyesen tépem fel a fóliát, és gördítem rá az óvszert. Ő vigyorogva néz rám, a szája tátva, ködös szürke és csupa érzéki ígéret a szeme. Fölém hajol, az enyémhez dörzsöli az orrát. A szemét lehunyva, lassan, élvezetesen hatol belém.

Megmarkolom a karját, és hátravetem a fejem. Lubickolok ebben a csodás, teltség érzésben. Christian végighúzza a fogát az államon, kijebb húzódik, aztán ismét belém csusszan. Olyan lassú, olyan édes, olyan gyengéd... rám nehezedik, de könyökével és kezével tartja magát a fejem két oldalán.

– Mindent elfeledtetsz velem. Te vagy a legjobb terápia – zihálja, és közben fájdalmasan kényelmes tempóban mozog, kiélvez bennem minden centit.

– Kérlek, Christian, gyorsabban – mormogom. Többet akarok, és most.

– Ó, nem, bébi. Ennek most lassúnak kell lennie. – Édesen megcsókol, gyengéden harapdálja az alsó ajkamat, és nyeli magába lágy nyögéseimet.

A hajába túrok, és átadom magam a ritmusának. A testem lassan, de biztosan ér el egyre magasabb és magasabb fennsíkokat, aztán gyorsan és keményen zuhanok. Elévezek körötte.

– Ó, Ana – zihálja, és elengedi magát. A nevem áldás az ajkáról.

Fejét a hasamon pihenteti, a karja körülöttem. Az ujjaim kócos hajában kalandoznak. Így heverünk, nem is tudom, meddig. Annyira későre jár, és olyan fáradt vagyok, de ki akarom élvezni a Christian Greyjelle való szeretkezés derűs utóragyogását. Hiszen ezt csináltuk. Gyöngéden, édesen szeretkezünk.

Nagy utat tett meg, ahogyan én is, és milyen rövid idő alatt. Szinte túl sok ez, nehéz feldolgozni. A sok elcseszettségtől nem veszem észre, hogy milyen egyszerű, őszinte utat tett meg velem.

– Nem tudok betelni veled. Soha ne hagyj el – mormogja, és megcsókolja a hasam.

– Nem hagylak el, Christian, és jut eszembe, én akartam megcsókolni a te hasadat – morgom álmosan.

A bőrömlőn érzem a vigyorát.

– Senki nem tart vissza, bébi.

– Mozdulni sem bírok, olyan fáradt vagyok.

Christian sóhajt, és vonakodva arrébb helyezkedik. Mellém fekszik, és felkönyököl, majd magunkra húzza a takarót. Engem néz, pillantása meleg, szeretet

ragyog benne.

– Aludj, bébi. – A hajamba csókol, átölel, és álomba merülök.

Amikor kinyitom a szemem, már fényárban úszik a szoba, pislogok a fénytől. Kába a fejem a kevés alvástól. Hol vagyok? Ja, a szállodában...

– Szia! – mormogja Christian, és szeretettel mosolyog rám. Mióta van ébren? Engem tanulmányozott? Váratlan szégyenkezés fog el, arcom lángol a pillantása alatt.

– Szia! – mormogom vissza, és örülök, hogy hason fekszem. – Mióta figyelsz?

– Órákig el tudnám nézni, ahogy alszol, Anastasia. De csak úgy öt perce vagyok itt. – Hozzám hajol, és gyengéden megcsókol. – Dr. Greene nemsokára itt lesz.

– Ó! – Meg is feledkeztem arról, hogy Christian olyan tapintatlanul intézkedett.

– Jól aludtál? – tudakolja. – Nekem úgy tűnt a nagy horkolásból.

Ó, a játékos, csúfondáros Ötven.

– Nem is horkolok – felelem duzzogva.

– Nem. Tényleg nem. – Rám vigyorog. A nyaka körül még mindig látom a vörös rúzs halvány nyomát.

– Zuhanyoztál már?

– Nem. Téged vártalak.

– Ó... oké.

– Hány óra van?

– Negyed tizenegy. Nem volt szívem előbb felébreszteni.

– Egyszer azt mondtad, egyáltalán nincs szíved.

Szomorúan elmosolyodik, de nem válaszol.

– Itt a reggeli. Sonkás palacsintát kértem neked. Gyere, kelj föl. Már kezdtem egyedül érezni magam. – Nagyot csap a fenekemre, hogy ugrok egyet.

Hmm... a szeretettel teli kedveskedés Christian módra.

Nyújtózkodok. Sajog az egész testem... nyilván a szex, a tánc és az is, hogy egész este abban a drága, túsarkú cipőben billegtem. Kikászálódok az ágyból, és bemegyek a fényűző fürdőszobába. Az előző nap eseményei járnak a fejemben. Az egyik nagyon bolyhos fürdőköpenyben jövök ki, egy rézfogason lógott a fürdőszobában.

Leila – a lány, aki rám hasonlít. Ez róla a legijesztőbb kép, melyet az agyam elő tud varázsolni, na és az a kísérteties felbukkanása Christian hálószobájában. Mit akart? Engem? Christian? Mit akart művelni? És mi a fenének tette tönkre a kocsimat?

Christian azt mondta, kapok egy másik Audit, akárcsak az összes alávetett. Nem kellemes gondolat. Mivel olyan nagyvonalú voltam a pénzzel, amit adott, nem sokat tehetek.

Bebóklászok a lakosztály nappalijába – nem látom Christian. Végül az étkezőben találok. Helyet foglalok, és hálásan nézek az elém kirakott komoly reggelire. Christiana vasárnapi újságokat olvassa, és kávézik. Ő már reggelizett. Rám mosolyog.

– Egyél. Szükség lesz ma az erődre – csúfolódik.

– Miért is? Be akarsz zárni a hálószobába? – Belső istennőm hirtelen felébred. Kócos, amolyan most dugtam ábrázata van.

– Bármilyen vonzó is az ötlet, úgy gondoltam, ma kimozdulunk. Kell egy kis friss

levegő.

– Biztonságos? – kérdezem ártatlanul. Igyekszem, hogy ne süssön az irónia a hangomból.

Christian elkomorodik, összeszorul a szája.

– Ahová megyünk, ott igen. És ez nem tréfadolog – teszi hozzá szigorúan, összehúzza a szemét.

Elpirulok, és a reggelimet bámulom. Nem esik jól, hogy még le is szúr a tegnapi éjszakai műsor után. Csöndben, duzzogva eszem a reggelimet.

Tudatalattim a fejét csóválja. Ötven nem tréfál, ha a biztonságomról van szó, ennyit már tudhatnék. A szememet forgatnám, de visszafogom magam.

Oké, fáradt és ingerlékeny vagyok. Hosszú volt a tegnapi nap, és nem aludtam eleget. De akkor ő miért olyan friss, mint egy most szedett virág? Ez nem tisztességes.

– Megérkezett a derék doki – morogja Christian. Egyértelmű, hogy még mindig az iróniám miatt füstölög. Feláll az asztaltól.

Hát nem lehet egy nyugodt, normális reggelünk? Nagyon sóhajtok, és megyek, hogy találkozam doktor Fogamzástárlóval.

A hálósobában vagyunk, és dr. Greene tátott szájjal mered rám. Lazábban van öltözve, mint legutóbb.

– És csak úgy abbahagyta a szedését?

Elvörösödök. Iszonyú ostobán érzem magam.

– Igen. – Lehetne még vékonyabb a hangom?

– Teherbe eshetett – közli tárgyilagosan.

Tessék? A világ összerogy, a lábamnál hever. A tudatalattim a padlón fetreng, öklendezik, és úgy érzem, én is rosszul leszek. Nem!

– Tessék, pisiljen bele. – Ma szigorúan hivatalos.

Jámboran elveszem tőle a kis műanyag tartályt, és kábán betántorgok a fürdőszobába. Nem. Nem. Nem. Nem létezik... nem létezik... Könyörgök, neee.

Mit tesz Ötven? Elsápadok. Szét fog robbanni.

– Könyörgök, ne! – suttogom némán imádkozva.

Átadom dr. Greene-nek a mintát, ő pedig óvatosan beletesz egy kis fehér csíkot.

– Mikor jött meg a ciklusa?

Hogy várhatja el tőlem, hogy ilyen részleteken gondolkodjam, amikor minden figyelmemet leköti ez a kis fehér csík.

– Öö... szerdán? Nem az, amelyik most múlt el, hanem az előtte levő. Június elsején.

– És mikor hagyta abba a tableta szedését?

– Vasárnap. Múlt vasárnap.

Lebiggyeszi az ajkát.

– Nem lesz gond – veti oda. – Látom az arcán, hogy egy terven kívüli terhesség rossz hír lenne. A Medroxyprogesterone jó megoldás, már ha nem felejt el naponta bevenni a tablettát. – Szigorú tekintettel néz rám, és összezsugorodok a tekintélye előtt. Kihúzza a fehér csíkot, és megnézi.

– Megmenekült. Még nem ovulált, úgyhogy nem lehet terhes, ha megtette a szükséges óvintézkedéseket. Most pedig mondok néhány dolgot erről az injekcióról. Legutóbb elvetettük az ötletet a mellékhatások miatt, de hogy őszinte legyek, egy gyerek sokkal nagyobb és hosszabban tartó mellékhatás. Éveken át tart. – Elmosolyodik, elégedett a kis tréfájával, de képtelen vagyok válaszolni rá. Túlságosan ledöbbsentem.

Dr. Greene komplett előadásba kezd a mellékhatásokról, én pedig a megkönnyebbüléstől bénán ülök. Egy szót sem hallok abból, amit mond. Azt hiszem, akárhány idegen nőt elviselek az ágyam lábánál, mintsem bevalljam Christiannak, hogy teherbe estem.

– Ana! – csattan rám dr. Greene. Essünk túl rajta. – Ezzel kirángat az álmodozásból, és gyorsan feltekerem az ingujjamat.

Christian becsukja mögötte az ajtót, és aggódva néz.

– Minden oké? – kérdi.

Némán bólintok, ő pedig félrebiccenti a fejét. Feszült az aggodalomtól.

– Mi a baj, Anastasia? Mit mondott, dr. Grey?

A fejem rázom.

– Hét nap múlva szabad a gazda – motyogom.

– Hét nap?

– Igen.

– Ana, mi baj?

Nyelek egyet.

– Nincs miért, aggódnod. Csak szállj le erről, kérlek.

Christian fölém magasodik. Megfogja az államot, és hosszan a szemembe néz, próbálja megfejteni mi a bajom.

– Mondd el – erősködik.

– Nincs mit elmondanom. Szeretnék felöltözni. – Kihúrom az állam a kezéből.

Sóhajt egy nagyot, és a hajába túr. A homlokát ráncolja.

– Zuhanyozzunk – mondja végül.

– Természetesen – morgom szórakozottan, és megrándul a szám.

– Gyere! – duzzog, és erősem megfogja a kezem. A fürdőszoba felé csörtet, én pedig a nyomában. Úgy látom, nem csak nekem van rossz kedvem. Christian elfordítja a zuhany csapját, gyorsan levetkőzik, majd felém fordul.

– Nem tudom, mi zaklatott föl, vagy csak az alváshiánytól vagy morcos – kezdi, és kioldja a köntösöm övét –, de szeretném, ha elmondanád. Elszalad velem a képzeletem, és ezt nem szeretem.

A szemem forgatom, ő pedig haragosan hunyorítva néz vissza rám. A fenébe! Hát jó... te akartad.

– Dr. Greene megszidott, amiért nem szedtem a tablettát. Azt mondta, lehet, hogy teherbe estem.

– Tessék? – Christian elsápad, a keze megdermed. Hamuszürke arccal néz rám.

– De nem vagyok terhes. Elvégzett egy tesztet. Csak sokk volt nekem. Is. El sem hiszem, hogy ilyen ostoba voltam.

Láthatóan ellazul.

– Biztos, hogy nem?

– Biztos.

Lassan kifújja a levegőt.

– Helyes. Igen, most már értem. Ez eléggé felzaklathatott.

A homlokomat ráncolom. Az ilyesmi felzaklat?

– Engem jobban aggasztott a te reakciód.

Értetlenül mered rám.

– Az én reakcióm? Hát, természetesen megkönnyebbültem... Iszonyú gondatlanság lenne, és rossz modorra vallana, ha felcsinálnálak.

– Akkor megtartóztathatnánk magunkat – csattanok fel.

Egy pillanatig zavartan bámul, mintha valami tudományos kísérlet lennék.

– Rossz kedved van ma reggel.

– Csak sokk ért, ez minden – ismétlem duzzogva.

Megragadja a köntös hajtókáját, és magához ölel. A hajamat csókolja, és a mellkasához húzza a fejem. A mellszőrzete elvonja a figyelmemet, s a nyakamat csiklandozza. Ó, mennyire szeretném hozzá döngölni az orrom.

– Ana, nekem ez nagyon szokatlan – mormogja. – A természetes ösztönöm azt súgja, hogy verjem ki belőled, de komolyan kétlem, hogy ezt akarnád.

Szent szar!

– Nem, nem akarom. Ez segít. – Még jobban hozzá bújok, és hosszan állunk ebben a különös ölelésben. Christian meztelen, én pedig a köpönyegbe burkolózva.

Újra földhöz vág az őszintesége. Semmit nem tud a kapcsolatokról, igaz, én sem, csak azt, amit tőle tanultam. Nos, ő egyszer azt kérte, higgyek benne, és legyek türelmes. Talán én is ezt kérem.

– Gyere, zuhanyozzunk – mondja végül Christian, és elenged.

Hátrébb lép, lehámozza rólam a köntösöt, én pedig követem a zubogó víz alá, s fölfelé fordítom az arcom. Az óriási zuhanyrózsa alatt bőven van hely két embernek is. Christian a samponért nyúl, és nekiáll haját mosni. Aztán átadja nekem a sampont, és követem a példáját.

De jó érzés! A szemem lehunyva átadom magam a megtisztító, meleg víznek. Amikor leöblítem hajamról a sampont, megérezem magamon a kezét. A testemet szappanozza: a vállam, a karom, a hónaljamat, a mellem, a hátam. Gyengéden megfordít, és magához húzva folytatja a gyomromon, a hasamon, a lábaim között – hmm – a hátsómon. Olyan finom és intim ez az egész. Végül újra maga felé fordít.

– Tessék – nyújtja át a tusfürdőt. – Szeretném, ha lemosnád rólam a rúzs nyomát.

Egy pillanat alatt kinyílik a szemem, s az övé felé villan. Feszülten néz rám. Csuromvizes, gyönyörű és csodálatos, fényes, szürke szeme nem árul el semmit.

– Kérlek, ne távolodj el nagyon a vonaltól – morogja feszülten.

– Oké – mormogom. Próbálok felfogni, milyen óriási dolog tőle, hogy ilyet kért. Hogy a tiltott zóna határán érintsem.

Tusfürdőt nyomok a kezembe, összedörzsölöm a tenyeremet, aztán szappanos kezem a vállára teszem, és mindkét oldalon gyöngéden lemosom róla a rúzs vonalat.

Christian megmerevedik, lehunyja a szemét. Az arca rezzenéstelen, de kapkodva szedi a levegőt, és tudom, hogy ez most nem vágy, hanem félelem. Az elevenembe vág.

Remegő ujjakkal, óvatosan követem a vonalat a mellkasán. Finoman szappanozom és dörzsölöm, ő pedig nyel egyet, az álla megfeszül, fogait összeszorítja. Ó, istenem! Összeszorul a szívem, a torkom megfeszül. Jaj, ne, mindjárt sírva fakadok.

Megállok, és még egy kis szappant teszek a kezemre. Érzem, hogy ellazul. Nem tudok ránézni, nem bírom elviselni a fájdalmát – túl sok ez kenem. Nyelek egyet.

– Készen állsz? – mormogom, és tisztán, élesen kicsendül a feszültség a hangomból.

– Igen – suttogja, és rekedtes a hangja. Félelem sugárzik belőle.

Gyöngéden a mellkasa két oldalára teszem a kezem, ő pedig ismét megdermed.

Túl sok ez nekem. Nyomaszt ez a bizalom, a félelme, az, hogy valaki ezt tette ezzel a gyönyörű, bukott, hibátlan férfival.

Könny gyűlik a szemembe, csorog le az arcomon, s keveredik össze a zuhany vizével. Ó, Christian! Ki tette ezt veled?

A rekeszizma minden egyes sekély lélegzettel gyorsan mozog, a teste merev, a feszültség hullámokban árad belőle, s közben a kezem a vonalon mozog. Egyetlen vágy tölt el, hogy megcsókoljak minden egyes sebhelyet, amit csak látok, lecsókoljam róluk a bántalmazás szörnyű éveinek nyomát. De tudom, hogy nem tehetem, és most már szabadon hullanak a könnyeim.

– Ne. Kérlek, ne sírj – mormogja. Gyötremelem hallatszik a hangjából, és szorosan magához szorít. – Kérlek, ne sírj miattam. – Én pedig már zokogok. A nyakába temetem az arcom, és a kislányra gondolok, aki elveszett a félelem és fájdalom tengerében. Retteg, elhanyagolt, bántják – kibíratatlan a fájdalom.

Elhúzódik, a két kezébe fogja a fejem, hátradönti, és lehajol, hogy megcsókoljon.

– Ne sírj, Ana, kérlek, ne sírj – mormogja a számba. – Rég volt ez. Tiszta szívemből vágyom rá, hogy megérints, de nem tudom elviselni. Túl sok még. Kérlek, kérlek, ne sírj.

– Meg akarlak érinteni. Nem is tudod, mennyire. Nagyon fáj, hogy ilyennek látlak, Christian... hogy bántottak, hogy félsz... annyira szeretlek.

Végighúzza hüvelykujját az alsó ajkamon.

– Tudom. Tudom – suttogja.

– Könnyű szeretni téged. Nem érted?

– Nem, bébi, nem értem.

– Pedig így van. Én szeretlek, és szeret a családom is. Ahogyan Elena és Leila is. Kicsit furán mutatják ki, de szeretnek. Méltó vagy rá.

– Hagyd abba! – Az ajkamra teszi az ujját, s a fejét rázza. Gyötremelem árad az arcáról. – Nem tudom ezt hallgatni. Én semmi vagyok, Anastasia. Csak egy ember alakú bábú. Nincs szívem.

– De van. És én akarom, az egésztest akarom. Jó ember vagy, Christian, igazán jó ember. Ne is kételkedj benne. Nézd meg, mit tettél, mi mindent értél el... – zokogom. – Nézd, mit tettél értem... minek fordítottál hátat miattam – suttogom. – Tudom. Tudom, hogy érzel irántam.

Csak néz, a szeme rémült, óriási. Nem hallunk mást, csak a zuhanyból ömlő víz

egyenletes zubogását.

– Szeretsz – suttogom.

Még tágabbra nyílik a szeme, és a szája tátva marad. Mély lélegzetet vesz, mintha gyomron vágták volna. Megkínzottnak, sebezhetőnek látom.

– Igen – suttogja. – Szeretlek.

Kilencedik fejezet

Nem tudom magamba fojtani. Ujjongok. A tudatalattim tátott szájjal mered rám, döbbenet hallgat. A fülemig ér a szám, úgy vigyorgok a vágyakozással teli Christian tágra nyílt, meggyötört szemébe.

Ez az édes vallomás valami egészen mély, elemi szinten szólít meg, mintha csak feloldozást kérne: ez az egyetlen kis szó mennyei manna a számomra. Ismét könnycseppek égetik a szememet. Igen, tudom, hogy szeretsz.

Felszabadít a felismerés, mintha hatalmas kő zuhant volna le a mellemről. Ez a szépséges, elcseszett férfi, akit valaha az én romantikus hősnőnek gondoltam, aki erős, magányos, rejtélyes, tényleg rendelkezik mindezekkel a vonásokkal, de amellet törekeny is és csupa önutálat. A szívem dagad az örömtől, de gyötéri is Christian szenvedése. És ebben a pillanatban tudom, hogy az én szívem elég nagy a kettőnk számára is. Remélem, hogy elég nagy mindkettőnk számára.

A kezem édes, drága, szép arcára tapad, és gyengéden megcsókolom. Minden szerelmem beleviszem ebbe az édes kapcsolatba. Felfalnám itt, a forró, zuhogó víz alatt. Christian felnyög, és a karjába von, úgy ölel, szorít magához, mintha én volnék a levegő, amelyet belélegez.

– Ó, Ana! Kívánlak, de nem itt – suttogja rekedten.

Elzárja a vizet. Kézen fogva kihúzza a zuhanyzóból, majd a fürdőköpenybe burkol. Felkap egy törülközőt, a derekára tekeri, aztán egy kisebbel nekilát szárazra törölni a hajam. Amikor elégedett az eredménnyel, a fejem köré csavarja a törülközőt, hogy a mosdókagyló feletti nagytükörben olyan, mintha fátylat viselnék. Mögém áll, pillantásunk találkozik a tükörben. Füstös szürke a fényes kékkel. Támad tőle egy ötletem.

– Viszonzhatom? – kérdezem.

Christian bólint, bár a ráncok összefutnak a homlokán. Egy újabbat veszek el az öltözőasztal mellett felhalmozott tömördek bolyhos törülköző közül, majd mögé állok, és lábujjhegyre emelkedve nekilátok szárazra törölni a haját. Christian előrehajol, hogy könnyebb dolgom legyen, és ahogy egy-egy pillanatra felbukkan az arca a törülköző alól, látom, hogy vigyorog, akár egy kisfiú.

– Nagyon rég nem csinálta ezt nekem senki. Nagyon rég – mormogja, majd a homlokát ráncolva gondolkodik. – Igazából azt hiszem, soha senki nem törölte szárazra a hajam.

– Grace biztosan. Nem szárította meg a hajad, amikor kisserác voltál?

Christian a fejét rázza, kicsit megnehezítve a dolgomat.

– Nem. Az első naptól fogva tiszteletben tartotta a határait, bár fájt neki. Nagyon önálló gyerek voltam – mondja csöndesen.

Mintha a bordáim közé rúgnának, mikor a bronzszínű hajú gyerekekre gondolok, akinek el kell látnia magát, mert senki más nem törődik vele. Émelyítően szomorú gondolat. De nem akarom, hogy a melankólia eltérítse ezt a virágzó intimitást.

– Hát, megtiszteltetésnek veszem – csúfolódom gyengéden.

– Az is, Miss Steele. Vagy talán számomra megtiszteltetés.

– Ezt mondanom sem kell, Mr. Grey – felelem kacéran.

Végzek a hajával. Egy másik kis törülközőt veszek el, és mögé állok. A

pillantásunk ismét találkozik a tükörben, és figyelő, kérdő tekintete beszédre késztet.

– Kipróbálhatok valamit?

Egy pillanat múlva bólint. Óvatosan és igen gyöngéden végighúzom a puha anyagot a bal karján, s felitatom a bőrén gyöngyöző vízcseppeket. Fölnézek, hogy a tükörben lássam az arcát. Félig lesütött szemmel néz, pillantása belevésődik a szemembe.

Előre hajlok, megcsókolom a bicepszét, és óriásira nyílik a szája. Ugyanígy szárítom meg a másik karját is, és csókokkal halmozom el a bicepszét. Kis mosoly játszik az arcán. Óvatosan letörlöm a hátát a halvány, de még látható rúzs vonal alatt. Odáig nem jutottam el, hogy megmossam a hátát.

– Egész hát – mondja halkan. – A törülközővel. – Beszívja a levegőt, és összeszorítja a szemét, én pedig fürgén megszáritom. Vigyázok, hogy csakis a törülközővel érintsem.

Annyira vonzó a háta – széles, formás váll, az összes kis izom tökéletesen kirajzolódik. Tényleg ad magára. A csodás látványt csakis a sebek rontják el.

Igyekszem nem tudomást venni róluk, és elfojtom a mindent elsöprő vágyat, hogy egyenként megcsókoljam valamennyit. Amikor végzek, kifújja a levegőt, én pedig előrehajlok, és egy csókkal jutalmazom a vállán. Átkarolom, és a gyomrát is szárazra törlöm. A szemük ismét találkozik a tükörben, és látom, hogy a pillantása jókedvű, de azért óvatos is.

– Fogd meg – nyomok a kezébe egy kis arctörölő kendőt, ő pedig zavartan ráncolja a homlokát. – Emlékszel Georgiára? Azt akartad, hogy a te kezedet használva érintsem magam.

Elsötétedik az arca, de nem törődöm vele, hanem átkarolom. Nézem magunkat a tükörben – az ő szépséges meztelenségét, és magamat a kendőzött hajammal – szinte bibliai látványt nyújtunk. Barokk festmény, ótestamentumi téma.

A keze után nyúlok, és ő rám bízva magát. A mellkasához vezetem a kezét, és szárazra törli, lassan, bizonytalanul húzzuk végig a testén a törülközőt. Egyszer, kétszer, majd megint. Christian tökéletesen mozdulatlan, merev a feszültségtől, a szemét kivéve, amely követi a kezére kulcsoltkezem.

A tudatalattim helyeslően bólogat. Általában helytelenítően lebiggyesztett szája mosolyog, én tökéletes bábjátékosnak érzem magam. Christian idegessége hullámokban árad a hátából, de nem szakítja meg a szemkontaktust. Igaz, sötétebb, halálosabb a szeme. Talán a titkait mutatja ki.

Csakugyan oda akarok eljutni? Szembe akarok nézni a démonjaival?

– Azt hiszem, most már száraz vagy – suttogom, és leengedem a kezem. A tükrön keresztül nézek szeme sötét mélységébe. Christian légzése felgyorsul, az ajka szétnyílik.

– Szükségem van rád, Anastasia – lihegi.

– Nekem is szükségem van rád. – Alighogy kimondom, belém hasít, hogy mennyire igaz. El sem tudom már képzelni, hogy Christian nélkül éljek.

– Hadd szeresselek – mondja rekedten.

– Igen – felelem, ő pedig megfordul, a karjába kap, az ajka az enyém keresi, esedezik, imád, dédelget... szeret.

Fel-le húzogatja az ujját a gerincemen. Nézzük egymást, és jóllakottan fürdőzünk a szeretkezés utáni áldásban. Egymás mellett fekszünk. Én a hasamon, a párnát ölelve, ő az oldalán. Értékelem ezt a gyengéd érintést. E pillanatban tudom, hogy szüksége van az érintésemre. Balzsam vagyok a számára, a vigasz forrása. Hogy is tagadhatnám meg tőle? Én is ugyanezt érzem vele.

– Olyan gyöngéd tudsz lenni – mormogom.

– Hmm... úgy tűnik, Miss Steele.

Elvigyorodok.

– Az első alkalommal nem voltál igazán gyengéd, amikor... öö... ezt csináltuk.

– Nem? – Önelégülten vigyorog. – Amikor megfosztottalak az erényedtől?

– Úgy gondolod, hogy megfosztottál tőle? – Lenézően morgok. Jesszusom, nem valami tehetetlen fehérnép vagyok. – Szerintem meg teljesen önként és szabadon kínáltam fel az erényemet. Én is kívántalak téged, és ha jól emlékszem, meglehetősen élveztem a dolgot. – Az ajkamba harapok, és szégyenlősen elmosolyodom.

– Akárcsak én, ha jól emlékszem, Miss Steele. Örülök, hogy a szolgálatodra lehettem. – Aztán szelíd, komoly lesz az arca. – És ez azt jelenti, hogy teljesen az enyém vagy. – A humor minden nyoma eltűnt.

– Igen, az vagyok – mormogom vissza rá. – Kérdezni akartam valamit.

– Rajta.

– A biológiai apád... tudod, ki volt? – Nem hagy nyugodni a gondolat.

A homlokán összeszaladnak a ráncok, aztán a fejét rázza.

– Fogalmam sincs. Nem az a vadállat volt, aki anyám stricije lett, és ez jó.

– Honnan tudod?

– Valamiből, amit apám... amit Carrick mondott.

Várakozásteljesen nézek Ötvenre. Önelégült mosollyal néz vissza rám.

– Milyen éhesen vágyasz információra, Anastasia. – Sóhajt, a fejét csóválja. – A strici megtalálta a drogos kurva holttestét, és telefonált a hatóságoknak. Négy napba telt neki, mire megtette a bejelentést. Becsukta maga után az ajtót, amikor távozott... ott hagyott vele... a holttestével. – Christian szeme felhős lesz az emlékre.

Mélyen beszívom a levegőt. Szegény fiúcska – ez túl szörnyű ahhoz, hogy belegondoljon az ember.

– A rendőrség később kihallgatta. Kerek perec tagadta, hogy bármi közöm volna hozzá, és Carrick azt mondta, nem is hasonlított rám.

– Emlékeztél, hogy nézett ki?

– Anastasia, életemnek ezt a részét nem sűrűn idézem föl. Igen, emlékszem rá. Soha nem fogom elfelejteni. – Christian arca megkeményedik, sötét lesz, szögletesebb, tekintete füstölög a haragtól.

– Nem beszélhetnénk valami másról?

– Ne haragudj. Nem akartalak felzaklatni.

A fejét rázza.

– Rég történt, Ana. De nem szívesen gondolok rá.

– Szóval, mi az a meglepetés? – Témát kell váltanom, mielőtt teljesen Ötven lenne nekem. Azonnal felderül a képe.

– Van kedved kimenni és levegőzni egy kicsit? Szeretnék mutatni valamit.

– Természetesen.

Megdöbbszentő, milyen gyorsan vált – szeszélyes, mint mindig. Gyerekes, gondtalan, még-csak-huszonhét-vagyok mosolyával vigyorog rám, és a szívem majd kiugrik a helyéről. Ez olyasvalami lesz, ami közel áll a szívéhez. Játékosan a hátsómra csap.

– Menj, öltözz. A farmer jó lesz. Remélem, Taylor csomagolt.

Föláll, és felhúzza a bokszeralsóját. Ó... képes lennék egész nap itt ülni, és nézni, mint járkal a szobában. Belső istennőm egyetért velem, a kanapéjáról lesi aléltan.

– Föl! – Parancsolgat, mint mindig. Irányít. Vigyorogva nézek rá.

– Csak a kilátásban gyönyörködöm.

A szemét forgatja.

Öltözködés közben feltűnik, hogy olyan emberek tökéletes összehangoltságával öltözünk, akik jól ismerik egymást. Mindketten figyeljük a másikat, és pontosan tudatában vagyunk ennek. Időnként szégyenlős mosolyt, édes érintéseket váltunk. És felfogom, hogy számára ez ugyanúgy újdonság, mint nekem.

– Szárítsd meg a hajad – utasít Christian, amint felöltöztünk.

– Basáskodó, mint mindig – nevetek rá, ő pedig lehajol, és a hajamba csókol.

– Ez nem fog megváltozni, bébi. Nem akarom, hogy megbetegedj.

A szemem forgatom, Christiannak pedig megrándul a szája a visszafojtott nevetéstől.

– Tudod, hogy viszket a tenyerem, Miss Steele.

– Örömmel hallom, Mr. Grey. Már kezdtem azt hinni, hogy kezdesz leszokni róla – vágok vissza.

– Ha óhajtod, szívesen bebizonyítom, hogy nem így van.

Christian egy krémszínű, vastagkötésű gyapjúpulóvert vesz elő a táskájából, és művészien a vállára teríti. Fehér ingével, a farmerjával és a mesterien kócos hajával kiegészítve, mintha egy menő magazinból lépett volna elő.

Hogy festhet ilyen jól valaki? És nem tudom, mi az oka, talán ez a tökéletes külső elvonja a figyelmemet, vagy a tudat, hogy szeret, de már nem tölt el rettegéssel a fenyegetés. Ő az én Ötven árnyalatom – és ő ilyen.

Mikor a hajszárítóért nyúlok, tapintható reménysugár hasít belém. Megtaláljuk a középutat. Hiszen csak most ismertük fel és fogadtuk el egymás szükségleteit. Csak képes leszek rá?

Magamat nézem az öltözködő tükörben. A halványkék blúz van rajtam, amelyet Taylor vett és csomagolt be nekem. A hajam rendetlen, az arcom lángol, az ajkam duzzadt. Megérintem, s felidézem Christian perzselő csókjait, és máris kis mosoly jelenik meg arcomon. Igen, szeretlek, mondta.

– Mégis, hová megyünk? – kérdezem, mikor az előcsarnokban várjuk a parkolófiút.

Christian az orra oldalát ütögeti, és összeesküvő módjára kacsint rám. Úgy néz, mint aki mindenáron leplezni akarja jókedvét. Tényleg, nagyon nem-Ötven.

Akkor volt ilyen, amikor vitorlázó repülni mentünk – talán most is ez lesz. Sugárzó arccal nézek vissza rá. Ő felsőbbbbséges tekintettel, de vigyorogva néz le rám. Hozzám hajol, és gyöngéden megcsókol.

– Van sejtelked, milyen boldoggá teszel? – mormogja.

– Igen... pontosan tudom. Mert te is boldoggá teszel engem.

A parkolófiú beáll Christian kocsijával. Fülíg ér a szája. Jesszusom, ma mindenki ilyen boldog?

– Remek kocsi, uram – motyogja, és átadja a kulcsot. Christian rákacsint, majd obszcénul nagy borraivalót ad.

A homlokom ráncolom. Őszintén.

A forgalomban siklunk, és Christian mélyen a gondolataiba merül. Egy fiatal nő hangja szól a hangszórókból; szép, gazdag, érett csengése van. Elveszek ebben a szomorú, lélekkel teli hangban.

– Kis kerülőt kell tennem. Nem tart soká – mondja Christian szórakozottan, és elvonja figyelmemet a dalról.

Miért? Majd megőrülök, hogy mi lehet a meglepetés. Belső istennőm úgy ugrabugrál, akár egy ötéves.

– Persze – mormogom. Valami baj lehet. Christian hirtelen komoran eltökéltnek látszik.

Beáll egy nagy autókereskedés parkolójába, leállítja a kocsit, és aggódó képpel fordul felém.

– Kell neked egy új kocsi – mondja. Tátott szájjal meredek rá.

Most? Vasárnap? Mi a fene? És ez egy Saab kereskedés.

– Nem Audi? – ostoba módon csak ezt tudom kinyögni, és istenem, Christian még el is pirul.

Szent tehén! Christian, amint zavarban van. Ilyet sem láttam még.

– Gondoltam, hogy valami mást szeretnél – morogja. Csaknem feszeng.

Ó, ne már... ez túl jó alkalom ahhoz, hogy kihagyjam. Önelégülten mosolygok.

– Egy Saab?

– Aha. Egy 9-3-as. Gyere.

– Mi ez a mániád a külföldi kocsikkal?

– A németek és a svédek készítik a legbiztonságosabb autókat, Anastasia.

Csakugyan?

– Azt hittem, már rendeltél nekem egy másik Audi A3-at.

Sötéten nevet.

– Lemondhatom. Gyere. – Könnyedén kiszáll a kocsiból, kecsesen átjön az én oldalamhoz, és kinyitja az ajtót.

– Tartozom neked egy diplomaajándékkal – mondja halkán, és nyújtja kezét.

– Christian, erre tényleg nincs szükség.

– De van. Kérlek. Gyere. – A hangja elárulja, hogy nem tűr ellentmondást.

Megadom magam a sorsomnak. Egy Saab? Akarok én Saabot? Nekem tökéletesen megfelelt az Audi Alávetett széria. Nagyon csinos.

Persze azt most egy tonna fehér festék borítja... Megborzongok. És az a lány még szabadon kószál.

Megfogom Christian kezét, és belépünk a szalonba.

Troy Turniansky, az autókereskedő úgy tapad Ötvenre, akár egy rossz öltöny. Üzletet szimatol.

Fura, európai akcentusa van. Talán brit? Nehéz megállapítani.

– Egy Saab, uram? Alig használt? – Boldogan dörgöli a kezét.

– Új. – Christian ajka vonallá keskenyedik.

Új!

– Van elképzelése, melyik modell, uram? – És még mézesmázos is.

– 9-3 2.0T Sport Sedan.

– Remek választás, uram.

– Milyen szín legyen, Anastasia? – biccenti félre Christian a fejét.

– Ő... fekete. – Vállat vonok. – Erre tényleg nincs szükség.

Christian a homlokát ráncolja.

– A fekete nem látszik jól a sötétben.

Ó, az ég szerelmére! Ellenállok a kísértésnek, hogy a szemem forgassam.

– A te kocsid is fekete.

Bosszúsan néz rám.

– Akkor fényes kanárisárga – vonom meg a vállam.

Christian pofákat vág. Egyértelmű, hogy a kanárisárga nem jön be neki.

– Mit akarsz, milyen színt kérjek? – kérdezem, mintha kisgyerek lenne, és sok szempontból az is. Nem kellemes gondolat. Szomorú és kijózanító.

– Ezüstöt vagy fehérét.

– Akkor legyen ezüst. Tudod, hogy nekem megfelelt az Audi – teszem hozzá.

Megvisel a gondolat.

Troy elsápad, fél, hogy ugrik az üzlet.

– Talán szeretne kipróbálni egy kupét, asszonyom? – kérdezi, és lelkesen dörgöli össze a tenyerét.

A tudatalattim undorodva legyint, utálja ezt az egész autókereskedés üzletet, de belső istennőm egy ugrással leteríti. Kupé? Húúú!

Christian a homlokát ráncolva néz rám.

– Kupé? – kérdezi, s a szemöldöke megemelkedik.

Elpirulok. Mintha forródrótja volna belső istennőmhöz, és persze van is. Néha nagyon kellemetlen. Lesütöm a szemem.

Christian most Troyhoz fordul.

– Milyenek a kupé biztonsági statisztikái?

Troy érzi, hogy Christian támadható, és le akarja teríteni a zsákmányt. Ömlenek belőle mindenféle statisztikák.

Persze, Christian azt akarja, hogy biztonságban legyek. Ez már amolyan vallás nála, és amilyen fanatikus, lelkesen hallgatja Troy jól begyakorolt szövegét. Ötven csakugyan törődik velem.

Igen, szeretlek. Az agyamba ivódtak az elszuttogott, fojtott szavak, amiket reggel mondott. Meleg mézként árad szét valami ragyogás az ereimben. Ez a férfi, aki az Úr ajándékaa nőknek, engem szeret.

Azon kapom magam, hogy ostobán vigyorgok rá, és amikor rám pillant,

szórakoztatja, de összezavarja az arckifejezésem. Szeretném megölelni magam, olyan boldog vagyok.

– Bármit is szedsz, kérek belőle, Miss Steele – mormogja, amikor Troy elüget a komputeréhez.

– Téged szedlek, Mr. Grey.

– Tényleg? Hát, úgy nézel ki, mint aki be van drogozva. – Gyorsan megcsókol. – És köszönöm, hogy elfogadod a kocsit. Könnyebben ment, mint legutóbb.

– Hát, ez nem Audi A3.

Önelégülten mosolyog.

– Az nem a te kocsid.

– Szerettem.

– Uram, a 9-3-asból találtam egyet a Beverly Hills-i kereskedésünkben. Néhány napon belül itt lehet. – Troy diadalmasan néz ránk.

– Minden extrával?

– Igen, uram.

– Remek. – Christian előveszi a hitelkártyáját, vagy tán Taylorét? Idegesítő gondolat. Vajon mi lehet Taylорral, és vajon megtalálta Leilát a lakásban? A homlokom dörzsölöm. Igen, ez is mind Christiannal jár.

– Ha velem jönne, Mr.... – Troy a kártyán levő névre pillant... – Grey.

Christian kinyitja az én oldalamon az ajtót, és beszállok az utasülésre.

– Köszönöm – mondom, amikor már helyet foglalt mellettem.

Elmosolyodik.

– Nagyon szívesen, Anastasia.

Amint beindítja a motort, ismét megszólal a zene.

– Ki ez? – kérdezem.

– Eva Cassidy.

– Bájos hangja van.

– Az van. Volt.

– Ó!

– Meghalt fiatalon.

– Ó!

– Éhes vagy? Nem etted meg az egész reggelit. – Gyorsan rám pillant, és látom a rosszállást az arcán.

Ajaj.

– Igen.

– Akkor először is ebéd.

A part felé megyünk, ahol északnak fordul az Alaskan Way mentén. Egy újabb gyönyörű seattle-i nap. Szokatlanul szép idő volt az elmúlt néhány héten.

Christian boldognak, ellazultnak látszik. Hátradőlve hallgatja Eva Cassidy édes, lélekkel teli hangját, és kényelmes tempóban haladunk az autópályán. Éreztem már magam valaha is ilyen nyugodtnak a társaságában? Nem tudom.

Már kevésbé idegesítenek a hangulatai. Bízom abban, hogy nem fog büntetni, és

ő is nyugodtabbnak tűnik mellettem. Balra fordul a parti úton, végül egy jókora jachtkikötővel szemben beáll egy parkolóba.

– Itt eszünk. Kinyitom az ajtót – mondja, és tudom, nem tenném bölcsen, ha mozdulnék. Nézem, mint kerüli megaz autót. Megszokom ezt valaha is?

Egymásba karolva sétálunk a parton, a jachtkikötő előttünk terül el.

– Mennyi hajó – mormogom csodálattal. Több száz van itt, mindenféle méretben és formában, himbálóznak a kikötő nyugodt vizén. A Soundon vitorlák tucatjai dagadnak a szélben, cirkálva élvezik a szép időt. Egészséges, szabad ég alatti „szép az élet” látvány. Kicsit feltámadt a szél, és jobban összehúzó magamon a dzsekit.

– Fázol? – kérdezi Christian, és még jobban magához húz.

– Nem. Csak csodálom a látványt.

– Egész nap elnézném. Erre gyere.

Egy tengerre néző, nagy bárhoz vezet, és a pulthoz megy. A berendezés inkább idézi New England-ot, mint a nyugati partot: fehérre meszelt falak, halványkék bútorok, a falakon hajós eszközök lógnak mindenütt. Világos, kedélyes hely.

– Mr. Grey! – üdvözlí a csapos melegen Christiant. – Mi hozhatok, ma délután?

– Jó napot, Dante – vigyorog Christian, és mindketten felmászunk egy bárszékre.

– Ez a bájos hölgy mellettem: Anastasia Steele.

– Üdvözlöm az SP-ben. – Dave barátságosan mosolyog rám. Fekete és igen szép. Sötét szemével felmér, úgy tűnik, nem talál bennem hibát. Az egyik fülében jókora gyémánt gombfülbevaló. Azonnal megkedvelem.

– Mit inna, Anastasia?

Christianra pillantok, aki várakozásteljesen néz vissza rám. Ó, csak nem hagyja, hogy én válasszak?

– Kérlek, szólíts csak Anának, és azt kérem, amit Christian iszik. – Tartózkodón Dantéra mosolygok. Ötven sokkal jobban ért nálam a borokhoz.

– Én sört iszom. Ez az egyetlen bár Seattle-ben, ahol Adnam's Explorert kapsz.

– Sört?

– Igen. – Rám vigyorog. – Két Explorert kérek, Dante.

A csapos bólint, és kitesz két sört a pultra.

– Mesés tenger gyümölcsei hallevesük van – mondja Christian. Engem kérdez.

– A halleves és sör remekül hangzik – mosolygok rá.

– Két halleves? – kérdi Dante.

– Azt kérünk – vigyorog rá Christian.

Evés közben végig beszélgetünk, ahogyan még soha. Christian laza és nyugodt. Fiatalnak, boldognak, lelkesnek látom – a tegnap történetek ellenére. Elmeséli a Grey Enterprises Holdings történetét, és minél többet tudok meg, annál inkább érzékelem, hogy milyen szenvedéllyel ment meg problémás vállalatokat, hogy mennyire bízik az általa kifejlesztett technológiában, és az álmát is, hogy a harmadik világot termékenyebbé tegye. Elvarázsoltan hallgatom. Mulatságos, okos, emberbarát, szép, és engem szeret.

Cserében ő kérdésekkel bombáz Rayről és anyámról, a Montesano buja erdeiben

töltött gyermekkoromból, a rövid kitérőkről Texasban és Vegasban. Tudni akarja, melyek a kedvenc könyveim és filmjeim, és meglep, hogy mennyi közös van bennünk.

Beszélgés közben belém hasít, hogy Christian bizony Hardy Alecjéből lett Angel, a lealacsonyodottból egészen rövid idő alatt maga az ideál lett.

Kettő is elmúlt már, amikor befejezzük az ebédet. Christian rendezi a számlát Danténál, aki barátián búcsúzkodik.

– Remek ez a hely. Köszönöm az ebédet – mondom, amikor Christian kezét fogva távozzunk.

– Jövünk még ide – ígéri. A part mentén sétálunk. – Szeretnék mutatni neked valamit.

– Tudom... és alig várom, hogy lássam, bármi legyen is az.

Kéz a kézben kószálunk a kikötőben. Olyan kellemes a délután. Köröttünk az emberek élvezik a vasárnapot. Kutyát sétáltatnak, a hajókat csodálják, a sétányon szaladgáló gyerekeket nézik.

Ahogy haladunk előrébb a kikötőben, a hajók egyre nagyobbak lesznek. Christian az egyik hajóálláshoz vezet, és megáll egy jókora katamarán előtt.

– Gondoltam, vitorlázhatnánk délután. Ez a hajóm.

Szent tehen! Legalább tizenkettő, talán tizenöt méter hosszú. Két karcsú, fehér hajótörzs, fedélzet, tágas kabin, és fölöttük igen magas árboc. Nem értek a hajókhoz, de meg tudom állapítani, hogy ez különleges.

– Húha! – mormogom csodálattal.

– A saját cégem építette – mondja büszkén, és dagad a mellem. – Az utolsó csavarig a világ legjobb hajóépítői tervezték, és itt, Seattle-ben az én gyáramban építették meg. Hibrid elektromos meghajtású, aszimmetrikus, ultravékony testekkel, négyszög felső fővitorlával.

– Oké... nem tudlak követni, Christian.

Elvigyorodik.

– Remek hajó.

– Az biztos, hogy gyönyörű, Mr. Grey.

– Az bizony, Miss Steele.

– Mi a neve?

A hajó oldala felé húz, hogy lássam a nevét: Grace. Meglepődöm.

– Anyádról nevezted el?

– Igen. – Csúfondárosan biccenti félre a fejét. – Miért találod ezt furcsának?

Vállat vonok. Meglepődtem – mindig olyan vegyes érzelmeket sugall az anyja társaságában.

– Rajongok anyámért, Anastasia. Miért ne nevezhetnék el róla hajót?

Elpirulok.

– Nem, nem erről van szó... csak... – A francba, hogy tudnám ezt megfogalmazni?

– Grace Trevelyan megmentette az életemet. Mindent neki köszönhetek.

Csak nézem, és átérzem a halk hangon elmondott vallomásból áradó tiszteletet. Nem első alkalommal nyilvánvaló a számomra, hogy imádja az anyját. Akkor mi ez a

különös, feszült ambivalencia az irányába?

– Nem akarsz feljönni a fedélzetre? – kérdi, és izgatottan csillog a szeme.

– De szeretnék – mosolygok.

Elragadtatott és elbűvölő egyetlen remek csomagban. Megfogja a kezem, és felsiet a keskeny hajóhídon a vitorlásra. A fedélzeten állunk egy merev baldachin alatt.

Az egyik oldalon asztal van és halványkék bőrrel borított U-alakú pad. Legalább nyolcan elférnek körötte. A tolóajtón át belátok a kabinba, és riadtan ugrok, amikor megpillantok ott valakit. A magas szőke férfi elhúzza a tolóajtót, és előlép. Napbarnított, göndör hajú, barnaszemű. Kopott rózsaszín pólóinget visel, sortot és vászoncipőt. A harmincas évei elején járhat.

– Mac – ragyog Christian képe.

– Mr. Grey! Üdv a fedélzeten! – Kezet ráznak.

– Anastasia, ő Liam McConell. Liam, ő a barátnőm, Anastasia Steele.

Barátnő. Belső istennőm táncot jár. Még mindig vigyorog a kupé miatt. Hozzá kell szoknom ehhez – nem az első alkalom, hogy kimondta, de még mindig izgalommal tölt el, ha a szájából hallom.

– Hogy van? – Liam meg én kezet rázunk.

– Szóljon csak Macnek – mondja barátságosan. Nem tudom, hová tegyem a kiejtését. – Üdv a fedélzeten, Miss Steele!

– Ana, ha szabad kérnem – morgom elpirulva. Macnek mélyen ülő, barna szeme van.

– Na, milyen a kicsike, Mac? – szól közbe Christian gyorsan, és egy pillanatig már azt hiszem, rólam van szó.

– Készen áll a rock and rollra, uram – ragyog Mac arca. Ó, a hajóról van szó, a Grace-ről. Hogy lehettem ilyen ostoba?

– Akkor a többi menet közben?

– Ki akarja vinni?

– Bizony – vigyorog gonoszokán Christian. – Egy gyors menet, Anastasia?

– Igen, köszi.

Követem a kabinba. L-alakú, krémszínű szófa áll közvetlen előttünk, fölötte jókora, ívelt ablakon át nyílik panoráma kilátás a kikötőre. Balra konyha – jól felszerelt, csupa világos fából készült bútor.

– Ez a fő szalon. Az étkező arra van – int Christian a konyha felé.

Megfogja a kezem, és átvezet a fő kabinon. Meglepően tágas. A padló ugyanolyan világos fa. Modern, finom és világos, levegős az egész. Minden funkcionális, mintha Christian nem töltene itt sok időt.

– A fürdőszoba kétoldalt – mutat Christian két ajtó felé, majd kinyit előttünk egy fura formájú ajtót, és belép. Elegáns hálószobába jutunk. Ó...

Hatalmas franciaágy van benne. Minden csupa világoskék vászon és világos fa, akárcsak az otthoni hálószobájában, az Escalában. Egyértelmű, hogy Christian kiválaszt egy témát, és ragaszkodik hozzá.

– Ez a fő kabin. – Lenéz rám, és sötét szeme ragyog. – Te vagy itt az első lány a családtól eltekintve – mosolyog elégedetten. – De ők nem számítanak.

Elpirulok forró pillantásától, és szaporább a pulzusom. Tényleg? Még egy

elsőség? A karjába von, ujjai a hajamba túrnak, és hosszan, keményen csókol. Mindketten alig kapunk levegőt, amikor elhúzódik.

– Felavathatnánk ezt az ágyat – suttojja a számba.

Ó, a tengeren!

– De nem most, rögtön. Gyere, Mac kifut. – Elhessegetem a csalódást, ő pedig kézen fogva visszavezet a szalonba.

Egy másik ajtó felé int.

– Itt iroda van és elöl még két kabin.

– Hányan tudnak a hajón aludni?

– Hatágyas katamarán. Eddig csak a család utazott rajta, bár jobb szeretek egyedül vitorlázni. De nem akkor, amikor itt vagy. Szemmel kell tartanom téged.

Beletúr egy fiókba, és élénkvoros mentőmellényt húz elő.

– Tessék. – Áthúzza a fejemen, meghúzza az összes zsinórt és pántot. Enyhe mosoly játszik közben az ajkán.

– Szeretsz megkötözni, mi?

– Bármilyen formában – mondja, és gonosz mosolyra húzódik az ajka.

– Mert perverz vagy.

– Tudom. – Felvonja a szemöldökét, és még szélesebben vigyorog.

– Az én perverzem – suttogom.

– Igen, a tiéd.

Miután a mentőmellény biztosan van rajtam, megfogja mindkét oldalát, és megcsókol.

– Mindig – súgja, aztán elenged, mielőtt módomban állna válaszolni.

Mindig! Szentséges szar!

– Gyere. – Kézen fogva kivezet. Felmegyünk néhány lépcsőn, ki a felső fedélzetre, egy kis kormányálláshoz. Nagy kormánykerék van itt, és egy megemelt ülés. A hajóorrban Mac bütyköl a kötelekkel.

– Itt tanultad a kötél-trükkjeidet? – kérdezem ártatlanul.

– Jól jöhet, ha az ember ismeri a tengerészcsomókat – mondja Christian, és fürkészően néz. – Kíváncsinak tűnik, Miss Steele. Szeretem, ha egy lány kíváncsi. Igazán boldogan megmutatom, mire vagyok képes egy kötéllel. – Elégedetten vigyorog rám, én pedig közönyös képpel bámulok vissza. Leesik az álla.

– Megvagy – vigyorgok.

Elhúzza a száját, és hunyorít.

– Lehet, hogy később még helyre teszek, de egyelőre a hajómat kell vezetnem. – Az irányítópanelhez ül, és lenyom egy gombot, mire a motor életre kel.

Mac a hajó oldalán hátraszáguld, rám nevet, majd leugrik a lenti fedélzetre, és nekilát kitekerni egy kötelet. Lehet, hogy ő is ismer egy-két trükköt a kötelekkel. Hívatlanul tolakodik az ötlet az agyamba, és elvörösödöm.

A tudatalattim haragosan mered rám. Gondolatban vállat vonok, aztán Christianra pillantok. Ötven tehet erről is. Fölvesz egy fülhallgatót, és rádión beszél a parti őrségnek, Mac pedig felkiált, hogy készen állunk.

Újra csak lenyűgöz Christian tapasztalata. Annyira ért ehhez is. Van bármi is, amihez ne értene? Aztán eszembe jut, ahogyan lelkesen igyekezett kicsumázni és

felválni egy paprikát nálam pénteken. Elmosolyodom a gondolatra.

Christian lassan elkormányozza a Grace-t a kikötőállástól, a kikötő bejárata felé. Mögöttünk kisebb tömeg gyülekezik, hogy lássák az indulásunkat. Kisgyerekek integetnek, én visszaintegetek.

Christian hátrapillant, aztán a két lába közé húz, és különféle kapcsolókat meg műszereket mutat nekem a műszerfalon.

– Fogd meg a kormányt! – utasít. Basáskodó, mint mindig, de teszem, amit mond.

– Igenis, kapitány úr! – kuncogok.

Meghittén a kezemre teszi a kezét, és így kormányoz ki a kikötőből. Néhány perc múlva már a nyílt tengeren vagyok, a Puget Sound hideg, kék vize hullámzik körülünk. A kikötő védőfalán túl erősebb a szél, a tenger emelkedik, süllyed alattunk.

Vigyor jelenik meg az arcomon. Érzem Christian izgalmát: ez olyan remek multság. Széles ívet írunk le, végül nyugat felé, az Olympic-félsziget irányába tartunk hátszéllel.

– Vitorlázóidő van – mondja Christian izgatottan. – Tessék, vedd át. Tartsd az irányt.

Hogyan? Rémuált arcom láttán elvigyorodik.

– Igazán könnyű, bébi. Fogd a kormányt, és tartsd a tekintetedet a láthatáron, a hajóorr fölött. Remekül fogod csinálni, mindent jól csinálsz. Amikor felemelkedik a vitorla, megérzed a húzását. Csak tartsd erősen. Amikor így csinálod – úgy tesz, mintha elvágná a torkát –, leállítod a motort. Ez a gomb az. – Egy nagy, fekete gombra mutat. – Megértetted?

– Igen – bólintok rettegve. Kezd elönteneni a pánik. Jesszusom, nem számítottam rá, hogy bármit is csinálnom kell.

Gyorsan megcsókol, aztán feláll a kapitányi székből, és a hajó első részébe siet, ahol Mackel együtt nekilát kibontani a vitorlákat, köteleket kikötözni, és mindenféle emelőket meg kurblikat működtet. Csapatként dolgoznak együtt, tengerész kifejezéseket harsognak egymásnak, és a szívemet melengeti a látvány, hogy Ötven képes ennyire gond nélkül együttműködni valakivel.

Lehet, hogy Mac Ötven barátja. Amennyire meg tudom állapítani, nincs neki sok, igaz, nekem sincs. Legalábbis itt, Seattle-ben. Az egyetlen barátom, aki itt van, St. James-ben sütteti a hasát Barbados nyugati partján.

Hirtelen hiányozni kezd Kate. Jobban hiányzik a lakótársam, mint gondoltam volna, amikor elment. Remélem, meggondolja magát, és nem hosszabbítja meg a nyaralását Christian bátyjával, Elliottal, hanem hazajön a testvérével, Ethannel.

Christian és Mac felhúzzák a fővitorlát. Megtelik, kidagad, éhesen kap bele a szél, és a hajó hirtelen előre lendül. Érzem a kormánykeréken. Húha!

Most már az orrvitorlán dolgoznak, és lenyűgözve nézem, mint röppen föl az árbocra. Belekap a szél, és megfeszül.

– Tartsd egyenesben bébi, és állítsd le a motort! – kiált odanekem Christian, és int, hogy állítsam le a motort. A szélben alig hallom a hangját, de lelkesen bólogatva nézem a férfit, akit szeretek. Szélfúttá, és lelkesen egyensúlyoz a hajó ringásában.

Megnyomom a gombot, a motor zúgása elhallgat, és a Grace úgy szeli a habokat

az Olympic-félsziget felé, mintha repülne. Kiabálni, sikoltozni, éljenezni van kedvem. Ez életem egyik legfelpeszdtőbb élménye, kivéve talán a vitorlázórepülést és talán a Fájdalom vörös szobáját.

Szent tehát, ez a hajó aztán tud menni! Terpeszben állok, markolom a kereket, küzdök a kormánylapáttal, aztán Christian ismét mögöttem van, a keze az enyémen.

– Na, mit szólsz? – Harsogja túl a tengert és a szelet.

– Christian, ez fantasztikus.

Ragyogva néz rám, fülig ér a szája.

– Várj csak, amíg a pillangó is fönn lesz. – Állával Mac felé mutat, aki a pillangóvitorlát tekeri ki – a sötétvörös vitorla, a játszószoza falára emlékeztet.

– Érdekes szín – kiáltom.

Farkasvigyorral néz rám, és kacsint. Ó, tehát szándékos.

A pillangó kidagad. Széles, furán ellipszis alakú, és a Grace sebességet vált. Valósággal száguld a Sound vizén.

– Aszimmetrikus vitorla. A sebesség miatt – válaszolja meg Christian a fel nem tett kérdésemet.

– Döbbenetes. – Nem jut jobb az eszembe. A legröhejesebb vigyor ül az arcomon, miközben szeljük a vizet a fenséges Olympic Mountains és a Bainbridge-sziget felé. Visszapillantva látom, hogy Seattle kicsivé zsugorodik mögöttünk, a Mount Rainer már messzi távolban van.

Fel sem fogtam eddig, milyen szép és csipkézett Seattle körül a táj: zöldellő, buja, magas fenyők borítják, itt-ott sziklák merednek ki a tájból. Vad, mégis derűs szépség árad belőle ezen a csodás, napos délutánon, amelytől eláll a lélegzetem. Döbbenetes a csend a sebességünket tekintve, amellyel a vizet szeljük.

– Milyen gyorsan megyünk?

– Tizenöt csomóval.

– Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent.

– Nagyjából óránként huszonöt kilométer.

– Csak? Sokkal gyorsabbnak érzem.

Christian mosolyogva szorítja meg a kezem.

– Csodásan nézel ki, Anastasia. Jó egy kis színt látni az arcodon... és nem azért, mert elpirultál. Úgy festesz, mint José fényképeim.

Felé fordulok, és megcsókolom.

– Ön aztán tudja, mi kell ahhoz, hogy egy lány jól érezze magát, Mr. Grey.

– Állok szolgálatára, Miss Steele. – Félresöpri a hajamat az útból, és megcsókolja a tarkómat, ahonnan finom bizsergés árad szét a gerincemben. – Szeretlek boldognak látni – mormogja, és a karja megfeszül köröttem.

Kinézek a tágas, kék vízre, és azon tűnődök, vajon mi jót tehettem a múltban, hogy a szerencse rám mosolygott, és ezt a csodás férfit küldte nekem.

Igen, szerencsés liba vagy, acsarkodik a tudatalattim. De ezzel nincs vége a dolognak. Nem fog örökre megelégedni ezzel a vanília huncutsággal... meg kell majd alkudnod. Magamban utálatos, szemtelen képébe bámulok, aztán Christian mellkasára hajtom a fejem. De a szívem mélyén tudom, hogy a tudatalattimnak igaza van, még ha ki is zárom a fejemből a gondolatot. Nem akarom elrontani ezt a napot.

Egy óra múlva horgonyt vetünk egy elhagyatott kis barlangnál a Baingridge-sziget közelében. Mac partra száll egy gumicsónakon – nem mondják, miért –, de vannak ötleteim, mert amint beindítja a csónakmotort, Christian megmarkolja a kezem, és szinte magával rángat a kabinjába. Egy férfi, akinek küldetése van.

És most előttem áll, elkábít a belőle áradó érzékiség. Fürge ujjai gyorsan bogozzák ki a mentőmellény zsinórját. Félredobja a mellényt, és feszülten néz rám. Sötét a szeme, tág a pupillája.

Máris elvesztem, pedig még szinte hozzám sem ért. Az arcomhoz érinti kezét, ujjai lesiklanak az államra, majda nyakamon át a szegycsontomra, egészen a kék blúzom felső gombjáig. Éget az érintése.

– Látni akarlak – zihálja, és ügyesen kigombolja az inget. Lehajolva lágy csókot lehel szétnyílt ajkamra. Lihegek, lelkes vagyok, bepörögtem. Ebben a szűk kabinban elragadó szépsége, nyers érzékisége és a hajó finom ringása potens kombináció. Hátrébb lép.

– Vetkőzz le nekem – suttogja, és éget a szeme.

Ó, istenem! Boldogan engedelmeskedek. Nem veszem le a pillantásom a szeméről. Lassan kigombolok minden egyes gombot, és kiélvezem perzselő tekintetét. Ó, micsoda szédítő érzés! Látom a vágyát... látszik az arcán... és máshol is.

Hagyom, hogy az ing a padlóra hulljon, és a farmerom gombja felé nyúlok.

– Hagyd abba! – parancsolja. – Ül le!

Leülök az ágy szélére, ő pedig egyetlen könnyed mozdulattal már előttem is térdel, és kifúzi előbb az egyik, majd a másik edzőcipóm fűzőjét. Mindkettőt leveszi, majd a zoknik következnek. Fölemeli a bal lábam, lágy csókot nyom a nagylábujjam párnájára, aztán hozzásúrolja a fogát.

– Ááá – nyögök fel, és érzem a hatást az ágyékomban. Christian könnyedén feláll, és felém nyújtja a kezét. Felhúz az ágyról.

– Folytasd – mondja, és hátrébb állva figyel.

Lehúzom a farmer zipzáraját, hüvelykujjamat az övrész alá hurkolom. Kicsit vonaglok, miközben letolom a farmert a lábamon. Enyhe mosoly játszik Christian ajkán, de a szeme sötét marad.

És tényleg nem tudom, miért – talán mert reggel úgy szeretkezett velem, tényleg szeretkezett, gyengéden, édesen, vagy a szenvedélyes vallomás miatt: igen... szeretlek – egyáltalán nem vagyok zavarban. Szexi akarok lenni a számára. Megérdemli, hogy szexi legyek, és szexinek is érzem magam tőle.

Tény, hogy ez újdonság nekem, de igazi szakértőtől tanulok. És ha belegondolok, annyi minden új az ő számára is. Azt hiszem, ez egy kicsit kiegyensúlyozza a mérleghintát.

Az új alsóneműm van rajtam. Fehér, csipkés tanga és hozzá illő melltartó. Menő márka, hozzáillő árcédulával. Kilépek a farmerből, és ott állok előtte a fehérneműben, amelyet ő fizetett. Mégsem vagyok olcsó nő. Érzem.

Hátranyúlva kikapcsolom a melltartót, lecsúsztatom a pántot a karomon, és a blúzra ejtem. Lassan lehúzom a bugyit is, hagyom, hogy a bokámra hulljon. Kilépek, s

engem lep meg, milyen kecses a mozdulat.

Meztelenül, szégyenkezés nélkül állok előtte, és tudom, hogy azért, mert szeret. Mert nem kell rejtőzködnöm. Christian egy szót sem szól, csak néz. Nem látok mást rajta, csak a vágyat, talán rajongást is. De van még valami, az, hogy mennyire kellek neki, mennyire szeret.

Aztán Christian megfogja krémszínű pulóvere szegélyét, és áthúzza a fején. A pulóvert a pólója követi, felfedve mellkasát. Közben vakmerő szürke szeme pillantása nem tágit az én szememtől. A cipő és a zokni következik, majd a farmergombja.

Oda nyúlok.

– Én szeretném – suttogom.

A szája egy pillanatra szétnyílik, ó-alakot formál, aztán elmosolyodik.

– Ahogy óhajtod.

Felé lépek, félelem nélkül csúsztatom az ujjaim az övrész alá, és megrántom, hogy kénytelen egy lépéssel közelebb jönni hozzám. Kigombolom a gombot, de mielőtt lehúznám a zipzárt, az ujjaim vándorútra indulnak. A vastag vásznon keresztül végigsimítok az erekcióján. Christian csípője felfelé mozdul. Lehunyja a szemét, úgy élvezi az érintésemet.

– Nagyon bátor lettél, Ana, igazán vakmerő – suttogja. Két tenyerébe fogva arcomat, megcsókol.

A csípőjére teszem a kezem. Félig Christian hűvös bőrén pihen, félig a farmer csípő alatt viselt övrészén.

– Ahogy te is – mormogom az ajkába. A hüvelykujjam lassú köröket ír le a bőrén, mire elmosolyodik.

– Közeledünk.

A farmer elejéhez viszem a kezem, és lehúrom a zipzárt. Ujjaim merészen hatolnak át a szeméremszőrözetén. Erősen megmarkolom Christiant.

Halk hang hagyja el a torkát, fürdök édes leheletében, aztán újra megcsókol. Szeretettel csókol. És a kezem ismét rajta, körötte, simogatom, erősen szorítom, ő pedig átkarol. Jobb keze széttárt ujjakkal a derekamon, a bal a hajamban, úgy szorít a szájához.

– Annyira kívánlak, bébi – zihálja. Aztán hirtelen hátralép, egyetlen gyors mozdulattal megszabadul a farmertől és a bokszeralsótól is. Egyszerűen remek látvány ruha nélkül. Minden egyes centije remek.

Tökéletes. Egyedül a sebhelyek szentségtelenítik meg a szépségét, gondolom szomorúan. És ezek a sebek a bőrénél jóval mélyebben vannak.

– Mi baj, Ana? – mormogja, és gyöngéden végigsimít az arcomon.

– Semmi. Szeress. Most.

A karjába von, csókol, ujjai a hajamban. Nyelvünk összegabalyodik. Az ágy felé tolok, és gyöngéden rá fektet. Követ, végül mellettem fekszik.

Az orrát végighúzza az államon, és most az én kezem tűnik el az ő hajában.

– Van róla fogalmad, milyen csodálatos az illatod, Ana? Nem lehet ellenállni neki.

A szavai most is ugyanúgy hatnak rám – a vérem lángol, a pulzusom felgyorsul. Christian orra a torkomon siklik, majd a mellemen. Közben áhítattal csókol.

– Olyan szép vagy – mormogja. A szájába veszi az egyik bimbómat, és finoman szopogatja.

Én pedig nyögök, a testem íjként feszül.

– Hadd halljam, bébi.

A keze végigsiklik a derekamon, én pedig ragyogok az érintése alatt. Bőr ér a bőrhöz, a szája a mellemen. Ügyes, hosszú ujjai cirógnak, simítanak, dédelgetnek. A csípőmön, a hátsómon és a lábamon, egészen a térdemig, és közben mindvégig csókolja, szopja a mellem. Ó, istenem!

Aztán megmarkolja a térdem, hirtelen felrántja, a csípője alá húzza, hogy felszisszenek. Inkább érzem, mint látoma vigyorát. Úgy gördül, hogy lovagló ülésben vagyok fölötte, és a kezembe nyomja a fóliacsomagot.

Hátrébb húzódok, hogy kézbe foghassam, de egyszerűen nem tudok ellenállni a váagnak. Lehajlok és megcsókolom. Bekapom, a nyelvemmel kényeztetem a végét, aztán már keményen szopok. Christian hörögve emeli meg a csípőjét, hogy mélyebben legyen a számban.

Mmm... milyen finom. Magamban kívánom. Felülök és lenézek rá; ő tátott szájjal, lélegzetét visszafojtva, feszülten figyel.

Kapkodva tépem fel az óvszer csomagolását, aztán felgördítem rá a gumit. Christian felém nyújtja a kezét. Az egyiket megfogom, fölé helyezkedek, aztán lassan a magamévá teszem.

Halk torokhangon morog, és lehunyja a szemét.

Érzem magamban... kitágít... megtölt... és halkan nyögdecselek. Isteni! Christian a csípőmre a teszi kezét, és fel-le mozgat. Ó... milyen finom.

– Ó, bébi! – suttogja, aztán hirtelen felül, hogy szemtől szemben vagyunk. Különleges érzés – olyan teltség van benne. Elakad a lélegzetem. Megmarkolom a felkarját, ő pedig a fejemet fogja, és a szemembe néz. Átható, szürke, vágytól égő szemmel.

– Ó, Ana! Miket érzek tőled – mormogja, és szenvedélyesen, lázas hévvel csókol. Visszacsókolom, kába vagyok attól az édes érzéstől, hogy mélyen belém temetkezett.

– Annyira szeretlek – mormogom. Christian felnyög, mintha fájdalmat okoznának neki ezek az elsuttogott szavak. Megfordul, és visz magával anélkül, hogy megtörnének ezt a drága kapcsolatot. Már alatta fekszem, és a derekára kulcsolom a lábam.

Imádattal, csodálattal néz le rám, én biztosan ugyanígy nézek fel őrá. Végigsimítok szépséges arcán. Igen lassan kezd mozogni, szemét lehunyva, és halkan nyög közben.

A hajó lágyan ring. A kabin békéjét és nyugodt csendjét csak összekeveredett légzésünk töri meg. Christian lassan mozog ki és be. Úgy uralkodik magán, annyira jó... menynei. A fejem fölött a karja, egyik keze a hajamon, a másikkal az arcomat simogatja, aztán megcsókol.

Beterít, úgy szeret, lassan mozog, élvez minden centit. Érintem a testét, a határig elmegyek. Érintem a karját, a haját, a hátát, csodás hátsóját. A légzésem felgyorsul, s az ő egyenes ritmusa egyre magasabbra és magasabbra repít. Christian a számat csókolja, az állam, majd a fületem harapdálja. Minden egyes gyöngéd döfésénél hallom szaggatott lélegzetét.

Remegni kezd a testem. Ó... az érzés, amelyet már olyan jól ismerek, közelít... óóóóóó...

– Ez az, bébi... add meg nekem. Kérlek, Ana – mormogja Christian, és a szavai felszabadítanak.

– Christian! – szakad ki belőlem, ő hörög, és egyszerre élvezünk.

Tizedik fejezet

- Mac nemsokára visszajön – mormogja Christian.

- Hmm. – Remegve nyílik ki a szemem, és gyöngéd pillantása fogad. Uramisten, milyen döbbenetes színe van a szemének, különösen itt, a tengeren, ahogy visszatükrözi a kabinablakon át beáradó fényt.

- Bármennyire is szeretnék egész délután itt feküdni veled, segítenem kell Macnek a dingivel. – Christian hozzám hajol, és gyengéden megcsókol. – Olyan szép vagy most, Ana. Szexin, kócosan. Még többet akarok belőled. – Rám mosolyog, és feláll. Én hason fekve csodálom a kilátást.

- Te sem nézel ki rosszul, kapitány. – Elismerően cuppantok, ő pedig rám vigyorog.

Figyelem őt, amint kecsesen mozog öltözködés közben a kabinban. Tényleg istenien szép, ráadásul az előbb szeretkezett már megint édesen velem. El sem tudom hinni, hogy ilyen szerencsém van. Alig hiszem el, hogy ez a férfi az enyém. Christian leül mellém, hogy fölvegye a cipőjét.

- Kapitány? – mondja szárazon. – Hát, ennek a hajónak én vagyok a tulajdonosa. Félrebiccentem a fejem.

- Ön az én szívem tulajdonosa, Mr. Grey. – És a testemé, lelkemé. Hitetlenkedve csóválja a fejét, aztán lehajol és megcsókol.

- A fedélzeten leszek. A fürdőszobában van zuhany, ha fürdeni akarsz. Szükséged van valamire? Egy ital? – kérdezi, és árad belőle a törődés. Muszáj vigyorognom. Ez ugyanaz az ember volna? Ugyanaz az Ötven?

- Mi van? – reagálja le az ostoba vigyort.

- Te.

- Mi van velem?

- Ki vagy, és mit tettél Christiannal?

Megrándul az ajka, szomorú mosoly suhan át az arcán.

- Nincs nagyon messze, bébi – mondja halkan, és némi melankóliát hallok ki a hangjából, amitől azonnal megbánom a kérdést. De lerázza magáról. – Hamarosan találkozol is vele, főleg, ha nem kelsz föl gyorsan. – Önelégülten mosolyog, aztán nagyot csap a fenekemre. Jajgatok és nevetek egyszerre.

- Már aggódtam miattad.

- Csakugyan? – Christian a homlokát ráncolja. – Te aztán összevissza jelzéseket adsz, Anastasia. Hogy várhatod el, hogy az ember lépést tartson veled?! – Ismét lehajol, de most megcsókol. – Majd később, bébi – teszi hozzá szédítő mosollyal, aztán feláll, és magamra hagy a gondolataimmal.

Amikor kilépek a kabinból, Mac már a hajón van, de amint kinyitom a szalon ajtaját, eltűnik a fedélzeten. Christian a Blackberryn lóg. Vajon kivel beszélhet? Odajön hozzám, magához húz, és a hajamba csókol.

- Remek hír... nagyon jó. Igen... tényleg? A tűzlépcső? Értem... Igen, ma este.

Épp lenyomja a beszélgetés vége gombot, amikor hirtelen életre kel a motor. Megriadok a hangtól. Nyilván Mac van fölöttünk, a kormányállásban.

– Ideje visszatérni – mondja Christian. Újra megcsókol, és feladja rám a mentőmellényt.

Alacsonyán áll már a nap a hátunk mögött. Visszafelé tartunk a kikötőbe, és a csodálatos délutánon gondolkodom. Christian türelmes, gondos irányításával feltekertem egy fővitorlát, egy orrvitorlát és egy pillangóvitorlát, megtanultam egyszerű nyolcas csomót, szorító nyolcast és kurtító bogot kötni. Az okítás alatt mindvégig rángatózik a szája.

– Lehet, hogy egy nap még megkötözlek – morgom zsémbesen.

– Ahhoz előbb el kell kapnia, Miss Steele – feleli nevetve.

Ezzel azt juttatja az eszembe, amikor ő kergetett engem a lakásban. A kergetőzés izgalmát és a szörnyű folytatást is. A homlokom ráncolva megborzongok. Utána hagyta el őt.

Képes lennék újra elhagyni, miután bevallotta, hogy szeret? Felnézek tiszta, szürke szemébe. Képes lennék újra elhagyni őt – bármit tegyen is velem? Így elárulni? Nem, nem hiszem.

Még egyszer végigvezet ezen a gyönyörű hajón, elmagyarázza a sok újszerű megoldást és technikai részletet, és azt, hogy milyen minőségi anyagokból épült. Eszembe jut az interjú, amikor először találkoztunk. Akkor volt szó a hajók iránti szenvedélyéről, de azt hittem, csak azokra az óceánjáró teherhajókra vonatkozik, amelyeket a cége gyárt – nem pedig szuper szexi, karcsú katamaránokra.

Amelyiken édesen, sietség nélkül szeretkezett velem. A fejem csóválom, mert eszembe jut, ahogy a testem vágyakozva ívbe feszült szakértő keze alatt. Kivételes szerető. Igaz, nincs összehasonlítási alapom, de biztos vagyok benne. Kate biztosan jóval többet lelkendezett volna, ha mindig ilyen lenne a szex, ő nem az a lány, aki visszatartaná a részleteket.

De vajon meddig lesz ez elég Christiannak? Nem tudhatom, és ez elég aggasztó gondolat.

Most ül, én pedig, mintha órák óta állnék karja biztonságos ölelésében.

Kellemes, meghitt a csend. A Grace egyre közelebb siklik Seattle-hez. Én fogom a kormányt, Christian időnként tanácsot ad.

– A hajózásban költészet van, amely egyidős a világgal – mormogja a fülemben.

– Olyan, mintha egy idézet lenne.

Érzem, hogy vigyorog.

– Az is. Antoine de Saint-Exupéry.

– Ó... imádom a *Kis herceget*.

– Én is.

Kora este van már, amikor Christian, kezével a kezemen, bekormányoz minket a kikötőbe. A hajókon fények pislognak és tükröződnek vissza a sötét vízben, de még elég világos van. Bársonyos, tiszta koraeste, egy várhatóan látványos napnyugta nyitánya.

Kisebb tömeg gyűlik a mólóra, amikor Christian – a viszonylag kis helyen – lassan megfordítja a hajót. Könnyedén csinálja, és elegánsan beáll ugyanabba a hajóállásba, ahonnan eljöttünk. Mac a fedélzetre ugrik, és egy kikötőbakhöz erősíti a Grace-t.

– Hát megjöttünk – mormogja Christian.
– Köszönöm – felelem szégyenlősen. – Tökéletes délután volt.
Christian vigyorog.
– Én is úgy gondolom. Mi lenne, ha beiratkoznál egy vitorlástanfolyamra, és akkor kimehetnénk ketten a tengerre. Csak te meg én.
– Szeretném. Újra meg újra felavathatnánk a hálókabint.
Előrébb hajol, és megcsókol a fülem mögött.
– Hmm... alig várom, Anastasia – suttozja, hogy a testem minden egyes kis szőrszála vigyázzba áll.
Hogy csinálja ezt?
– Gyere, tiszta már a lakás. Visszamehetünk.
– És mi van a holminkkal a hotelben?
– Taylor már érte ment.
Ó! Mikor?
– Ma, miután a csapatával ellenőrizte a Grace-t – feleli meg Christian a ki nem mondott kérdést.
– Az a szegény ember soha nem alszik?
– Dehogynem. – Christian zavart, csodálkozó pillantást vet rám. – Csak a munkáját végzi, Anastasia, és igen jól. Jason remek munkaerő.
– Jason?
– Jason Taylor.
Volt idő, amikor azt hittem, hogy Taylor a keresztnéve. Jason. Illik hozzá... szolid, megbízható. Valami okból mosolyra késztet.
– Kedveled Taylort – jegyzi meg Christian, és elgondolkodva néz.
– Azt hiszem, igen. – Meghökken a kérdése, és látom, hogy a homlokát ráncolja.
– Ha ezért ráncolod a homlokod, nem vonzódok hozzá. Hagyd abba!
Christian lebiggyeszi az ajkát – duzzog.
Jezzusom, néha olyan gyerekes.
– Szerintem Taylor remekül gondoskodik rólad. Ezért kedvelem. Kedvesnek, megbízhatónak és hűségesnek tűnik. Olyan nagybácsis érzést kelt bennem.
– Nagybácsis?
– Igen.
– Oké, nagybácsis – ízlelgeti a szót és a jelentését Christian. Nevetnem kell.
– Jaj, Christian, nőj már fel, az ég szerelmére!
Tátva marad a szája, annyira meglepi ez a kitörés. Aztána homlokát ráncolva tűnődik a dolgon.
– Igyekezem – feleli végül.
– Felnőtt vagy már. Nagyon is – felelem lágyan, de aztán a szemem forgatom felé.
– Micsoda emlékeket ébresztesz bennem, amikor a szemed forgatod, Anastasia.
– Elvigyorodik.
Rámosolygok.
– Hát, ha jól viselkedsz, talán feleleveníthetjük egy kicsit azokat az emlékeket.
Nevet.

– Jól viselkedem? – Felvonja a szemöldökét. – Tényleg, Miss Steele, miből gondolja, hogy föl akarom eleveníteni?

– Talán abból, ahogyan felcsillant a szemed, amikor ezt mondtam.

– Elég jól megismertél – kommentálja szárazon.

– Még jobban szeretnék megismerni.

– Én is téged, Anastasia – mosolyodik el gyengéden.

– Kösz, Mac. – Christian kezét ráz McConnellel, és kilép a mólóra.

– Mindig örömömre szolgál, Mr. Grey. És viszlát, Ana, örülök, hogy megismertem.

Szégyenlősen fogok kezét vele. Mac nyilván tudja, mivel foglalkoztunk Christian meg én a hajón, amíg ő a parton volt.

– Viszlát Mac, köszönöm.

Rám vigyorog és kacsint, hogy elpirulok. Christian megfogja a kezem, és elindulunk a mólón a sétány felé.

– Mac hová valósi? – Kíváncsivá tesz az akcentusa.

– Írországba. Észak Írországba – helyesbít Christian.

– A barátod?

– Mac? Nekem dolgozik. Segített megépíteni a Grace-t.

– Sok barátod van?

A homlokát ráncolja.

– Nem igazán. Az én életvitelemmel... nem igazán foglalkozom ezzel. Csak... – elhallgat, és még jobban ráncolja homlokát.

Tudom, hogy Mrs. Robinsont akarta mondani.

– Nem vagy éhes? – próbál témát váltani.

Bólintok. Majd éhen veszek.

– Ott eszünk, ahol a kocsit hagytuk. Gyere.

Az SP bár mellett van egy kis olasz kifőzde, a Bee's. Egy Portland-i a helyre emlékeztet: néhány asztal az egész, a berendezés takaros, modern, a falon freskó gyanánt jókora fekete-fehér fotó egy századfordulós ünnepségről.

Christian meg én egy beugróban ülve tanulmányozzuk az étlapot, s közben finom, könnyű Frascatit kortyolgatunk. Miután választottam, felpillantok az étlapból. Christian elgondolkodva néz.

– Mi az? – kérdezem.

– Csodásan nézel ki, Anastasia. Jót tesz neked a szabad levegő.

Elpirulok.

– Az igazat megvallva, eléggé szélfúttának érzem magam. De remek volt. Egy tökéletes délután. Köszönöm.

Rám mosolyog, meleg a tekintete.

– Részemről az öröm.

– Kérdezhetek valamit? – tölt el újra a tényfeltáró küldetés.

– Bármit, Anastasia. Jól tudod. – Félrebiccenti a fejét, egyszerűen pazarul fest.
– Úgy látom, nincs sok barátod. Mi az oka?
Vállat von, és a homlokát ráncolja.
– Mondtam már, nemigen van erre időm. Vannak üzlettársaim, bár az nem ugyanaz, mint a barátság. Ott a családom, ez minden. Elenán kívül.
Elengedem a fülem mellett a boszorkánykirálynő említését. – Nincsenek korodbeli férfibarátaid, akikkel eljárna kiengedni a gőzt?
– Tudod, hogyan szeretem kiengedni a gőzt, Anastasia. – Christian szája megrándul. – És nagyon sokat dolgoztam, hogy felépítsem a vállalatomat. – Zavartan néz. – Ez minden, azon kívül, hogy néha repülök és vitorlázom.
– Az egyetemen sem?
– Nem igazán.
– Tehát csak Elena?
Bólint, de gyanakodva néz.
– Magányos lehetsz.
Bánatos kis mosolyra húzódik az ajka.
– Mit választottál? – kérdezi, és ezzel ismét témát vált.
– Rizottót kérek.
– Jó választás. – Christian int a pincérnek, ezzel véget is vet a beszélgetésünknek.
Miután rendeltünk, feszengve mocorgok a széken. Összekulcsolt ujjaimat bámulom. Ha beszédes kedvében van, ki kell használnom.
Beszélnem kell vele az elvárásairól, a... szükségleteiről.
– Mi baj, Anastasia? Áruld el.
Felnézek aggódó arcába.
– Mondd el – kéri határozottabban, és az aggodalomból valami más lett. Félelem? Harag?
Mély lélegzetet veszek.
– Csak aggódom, hogy ez nem elég neked. Tudod, kiengedni a gőzt.
Mégfeszül az álla, a szeme kemény.
– Adtam bármi jelét is, hogy nem elég?
– Nem.
– Akkor miből gondolod?
– Tudom, milyen vagy. Hogy mik a... szükségleteid – dadogom.
Lehunyorja a szemét, és hosszú ujjával megdörzsöli a homlokát.
– Mit kell tennem? – Fenyegetően látja a hangja, mint mindig, amikor haragszik, és összeszorul a szívem.
– Félreérintsz. Csodálatos vagy, és tudom, hogy csak pár napja vagyunk együtt, de remélem, nem erőltetek rád valamit, ami nem te vagy.
– Én még én vagyok, Anastasia, az elcseszetheységem mind az ötven árnyalatával. Igen, küzdök a hajlamom ellen, hogy mindent irányítsak... ilyen a természetem, így vettem mindent az életben. Igen, szeretném, ha egy bizonyos módon viselkednél, és amikor nem teszed, az egyszerre kihívás nekem, és felüdít, de még így is azt tesszük, amit szeretnék. Hagytad, hogy elfenekeljelek tegnap az után a felháborító aukció után. – Szeretettel mosolyog az emléktől. – Élvezettel büntetlek, nem hiszem, hogy ez valaha is

elmúlna... de igyekszem, és nem olyan erős a vágy, mint gondoltam.

Elpirulok, aztán fészkelődöm, mert eszembe jut a lopott együttlét a gyermekkori hálósobájában.

– Ezt nem bánom – suttogom, és szégyenlősen mosolygok rá.

– Tudom. – Vonakodó mosoly jelenik meg az ajkán. – Ahogyan én sem. De el kell mondanom neked, Anastasia, hogy mindez új a számomra, és az elmúlt néhány nap életem legszebb időszaka volt. Semmin nem akarok változtatni.

Ó!

– Az én életemben is ez volt a legjobb – mormogom, erre még szélesebben mosolyog. Belső istennőm lelkesen bólogat, és bökdös is. Oké, oké...

– Szóval már nem akarsz bevinni a játszósobádba?

Nyel egyet, és elsápad, a jókedv elpárolgott.

– Nem. Nem akarlak.

– Miért nem? – suttogom. Nem ezt a választ vártam.

És igen, van bennem egy kicsi csalódottság. Belső istennőm karját összefonva duzzog, akár egy kisgyerek.

– Amikor utoljára ott voltunk, elhagytál – mondja csendesen. – Mindentől tartózkodom, ami miatt újra elhagyhatnál. Nagyon összetört, amikor elmentél. Már mondtam, soha többé nem akarom így érezni magam. – Szürke szeme kitágul, sugárzik belőle az őszinteség.

– De ez nem tisztességes. Nem lehet valami megnyugtató a számodra, ha egyre csak az érzéseim miatt aggódsz. Annyi mindent megváltoztattál miattam... valami módon viszonznom kell. Nem is tudom... talán kipróbálnék valami... köteles játékot – dadogom, és az arcom van olyan vörös, mint a játszósoba fala.

Miért olyan nehéz erről beszélni? Mindenféle perverz basszantyúban részem volt már ezzel a férfival, olyasmiket csináltam, amikről néhány hete még csak nem is hallottam, amiket nem is tartottam volna lehetségesnek. És mégis, aza legnehezebb, hogy beszéljek vele erről.

– Nem is sejted, Ana, mennyire viszonzod. Kérlek, kérlek, ne érezz így.

Eltűnt a gondtalan Christian. A rémülettől akkora lesza szeme, hogy összeszorul a gyomrom.

– Bébi, ez még csak egy hétvége volt – folytatja. – Adj egy kis időt. Nagyon sokat gondolkodtam ezen a múlt héten, amikor elmentél. Időre van szükségünk. Bíznod kell bennem, és nekem benned. Talán idővel megengedünk magunknak olyasmit is, de egyelőre szeretlek úgy, ahogy vagy. Szeretlek ilyen boldognak, nyugodtnak és gondtalannak látni, és szeretem a tudatot, hogy részben én vagyok az oka. Még soha... – elhallgat, és a hajába túr. – Előbb meg kell tanulnunk járni, csak aztán futhatunk. – Hirtelen elmosolyodik.

– Mi olyan mulatságos?

– Flynn. Ő mondja ezt mindig, és soha nem gondoltam volna, hogy egyszer még idézni fogom.

– Egy flynnizmus.

– Pontosan – nevet Christian.

Megérkezik a pincér az előétellel meg a brushcettával, és Christian megnyugszik,

mert másra terelődik a beszélgetés.

De amikor már előttünk a hatalmas tál étel, nem tudom megállni, hogy ne az járjon a fejemben, milyen is volt ma Christian. Ellazult, boldog, gondtalan. Legalább már nevet, újra jól érzi magát.

Fellélegzem, amikor arról kezd érdeklődni, hogy merre jártam. Elég rövid a felsorolás, mert az USA kontinentális részén kívül sehol nem voltam. Christian ezzel szemben bejárta már a világot. Könnyedebb, vidámabb társalgásba kezdünk arról, hogy ő mi mindenfelé járt.

Az ízletes és tápláló étkezés után visszamegyünk az Escalába. Eva Cassidy lágy, édes hangja szól a hangszórókból. Békés közjáték, amely alatt gondolkodhatok. Észveszejtő egy nap volt. Dr. Greene, a zuhany, Christian vallomása, a szeretkezés a hotelban és a hajón, az autóvásárlás. Még Christian is olyan más volt. Mintha elengedett volna, vagy újra felfedezett volna valamit. Nem is tudom.

Ki gondolta volna, hogy ilyen édes is tud lenni?

Felé pillantok. Ő is a gondolataiba merül. Rádöbbenek, hogy kimaradt az életéből a serdülőkor – legalábbis a normális serdülőkor. A fejemet csóválom.

Gondolataim az estélyhez kanyarodnak, amikor dr. Flynn-nel táncoltam. Mennyire megrémült Christian attól, hogy Flynn mindent elmondott róla. Még mindig titkol valamit előlem. Hogyan lépünk tovább, ha így érez?

Azt képzeli, elhagynám, ha ismerném. Azt képzeli, elhagyom, ha önmagát adja. Ó, milyen bonyolult egy ember!

Az otthona felé közeledve egyre inkább árad belőle a feszültség, végül szinte tapintható. A járdát és a mellékutcákat lesi, és tudom, hogy Leilát keresi. Én is figyelek már. Minden fiatal, barna lány gyanús. Mégsem látom.

Christian szája komor vonallá keskenyedik, amikor beáll a garázsba. Nem értem, miért jöttünk ide, ha ennyire feszült és gyanakvó. Sawyer a garázsban tart őrvjáratot. A megrongált Audi eltűnt. Amint Christian beáll a SUV mellé, a biztonsági ember kinyitja az ajtómat.

– Üdv, Sawyer! – mormogom.

– Miss Steele. – Christian felé biccent. – Mr. Grey.

– Semmi nyoma? – kérdezi Christian.

– Semmi, uram.

Christian bólint, megfogja a kezem, és a felvonóhoz indul. Tudom, hogy az agya teljes sebességgel forog. Amint belépünk a liftbe, felém fordul.

– Nem mehatsz ki egyedül. Ugye megérted?

– Oké. – Jesszusom, csak nyugi. De mosolyognom is kell tőle. Legszívesebben megölelném magam. Most már ismerem ezt a basáskodó, pattogó férfit. Nem is értem, mit találtam benne olyan fenyegetőnek úgy egy hete, amikor így beszélt. Már sokkal jobban értem őt. Christian így dolgozza fel a dolgokat. Feszült Leila miatt, szeret engem, és meg akar óvni.

– Mi olyan mulatságos? – mormogja, és a jókedv némi nyoma látszik az arcán.

– Te.

– Én? Miért lennék én mulatságos, Miss Steele? – Lebiggyeszi az ajkát.
Christian duzzog... dögös.
– Ne biggyeszd le az ajkadat.
– Miért? – Még jobban mulat.
– Mert ugyanolyan hatással van rám, mint rád, amikor ezt csinálom. – És szándékosan az ajkamba harapok.
Felvonja a szemöldökét. Csodálkozik, de tetszik is neki a dolog.
– Tényleg? – Ismét lebiggyeszi az ajkát, aztán lehajol, és gyors, szűzies csókot lehel a számra.
Felé fordulok, hogy találkozzon a szánk, s amint az ajkunk összeér, a csók jellege a másodperc tört része alatt megváltozik. Futótűz árad szét az ereimben ettől az intim találkozási ponttól, és feléje hajt.
Az ujjam hirtelen Christian hajába tűr, ő pedig megragad, és a lift falának lök. Két tenyerébe fogja az arcomat, az ajkához húz, nyelvünk összegabalyodik. És talán a lift szűk tere az oka, ettől valószínűbb minden, de érzem benne a vágyat, az aggodalmat, a szenvedélyt.
Szent szar! Kívánom őt, itt és most.
A lift egy csilingeléssel megáll. Kinyílik az ajtó, és Christian elhúzza az arcát. Csípője még mindig a falhoz nyom, kemény férfiassága nekem nyomódik.
– Húha – zihálja.
– Húha – utánzom, amint levegőhöz jutok.
Rám mered, éget a tekintete.
– Mit teszel velem, Ana? – Hüvelykujjával végigsimít az alsó ajkamon.
A szemem sarkából látom, hogy Taylor hátralép, és kikerül a látóteremből. Megcsókolom Christian szépen ívelt szájának a sarkát.
– Mit művelsz velem, Christian?
Hátrébb húzódik, megfogja a kezem. Sötét, fátyolos a szeme.
– Gyere! – utasít.
Taylor még az előcsarnokban van, tapintatosan várakozik.
– Jó estét, Taylor! – köszön Christian szívélyesen.
– Mr. Grey, Miss Steele.
– Tegnap Mrs. Taylor voltam – vigyorgok Taylorra, aki elpirul.
– Jól cseng, Miss Steele – feleli tárgyilagosan.
– Én is így gondoltam.
Christian megszorítja a kezem, és mogorva képet vág.
– Ha befejeztétek, szeretnék egy eligazítást. – Bosszúsan pillant Taylorra, aki immár zavartan néz, és magamban egész picire megyek össze. Átléptem egy vonalat.
– Bocs – mondom némán Taylornak, aki vállat von, és kedvesen mosolyog, mielőtt elfordulna, hogy kövesse Christiant.
– Mindjárt a magáé a figyelmem, de előbb szeretnék még egy szót váltani Miss Steele-vel – mondja Christian Taylornak, és tudom, hogy bajban vagyok.
A hálószobájába vezet, és becsukja az ajtót.
– Ne flörtölj a személyzettel, Anastasia – korhol.
Szóra nyitom a szám, hogy védekezzek, majd ismét becsukom, végül megint

kinyitom.

– Nem flörtöltem, csak barátságos vagyok. Ez nem ugyanaz.

– Ne legyél barátságos a személyzettel, és ne flörtölj velük. Nem szeretem.

Ó, eddig tartott a gondtalan Christian.

– Bocsánat – motyogom, és lesütöm a szemem. Egész nap nem éreztem úgy magam, mint egy gyerek. Megfogja az államot, hogy a szemébe nézzek.

– Tudod, milyen féltékeny vagyok – suttogja.

– Semmi okod, hogy féltékeny legyél. A tied a testem és a lelkem.

Pislog egyet, mintha nehezen tudná feldolgozni ezt a tényét. Lehajol, és gyorsan megcsókol, de nincs benne aza szenvedély, mint amit az előbb éltünk át a liftben.

– Nemsokára jövök. Érezd otthon magad – mondja sértődötten, aztán sarkon fordul, és otthagy a hálósobájában. Kába és zavart vagyok.

Mi a csudáért féltékeny Taylorra? Hitetlenkedve csóválom a fejem.

Az ébresztőóra pillantok. Elmúlt már nyolc, ideje összekészíteni a ruháimat holnapra. Fölmegyek a szobámba, és kinyitom a gardróbfülkét. Üres. Minden ruhám eltűnt. Jaj, ne! Christian a szavamon fogott, és megszabadult a ruháktól. A francba!

A tudatalattim haragosan néz rám. Úgy kell neked a nagy száddal!

Miért fogott a szavamon? Anyám tanácsa jut az eszembe, és kínoz. „A férfiak mindent szó szerint vesznek, drágám.” Duzzogva meredek az üres helyre. Volt köztük néhány szép ruha, mint az ezüstszínű estélyi is, amelyiket a bálban viseltem.

Csüggedten baktatok vissza a hálósobámba. Egy pillanat, mi folyik itt? Az iPad eltűnt. És hol a Mac? Jaj, ne! Az első, szívtelen gondolatom az, hogy Leila lophatta el.

Repülök lefelé a lépcsőn, egyenesen Christian hálósobájába. Az éjjeliszekrényen ott hever a Macem, az iPadem és a hátizsákom. Minden itt van.

Benyitok a gardróbfülkébe. Itt vannak a ruháim – mind – Christian ruháival együtt. Mikor történt ez? És miért nem figyelmeztet, mielőtt ilyesmit csinál?

Amikor megfordulok, az ajtóban áll.

– Ó, szóval sikerült átköltöztetniük – morogja szórakozottan.

– Mi baj? – kérdezem. Mogorva az arca.

– Taylor szerint Leila a tűzlépcsőn át juthatott be. Nyilván volt kulcsa. Mostanra minden zárat lecseréltünk. Taylor csapata minden egyes szobát átfésült a lakásban. Leila nincs itt. – Elhallgat, és a hajába túr. – Bárcsak tudnám, hol van. Bármennyire is próbáljuk megtalálni, kerül minket, pedig segítségre van szüksége. – A homlokát ráncolja, és az előbbi haragom elszáll. Átkarolom, ő pedig szorosán ölel, és a hajamba csókol.

– Mihez kezdesz, ha megtalálod? – kérdezem.

– Dr. Flynn-nek van egy helye.

– És mi a helyzet a férjével?

– Ő mossa kezeit. – Christian hangja keserű. – Leila családja Connecticutban él.

Szerintem elég egyedül van itt.

– Ez szomorú.

– Megfelel neked, hogy áthoztuk a holmidat? Meg akartam osztani veled a szobám – motyogja.

Húha, gyors irányváltás.

– Igen.

– Azt akarom, hogy velem aludj. Amikor velem vagy, nincsenek lidércnyomásos álmaim.

– Lidércnyomásos álmaid vannak?

– Igen.

Erősebben szorítom magamhoz. Szent tehen! Még több teher. A szívem összeszorul.

– Össze akarom készíteni a ruháimat holnapra, amelyekben dolgozni megyek – mormogom.

– Dolgozni! – Christian úgy kiállt fel, mintha ez valami szitokszó volna, majd elenged, és dühödten mered rám.

– Igen, dolgozni – felelem. Nem értem a reakcióját.

Ő pedig teljesen értetlenül bámul.

– De Leila... szabadon kószál. – Kis szünetet tart. – Nem akarom, hogy dolgozni menj.

Tessék?

– Hát ez nevetséges. Christian, nekem dolgoznom kell.

– Nem kell.

– Új munkahelyem van, és élvezem a munkámat. Be kell mennem dolgozni. – Mit jelentsen ez?

– Nem, nem kell – ismétli nyomatékkal.

– Gondolod, hogy itt malmozok, miközben te vagy a világegyetem ura?

– Hogy őszinte legyek... igen.

Ó, Ötven, Ötven, Ötven... adj erőt!

– Christian, nekem dolgoznom kell.

– De nem kell.

– De igen. – Lassan mondom, mintha egy gyerekkel beszélnék. Haragosan néz rám.

– Nem biztonságos.

– Christian... nekem dolgoznom kell a megélhetésért, és nem lesz bajom.

– Nem, nem kell dolgoznod a megélhetésért. És honnan tudod, hogy nem lesz bajod?

Hogy érti ezt? El akar tartani? De hát ez nevetséges. Mióta ismerem, öt hete? Most már tényleg dühös, szürke szeme viharos, villog, de tojok rá.

– Az ég szerelmére, Christian! Leila itt állt az ágy végénél, és nem bántott. És igen, szükségem van a munkára. Nem akarom, hogy te tartsál el. És a diákhitelemet is fizetnem kell.

Komor vonallá szűkül a szája, én pedig csípőre teszem a kezem. Ebben nem engedek. Mégis, mit gondol magáról?

– Nem akarom, hogy dolgozni menj.

– Ez nem rajtad múlik, Christian. Nem a te döntésed.

A hajába túr, és hosszan néz. Másodpercek, percek múlnak, és farkasszemet nézünk.

– Sawyer elkísér.

– Christian, semmi szükség erre. Nem vagy ésszerű.
– Nem vagyok ésszerű? – hörgi. – Vagy veled megy, vagy igazán ésszerűtlen leszek, és itt tartalak.
Ezt nem teheti. Vagy mégis?
– De hogyan?
– Megtalálom a módját, Anastasia. Ne kényszeríts rá.
– Oké – adom meg magam, és felemelem a kezem. Szentséges basszantyú!
Ötven visszatért, de nagyon.
Haragosan meredünk egymásra.
– Oké, Sawyer velem jöhet, ha ettől jobban érzed magad. – A szememet forgatva kapitulálok. Christian összehúzza a szemét, és fenyegetően lép felém. Azonnal hátralépek. Megáll, és mély lélegzetet vesz. Lehunyja a szemét, és mindkét kezével a hajába túr. Jaj, ne! Ötven most nagyon bepörgött.
– Vezesselek körbe?
Hogy körbevezet? Ez tréfál velem.
– Oké – motyogom gyanakodva. Újabb irányváltás: Mr. Szeszélyes visszatért. Felém nyújtja a kezét, és amikor megfogom, gyengéden megszorítja.
– Nem akartalak megijeszteni.
– Nem ijesztettél meg. Csak már készen álltam rá, hogy elfussak – kotyogom.
– El akartál futni? – Christian szeme elkerekedik.
– Csak vicceltem. – Jesszusom!
Kihúz a gardróbfülkéből, de kell néhány pillanat, hogy lenyugodjak. Még mindig lüktet a testemben az adrenalin. Egy veszekedést Ötvennel nem lehet félvállról venni.
Christian körbevezet a lakáson. A játszósobán kívül három vendéghálószoba van az emeleten. Most tudom meg, hogy Taylornak és Mrs. Jonesnak egy külön szárny áll a rendelkezésre. Van itt konyha, tágas nappali és hálószobák. Mrs. Jones a testvérét látogatja meg, aki Portlandben él, és még nem tért vissza.
Odalenn a Christian dolgozószobájával szemközti szoba kelti fel a figyelmemet. Tévészoba két hatalmas plazmatévével és mindenféle játékkonzollal. Meghitt.
– Van Xboxod? – mosolygok elégedetten.
– Igen, de gyöngén megy. Elliot mindig megver. Ezért is volt olyan mulatságos, amikor azt gondoltad, hogy ez a játszósobám. – Rám vigyorog, a kis dühroham el van felejtve. Hála istennek, hogy visszanyerte a jókedvét.
– Örülök, hogy mulatságosnak talál, Mr. Grey – felelem gőgösen.
– Az is, Miss Steele, persze, amikor nem bosszantó.
– Általában bosszantó vagyok, amikor te ésszerűtlen.
– Én? Ésszerűtlen?
– Igen, Mr. Grey. Az ésszerűtlen lehetne a második keresztneved.
– Nincs második keresztnevem.
– Az ésszerűtlen pont megfelelel.
– Azt hiszem, ez nézőpont kérdése, Miss Steele.
– Érdekelne dr. Flynn szakértő véleménye.
Christian önelégülten mosolyog.
– Azt hittem, a Trevelyan a középső neved.

– Az családnév.
– De nem használod.
– Túl hosszú. Gyere! – utasít. Követem ki a tévésobából, át egy nagyszobán a fő folyosóra. Elhaladunk a mosó- és takarítóhelyiség, egy komoly bortároló és Taylor saját, jól felszerelt, tágas irodája mellett. Taylor feláll, amikor belépünk. Egy hatszemélyes tárgyalóasztal is elfér benne. Az íróasztal fölött monitorsor. Nem is sejtettem, hogy a lakásban belső tévéhálózat üzemel. Úgy látom, az erkélyt, a lépcsőházat, a szolgálati liftet és az előcsarnokot figyeli.

– Üdv, Taylor. Körbevezetem Anastasiát.

Taylor bólint, de nem mosolyog. Vajon neki is megmondták, hogy álljon le? És miért dolgozik még? Amikor rámosolygok, udvariasan biccent. Christian ismét megfogja a kezem, és a könyvtárba vezet.

– És itt már jártál. – Ajtót nyit, én pedig megpillantom a biliárdasztal zöld posztóját.

– Játszunk? – kérdezem. Christian meglepődve mosolyog.

– Oké. Játszottál már?

– Néhányszor – hazudom, ő pedig a szemét összehúzza, fejét félrebiccentve néz.

– Reménytelenül rosszul hazudsz, Anastasia. Vagy még soha nem játszottál, vagy...

Megnyalom az ajkam.

– Félsz egy kis versenytől?

– Hogy félek-e egy ilyen kislánytól, mint te? – Christian kedélyesen felnevet.

– Fogadás, Mr. Grey?

– Ilyen magabiztos, Miss Steele? – Önelégülten mosolyog, egyszerre tartja mulatságosnak, és nem tudja elhinni. – Mibe akarsz fogadni?

– Ha nyerek, visszaviszel a játszósobába.

Úgy bámul rám, mint aki nem képes felfogni, amit mondtam.

– És ha én nyerek? – kérdi jó néhány idegsokkos szívverés után.

– Az a te döntésed.

Megrándul a szája, s elgondolkodik a válaszon.

– Oké, benne vagyok. – Elégedett képet vág. – Mi legyen, pool, angol snooker, vagy karambol?

– Poolt, ha kérhetném. A többit nem ismerem.

Christian az egyik könyvespolc alatt lévő faliszekrényből nagy bőrtáskát vesz elő. Biliárdgolyók vannak benne, bársonyba csomagolva. Gyorsan és hatékonyan rakja fel őket a filcre. Még soha nem játszottam ilyen nagy asztalon. Christian ad egy dákót és krétát is.

– Akarsz kezdeni? – Megjátssza az udvariasságot, de remekül érzi magát, azt hiszi, nyerni fog.

– Oké. – Bekrétázom a dákóm végét, és lefújom róla a fölös krétát. Félig lehunyt szemmel nézek fel Christianra. Elsötétül a tekintete.

Megcélzom a fehér golyót, és gyors, pontos lökéssel eltalálom a háromszögben elrendezett golyók közül a szélső középsőt. Olyan erővel találom el, hogy egy csíkos golyó pörögve esik le a jobb felső lyukba. A többi golyó szétgurul.

– A csíkosat választom – mondom ártatlanul, és félénken mosolygok Christianra. Jókedvűen húzza el a száját.

– Ahogy óhajtod – feleli udvariasan.

Gyors egymásutánban a következő három golyót is a zsebbe juttatom. Magamban táncot járok. Ebben a pillanatban nagyon hálás vagyok Josénak, amiért megtanított biliárdozni, még hozzá jól. Christian közönyös képpel néz, nem árul el semmit, de a jókedve mintha alábbhagyott volna. Egy hajszállal tévesztem el a zöld vonalat.

– Tudod, Anastasia, egész nap elnézném, ahogy lehajolsz, és nyújtózkodsz az asztal fölött – jegyzi meg elismerően.

Elpirulok. Hála az égnek, farmer van rajtam. Christian önelégülten mosolyog. Próbál megzavarni a piszok. Áthúzza fején a krémszínű pulóvert, és az egyik szék háttámlájára dobja, aztán rám vigyorog, és felkészül az első lökésre.

Mélyen az asztal fölé hajol, és kiszárad a szám. Ó, már látom, hogy értette! Christian feszes farmerben és fehér pólóban, ahogy így előre hajol... nem akármilyen látvány. Teljesen elterelte a gondolataimat. Gyorsan belök négy teli golyót, aztán hibázik, belöki a fehéret.

– Elemi hiba, Mr. Grey – csúfolódom.

Csak mosolyog.

– Ostoba halandó vagyok, Miss Steele. Te jössz, ha jól tudom. – Az asztal felé int.

– Nincs mit vesztened, igaz?

– Hát nincs.

– Ugye nem akarsz veszteni?

– Ahhoz, amit szeretnék, nyernem kell, Anastasia. – Megrándítja a vállát. – Igaz, én mindig nyerni akarok.

Összehúszom a szemem... Egyelőre igencsak örülök, hogy a kellemesen dekoltált kék blúz van rajtam. Megkerülöm az asztalt, minden lehetőségnél előrehajolok, kellő rálátást nyújtva Christiannak a fenekemre és a dekoltázsomra. Ketten játsszák ezt a játékot. Rápillantok.

– Tudom, mit művelsz – suttogja, és sötét a tekintete.

Kacéran félrebiccentem a fejem, és gyengéden cirógatom a dákót. Lassan csúszik rajta a kezem fel és le.

– Ó, én csak azon tűnődöm, hogy hová lőjem a következő golyót – mormogom szórakozottan.

Az asztal fölé hajolok, és jobb pozícióba lököm a narancs csíkosat. Aztán, közvetlenül Christian elé állva, kiveszema többet az asztal alól. A következő lökéshez készülve, mélyen az asztal fölé hajolok. Hallom, ahogy Christianban fennakad a lélegzet, és persze rontok. A fenébe!

Christian mögém lép, amíg még az asztal fölé hajolok, és a fenekemre teszi a kezét. Hmm...

– Szándékosan riszálod, hogy kínozz velem, Miss Steele? – És keményen rácsap.

Felnyögök.

– Igen – mormogom, hiszen ez az igazság.

– Gondold meg, mit kívánsz, bébi.

A fenekemet dörzsölöm, ő pedig átvonul az asztal másik végébe, fölé hajol, és lök. Jesszusom, egész nap elnézném. Eltalálja a vörös golyót, és belöki a bal oldali zsebbe. A sárgát célozza meg jobbra fent, és nem sokkal, de elhibázza. Vigyorgok.

– Vörös szoba, jövünk – csúfolódom.

Pusztán felemeli az egyik szemöldökét, és int, hogy folytassam. Gyorsan elintézem a zöld csíkosat, aztán a szerencse segít belöki az utolsó narancs csíkosat.

– Melyik zseb? – mormogja Christian, és mintha valami másról, valami sötét, durva dolgról beszélne.

– Bal felső sarok. – Megcélzom a feketét, eltalálom, de mellé megy. A fenébe vele!

Christian gonoszul vigyorog, az asztal fölé hajol, és röviden elintézi a két megmaradt golyóját. Gyakorlatilag zihálok, miközben az asztal fölött nyújtózkodó karcsú testét nézem. Christian fölegyenesedik, bekrétázza a dákóját, izzó szemmel néz.

– Ha én nyerek...

Ó, igen?

– Elfenekellek, aztán megduglak ezen a biliárdasztalon.

Szent szar! A köldökömtől lefelé minden egyes izom összerándul.

– Jobb felső – morogja, a feketére mutat, majd lehajol a lökéshez.

Tizenegyedik fejezet

Christian könnyed, kecses mozdulattal koccintja meg a fehér golyót. Az végiggurul az asztalon, súrolja a feketét, amely lassan, nagyon lassan gurulni kezd, a lyuk szélénél meginog, de végül lepottyan a biliárdasztal jobb felső zsebébe.

A csudába!

Christian felegyenesedik, szája diadalmas, most-az-enyém-vagy-Steele mosolyra húzódik. Leteszi a dákót, szinte közönyösen baktat felém. Kócos a haja, farmer és fehér póló van rajta. Hát nem éppen ügyvezető igazgatónak néz ki, inkább a rossziúnak a város rossz oldaláról. Szent tehén, átkozottul szexi!

– Ugye nem vagy rossz vesztes? – mormogja, és csak nehezen fojtja vissza a vigyort.

– Attól függ, milyen erősen akarsz elfenekelni – suttogom, és támogatást keresve markolom a dákót. Elveszi tőlem, lerakja, és az ingembe kapaszkodva maga felé húz.

– Hát, számoljuk csak, mit rosszkodott, Miss Steele. – Hosszú ujjával számol. – Az első, hogy féltékenyvé tettél a saját személyzetemre. Kettő, vitatkoztál velem a munkád miatt. És három, itt riszáltad a kívánatos hátsód az elmúlt húsz percben.

Szeme lágyan, szürkén ragyog az izgalomtól. Lehajol hozzám, orrát az enyémhez dörzsöli. – Azt akarom, hogy vedd le a farmeredet és ezt az igencsak ingerlő blúzt. Most. – Puha kis csókot lehel az ajkamra, laza léptekkel az ajtóhoz megy, és kulcsra zárja.

Ó, istenem!

Amikor megfordul és rám néz, parázslik a tekintete. Bénultan állok, akár egy zombi. A szívem zakatol, a vérem lüktet. Képtelen vagyok mozdítani egyetlen izmot is. Csak egy dolog jár az agyamban: ezt neki teszem meg. Ezt a gondolatot ismétlem mantraként újra meg újra.

– A ruhád, Anastasia. Úgy látom, még rajtad van. Vedd le, vagy én veszem le rólad.

– Te csináld. – Végre megtaláltam a hangom. Halknak és fűtöttnek hallom.

Christian elvigyorodik.

– Ó, Miss Steele! Kemény feladat, de azt hiszem, megbirkózom vele.

– Általában megbirkózik a feladatokkal, Mr. Grey – vonom fel a szemöldököm, mire elégedetten mosolyog.

– Nocsak, hogy érti ezt, Miss Steele? – Elindul felém, közben megáll az egyik könyvespolcra beépített kicsi íróasztalnál. Felvesz egy huszonöt centis műanyag vonalzó. Mindkét végét megfogja, és hajlítgatni kezdi. Közben mindvégig a szemembe néz.

Szent szar! Hát ezt a fegyvert választotta. Kiszárad a szám.

Hirtelen elönt a forróság, és benedvesedek a kellő helyeken. Csak ő, Christian képes bepörgetni egyetlen pillantásával, és azzal, hogy egy vonalzó hajlítgat. A farmerja farzsebébe dugja, és lassan felém indul megint. A szeme sötét és csupa ígért. Anélkül, hogy egy szót is szólna, térdre ereszkedik előttem, és nekiáll kifűzni a cipőmet. Gyorsan, hatékonyan csinálja, és lerángatja a lábamról mindkét Converse, meg a zoknit is. A biliárdasztal oldalának dőlök, hogy ne essek el. Lenézek rá közben, és elönt a csodálat, mi mindent érzek ez iránt a gyönyörű, törékeny férfi iránt. Szeretem őt.

Megmarkolja a csípőm, ujjait a farmer övrészébe akasztja, kigombolja a gombot,

és lehúzza a zipzárt. Hosszú szempilláján át néz föl, és rám vigyorog. Micsoda buja vigyor! Lassan kezdi lehámozni rólam a farmert. Kilépek a nadrágból, és örülök, hogy ez a nagyon csinos bugyi van rajtam. Ő pedig megragadja a lábszáramat, s az orrát végighúzza a combomon. Gyakorlatilag elolvadok.

– Most durva akarok lenni veled, Ana. Szólnod kell, hogy álljak le, ha túl sok – zihálja.

Ó, istenem! Most megcsókol... ott. Halkan nyögdecselek.

– Biztonsági szó? – mormogom.

– Nem, nem kell biztonsági szó, csak mond, hogy álljak le, és leállok. Megértetted? – Ismét megcsókol, hozzám dörgöli az orrát. Ó, ez nagyon finom. Aztán feláll, s átható pillantással néz. – Válaszolj! – utasít, és bársonyosan simogató a hangja.

– Igen, igen, értettem. – Meghökken, hogy így erősködik.

– Egész nap célozgatnál, és összevissza jelzéseket adnál, Anastasia – mondja. – Azt mondtad, aggódsz, hogy elpuhultam. Nem igazán tudom, hogyan értetted ezt, és azt sem, hogy mennyire komolyan gondoltad, de mindjárt kiderül. Még nem akarok visszamenni veled a játszósobába, úgyhogy most kipróbáljuk ezt. De ha nem tetszik, ígérd meg, hogy szólsz. – A korábbi hetykeséget az aggodalom szülte égő intenzitás váltja föl.

Húha, kérlek, ne aggódj, Christian.

– Szólni fogok. Nincs biztonsági szó – ismétlem, hogy megnyugtassam.

– Szeretők vagyunk, Anastasia. Szeretőknek nincs szükségük biztonsági szóra. – A homlokát ráncolja. – Ugye nincs?

– Gondolom, nincs – mormogom. Jesszusom, honnan is tudhatnám? – És megígérem.

Az arcomat kutatja, valami árulkodó jelet keres, hogy nincs meg a bátorság a meggyőződéseim mögött, én pedig ideges, de izgatott is vagyok. Sokkal boldogabban vállalom abban a tudatban, hogy szeret. Számomra nagyon egyszerű, és most tényleg nem akarok túl sokat gondolkodni rajta.

Lassan mosoly terül szét az arcán, és nekilát kigombolnia blúzomat. Fürge ujjaival hamar végez ugyan, de nem veszi le az inget.

Odahajol, és megfogja a dákót.

Basszus, ezzel meg mit akar? Megcsap a félelem levegője.

– Jól játszik, Miss Steele. Azt kell mondanom, megleptél vele. Miért nem lökted be a feketét?

A félelmemről megfeledkezve duzzogok. Mégis, mi a csudától lepődött meg a szexi, arrogáns szarházi? Belső istennőm a háttérben bemelegít, hatalmas, teli vigyorral az arcán.

A helyére teszem a fehér golyót. Christian körbekerüli az asztalt, megáll mögöttem, én pedig előrehajolok a lökéshez. Christian a combomra teszi a kezét, és ujjai fel-le siklanaka lábamon, föl a fenekemhez és ismét le.

– Ha nem hagyod abba, rontok – suttogom. A szememet lehunyva élvezem a kezét a testemen.

– Nem érdekel, hogy találsz vagy rontasz, bébi. Csak látni akartalak így, félig felöltözve, a biliárdasztal fölött nyújtózkodva. Van fogalmad arról, milyen izgató vagy

ilyenkor?

Elpirulok, és belső istennőm egy rózsával a fogai között tangót lejt. Mély lélegzetet veszek, és próbálok nem tudomást venni róla, és a lökésre koncentrálni. Ő a hátsómat simogatja újra meg újra.

– Bal felső – mormogom, aztán megütöm a fehér golyót. Christian nagyot csap a fenekemre.

Olyan váratlanul ér, hogy feljajdulok. A fehér eltalálja a feketét, és az a zsebtől messze pattan. Christian ismét cirógatja a hátsómat.

– Ó, azt hiszem ezt újra meg kell próbálni – suttogja Christian. – Koncentrálj, Anastasia.

Most már lihegek. Felizgat ez a játék. Christian az asztal végéhez megy, ismét a helyére teszi a fekete golyót, majd a fehérrel felém görgeti. Olyan érzéki látvány, a szeme sötét, buja. Hogy állhatnék ellen egy ilyen férfinak? Elkapom a golyót, a helyére teszem, készen arra, hogy lökjek.

– Á-áá – szól rám. – Várj csak. – Ó, Christian szereti megnyújtani a gyötrelmet. Visszasétál, és megint mögém áll. Lehunyom a szemem, és ő ez alkalommal a bal combomat simogatja, majd megint a fenekem cirógatja.

– Célozz! – sóhajtja.

Muszáj nyögöm, a vágy forog, csavarodik bennem. És próbálok, tényleg próbálok gondolkodni, hogy hová lökjem a feketét a fehérrel. Egy picit jobbra húzódok, Christian pedig követ. Az asztal fölé hajolok megint. Belsőm minden tartalékát felhasználom, pedig eléggé elpárolgott a tudattól, hogy mi fog történni velem, amint meglöktem a fehér golyót. De megcélozom és lökök. Christian ismét keményen a fenekemre csap.

Ó, ismét hibázok.

– Jaj, ne! – nyögöm.

– Még egyszer, bébi. És ha most is hibázol, tényleg megkapod.

Tessék? Mit?

Újra a helyére teszi a fekete golyót, és kínzó lassúsággal sétál vissza hozzám, amíg ismét mögöttem nem áll. A fenekemet simogatja.

– Meg tudod csinálni – biztat.

Jaj, hogy tudnám, amikor így elvonod a figyelmemet. Kitolom a fenekem, és könnyedén megpaskolja.

– Türelmetlen, Miss Steele – mormogja.

Igen, kívánlak.

– Hát akkor szabaduljunk meg ettől. – Lehúzza a bugyit a combomon. Nem látom, mit tesz vele, de olyan kitárulkozóan érzem magam, amikor puha csókot nyom a fenekem mindkét felére.

– Lökjél, bébi!

Nyöszörögni akarok, de nem engedem meg magamnak. Tudom, hogy rontani fogok. Célzok és lökök, de türelmetlenségemben még a feketét sem találom el. Várom az ütést, de nem jön. Ehelyett Christian az asztalra nyom, kivesz a dákót a kezemből, és félre rakja. Teste keményen feszüla hátsómnak.

– Hibáztál – mondja halkán. Az arcom a filcnek nyomódik. – Rakd a tenyeredet az

asztalra.

Csinálom, amit mond.

– Helyes. Most elfenekellek, és legközelebb talán nem hibázol.

A bal oldalamon áll, erekcióját a csípőmön érzem. Felnyögök, szívem a torkomban dobog. Kapkodva szedem a levegőt, az izgalom forrón lüktet az ereimben. Christian gyengéden simogatja a fenekemet, a másik keze a tarkómra tapad. Ujjai a hajamba túrnak, a könyöke a hátamon, ahogy leszorít. Tökéletesen tehetetlen vagyok.

– Nyisd szét a lábad – mormolja, és egy pillanatig habozok. Erre keményen rám csap... a vonalzóval. Csíp, de a hangja sokkal nagyobb, mint a csípése, ami meglep. Felszisszenek, és ismét lecsap.

– Lábak – utasít. Zihálva nyitom szét a lábamat. A vonalzó ismét lesújt. Óóó, ez csíp, de a csattanás rosszabbnak hangzik, mint amit érzek.

Lehunyam a szemem, és feldolgozom a fájdalmat. Nem olyan rossz, s közben Christian egyre szaporábban szedi a levegőt. Újra és újra megüt, én pedig nyögök. Nem tudom, hányat viselek még el ebből, de az, hogy hallom és tudom, mennyire bepörög, az én izgalmamat is fokozza. Hajlandó vagyok folytatni. Átlépelem a határt, a sötét oldalra érkezem, egy olyan helyre a pszichémben, amelyet nem jól ismerek, de ahol már jártam korábban is, a játszósobában – a Tallis zenével. A vonalzó megint lecsap, és hangosan nyögök, Christian válaszul hörög. Megüt, újra... és újra... ez alkalommal keményebben, és megrándul az arcom.

– Elég! – Mire észbe kapok, már ki is mondtam. Christian azonnal ledobja a vonalzót, és elenged.

– Elég volt? – suttogja.

– Igen.

– Most megduglak – közli, és feszült a hangja.

– Igen – mormogom vágyakozással teli. Christian kigombolja a sliccét, én pedig zihálva heverek az asztalon. Tudom jól, hogy most durva lesz.

Egyszerűen nem fér a fejembe, hogy bírtam – sőt élveztem – azt, amit idáig tett velem. Annyira sötét, de annyira ő.

Belém dugja két ujját, és körkörösén mozgatja. Nagyon finom. Szemem lehunyva lubickolok az érzésben. Aztán hallom a fóliacsomagolás szakadásának árulkodó hangját, Christian pedig már szorosan mögöttem áll, széjjelebb tolja a két lábam.

Lassan csúszik belém, lassan tölt meg. Hallom, hogy kiszakad belőle egy gyönyörteli nyögés, és felkavarja az érzéseimet. Aztán erősen megmarkolja a csípőm, kihúzódik, és most már keményen csapódik vissza, hogy felkiáltok. Egy pillanatra megdermed.

– Újra? – kérdezi lágyan.

– Igen... jól vagyok. Engedd el magad... vigyél magaddal – préselem ki magamból.

Halk morgás szakad ki torkából, megint kihúzódik, aztán belém dőf, és ezt ismétli újra és újra lassan, eltökélten, ezt a büntető, brutális, mennyei ritmust.

Ó, basszantjú... a belsőm gyorsulni kezd. Érzem Christian is, és fokozza a tempót. Büntet velem, magasabbra, keményebben, gyorsabban, én pedig megadom magam, robbanok körötte, eszement, lélekbemarkoló orgazmussal, amely után kimerült és üres vagyok.

Alig jut el a tudatomig, hogy Christian is elmegy, a nevem kiáltja, az ujjai a csípőmbé vájnak közben. Aztán megdermed és rám rogy. A padlóra ereszkedünk, és a karjában dédelget.

– Köszönöm, bébi – sóhajtja, és puha csókokkal borítja el fölfelé fordított arcomat. Kinyitom a szemem, és felnézek rá, ő pedig még erősebben szorít magához.

– Az arcod piros a filctől – mormogja, és gyengéden dörzsöli az arcomat. – Milyen volt? – tágra nyílt, óvatos a szeme.

– Fogcsikorgatóan jó – morgom. – Szeretem durván, Christian, és szeretem gyengéden is. Azt szeretem, hogy veled vagyok.

Behunyja a szemét, és még szorosabban ölel.

Jesszusom, milyen fáradt vagyok.

– Soha nem csalódom benned, Ana. Szép vagy, okos, kihívó, mulatságos, szexi. Minden nap hálát adok a gondviselésnek, hogy te jöttél meginterjúvolni, nem pedig Katherine Kavanagh. – Megcsókolja a hajam, s én elmosolyodom, és a mellkasába ásítok. – Kimerítelek – folytatja Christian. – Gyere. Fürdő, aztán ágy.

Mindketten Christian fürdőkádjában vagyunk. Egymás felé fordulunk, mindkettőnket állunkig borít a fürdőhab. A jázmin édes illata vesz körül. Christian a lábamat masszírozza, egyenként. Annyira jó, hogy be kéne tiltani.

– Kérdezhetek valamit? – mormogom.

– Hát persze, Ana, jól tudod.

Mély lélegzetet veszek, és felülök. Épp, hogy csak egy kicsit rándul meg az arcom.

– Holnap, amikor munkába megyek, lehetne úgy, hogy Sawyer kirak az iroda bejáratánál, aztán felvesz munka után? Kérlek, Christian, légy szíves – könyörgök.

A keze megmerevedik, homlokán összefutnak a ráncok.

– Azt hittem, megegyeztünk – morogja.

– Kérlek!

– Mi lesz az ebéddel?

– Viszek valamit itthonról, hogy ne kelljen kimennem. Légysziiii.

Megcsókolja a vádlimat. – Nehéz neked nemet mondani – morogja, mintha éreznél, hogy ez gyengeség a részéről. – Nem méész ki?

– Nem.

– Oké.

Ragyogó arccal nézek rá.

– Köszönöm. – Előrehajlok, hogy mindenfelé loccsan a víz, és megcsókolom.

– Nagyon szívesen, Miss Steele. Hogy van a hátsód?

– Sajog. De nem vészes. A víz jót tesz neki.

– Örülök, hogy leállítottál – mondja fürkészőn.

– A hátsóm is örül.

Elvigyorodik.

Fáradtan nyúlok el az ágyon. Még csak féltizenegy, de mintha éjjel három lenne.

Biztos, hogy ez életem egyik legkimerítőbb hétvégéje.

– Ms. Acton gondoskodott hálóingről is? – kérdezi Christian, és némi helytelenítést érzek ki a hangjából.

– Fogalmam sincs. Szeretek a te pólódban lenni – motyogom álmosan.

Ellágyul az arca, fölém hajol és megcsókolja a homlokom.

– Dolgoznom kell, de nem akarok egyedül hagyni. Használhatom a laptopodat? Bejelentkezem vele az irodába. Zavar, ha itt dolgozom?

– Nem az én laptopom. – És álomba merülök.

Bekapcsol az ébresztőóra, a közlekedési híreket sorolja a rádió. Christian még alszik mellettem. A szememet dörzsölve nézem az órát. Fél hét, még korán van.

Esik odakinn – ezer éve nem esett, tompák, lágyak a fények. Kényelmes, meghitt itt, ebben a hatalmas, modern monolitban Christiannal az oldalamon. Nyújtózkodom, és a mellettem fekvő csodás férfi felé fordulok. A szeme kinyílik, álmosan pislog.

– Jó reggelt! – mosolygok rá. Végigsimítok az arcán, és megcsókolom.

– Jó reggelt, bébi! Általában fenn vagyok, mielőtt az óra ébresztene – motyogja csodálkozva.

– Nagyon koránra állítottad.

– Így jó, Miss Steele – vigyorog Christian. – Föl kell kelnem. – Megcsókol, aztán kipattan az ágyból. Én visszaereszkedem a párnára. Hú, Christian Grey oldalán ébredek egy hétköznap. Hogy történhetett meg ez? Lehunyom a szemem, és álmodozom.

– Gyere álomszuszek, ébresztő – hajol fölém Christian. Megborotválkozott, tiszta – hmm de jó az illata –, vasalt fehér inget visel, sötét öltönyt, nyakkendő nélkül. Az ügyvezető visszatért. Szent Mózes, így is remekül néz ki.

– Mi az? – kérdezi.

– Szeretném, ha visszabújnál az ágyba.

A szája tátva marad, meglepi az őszinteségem, és csaknem szégyenlősen mosolyog.

– Ön kielégíthetetlen, Miss Steele. De bármennyire vonzó is az ötlet, fél kilenckor értekezletem van. Nemsokára indulnom kell.

Ó, jó egy órát aludtam még. A csudába. Kipattanok az ágyból, Christian nevetve néz.

Lezuhanyozom, és gyorsan felöltözöm. Tegnap kikészítettem a ruhákat: testhezálló szürke, vékony szoknya, halványszürke selyemblúz és magas sarkú, fekete cipő. Mind az új ruhatáramból. Kikefélem, és gondosan feltűzöm a hajam, aztán bemegyek a nagyszobába. Nem igazán tudom, mire számítsak. Hogyan megyek dolgozni?

Christian a pultnál kortyolgatja a kávéját. Mrs. Jones a konyában készíti a sonkás palacsintát.

– Csodásan nézel ki – mormogja Christian. Átkarol, és puszt ad a fülem alá. A szemem sarkából elkapom Mrs. Jones mosolyát. Elpirulok.

– Jó reggelt, Miss Steele! – köszön, és elém teszi a palacsintát.
– Ó, köszönöm. Jó reggelt! – motyogom. Jesszusom, ehhez könnyű hozzászokni.
– Mr. Grey azt mondja, magával viszi az ebédet a munkahelyére. Mit szeretne enni?

Christianra pillantok, aki nagyon igyekszik visszafojtani egy önelégült mosolyt. Összehúzó a szemem, úgy nézem.

– Egy szendvics... saláta... igazából mindegy. – Kedvesen nézek Mrs. Jonesra.
– Össeütök egy elvihető ebédet, asszonyom.
– Mrs. Jones, kérem, hívjon csak Anának.
– Ana. – Elmosolyodik, majd elfordul teát készíteni.

Húúú... ez nagyon buli.

Christian felé fordulok, és félrebiccentett fejjel, kihívóan nézem: Rajta, csak vádoldj meg, hogy flörtölök Mrs. Jonesszal.

– Mennem kell, bébi. Taylor mindjárt itt lesz Sawyerrel, és elvisz dolgozni.
– Csak a kapuig.
– Igen. Csak a kapuig. – Christian a szemét forgatja. – De vigyázz magadra.

Körülnézek, és megpillantom Taylort. A bejáratnál vár. Christian feláll, és az államat fogva megcsókol.

– *Later*s, bébi.

– Érezd jól magad az irodádban, drágám – szólok utána, ő pedig megfordul, és rám villantja gyönyörű mosolyát. Aztán már itt sincs. Mrs. Jones ad egy csésze teát, és most, hogy csak ketten vagyunk, hirtelen zavarban érzem magam.

– Régóta dolgozik Christiannak? – kérdezem. Szeretnék beszélgetni vele.
– Már vagy négy éve – mondja kedélyesen, és nekiáll összerakni az ebédemet.

– Én is meg tudom csinálni – motyogom kínos zavaromban, amiért mások csinálnak meg ilyesmit helyettem.

– Csak egye a reggelijét, Ana. Nekem ez a munkám, és szeretem. Jó érzés Mr. Tayloron és Mr. Greyen kívül valaki másról is gondoskodni. – Aranyosan mosolyog rám.

Örömben elpirulok. Szeretném kérdésekkel bombázni ezt a nőt. Nyilván annyi mindent tud Ötvenről, de bármilyen barátságos és kedves is a modora, nagyon hivatalos. Tudom, hogy mindkettőnket csak zavarba ejteném, ha nekiállnék faggatni őt. Ezért viszonylag meghitt csöndben fejezem be a reggelit, inkább ő kérdezzet arról, hogy mit szeretnék ebédelni.

Huszonöt perc múlva Sawyer jelenik meg a nagyszoba bejáratában. Addigra már fogat mostam, és készen állok az indulásra, kezemben szorongatom a barna zacskót. Sawyer meg én a földszintre tartunk a lifttel. Ő is szófukar, nem sokat árul el. Taylor az Aduiban vár. Sawyer kinyitja a hátsó ajtót, és beszállok.

– Jó reggelt, Taylor! – köszönök vidáman.

– Miss Steele. – Mosolyog.

– Elnézést kérek Taylor, a nem helyénvaló megjegyzéseim miatt. Remélem, nem kevertem bajba.

A visszapillantó tükörben látom, hogy zavartan ráncolja a homlokát, aztán besorol a seattle-i forgalomba.

– Ritkán kerülök bajba, Miss Steele – jegyzi meg megnyugtatón.

Hála istennek! Lehet, hogy őt nem szidta meg Christian, csak engem hordott le, gondolom keserűen.

– Örömmel hallom, Taylor – mondom mosolyogva.

Jack végigmér, alaposan szemügyre vesz, mikor az íróasztalomhoz megyek.

– Jó reggelt, Ana! Jól telt a hétvége?

– Igen, köszí. És neked?

– Jó volt. Telepedj le. Van számodra munkám.

Bólintok, és leülök a komputerhez. Mintha évekkkel ezelőtt dolgoztam volna utoljára. Bekapcsolom a gépet, behívom a levelező programot, és természetesen vár is egy levél Christiántól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Főnök

Dátum: 2011. június 13. 08:24

Címzett: Anastasia Steele

Jó reggelt, Miss Steele!

Csak köszönetet akartam mondani a csodálatos hétvégéért. Minden dráma ellenére remek volt. Remélem, soha nem mész el. Soha.

És csak, hogy emlékeztesselek rá, a SIP-pel kapcsolatos hírek négy hétig embargósak. Amint elolvastad, töröld ki ezt az e-mailt.

Christian Grey,

Ügyvezető-igazgató, Grey Enterprises Holdings Inc. & a főnököd főnökének a főnöke.

Reméli, hogy soha nem megyek el? Azt akarja, hogy költözzek össze vele? Szent Mózes... hiszen alig ismerem. Kitörölöm a levelet.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Főnökösködő

Dátum: 2011. június 13. 09:03

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Arra kérsz, hogy költözzek össze veled? És persze nem felejtettem el, hogy fantasztikus zaklató képességed bizonyítéka négy hétig embargó alatt van. Csekket írjak az *Együtt megbirkózunk vele* alapítványnak, és küldjem el apádnak? Kérlek, ne töröld ki ezt a mailt. Kérlek, válaszolj rá.

Szeretlek xxx

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

– Ana! – Jack hangjától összerезzenek.

– Igen! – Elpirulok, s Jack a homlokát ráncolva néz.

– Minden rendben?

– Persze. – Felpattanok, és a jegyzetfüzetemmel bevonulok az irodájába.

– Helyes. Nyilván emlékszel, hogy kedden New Yorkba megyek a Prózai művek ügynöki feladatai Konferenciára. Megvannak a jegyek és a helyfoglalás, de szeretném, ha velem jönnél.

– New Yorkba?

– Igen. Szerdán megyünk, és ott alszunk. Szerintem nagyon tanulságosnak találd majd. – Elsötétedik a szeme, miközben ezt mondja, de udvariasan mosolyog. – Megtennéd a szükséges előkészületeket? És foglalj le még egy szobát a hotelban, ahol megszállok. Azt hiszem, Sabrina, az előző asszisztensem valahol elöl hagyta a részleteket.

– Oké. – Bágyadtan rámosolygok.

A fenébe. Visszatámolygok az íróasztalomhoz. Ez nem fog könnyen menni Ötvennel, de az a helyzet, hogy szeretnék menni. Remek lehetőségnek tűnik, és nyilván távol tudom tartani magamtól Jacket, ha ez jár a fejében. Amint az íróasztalomhoz érek, ott vár Christian válasza.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Én főnökösödő?

Dátum: 2011. június 13. 09:07

Címzett: Anastasia Steele

Igen. Szeretném.

Christian Grey,

Ügyvezető-igazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Jesszusom... azt akarja, hogy költözzek hozzá. Ó, Christian... ez túl gyors nekem. A kezembe temetem az arcom, és próbálom összeszedni magam. Már csak erre van szükségem, egy ilyen különleges hétvége után. Se percnyi időm nem volt, hogy végiggondoljam és megértsem mindazt, ami történt velem, és amit felfedeztem ez alatt a két nap alatt.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Flynnizmus
Dátum: 2011. június 13. 09:20
Címzett: Christian Grey

Christian!
Mi történt az előbb járni, csak azután futni szöveggel?
Megbeszélhetnénk ezt ma este?
Megkértek, hogy menjek el egy konferenciára New Yorkba. Csütörtökön lesz. Ez azt jelentené, hogy szerdán megyek, és ott alszom.
Gondoltam, jobb, ha tudod.
A x

Anastasia Steele
Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey
Tárgy: TESSÉK?
Dátum: 2011. június 13. 09:21
Címzett: Anastasia Steele

Igen, ma este megbeszéljük.
Egyedül mész?

Christian Grey
Ügyvezető-igazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Hétfő Reggel Nem Kérek Durva, Harsogó Nagybetűket!
Dátum: 2011. június 13. 09:30
Címzett: Christian Grey

Megbeszélhetnénk ezt ma este?
A x

Anastasia Steele
Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Még Nem Láttál Harsogót
Dátum: 2011. június 13. 09:35

Címzett: Anastasia Steele

Mondd meg!

Ha az a takonypóc az, akivel együtt dolgozol, akkor a válaszom nem, csak a holttestemen át.

Christian Grey

Ügyvezető-igazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Összeszorul a szívem. A francba, mintha csak az apám lenne.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Nem, TE nem láttál még harsogót.

Dátum: 2011. június 13. 09:46

Címzett: Christian Grey

Igen, Jack az.

Szeretnék menni. Ez remek lehetőség a számomra.

És még soha nem jártam New Yorkban.

Emiatt ne tépd a hajad.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Nem, TE nem láttál még harsogót.

Dátum: 2011. június 13. 09:50

Címzett: Anastasia Steele

Anastasia!

Nem a hajamat tépem, hanem miattad aggódom.

A válasz: NEM.

Christian Grey

Ügyvezető-igazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

– Nem! – üvöltöm a számítógépnek, hogy az egész iroda megdermed, és engem bámul. Jack kikukucskál az irodájából.

– Minden rendben, Ana?

– Igen. Bocs – mormogom. – Csak... nem mentettem el egyanyagot. – Vértörős

vagyok zavaromban. Jack rám mosolyog, bár zavart a képe. Néhány mély lélegzetet veszek, és gyorsan gépelem a választ. Nagyon pipa vagyok.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Ötven Árnyalat
Dátum: 2011. június 13. 09:55
Címzett: Christian Grey

Christian!
Szedd össze magad!

NEM fogok lefeküdni Jackkel. – Kína összes teájáért sem. Téged SZERETLEK. Ez történik, amikor két ember szereti egymást. MEGBÍZNAK egymásban. Én nem gondolom, hogy mással fogsz LEFEKÜDNI, ELFENEKELNI, DUGNI, KORBÁCSOLNI. Én HISZEK benned és BÍZOM benned. Kérlek, te is add meg nekem ugyanezt az UDVARIASSÁGOT.

Ana

Anastasia Steele
Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Ülök, és várom a választ. De hiába. Felhívom a légitársaságot és foglalok magamnak jegyet, ügyelek arra, hogy ugyanazzal a járáttal menjek, mint Jack. Aztán hallom, hogy új mail érkezett.

Feladó: Lincoln, Elena
Tárgy: Ebédmeghívás
Dátum: 2011. június 13. 10:15
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Anastasia!

Igazán szeretnék veled ebédelni. Azt hiszem, rossz vágányon indult a kapcsolatunk, és szeretném jó irányba terelni. Szabad vagy valamikor a héten?

Elena Lincoln

Szent szar! Még Mrs. Robinson is. Na, ne már! Egyáltalán honnan tudja az e-mail címemet? Fogom a fejem. Lehetne még rosszabb ez a nap?

Megszólal a telefonom, és csüggedten nézek fel. Még csak tíz óra húsz perc, és máris azt kívánom, bár csak fel sem keltem volna Christian ágyából.

– Jack Hyde irodája, Ana Steele vagyok.
Fájón ismerős hang förmed rám.

– Volnál szíves törölni az utolsó mailt, amit küldtél nekem? És próbáld meg egy kicsit jobban körülírni a dolgokat a munkahelyi e-mailedben. Mondtam neked, hogy ellenőrzik a rendszert. Komoly kármentési akcióba kell kezdenem. – És leteszi.

Szentséges basszantyú! Csak ülök, és bámulom a készüléket. Christian lecsapta rám a telefont. Bimbózó karrieremen tapos, és még ő csapja le rám? Olyan dühödt képpel bámulom a kagylót, hogy ha nem volna élettelen, rémülten húzná össze magát.

Kinyitom az üzeneteket, és törölöm a neki küldött utolsó e-mailt. Nem is olyan vészes. Épp csak megemlítem a fenekelését... na jó, a korbácsolást is. Jesszusom, ha ennyire szégyelli, talán nem kéne csinálnia. Fogom a Blackberryt, és a mobilját hívom.

– Mi van? – csattan rám.

– Akár tetszik neked, akár nem, elmegyek New Yorkba – sziszegem.

– Ne is számíts...

Leteszem, a mondat közepén bontom a vonalat. Az adrenalin lüktet a testemben. Tessék, most megkapta. Nagyon dühös vagyok.

Mély lélegzetet veszek, próbálom összeszedni magam. Lehunyom a szemem, és elképzelem, hogy olyan helyen vagyok, ahol nagyon boldog voltam. Hmm... egy hajókabin Christiannal. Elhessentem ezt a képet. Annyira pipa vagyok Ötvenre, hogy most a boldog helyem közelébe sem jöhet.

Kinyitom a szemem, előveszem a jegyzetfüzetemet, és gondosan átnézem a tennivalók listáját. Hosszú, mély lélegzetet veszek, és megnyugszom.

– Ana! – kiált rám Jack, és összerezzenek. – Ne foglald le a jegyet!

– Ó, már késő. Lefoglaltam – felelem, Jack pedig hosszú léptekkel jön ki az irodából. Dühösnek látszik.

– Nem értem, mi történt. Valami okból hirtelen az összes utazási- és szállodaköltséget a legfelső vezetésnek kell jóváhagynia. Legfelülről jött az utasítás. Megyek, beszélek Roach-csal. Úgy tűnik, minden ilyesfajta kiadás szünetel egyelőre. Nem értem. – Jack megcsípi az orrhegyét, és lehunyja a szemét.

Kifut a vér az arcomból, és görcs áll a gyomromba. Ötven.

– Megyek, beszélek Roach-csal, addig te fogadd a telefonjaimat. – Rám kacsint és elsiet, hogy beszéljen a főnökével, de nem a főnöke főnökével.

A fenébe! Christian Grey... Már megint felforr a vérem.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Mit tettél?

Dátum: 2011. június 13. 10:43

Címzett: Christian Grey

Kérlek, mondd, hogy nem avatkozol a munkámba.

Tényleg el akarok menni arra a konferenciára.

Nem kellett volna megkérdezzelek.

Kitöröltem a sértő mailt.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Mit tettél?

Dátum: 2011. június 13. 10:46

Címzett: Anastasia Steele

Csak megvédem, ami az enyém.

Az e-mail, amelyet olyan meggondolatlanul küldtél, már le van törölve a SIP szerveréről, ahogyan az én neked küldött mailjeim is. Mellesleg tökéletesen megbízom benned. Benne nem bízom.

Christian Grey

Ügyvezető-igazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ellenőrzöm, hogy megvannak-e még az e-mailjeim, és mind eltűnt. Christian befolyása nem ismer határokat. Hogy csinálja ezt? Kit ismer, aki képes lopva bejutni a SIP szerverébe, és kivenni onnan maileket? Nem az én ligámban játszik.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Nőj már fel!

Dátum: 2011. június 13. 10:48

Címzett: Christian Grey

Christian!

Nem kell megvédened a saját főnökömtől.

Lehet, hogy próbálkozni fog, de én nemet mondok.

Nem avatkozatsz bele. Sok szempontból helytelen, és korlátoz.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: A válasz: NEM

Dátum: 2011. június 13. 10:50

Címzett: Anastasia Steele

Ana!

Láttam már, milyen „hatékonyan” tudsz védekezni a nem kívánt közeledések ellen. Nem felejtettem el, hogyan részesültem abban az örömben, mikor az első éjszakámat töltöttem veled. A fotós legalább érez is irántad. Ez a takony ezzel szemben

nem. Egyszerű nőcsábász, aki megpróbál majd elcsábítani. Kérdezd csak meg, mi történt az előző asszisztensével és az azt megelőzővel. Nem akarok veszekedni emiatt. Ha el akarsz menni New Yorkba, elviszlek. Most hétvégén is mehetünk. Van ott egy lakásom.

Christian Grey
Ügyvezető igazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ó, Christian! Nem erről van szó. Olyan bosszantó tud lenni. Hát persze, hogy ott is van egy lakása. Hol nincs ingatlana? Jellemző, hogy felhozta Josét. Túl leszünk ezen valaha is? Részeg voltam, az ég szerelmére. Jack mellett nem rúgok be.

A fejemet csóválva nézem a képernyőt, de egyértelmű, hogy nem érdemes vele e-mailben vitatkozni. Meg kell várnom az estét. Az órára pillantok. Jack még mindig nem jött vissza Jerrytől, nekem pedig ott van Elena. Ismét elolvasom a levelét, és úgy döntök, a legjobb megoldás, ha továbbítom Christiannak. Foglalkozzon Elenával, ne velem.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy:
Továbbküldés; Ebédmeghívás, avagy bosszantó Csomag
Dátum: 2011. június 13. 11:15
Címzett: Christian Grey

Christian!

Amíg te azzal voltál elfoglalva, hogy tönkretedd a karrieremet, és megvédd magad a tapintatlan levelemtől, a következő e-mailt kaptam Mrs. Lincolntól. Tényleg nem akarok találkozni veled, és ha akarnék is, nem hagyhatom el az épületet. Gőzöm sincs, honnan tudja az e-mail címemet. Mit tanácsolsz, mit tegyek? A levele a következő:

*Kedves Anastasia!
Igazán szeretnék veled ebédelni. Azt hiszem rossz vágányon indult a kapcsolatunk, és szeretném jó irányba terelni. Szabad vagy valamikor a héten?*

Elena Lincoln

Anastasia Steele
Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Bosszantó csomag
Dátum: 2011. június 13. 11:23
Címzett: Anastasia Steele

Ne rám haragudj. Én csak a legjobbat akarom neked. Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha bármi történe veled.

Mrs. Lincolnt elintézem.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Várd ki

Dátum: 2011. június 13. 11:32

Címzett: Christian Grey

Nem beszélhetnék ezt meg ma este?

Próbálok dolgozni, és nagyon elvonja a figyelmemet, hogy mindig közbeszólsz.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Jack csak délután tér vissza, és közli velem, hogy New York részemre tárgytalan. Ő azért megy, de képtelen megváltoztatni a felsőbb vezetés döntését. Beviharzik az irodájába, és becsapja az ajtót maga mögött. Látszik, hogy dühös. De miért ilyen pipa?

A szívem mélyén jól tudom, hogy nem igazán tisztességesek a szándékai, de biztos vagyok benne, hogy tudnám kezelni. Vajon Christian mit tud Jack előző személyi asszisztenseiről? Féltetolom ezeket a gondolatokat, és tovább dolgozom, de azért eldöntöttem, hogy megpróbálom rávenni Christiant, még ha nincs is sok esélyem.

– Ana, hoznál nekem valami ebédet?

– Persze. Mit szeretnél?

– Pastramit rizzsel, mustár nem kell. Majd odaadom a pénzt, ha visszajöttél.

– Inni valamit?

– Kólát kérek. Kösz, Ana. – Visszabújik az irodájába, én pedig a táskámért nyúlok.

A csudába! Megígértem Christiannak, hogy nem megyek sehová. Sóhajtok egyet. Úgysem tudja meg, és gyors leszek.

Claire a recepcióról felajánlja az ernyőjét, mert zuhog az eső. Amikor kilépek a főkapun, magamra húzom a dzsekimet, és lopva minden irányban körülnézek a túlméretezett golfesernyő alól. Úgy tűnik, minden rendben. Nyoma sincs a kísértetlánynak.

Fürgén lépkedek, és remélem, nem keltek feltűnést. A kis csemegebolt a sarkon van, de minél közelebb érek hozzá, annál erősebb a hátborzongató érzés, hogy figyelnek. Nem tudom, vajon a paranoia hegyezi ki az érzéseimet, vagy csakugyan figyel valaki. A francba! Remélem, nem Leila az egy pisztollyal.

Csak a képzeleted játéka, csattan rám a tudatalattim. Ki a fene akarna lelőni téged.

Negyed órán belül már az irodában is vagyok. Biztonságban, épen és megkönnyebbülten. Azt hiszem, kezd rám ragadni Christian túlzó paranoiája és mániákus védelmező hajlama.

Amikor beviszem Jacknek az ebédet, éppen telefonál, de felpillant.

– Kösz, Ana. Mivel nem jössz velem, szükségem lesz rád ma. Sokáig benn kell maradnod. El kell készítenünk a kivonatokat. Remélem, nincsenek terveid mára.

Melegen mosolyog rám, én pedig elpirulok.

– Rendben. Semmi gond. – Felelem ragyogó mosollyal és összeszoruló szívvel. Ez gáz lesz. Christian idegbajt kap, nem kétséges.

Visszamegyek az íróasztalomhoz, és úgy döntök, nem mondom el azonnal. Még volna ideje közbeavatkozni. Leülök, és megeszem a csirkesalátás szendvicset, amelyet Mrs. Jones csomagolt. Csodás! Ez a nő remek szendvicset készít.

Persze, ha összeköltözök Christiannal, ő készítené minden hétköznapi ebédemet. Bántó a gondolat. Soha nem is álmodtam obszcén gazdagságról és mindazzal, ami vele jár, csakis szerelemről. Arról, hogy talállok valakit, aki szeret, és nem próbálja kontrolálni minden mozdulatomat.

Megszólal a telefon.

– Jack Hyde irodája...

– Biztosítottál arról, hogy nem mész sehová – szakítja félbe Christian a bejelentkezést. Hideg, kemény a hangja.

A szívem vagy ezredszer rándul össze a nap folyamán. A fenébe! Honnan a pokolból tudja?

– Jack kiküldött ebédért. Nem mondhattam nemet. Figyeltetsz? – A fejbőröm bizsereg a gondolatra. Nem csoda, hogy paranoiásnak éreztem magam. – Valaki csakugyan figyelt. Dühít a gondolat.

– Ezért sem akartam, hogy dolgozni menj – csattan fel Christian.

– Christian, kérlek. Annyira... annyira Ötven vagy... olyan fojtogató.

– Fojtogató – suttogja meglepetten.

– Igen. Ezt abba kell hagynod. Este beszélünk. Sajnos, tovább kell bent maradnom, mert nem mehetek New Yorkba.

– Anastasia, nem akarok fojtogatni – mondja Christian halkán, elborzadva.

– Hát pedig azt csinálod. És most dolgoznom kell. Később beszélünk. – Leteszem a kagylót. – Valahogy üresnek érzem magam, lehangoltnak.

A csodálatos hétvége után rám telepszik a valóság. Még soha nem éreztem ennyire, hogy menekülnöm kell. Elfutni valami nyugodt menedékhelyre, hogy gondolkodni tudjak. Róla – arról, hogy milyen, és miként bánjak vele. Egyfelől tudom, hogy összetört ember – most már tisztán látom –, ez szívfacsaró és kimerítő is egyben. A kevéske információ alapján, amit az életéről elárult, megértem az okát. Egy gyerek, aki nem kapott szeretetet, a rémes környezet, a bántalmazás, egy anya, aki nem védte meg, és akit ő nem tudott megvédeni, aki a szeme láttára halt meg.

Megborzongok. Szegény Ötvenem. Az övé vagyok, de nem azért, hogy aranyozott kalitkában tartson. Hogyan értessem ezt meg vele?

Nehéz szívvel húzom magam elé az egyik kéziratot. Jack azt akarja, hogy a tartalmát vigyem be a laptopba, és olvassak tovább. Nincs könnyű megoldás Christian

elcseszett irányításmániájára. Beszélnem kell vele négyszemközt.

Jack fél óra múlva átküld e-mailben egy iratot, amelyet rendbe kell tennem, átjavítanom, hogy holnap, a konferenciára készülve, kinyomtassuk. Nemcsak a délután hátralevő része megy majd rá, hanem az este is. Munkához látok.

Amikor felpillantok, már hét is elmúlt, és kihalt az iroda, bár Jack szobájában még ég a villany. Fel sem tűnt, hogy elmentek a többiek. Csaknem elkészültem. Vissza e-maillezem a dokumentumot Jacknek, és megnézem a bejövő postámat. Semmi nem jött Christiantól, ezért vetek egy pillantást a Backberryre is. Ekkor kezd el csörögni. Christian az.

– Szia! – mormogom.

– Szia! Mikor végzel?

– Azt hiszem, fél nyolc körül.

– Kint várlak.

Oké.

Halk a hangja, sőt ideges. Miért? Tart a reakciómtól?

– Még mindig haragszom rád, de ez minden – suttogom. – Sok beszélhivalónk van.

– Tudom. Fél nyolckor találkozunk.

Jack bukkan elő az irodájából.

– Le kell tennem. Viszlát. – És lenyomom a gombot.

Felnézek Jackre, aki felém sétál.

– Csak néhány apróságot kell javítani. E-mailben elküldtem.

Fölém hajol, míg letöltöm a dokumentumot. Nagyon közel van, kényelmetlenül közel. Karja az enyémet súrolja. Véletlen volna? Megrándulok, de úgy tesz, mintha nem venné észre. A másik karját a székem háttámláján pihenteti, a hátamhoz ér. Kihúzó magam, hogy ne érjek a támlához.

– Tizenhatodik és huszonharmadik oldal, ez minden – mormogja. A szája alig néhány centire van a fülemtől.

A bőröm bizsereg ettől a közelségtől, de úgy döntök, nem veszek róla tudomást. Kinyitom a dokumentumot, és remegő kézzel látok neki a változtatásoknak. Jack még mindig fölém hajol, és az összes érzékem hiperérzékenyre vált. Zavaró a dolog, feszengek, és magamban visítok is. Hátrébb!

– Ha végeztél, lehet is nyomtatni. Holnap elintézed. Köszönöm, hogy sokáig benmaradtál emiatt, Ana. – Gyengéd, nyugtatgató a hangja, mintha sebzett állatkához beszélne. A gyomrom görcsökben.

– A legkevesebb, amit megtehetek, hogy egy gyors itallal viszonzom. Megérdemled. – Elsimít egy tincset, amely kiszabadult a többi közül. A fülem mögé dugja, és gyengéden végigsimít a cimpámon.

A fogamat csikorgatva rántom odébb a fejem. A francba! Christiannak igaza volt. Hozzám ne érij!

– Ami azt illeti, nem megy ma este. – Sohanapján, Jack.

– Csak egy gyors ital? – győzköd.

– Nem lehet. De azért kösz.

Jack az íróasztalom szélére telepszik. A homlokát ráncolja. A fejemben hangosan

szól a riasztócsengő. Egyedül vagyok velem az irodában. Nem léphetek le. Idegesen pillantok az óra felé. Christian öt perc múlva jön értem.

– Azt hiszem, jó csapat vagyunk, Ana. Sajnálom, hogy nem tudsz eljönni New Yorkba. Nem lesz ugyanolyan nélküled.

Hát az biztos. Bágyadtan mosolygok föl rá, mert fogalmam sincs, mit is mondhatnék. A nap folyamán most először érzek valami halvány megkönnyebbülést, amiért nem megyek.

– Na, és jól telt a hétvége? – kérdezi lazán.

– Igen, kösz. – Hová akar kilyukadni?

– A barátoddal voltál?

– Igen.

– Mivel foglalkozik?

Azzal, hogy téged megvásárolt...

– Üzletember.

– Ez érdekes. Milyen üzlet?

– Ó, mindenféle dologban benne van.

Jack félrebiccentett fejjel hajol felém, és ismét behatol a személyes terembe.

– Nagyon szűkszavú vagy, Ana.

– Hát, telekommunikáció, ipar, mezőgazdaság.

Jack szemöldöke megemelkedik.

– Ennyi minden! Kinek dolgozik?

– Saját magának. Ha elégedett vagy az anyaggal, szeretnék menni. – Hátrébb dől.

A személyes terem ismét biztonságban van.

– Természetesen. Sajnálom, nem akartalak feltartani – mondta álságosan.

– Hánykor zár az épület?

– Tizenegyig vannak itt a biztonságiak.

– Remek – mosolygok, és a tudatalattim megkönnyebbülten lejjebb csúszik a karosszékében a tudattól, hogy nem vagyunk egyedül az épületben. Kikapcsolom a komputert, fogom a táskámat, felállok, és menni készülök.

– Kedveled? Mármint a barátodat?

– Szeretem – válaszolom a szemébe nézve.

– Értem. – Jack a homlokát ráncolja, aztán feláll az íróasztalomról. – Hogy hívják?

Elpirulok.

– Grey. Christian Grey – motyogom.

Jack szája tátva marad.

– Seattle leggazdagabb agglagénye? Az a Christian Grey?

– Igen, az. – Igen, az a Christian Grey, aki a főnököd lesz, és aki meg fog enni reggelire, ha még egyszer behatolsz a személyes terembe.

– Akkor azért tűnt ismerősnek – morogja Jack sötéten, és újra ráncos a homloka.

– Hát, szerencsés ember.

Ferde szemmel nézek rá. Ezt meg miért mondta?

– Jó estét, Ana! – mosolyog Jack, de a mosolya nem érinti a szemét. Aztán, mint aki karót nyelt, anélkül, hogy hátranézne, visszavonul az irodájába.

Megkönnyebbülten sóhajtok. Hát, ez a gond is megoldva. Ötven ismét csodát

tesz. Már a neve is varázsigé, amitől ez az alak fülét-farkát behúzza elkullogott. Diadalmas mosoly ül ki az arcomra. Látod, Christian? Már a pusztá neved is megvéd, nem kell leállítanod az utazási kiadásokat. Rendbe rakom az íróasztalomat, és megnézem az órám. Christian már odakinn lesz.

Az Audi a járda mellett parkol, és Taylor pattan ki belőle, hogy kinyissa a hátsó ajtót. Még soha nem örültem ennyire, hogy látom, és gyorsan bepattanok a kocsiba az eső elől.

Christian a hátsó ülésen vár. Aggódva, tágra nyílt szemmel néz. Felkészült a dühkitörésekre, az állam feszes.

– Szia! – mormogom.

– Szia! – feleli óvatosan. Megfogja a kezem, finoman megszorítja, és a szívem kezd egy picit felolvadni. Annyira össze vagyok zavarodva. Még nem is gondolkodtam azon, mit is kell mondanom neki.

– Még haragszol? – kérdezi.

– Nem tudom – mormogom. Kicsit megemeli a kezem, és puha csókokat lehel rá.

– Rohadt egy nap volt – mondja.

– Az volt. – De azóta, hogy reggel munkába indultam, most először kezdek ellazulni. Már pusztán az, hogy a társaságában vagyok, gyógyír, és mindaz a szarság Jacktől, az oda-vissza acsarkodó e-mailek, a bosszantó Elena mind a háttérbe húzódik. Nincs senki, semmi, csak én meg az én irányításmániásom a hátsó ülésen.

– Most már jobb, hogy itt vagy – mormogja. Csöndben ülünk, miközben Taylor az esti forgalommal birkózik. Mindketten a gondolatainkba merülünk, de érzem, hogy Christian lassan kezd ellazulni mellettem. Megnyugtató ritmusban, gyengéden simogatja hüvelykujjával az ujjperceimet.

Taylor a ház előtt tesz ki minket, és mindketten besietünk az eső elől. Christian a kezemet fogja, amíg a liftre várunk, pillantása az épület előterét vizslatja.

– Gondolom, még nem találtátok meg Leilát.

– Nem. Welch még mindig keresi – morogja csüggedten.

Megérkezik a lift, és belépünk. Christian lenéz rám, kiismerhetetlen a sötét szeme. Ó, már megint csodásan néz ki – kócos haj, fehér ing, sötét öltöny. És hirtelen ott terem a semmiből az az érzés. Ó, istenem – a vágyakozás, a vonzás, az elektromosság. Ha látható volna, átható kék aura lenne kettőnk között. Nagyon erős. Christian szája szétnyílik, úgy néz.

– Te is érzed? – zihálja.

– Igen.

– Ó, Ana! – Felnyög, megragad és átkarol. Egyik keze a tarkómon, és hátrahúzza a fejem, ajka az enyémre tapad. Az ujjai a hajamban, és cirógatja az arcom. A lift falának nyom.

– Gyűlölök vitatkozni veled – lihegi a számba. Kétségbeesett szenvedély érződik csókjából, amely az én szenvedélyemet tükrözi. Robban a testemben a vágy, a nap minden feszültsége kiutat keres. Hozzá préselem magam, többet akarok. Csupa nyelv és zihálás vagyunk, csupa kéz és érintés meg édes, édes érzés. Christian keze a csípőmön, aztán hirtelen felhúzza a szoknyám, ujjával a combomat cirógatja.

– Édes Jézus, rajtad harisnya van! – nyögi lenyűgözve, aztán a hüvelykujja a

harisnya fölött simogatja a húst. – Látni akarom – nyögi. Még feljebb húzza a szoknyámat, hogy kilátszik a harisnya széle.

Hátrébb lép, és megnyomja a stop gombot. A lift puhán lefékez a huszonkettedik és huszonharmadik emelet között. Christian szeme sötét, szája nyitva, és ugyanúgy liheg, mint én.

Nézzük egymást anélkül, hogy egymáshoz érnénk. Hálás vagyok, amiért megtart a fal, miközben ez a gyönyörű férfi érzéki vággyal a szemében méricskél.

– Engedd le a hajad – utasít rekedten. Megoldom a csomót, és leengedem a hajam. Sűrű felhőként omlik a vállamra és a mellemre. – Gombold ki a két felső gombot az ingeden – suttogja, és kitágul a szeme.

Annyira bujának érzem magam. Belső istennőm fészkelődik a heverőjén, lihegve, vágyakozva vár. Kínzó lassúsággal gondolom ki mindkét gombot. A mellem egy része ingerlően kilátszik.

Christian nyel egyet.

– Van róla fogalmad, mennyire izgatóan nézel ki?

Szándékosan az ajkamba harapok, amikor megrázom a fejem. Christian lehunyja a szemét, s amikor kinyitja, lángol a tekintete. Felém lép, és a lift falának támasztja tenyerét az arcom két oldalán. Olyan közel van, amennyire csak lehet, anélkül, hogy hozzám érne.

Felfelé fordítom az arcom. Állom a tekintetét, ő pedig lehajol, és az enyémhez dörzsöli az orrát. Ez az egyetlen fizikai kapcsolat közöttünk. Elönt a forróság a lift szűk terében. Kívánom... mégpedig most.

– Azt hiszem, tudod, Miss Steele. Szerintem élvezed, hogy az örületbe kergetesz.

– Örületbe kergetlek? – suttogom.

– De mennyire, Anastasia. Szirén vagy, istennő. – Megfogja az egyik lábam, és a derekára húzza. Fél lábon állok, és neki támaszkodom. A combjaim találkozásánál keményen és vágyakozón érzem őt. Az ajka a torkomon. Nyögök, és átkarolom a nyakát.

– Magamévá teszek most, Anastasia – lihegi Christian, és válaszul hátrahajlok, nekinyomom magam, vágyom az érintkezésre. Christian toroka mélyéről valami hörgés szakad ki. Magasabbra emel, és kigombolja a sliccét.

– Tartsd erősen, bébi – mormogja. Fóliacsomagot varázsol elő, és a szám elé teszi. A fogaim közé kapom, ő pedig meghúzza, hogy a csomagolás kettészakad.

– Jó kislány. – Egy picit hátrébb húzódik, és felhúzza az óvszert. – Istenem, nem tudok hat napot várni – morogja, és ködös tekintettel néz le rám. – Remélem, nem szereted nagyon ezt a bugyit. – Ujjai a bugyi alá csúsznak, és egy mozdulattal letépi. A vérem lüktet, zihálok a vágytól.

Megrészegítenek a szavai, a nap minden bosszúságát elfeledem. Csak ő van meg én, és azt tesszük, amiben a legjobbak vagyunk. Anélkül, hogy megszakítaná a szemkontaktust, lassan belém hatol. A testem ívbe feszül, a fejem hátra pilled, lehunyom a szemem, és élvezem az érzést, hogy bennem van. Christian most hátrébb húzódik, aztán ismét előre, olyan lassan, olyan édesen. Hangosan nyögök.

– Az enyém vagy, Anastasia – mormogja a torkomba.

– Igen. A tiéd. Mikor fogod fel végre? – lihegem. Christian nyög és mozogni kezd, most már igazán mozog. Én pedig átadom magam az engesztelhetetlen ritmusnak,

kiélvezek minden egyes döfést, Christian ziháló lélegzetét, azt, hogy szüksége van rám, ahogyan nekem is őrá.

Erősnek érzem magam, hatalmasnak, kívánatosnak. Olyan nőnek, akit szeretnek, akit egy ilyen elragadó, bonyolult férfi szeret, és akit én is tiszta szívemből szeretek. Keményebben és keményebben döf, kapkodva szedi a levegőt, elveszik bennem, ahogyan én is elveszek őbenne.

– Ó, bébi! – nyögi Christian, foga az államot súrolja, én pedig élvezek körötte. Christian megmerevedik, szorít, és a nevemet suttogva követi a példámat.

Most, hogy Christianból kiszállt a hajtóerő, és lenyugodott, gyengéden megcsókol, és a légzése lecsillapodik. A lift falának döntve tart, homlokunk összeér. A testem mintha zseléből lenne, olyan gyenge, de kellemes kielégültség tölti el.

– Ó, Ana – mormogja. – Szükségem van rád. – És megcsókolja a homlokomat.

– Nekem is rád, Christian.

Elenged. Lesimítja a szoknyámat, begombolja a két felső gombot az ingemen, aztán beüt egy számkombinációt a táblán, és a lift újra elindul. Egy kis rántással indul fölfelé, és elkapom Christian karját.

– Taylor már aggódhat, hol vagyunk – vigyorog Christian huncutul.

Ó, a fenébe! A hajamba túrok, reménytelen küzdelmet vívok a „most kefélttem” külső ellen, aztán feladom, és gyorsan lófarokba kötöm.

– Csinos vagy – mosolyog Christian önelégülten. Begombolja a sliccét, és zsebre vágja az óvszert.

És máris ő a megtestesült amerikai vállalkozó. Mivel a haja többnyire ilyen rendetlen, nem látszik különbség. Kivéve, hogy most mosolyog, ellazult, és gyerekes báj sugárzik a szeméből. Vajon minden férfit ilyen könnyű lecsillapítani?

Taylor már a liftajtóban vár minket.

– Probléma volt a lifttel – mormogja Christian, amikor kiszállunk, és nem vagyok képes az arcukba nézni. Besietek a kétszárnyú ajtón Christian hálószobájába, és valami tiszta alsóneműt keresek.

Mire visszaérek, Christian már levette a zakót, és a konyhapultnál ülve beszélget Mrs. Jonesszal. Az asszony kedvesen mosolyog rám, és két tányér meleg ételt tesz elénk. Mmm, csodás illata van – *coq au vin*, ha nem tévedek. Majd éhen veszek.

– Jó étvágyat, Mr. Grey, Ana! – mondja Mrs. Jones, és magunkra hagy minket.

Christian kivesz egy palack bort a hűtőből. Ülünk, eszünk, és közben elmondja, mennyivel közelebb jutottak ahhoz, hogy tökéletesítsék a napelemes mobiltelefon. Lelkes és izgatott, és rájövök, hogy az ő napja nem volt teljesen szar.

Megkérdem, hol van ingatlana. Elégedetten mosolyog. Kiderül, hogy csak New Yorkban, Aspenben és az Escalában van lakása. Semmi más. Amikor végeztünk, összeszedem a tányérokat, és beteszem a mosogatóba.

– Hagyd csak, majd Gail megcsinálja – mondja Christian. Felé fordulok, ránézek, ő feszülten mered rám. Hozzá fogok szokni valaha is, hogy valaki más mosogat el utánam?

– Hát most, hogy lecsillapodtál, Miss Steele, megbeszéljük a mai napot?

– Szerintem pedig te csillapodtál le. Azt hiszem, egészen jól megszelídítelek.

– Megszelídítesz? – zsörtölődik kedélyesen. Amikor bólíntok, a homlokát ráncolja, mintha eltűnődne ezen. – Igen, talán így is van, Anastasia.

– Igazad volt Jackkel kapcsolatban – mormogom. Most már komolyan beszélek. A konyhapultra támaszkodva figyelem a reakcióját. Christian képe elkomorodik, a szeme kemény lesz.

– Próbálkozott valamivel? – suttogja, és halálosan hidegen cseng a hangja.

A fejemet rázom, hogy megnyugtassam.

– Nem, és nem is fog. Megmondtam neki, hogy a te barátnőd vagyok, és rögtön meghátrált.

– Biztos vagy benne? Kirúghatom a szarházit – morogja.

A pohár bortól felbátorodva sóhajtok.

– Meg kell engedned, hogy én vívjam meg a saját küzdelmeimet. Nem gondolkodhatsz állandóan helyettem, nem védhetsz meg mindig. Ez megfojt, Christian. Ha állandóan beavatkozol, soha nem fogok tudni kibontakozni. Szükségem van egy kis szabadságra. Nekem eszembe nem jutna beleavatkozni a dolgaidba.

– Csak azt akarom, hogy biztonságban legyél, Anastasia. Ha bármi történne veled... – elhallgat.

– Tudom, és megértem, miért olyan fontos neked, hogy megvédj. És valahol szeretem is. Tudom, hogy szükségem van rád, mellettem állsz, ahogyan én temelleted. De ha van jövőnk együtt, akkor bíznod kell bennem, és bíznod kell az ítéletemben. Igen, néha tévedek, hibázok, de tanulok ezekből.

Ideges képpel mered rám, ami arra késztet, hogy megkerülve a pultot odamenjek hozzá. Immár a két lába között állok, ő pedig a bárshéken ül.

A derekamra teszem a kezét, majd megfogom a karját.

– Nem avatkozhat a munkámba. Ez helytelen. Nem kell, hogy fehér lovagként vágts a segítségemre. Tudom, hogy mindent irányítani akarsz, és azt is értem, hogy miért, de nem lehet. Lehetetlen cél... meg kell tanulnod elengedni dolgokat. – Végigsimítok az arcán, ő pedig tágra nyílt szemmel néz. – És ha erre képes vagy, ha ezt megadod nekem, hozzád költözöm – teszem hozzá lágyan.

Meglepetten szívja be a levegőt.

– Megtennéd? – suttogja.

– Igen.

– De hisz nem ismeresz. – A homlokát ráncolja, és fojtotta hangja. Hirtelen, mintha rettegne, nagyon nem Ötven.

– Éppen elég jól ismerlek, Christian. Nem tudsz olyat mondani magadról, amivel elijesztenél. – Gyengéden végighúzom a tenyerem az arcán. Christian tekintete eddig aggodó volt, most kételkedő. – Csak kérlek, lazíts egy kicsit a gyeplőn – könyörgök.

– Próbálok, Anastasia. De nem tűrhettem tétlenül, hogy elmenj New Yorkba ezzel a... takonnyal. Ijesztő a híre. Egyik asszisztense sem bírta tovább három hónapnál, és soha nem tartóztatta őket a cég. Nem ezt a sorsot akarom neked, bébi. – Sóhajt egyet. – Nem akarom, hogy bármi történjen veled. A pusztá gondolata rettegéssel tölt el, hogy bajod esik. Nem tudom megígérni neked, hogy nem avatkozom be, ha úgy gondolom, hogy bajod eshet. – Mély lélegzetet vesz. – Szeretlek, Anastasia. Bármit megteszek, ami a hatalmamban áll, hogy megóvjalak. Elképzelni sem tudom az életemet nélküled.

Szent tehén! Belső istennőm, a tudatalattim és jómagam döbbenet meredünk

Ötvenre.

Jesszusom, ez a kilencbetűs szó! A világom megáll, mozdulatlan, aztán új pályán forog tovább. Kiélvezem a pillanatot, s őszinte, gyönyörű, szürke szemébe nézek.

– Én is szeretlek Christian. – Odahajlok és megcsókolom, aztán a csók komolyabb lesz.

Észre sem vesszük, hogy Taylor belép, csak mikor a torkát köszörüli. Christian hátrébb húzódik, feszülten néz rám. A derekamat átkarolva áll.

– Igen? – csattan rá Taylorra.

– Mrs. Lincoln van útban fölfelé, uram.

– Tessék?

Taylor bocsánatkérően vállat von. Christian nagyot sóhajt, és a fejét csóválja.

– Hát ez érdekes lesz – morogja, és kópésan, lemondóan vigyorog felém.

A francba! Miért nem tud minket békén hagyni ez az átkozott nőszemély?

Tizenkettedik fejezet

– Beszélte ma veled? – kérdezem Christiantól, amíg Mrs. Robinsont várjuk.
– Igen.
– Mit mondtál?
– Azt, hogy nem akarsz találkozni velem, és megértem, hogy miért. Azt is mondtam neki, hogy nem veszem jónéven, ha a hátam mögött próbálkozik. – Közönyös a tekintete, semmit nem árul el.

Ó, ez jó.

– És mit mondott?

– Lesöpörte magáról, ahogyan csak Elena képes rá.

– Mit gondolsz, miért van itt?

– Sejtelmem sincs – vonja meg a vállát.

Taylor jelenik meg ismét.

– Mrs. Lincoln – jelenti be.

És itt van... miért olyan átkozottul vonzó? Teljesen feketébe öltözött: feszes farmer, a tökéletes testét kihangsúlyozó ing és a fényes, ragyogó haj dicsfénye hozzá.

Christian odahúz magához.

– Elena – mondja, és zavarát tükrözi a hangja.

A nő tátott szájjal mered rám, megdermedt. Pislog, mielőtt megtalálja a hangját.

– Elnézést, nem is sejtettem, hogy társaságod van, Christian. Hétfő lévén... – közli, mintha ez megmagyarázná, miért is van itt.

– Barátnő – feleli Christian magyarázatként, és fejét félrebiccentve önelégülten mosolyog.

Elena elmosolyodik, elbűvölő mosollyal néz rá. Idegesítő.– Hát persze. Szervusz, Anastasia. Nem sejtettem, hogy itt leszel. Tudom, hogy nem akarsz beszélni velem, és elfogadom.

– Csakugyan? – kérdezem nyugodtan. A szemébe nézek. A homlokát ráncolja egy kicsit, és beljebb jön a szobába.

– Igen, vettem az üzenetet. De nem hozzád jöttem. Mint mondtam, Christiannak ritkán van társasága hét közben. – Kis szünetet tart. – Van egy problémám, és meg kell beszélnem veled.

– Ó – Christian feláll. – Kérsz egy italt?

– Igen, légy szíves – mormogja a nő hálásan.

Christian poharat hoz, Elena meg én kínos csöndben bámuljuk egymást. Egy nagy ezüst gyűrűt babrál a középső ujján, én nem is tudom, hová nézzek. Végül Elena feszült kis mosolyt vet rám, a konyhapulthoz lép, és felül az egyik bárszékre. Nyilván jól ismeri ezt a helyet, otthonosan érzi magát.

Maradjak? Vagy menjek el? Nehéz eldönteni. Tudatalattim a legellenségesebb hárpiaképével haragosan mered rá.

Annyi mindent szeretnék elmondani, és ezek egyike sem hízelgő. De ő Christian barátja – az egyetlen barátja –, és bármennyire is gyűlölöm ezt a nőt, alapvetően udvarias vagyok. Úgy döntök, hogy maradok, és amilyen kecsesen csak tudok, leülök arra a székre, amelyről Christian felállt. Christian bort tölt mindannyiunknak, aztán leül kettőnk közé. Hát nem érzi, milyen hátborzongató ez az egész?

– Mi baj? – kérdezi.

Elena idegesen pillant rám, mire Christian megfogja a kezem.

– Anastasia meg én együtt vagyunk – felel a ki nem mondott kérdésre, és megszorítja a kezem. Elpirulok, és a tudatalattim ragyogó arccal néz rá, elfeledi a hárpia ábrázatát.

Elena arca meglágyul, mintha örülne a hírnek. Tényleg örülne. Egyáltalán nem értem ezt a nőt, és zavartan feszengek a társaságában.

Ő mély lélegzetet vesz, és a bárshék szélére húzódik. Izgatottnak látszik. Idegesen néz le a kezére, aztán szinte mániákusan tekergeti a nagy ezüstgyűrűt a középső ujján.

Jeszusom, ennek meg mi baja? A jelenlétem? Ilyen hatással lennék rá? Igaz, én is így érzek vele kapcsolatban – nem akarom, hogy itt legyen. Elena fölemeli a fejét, és Christian szemébe néz.

– Zsarolnak.

Szent szar! Nem ezt vártam tőle. Christian megmerevedik. Valaki kiderítette, hogy ez a nő hajlamos rá, hogy kiskorú fiúkat verjen és keféljen? Elfojtom az undoromat. A tudatalattim rosszul álcázott örömmel dörgöli a kezét. Helyes.

– Hogyan? – kérdezi Christian, és süt a hangjából a rémület.

A nő óriási, márkás bőrtáskájába tűr, kivesz egy levelet, és felé nyújtja

– Tedd le, nyisd ki – bök Christian az étkezőpult felé az állával.

– Nem akarsz hozzányúlni?

– Nem. Ujjlenyomatok.

– Christian, tudod, hogy nem mehetek ezzel a rendőrségre.

Miért kell ezt végighallgatnom? Most valami másik szegény kisfiút kefél?

Elena lerakja a levelet, Christian fölé hajol, és elolvassa.

– Csak ötezer dollárt kérnek – mondja szinte szórakozottan. – Van elképzelésed, ki lehet? Valaki a környezetemben?

– Nem – feleli Elena lágy, édes hangján.

– Linc?

Linc? Az meg ki?

– Ennyi idő után? Ugyan már. Nem hiszem – morog a nő.

– Isaac tudja?

– Még nem mondtam el neki.

Ki az az Isaac?

– Szerintem tudnia kell – mondja Christian. Elena a fejétrázza, és most már tényleg úgy érzem magam, mint egy kukkoló. Nem kell ez nekem. Próbálok kihúzni Christian szorításából a kezem, de ő még jobban szorítja, és felém pillant.

– Mi baj? – kérdezi.

– Fáradt vagyok. Azt hiszem, lefekszem.

A szemembe néz. Mit keres? Ítélezést? Elfogadást? Ellenségességet? Amennyire lehet, kifejezéstelenül nézek.

– Oké – mondja. – Nemsokára jövök.

Elenged és felállok. Elena óvatosan figyel. Összeszorított szájjal viszonzom a pillantását.

– Jó éjt, Anastasia! – Bágyadtan rám mosolyog.

– Jó éjt! – morgom, és hideg a hangom. Megfordulok, hogy távozzak. Túl nagy már a feszültség. Amint kilépek, már folytatják is a társalgást.

– Nem hiszem, hogy sok mindent tehetek, Elena – mondja Christian. – Ha a pénzről van szó... – elhal a hangja. – Megkérhetem Welch-t, hogy nyomozzon kicsit.

– Nem, Christian, csak meg akartam osztani veled – feleli Elena.

Már kinn vagyok a szobából, de még hallom a hangját.

– Boldognak látszol.

– Az vagyok – feleli Christian.

– Megérdemled, hogy boldog legyél.

– Bárcsak így lenne!

– Christian – korholja a nő.

Nem tudom megállni, dermedten figyelek.

– Tudja ez a lány, hogy milyen negatív vagy magaddal kapcsolatban, hogy mennyi problémád van?

– Bárkinél jobban ismer.

– Aúú, ez fáj.

– Ez az igazság, Elena. Vele nem kell játszmákat megvívnom. És komolyan mondom, hagyd békén.

– Mi baja?

– Te... Amíg együtt voltunk. Amit csináltunk. Nem érti.

– Akkor értesd meg vele.

– Ez már a múlt Elena. Miért akarnám az elcseszett kapcsolatunkkal kínozni? Ez a lány jó, édes, ártatlan, és valami csoda révén szeret.

– Nem csoda, Christian – korholja Elena kedélyesen. – Bízál már egy kicsit magadban. Igazi főnyeremény vagy. Épp elégszer mondtam. És ő is aranyos. Erős. Olyan, aki méltó hozzád.

Nem hallom Christian válaszát. Erős lennék? Nem érzem erősnek magam.

– És nem hiányzik? – folytatja Elena.

– Mi?

– A játszószoobád.

Lélegzetet sem veszek.

– Ez aztán kurvára nem tartozik rád! – csattan fel Christian.

Ó!

– Elnézést – sóhajt Elena, de nem hangzik őszintének.

– Azt hiszem, jobb, ha elmész. És kérlek, hívjál, ha újra jössz.

– Nagyon sajnálom, Christian – mondja a nő, és hallom, hogy ezúttal komolyan gondolja. – Mióta vagy ilyen érzékeny? – Ismét korholja őt.

– Elena, nekünk van egy üzleti kapcsolatunk, amely mindkettőnknek szép hasznot hoz. Maradjon is így. Ami köztünk volt, ma már a múlt. Anastasia a jövőm, és nem akarom veszélyeztetni, úgyhogy hagyjuk ezt a kicseszett baromságot.

A jövője!

– Értem.

– Nézd, sajnálom, ha zúrjeid vannak. Talán ki kéne ugratni a nyulat a bokorból, ha blöffölnék. – Most már kedvesebb a hangja.

– Nem akarlak elveszíteni, Christian.
– Nem vagyok a tiéd, hogy elveszíthess, Elena – csattan fel ismét.
– Nem így értem.
– Akkor hogy érted? – Haragos, durva a hangja.
– Nézd, nem akarok vitatkozni veled. Nekem sokat jelent a barátságod. Távol tartom magam Anastasiától. De ha szükséged van rám, énám számíthatsz. Mindig számíthatsz.
– Anastasia úgy gondolja, találkozál velem múlt szombaton. Felhívtál, ez minden. Miért mondtál mást neki?
– Tudomására akartam hozni, hogy mennyire felzaklatott téged, amikor elment. Nem akarom, hogy bántson.
– Tudja. Elmondtam neki. Ne szólj bele a kapcsolatunkba. Tényleg, kezdesz tyúkanyós lenni. – Christian beletörődően mondja, és Elena felnevet, de van valami szomorú csengése a nevetésének.
– Tudom. Ne haragudj. Tudod, hogy fontos vagy nekem. Soha nem gondoltam volna, hogy szerelmes leszel. De örömmel látom. Csak képtelen vagyok elviselni, ha bánt téged.
– Vállalom a kockázatot – közli Christian szárazon. – Biztos nem akarsz, hogy Welch körülszaglásszon?
Elena felsóhajt.
– Gondolom, nem árthat.
– Oké, reggel felhívom.
Hallgatom, ahogy civakodnak, tanakodnak, hogy mi legyen. Tényleg régi barátoknak tűnnek, ahogyan Christian mondja. Csak barátoknak. És ez a nő törődik vele – talán túlságosan is. De ki ne törődne vele, aki megismeri?
– Köszönöm, Christian. És sajnálom. Nem akartam betolakodni. Megyek. Legközelebb hívlak.
– Helyes.
Elmegy! A francba! Végigsietek a folyosón Christian hálósobájáig, és leülök az ágyra. Christian egy perc múlva belép.
– Elment – mondja óvatosan, a reakciómat figyelve.
Felpillantok rá, próbálom megfogalmazni a kérdésemet.
– Elmondasz róla mindent? Próbálom megérteni, miért gondold azt, hogy ez a nő segített neked. – Kis szünetet tartok, el kell gondolkodnom a következő mondaton. – Én gyűlölöm őt, Christian. Szerintem elmondhatatlan károkat okozott neked. Nincsenek barátaid. Ő tartotta távol tőled a barátokat?
– Mi a francnak kérdezel róla? Volt egy hosszú kapcsolatunk, ami alatt a szart is kiverte belőlem, én pedig mindenféle módon kúrtam, azt el sem tudod képzelni, hogyan. Ennyi.
Elsápadok. Haragszik rám. Lesütöm a szemem.
– Miért haragszol rám?
– Mert ennek a sok szarságnak már VÉGE – harsogja, és dühödten mered rám. Aztán lemondóan sóhajt, és a fejét csóválja.
Elfáradok. A fenébe! Lesütöm a szemem, a kezem összekulcsolom az ölemben.

Én csak meg akartam érteni.

Christian leül mellém.

– Mit akarsz tudni? – kérdezi lemondóan.

– Nem kell elmondanod. Nem akarok turkálni.

– Nem erről van szó, Anastasia. Csak nem szeretek erről az egészből beszélni.

Éveken át egy buborékban éltem, senkinek nem kellett megmagyaráznom, mit miért teszek. Elena mindig is mellettem állt, a bizalmasom volt. És most ő a múlt, te pedig a jövő, és úgy ütköztök, ahogyan azt elképzelni sem tudtam.

Rápillantok, látom, hogy tágra nyílt szemmel néz.

– Soha nem gondoltam, hogy lehet jövőm bárkivel is, Anastasia. Te adtál reményt, és miattad gondolkodom mindenféle lehetőségen. – Elhallgat.

– Hallgatóztam – suttogom, és ismét a kezemet bámulom.

– Mit? A beszélgetésünket?

– Igen.

– És? – Lemondó a hangja.

– Szeret téged.

– Igen, szeret. És a magam módján én is őt, de ez meg sem közelíti azt, amit irántad érzek. Ennyi az egész.

– Nem vagyok féltékeny. – Rosszul esik, hogy így gondolja. Vagy mégis az lennék? A fenébe. Talán tényleg erről van szó. – Nem vagy szerelmes belé – mormogom.

Újra felsóhajt. Most már tényleg pipa.

– Valamikor rég úgy gondoltam, hogy szerelmes vagyok belé – mondja, és a fogát csikorgatja.

Ó.

– Amikor Georgiában voltunk... azt mondtad, nem voltál szerelmes.

– Így is van.

A homlokom ráncolom.

– Akkor már téged szerettelek, Anastasia – suttogja. – Te vagy az egyetlen, akiért ötezer kilométert utaznék, csak hogy lássam.

Istenem, nem értem! Akkor még alávetettnek akart. Még jobban ráncolom a homlokom.

– Amit irántad érzek, az teljesen más, mint amit valaha is Elena iránt éreztem – magyarázkodik.

– Mikor jöttél rá?

Vállat von.

– Bármilyen furcsa, de Elena ébresztett rá. Ő biztatott, hogy menjek utánad Georgiába.

Tudtam. Már Savannah-ban tudtam. Tompán meredek rá.

Mit kezdjek mindezzel? Lehet, hogy Elena tényleg az én oldalamon áll, és csak aggódott, hogy bántom Christiant. Fájdalmas gondolat. Soha nem akarnám bántani. Elenának igaza van, már eleget szenvedett.

Talán ez a nő nem is olyan gonosz. A fejemet rázom. Nem akarom elfogadni ezt a kapcsolatot. Nem helyes. Igen, erről van szó. Ez a nő egy visszataszító alak, aki kihasználta egy védtelen serdülőt, megfosztotta a tinédzser éveitől, bármit mondjon is Christian.

– Kívántad, amikor fiatalabb voltál?
– Igen.
Ó!
– Sokat tanultam tőle. Ő tanított meg arra, hogy higgyek magamban.
Ó.
– De a szart is kiverte belőled.
Christian szeretettel mosolyog.
– Igen.
– És te ezt élvezted.
– Akkor igen.
– Annyira, hogy azóta te is ezt akarod tenni másokkal?
Elkerekedik, komoly lesz a szeme.
– Igen.
– Segített neked ebben?
– Igen.
– Volt az alávetetted?
– Igen.
Szentséges basszantyú!
– És még azt várod, hogy kedveljem? – Keserű a hangom.
– Nem. Bár jócskán megkönnyítenéd velem az életemet – mondja fáradtan. – De megértem, hogy vonakodsz.
– Vonakodok. Jesszusom, Christian, ha a te fiadról lenne szó, mit éreznél?
Úgy pislog, mintha nem is értené a kérdést.
– Senki nem kényszerített, hogy velem legyek. Az én választásom volt, Anastasia.
Így semmire nem megyünk.
– Kicsoda Linc?
– A volt férje.
– Lincoln Timber?
– Személyesen – vigyorog Christian.
– És Isaac?
– A mostani alávetettje.
Jaj, ne!
– A húszas éveik közepén jár, Anastasia. Tudod, szavazóképes felnőtt – teszi hozzá gyorsan. Jól érti az utálkozó pillantást az arcomon.
Elpirulok.
– Korodbeli.
– Nézd, Anastasia, neki is mondtam, hogy ő a múltam része. Te vagy a jövőm. Kérlek, ne hagyd, hogy ez közénk álljon. És őszintén szólva, kezdem nagyon unni a témát. Dolgoznom kell. – Feláll és lenéz rám. – Szállj le erről! Kérlek.
Csökönyösen bámulok vissza rá.
– Ja, és majd elfelejtetem – teszi hozzá. – Megérkezett az autód. A garázsban áll, Taylornál a kulcs.
Húha... A Saab?
– Vezethetem holnap?

– Nem.
– Miért nem?
– Jól tudod, miért nem. Jut eszembe, ha el akarod hagyni az irodát, szólj nekem. Sawyer ott volt és figyelt. Úgy tűnik, nem bízhatok abban, hogy vigyázol magadra. – Bosszúsan néz, és már megint úgy érzem magam, mint egy komisz kölyök. Vitatkoznék veled, de elég dühös már Elena miatt is, és nem akarom tovább feszíteni a húrt. De egy megjegyzést nem tudok visszatartani.
– Úgy látom, én sem bízhatok benned – morgom. – Megmondhattad volna, hogy Sawyer figyel.
– Emiatt is veszekedni akarsz? – csattan föl.
– Nem is vettem észre, hogy veszekszünk. Azt hittem, csak kommunikálunk egymással – motyogom duzzogva.
Egy pillanatra lehunyja a szemét, mint aki vissza akarja fojtani a haragját. Nyelek egyet, és aggódva figyelem. Jesszusom, ez bárhogy elsülhet.
– Dolgoznom kell – mondja nyugodtan, és ezzel távozik.
Kifújom a levegőt. Fel sem fogtam eddig, hogy visszatartom a lélegzetem. Hátra vetem magam az ágyon, és a plafonra meredek.
Képesek leszünk valaha is egy normális beszélgetésre, amelyből nem lesz valahogy veszekedés? Ez kimerítő.
Nem ismerjük még olyan jól egymást. Tényleg össze akarok költözni veled? Még csak azt sem tudom, készíthetek-e neki egy csésze kávé vagy teát, amikor dolgozik. Szabad megzavarnom? Fogalmam sincs, mit kedvel, mit nem.
Az biztos, hogy ez az egész Elena téma már untatja, és igaza is van. Tovább kell lépnem. De legalább nem várja el tőlem, hogy barátkozzak veled. Remélem, most már nem fog nyaggatni, hogy találkozunk.
Felállok az ágyról, és az ablakhoz lépek. Kinyitom az erkélyajtót, és kimegyek az üvegtörőig. Idegesítően átlátszó. Hideg, friss a levegő ilyen magasan.
Lenézek Seattle fényére. Christian annyira el van zárva mindentől idefenn, az erődjében. Senkinek nem tartozik elszámolással. Épp most mondta nekem, hogy szeret, aztán a sok szar felkavarodik e miatt a rémes nőszemély miatt. A szememet forgatom. Annyira bonyolult az élete. Ő maga is annyira bonyolult.
Nagyot sóhajtok, vetek még egy pillantást Seattle-re, amely aranyszövetként terül el a lábam előtt, és úgy döntök, felhívom Rayt. Jó ideje nem beszélünk. Általában rövidke a beszélgetéseink, de megnyugszom, hogy jól van. Egy fontos futballmeccset zavartam meg.
– Remélem, minden rendben van Christiannal – mondja csak úgy mellékesen, és tudom, hogy információra vadászik, bár nem akarja igazán tudni.
– Aha. Jól megvagyunk – nagyjából –, és hozzá költözöm. Bár még nem beszélünk meg, mikor. Szeretlek, apa.
– Én is téged, Annie.
Leteszem, és az órára nézek. Még csak tíz van. Furán felpörgött és nyugtalan vagyok a beszélgetésünktől.
Gyorsan lezuhanyozok, és visszamegyek a hálószobába. Úgy döntök, felveszem az egyik olyan hálóruhát, amelyet Caroline Acton választott a Neiman Marcus

kínálatából. Christian mindig megjegyzéseket tesz a pólókra. Három hálóinget találok. A halványrózsaszínt választom. Áthúzom a fejemen, és az anyag a testemre tapad. Cirógat, átölel. Pazar érzés, a legfinomabb, legvékonyabb szatén. Szent szar! Megnézem magam a tükörben, és olyan vagyok, mint egy filmcsillag az 1930-as évekből. A hálóing hosszú, elegáns – és nagyon nem én.

Felveszem a hozzáillő köntöst, és elhatározom, hogy keresek egy könyvet a könyvtárban. Olvashatnék az iPademen is, de most egy igazi könyv megnyugtató érintésére vágyom, és Christiant egyedül hagyom. Talán visszanyeri a jókedvét, mire végez a munkával.

Olyan sok könyv van a könyvtárában. Egy örökkévalóságig tartana mindent átnézni. Futó pillantást vetek a biliárdasztalra, és elpirulok az emléktől. A padlón heverő vonalzóltán elmosolyodom. Fölveszem, és a tenyerembe csapok. Hű, ez csíp.

Miért nem bírok egy kicsivel több fájdalmat elviselni a kedvéért? Kedvetlenül teszem a vonalzót az íróasztalra, és keresek valami olvasnivalót.

A könyvek többsége első kiadás. Hogy szedhetett össze ilyen gyűjteményt, ilyen rövid idő alatt? Talán Taylor munkaköri leírásába a könyvvásárlás is beletartozik. Daphne Du Maurier *Rebecca*-ját választom. Jó ideje nem olvastam már. Mosolyogva fészkelem be magam a túltömött karosszékekbe, és elolvasom az első sort.

Az éjszaka álmomban megint Manderley-ben jártam...

Akkor riadok fel, amikor Christian felemel.

– Szia! – mormogja. – Elaludtál. Nem találtalak. – A hajamba fúrja orrát, én pedig álmosan átkarolom a nyakát, és magamba szívom az illatát. Ó, milyen finom Christian illata! Visszavisz a hálószobába, lefektet az ágyra, és betakar.

– Aludj, bébi – suttogja, s a homlokomhoz érinti az ajkát.

Felriadok egy zavaros álomból, és hirtelen azt sem tudom, hol vagyok. Azon kapom magam, hogy idegesen nézegetem az ágy végét, de nincs ott senki. A nagyszoba felől nehéz zongoradarab dallam szűrődnek át.

Hány óra van? Megnézem az ébresztőórát: éjjel kettő. Hát Christian soha nem alszik? Kidugom a lábam a köntös alól, és kikászálódok az ágyból.

A nagyszobába érve megállok az árnyékban, és hallgatom a játékát. Christian teljesen átadja magát a zenének. És a dallam, amelyet játszik olyan lendületes, valamennyire ismerős, de nagyon kifinomult. Jesszusom, remekül játszik. Miért lep meg mindig?

Az egész jelenet valahogy mégis más, és aztán rájövök, hogy a zongora fedele le van hajtva, és semmi nem takarja el a kilátást. Christian felnéz, és a pillantásunk találkozik. Szeme szürkén, lágyan ragyog a lámpa szórt fényében. Christian zavartalanul játszik tovább, én pedig elindulokfelé. Követ a szeme, issza a látványt, csillog. Amikor odaérek hozzá, megáll a keze...

– Miért hagyta abba? Csodás volt.

– Van róla fogalmad, milyen kívánatos vagy most? – Lány a hangja.

Ó.

– Gyere lefeküdni – suttogom. Éget a tekintete, és kinyújtja a kezét. Amikor

megfogom, váratlanul megránt, az ölébe esek. Átkarol, a nyakamat harapdálja a fülem mögött, hogy libabőrös lesz a hátam.

– Miért veszekszünk? – suttogja, és fogja a fülcimpámat súrolja.

Szent tehen! A szívverésem kihagy egy ütemet, aztán ver tovább, és forróság önti el a testem.

– Mert most ismerjük meg egymást, te pedig makacs és kötekedő vagy, hangulatember és nehezen kezelhető – mormogom halkán, és felemelem a fejem, hogy jobban hozzáférjen a torkomhoz. Christian orra lesiklik a nyakamon, és érzem a mosolyát.

– Mindez vagyok, Miss Steele. Csoda, hogy összeálltál velem. – Bekapja a fülcimpám, és felnyögök. – Mindig ilyen? – sóhajt.

– Fogalmam sincs.

– Nekem sincs. – Megrántja a köntösöm övét, s az szétnyílik. Christian keze végigsiklik a testemen, a mellemre tapad. A bimbóm megkeményedik finom érintésére, és a szaténnak nyomódik. Christian keze továbbhalad, a derekamra, a csípőmre.

– Olyan jó érezni a tested ez alatt az anyag alatt. És mindent láthatok, még ezt is. – Gyengéden meghúzza a szeméremszőrömet az anyagon keresztül, hogy felnyögök. A másik keze a tarkómnál markol a hajamba. Hátrahúzza a fejem, s megcsókol. A nyelve sürget, vágyakozik, hajthatatlan. Felnyögök válaszul, megsimogatom édes, édes arcát. Ő pedig gyengéden feljebb húzza a hálóinget, kínzóan lassan halad, míg végül mezítelen hátsómat cirógatja, aztán hüvelykujja a combom belsejére siklik.

Christian olyan hirtelen áll föl, hogy megriadok. Felemel, és a zongorára tesz. A lábam a billentyűkhöz ér, disszonáns hangokat üt le, s Christian keze felcsúszik a lábamon, és széthúzza a térdem. Megmarkolja a kezem.

– Feküdj le – utasít, és fogja a kezemet, amíg hátradőlök a zongora tetején. Kemény a fedél, nyomja a hátam. Aztán Christian elenged, és még jobban széttolja a lábamat, lábujjaim a billentyűkön táncolnak, magas és mély hangokat csalva ki a hangsorból.

Öregem! Tudom, mit fog tenni, és ez a várakozás... Hangosan nyögök, ő pedig a térdhajlatomba csókol, aztán csókokkal nyalogatással halad fölfelé a combomon. A hálóing puha szaténja följebb emelkedik érzékeny bőrömön, Christian egyre feljebb húzza. Megfeszítem a lábfejem, és újra hangokat csalog ki a zongorából. Lehunyom a szemem, és átadom magam neki, mikor a szája a combjaim találkozásához ér.

És most megcsókol... ott... ó, istenem... aztán gyöngéden fúj egyet, mielőtt a nyelve a csiklómon körözni kezdene. Még jobban széttolja a lábam. Annyira nyitottnak érzem magam, olyan kiszolgáltatottnak. Christian a helyemen tart, keze valamivel a térdem fölött van, a nyelve pedig csak kínoz, nincs kegyelem, nincs pihenés, nincs megállás. Följebb emelema csípőm, felveszem a ritmusát, elébe megyek. Elolvadok.

– Ó, Christian, kérlek – nyögöm.

– Ó, nem, kicsim, még nem. – Ingerel, de érzem, hogy ugyanúgy röpülök fölfelé, mint ő. De megáll.

– Ne! – nyöszörgöm.

– Ez a bosszúm, Ana – morogja lágyan. – Ha vitatkozol velem, valahogy a testeden keresztül büntetlek meg. – Csókjai a hasamon futnak fel, a keze a combomon,

simogat, gyömszöl, kínoz. A nyelve a köldökömön köröz, a keze – és a hüvelykujja... ó, a hüvelykujja – eléri a középpontot.

– Ááá – kiáltok fel, amikor belém dugja egyik ujját. A másikkal gyötör, lassan, kízó lassúsággal köröz. A hátam ívben feszül a zongora fedelén.

– Christian! – szakad ki belőlem, és spirálban emelkedek. Őrületbe kerget a vágy. Megszán, és abbahagyja. Felemeli a lábam a billentyűkről, följebb tol. Minden erőfeszítés nélkül siklok följebb a zongorán, a szaténon csúszok, ő pedig követ. A lábam közé térdelve húzza fel a gumit. Fölöttem van, én pedig zihálva nézek fel rá, hajt a vágy. Most döbbenek rá, hogy mezítelen. Mikor vette le a ruhát?

Végignéző, és csodálat van a szemében. Csodálat, szerelem és szenvedély. Lélegzetelállító.

– Annyira kívánlak – mondja, és lassan, finoman belém hatol.

Kicsavartan heverek rajta, a végtagjaim erőtlenek, s mintha ólomból lennének. Még mindig a zongorán fekszünk. Ó, istenem. Sokkal kényelmesebb rajta heverni, mint a zongorán. Vigyázok, hogy ne érjek a mellkasához, s ráfektetem az arcom. Tökéletesen mozdulatlan vagyok. Nem ellenkezik, én pedig hallgatom, mint lassul le az ő légzése is. Gyengéden végigsimít a hajamon.

– Teát vagy kávét iszol este? – kérdezem álmosan.

– Milyen fura kérdés – mondja álmodozón.

– Gondoltam, viszek be neked teát a dolgozószobádba, aztán rájöttem, még azt sem tudom, mit szeretsz.

– Értem. Este víz vagy bor, Ana. De talán ki kéne próbálnom a teát.

Ütemesen simítja a hátam, gyöngéden cirógat.

– Tényleg nagyon keveset tudunk egymásról – mormogom.

– Tudom – mondja gyászosan. Felülök és ránézek.

– Mi baj? – kérdezem. A fejét rázza, mint aki valamilyenkellemetlen gondolattól akar megszabadulni. Aztán végigsimít az arcomon. Lelkes, ragyog a szeme.

– Szeretlek, Ana Steele – mondja.

A hat órai közlekedési hírek ébreszt, zavaros álomból riaszt föl, amelyben sötét hajú és feltűnően szőke nők szerepeltek. De nem tudok kérődzni ezen, mert máris eltereli a figyelmemet, hogy Christian Grey tekeredik rám, akár a selyem. Kócos haja a mellkasomon, keze a mellemen, a lába átkulcsol, leszorít. Még alszik, és túl melegem van. De nem törődök a kényelmetlenséggel, óvatosan a hajába túrok, mire mocrogni kezd. Felnyitja fényes, szürke szemét, és álmosan vigyorog. Szent tehén... imádni való.

– Jó reggelt, szépség! – köszön.

– Jó reggelt, szépség! – mosolygok vissza. Megcsókol, lekászálódik rólam, a könyökére támaszkodva bámul.

– Jól aludtál? – kérdi.

– Igen, a kis éjszakai közjáték ellenére is.

Még szélesebben vigyorog.

– Hmm. Így bármikor félbeszakíthatsz. – Újra megcsókol.
– És mi van veled? Te jól aludtál?
– Veled mindig jól alszom, Anastasia.
– Nincsenek lidérces álmok?
– Nincsenek.
A homlokomat ráncolva megkockáztatok egy kérdést.
– Miről álmodsz olyankor?
Az ő homlokán is megjelennek ráncok, és lehervad a vigyora. A fenébe, az a hülye kíváncsiságom!
– Kora gyermekkorom bevillanó emlékeiről, legalábbis dr. Flynn szerint. Némelyik nagyon élénk, némelyik nem. – Elhal a hangja, távoli, úzótt pillantás fut át az arcán. Szórakozottan simogatni kezdi a kulcscsontomat. Megzavar.
– Sírva, sikoltozva ébredsz? – próbálkozom.
Zavartan néz rám.
– Nem, Anastasia, soha nem sírtam. Már amennyire vissza tudok emlékezni. – Úgy ráncolja a homlokát, mint aki az emlékei mélyében kutakodik. Jaj, ne... ez túl sötét hely, főleg ilyen korán.
– Nincs is boldog emléked a gyermekkorodból? – kérdezem gyorsan, főként, hogy eltérítsem a gondolatait. Egy pillanatig elgondolkodva néz, ujja még mindig a bőrömet cirógatja.
– Emlékszem, hogy a narkós kurva süttött. Az illatra emlékszem. Azt hiszem, születésnap tortája volt. Nekem. Aztán ott van Mia érkezése anyámmal és apámmal. Anya nagyon aggódott, hogyan fogadom, de azonnal imádtam a kis Miát. Az első szavam is a Mia volt. Emlékszem az első zongoraleckémre. Miss Kathie, a tanárom lenyűgözött. Lovakat is tartott. – Ábrándosan mosolyog.
– Azt mondd, anyád mentett meg. Hogyan?
Megtörik az ábrándozás, Christian úgy bámul rám, mintha annyit sem tudnék, hogy mennyi kettő meg kettő.
– Örökbefogadott – feleli egyszerűen. – Angyalnak hittem, amikor először láttam. Fehérbe volt öltözve, és olyan gyengéd, olyan nyugodt volt, amikor megvizsgált. Soha nem fogom elfelejteni. Ha ő akkor nemet mond, vagy Carrick nemet mondott volna... – Vállat von, és hátrapillant az órára – Mindez kicsit mély ilyen korai órán – morogja.
– Megfogadtam, hogy jobban megismerlek.
– Csakugyan, Miss Steele. Azt hittem, azt akarod tudni, hogy a kávé vagy a teát szeretem-e jobban. – Elégedetten elmosolyodik. – Amúgy meg tudok egy módot, hogy jobban megismerj. – Sokat sejtetőn nyomja nekem a csípőjét.
– Szerintem azon a módon már egész jól ismerlek. – Leereszkedő, nagyképű a hangom, amitől még szélesebb lesz a mosolya.
– Nem hiszem, hogy valaha is elég jól megismernék azon a módon – mormogja.
– Határozottan vannak előnyei annak, ha melletted ébredek. – Lány, és a csábító a hangja, elolvadok tőle.
– Nem kell még fölkelned? – Halk és rekedtes a hangom. Jesszusom, mit művel velem...
– Ma reggel nem. Most csak egyetlen helyen kívánok lenni, Miss Steele. – És

kéjesen csillog a szeme.

– Christian! – nyögök fel döbbsen. Ő pedig hirtelen már rajtam is van, az ágyra présel. Megmarkolja és a fejem fölé húzza a kezem, a torkomat csókolja.

– Ó, Miss Steele! – A bőrömben mosolyog, hogy finoman bizserg a testem, a keze lefelé halad, majd lassan föl húzza a szatén hálóinget. – Ó, mi mindent szeretnék veled – mormogja.

Elvesztem. A kihallgatásnak vége.

Mrs. Jones elém teszi a reggelit, sonkás palacsinta. Christian sonkás tojást kap. Meghitt csendben ülünk egymás mellett a pultnál.

– Mikor találkozom az edződdel, és hogyan próbálom ki, mit tud? – kérdezem. Christian vigyorogva néz rám.

– Attól függ, el akarsz-e menni New Yorkba a hétvégén, vagy nem. Hacsak nem szeretnél még a héten találkozni vele valamelyik délelőtt. Megkérem Andreát, hogy nézze meg az időbeosztását, és szóljon neked.

– Andreát?

– A személyi asszisztensem.

Ja, igen.

– A sok szókéd egyike – csúfolódom.

– Nem az enyém. Nekem dolgozik. Te vagy az enyém.

– Én is neked dolgozom – motyogom mogorván.

Úgy vigyorog, mintha el is felejtette volna.

– Te is. – Fertőző a mosolya.

– Lehet, hogy Claude-tól megtanulok kick-boxolni – figyelmeztetem.

– Igen? Úgy gondolod, lenne esélyed ellenem? – Christian jókedvűen emeli föl a szemöldökét. – Ugyan már, Miss Steele. – Pimaszul boldog ahhoz képest, hogy milyen rossz kedve volt tegnap, miután Elena távozott. Olyan lefegyverző. Talán a sok szex teszi... talán attól pezseg ennyire.

Hátranézek a zongorára, az éjszaka emlékét élvezem.

– Újra felemeltem a zongora fedelét.

– Az éjjel azért hajtottam le, hogy ne zavarjalak. Úgy tűnik, hiába, de örülök neki.

– Christian ajka érzéki mosolyra húzódik. Eszik egy falat omlettet, én pedig vérvörösén mosolygok vissza rá.

Ó, igen... huncutkodás a zongorán.

Mrs. Jones egy papírzacskóban elém teszi az ebédemet. Elpirulok a büntudattól.

– Később jól jön, Ana. Tonhal jó lesz?

– Igen. Köszönöm, Mrs. Jones. – Szégyenlősen rámosolygok, ő meleg mosollyal viszonzozza, mielőtt távozik. Gondolom azért, hogy egy kicsit kettesben lehessünk indulás előtt.

– Kérdezhetek valamit? – fordulok Christian felé.

A jókedv eltűnik az arcáról.

– Természetesen.

– És nem fogsz megharagudni?

– Elenáról van szó?
– Nem.
– Akkor nem fogok megharagudni.
– De most már van egy kiegészítő kérdésem is.
– Éspedig?
– Vele kapcsolatban.
Christian a szemét forgatja. De már most bosszús.
– Mi az? Miért vagy mindig olyan dühös, amikor róla kérdezek.
– Őszintén?
Haragosan nézek rá.
– Azt hittem, mindig őszinte vagy velem.
– Igyekszem az lenni.
Összehúrom a szemem.
– Ez elég kitérő válasz.
– Mindig őszinte vagyok veled, Ana. Nem akarok játszózni. Vagyis nem így – pontosít, és éget a tekintete.
– Miféle játékot akarsz játszani?
Félrebiccenti fejét, úgy mosolyog.
– Nagyon könnyű elterelni a figyelmét, Miss Steele.
Kuncogok. Igaza van.
– Nagyon sok szinten vonja el a figyelmemet, Mr. Grey. – A jókedvűen csillogó, szürke szempárba nézek.
– A kedvenc hangom a kuncogásod, Anastasia. Szóval, mi lett volna az eredeti kérdés? – tudakolja, és úgy gondolom, magában nevet rajtam. Próbálok bosszús képet vágni, de szeretem a játékos Ötvenet. Mulatságos. Szeretem a kora reggeli évdést. Homlokom ráncolva igyekszem felidézni a kérdést.
– Ó, igen. Az alárendeltek csak hétvégeken láttad?
– Igen, így van – feleli, és idegesen néz.
Rávigyorgok.
– Akkor hét közben nem volt szex.
Felnevet.
– Szóval ide akarsz kilyukadni? – Megkönnyebbülten néz. – Mit gondolsz, miért gyúrok minden nap? – Most már csakugyan nevet rajtam, de nem bánom. Legszívesebben ölelgetném magam örömeimben. Még egy elsőség, sőt nem is egy.
– Nagyon elégedettnek tűnik magával, Miss Steele.
– Az is vagyok, Mr. Grey.
– Lehetsz is. – Elvigyorodik. – Most pedig edd meg a reggelidet.
Ó, a basáskodó Ötven... soha nincs messze.

Az Audi hátsó ülésén vagyunk. Taylor vezet. Először engem fog kirakni a munkahelyemnél, aztán Christian. Sawyer az anyósülésen ül.

– Nem azt mondtad, hogy a lakótársad fivére ma érkezik? – kérdezi Christian szinte közönyösen. Sem a hangja, sem az arca nem árulkodó.

– Ó. Ethan! – szisszenek fel. – Teljesen elfelejtettem. Köszönöm, hogy emlékeztettél rá. Vissza kell mennem a lakásba.

Christian elkomorodik.

– Mikor?

– Nem tudom, mikor érkezik.

– Nem akarom, hogy bárhová is menjél egyedül – mondja komolyan.

– Tudom – morgom, és ellenállok a kísértésnek, hogy a szemem forgassam Mr. Túlreagálomra. – Sawyer ma is kémkedni fog... öö... őrjáratozik? – Szégyenlősen Sawyer felé pillantok, és látom, hogy a füle elvörösödik.

– Igen – csattan Christian, és fagyos a tekintete.

– Könnyebb lenne, ha a Saabbal mennék – morgom duzzogva.

– Sawyer kocsival lesz, és elvisz a lakásodhoz, amikor kell.

– Oké. Gondolom, Ethan majd megkeres nap közben. Rögtön tudatom veled, mi az ábra.

Rám néz, de egy szó sem szól. Mi járhat az eszében?

– Oké – fogadja el végül. – Sehová nem mész egyedül. Megértetted? – Hosszú ujjával megfenyeget.

– Igen, drágám – motyogom.

A mosoly árnyéka fut át az arcán.

– És használhatnád a Blackberrydet, azon e-mailezek majd, így nem szórakoztatjuk az informatikusaimat. Oké? – gunyoros a hangja.

– Igen, Christian. – Nem tudok ellenállni a kísértésnek, az égre meresztem a szemem, ő pedig önelégülten mosolyog.

– Ejnye, Miss Steele, viszket a tenyerem.

– Ejnye, Mr. Grey, önnek állandóan viszket a tenyere. Mihez kezdünk vele?

Felnevet, aztán figyelmét máris elvonja a Blackberryje. Nyilván vibrálásra van állítva, mert nem hallok csöngést. Christian a homlokát ráncolja, amikor látja, ki hívja.

– Mi az? – pattog, aztán feszülten figyel. Kihasznlom a lehetőséget, hogy nyugodtan tanulmányozhatom kedves arcát: egyenes orrát, ahogy a haja kócosan hullik a homlokába. A kukkolást az arckifejezése rontja el; a hitetlenkedést derűs pillantás váltja fel. Inkább odafigyelek.

– Ezt nem mondhatod komolyan... egy jelenetre... mikor mondta el? – Christian szinte vonakodva kuncog. – Nem, ne aggódj. Nem kell mentegetőznöd. Nevetségesen kis összegnek tűnik... nem kétséges, hogy valami iszonyú, gonosz és kreatív bosszút találtál ki. Szegény Isaac? – Elmosolyodik. – Helyes... Szia! – Leteszi a telefont, és rám néz. Hirtelen óvatos lesz a tekintete, de közben furamód megkönnyebbültnek is tűnik.

– Ki volt az? – kérdezi.

– Igazán tudni akarod? – kérdez vissza nyugodtan.

Már tudom. A fejem rázom, és kinézek az ablakon a szürke seattle-i reggelre. Kétségbeesést érzek. Miért nem tudja az a nő békén hagyni?

– Hé! – A kezem után nyúl, és megcsókolja minden egyes ujjpercemet, aztán hirtelen már a kisujjamat szopja keményen. Finoman harapdálja.

Húha! Forró vonala van az ágyékomhoz. Felnyögök, és idegesen pillantok Taylor és Sawyer, végül Christian felé. Sötét a szeme. Buján mosolyog rám.

– Ne hergeld magad, Anastasia – mormogja. – Ő a múlt. – És csókot lehel a tenyerem közepébe, hogy az egész testem belebizsereg, és már el is felejtettem a haragomat.

Jó reggelt! – morog felém Jack, mikor az íróasztalom felé tartok. – Szép ruha.

Elpirulok. Ez a ruha az új ruhatáram része, hihetetlenül gazdag barátom jóvoltából. Ujjatlan, halványkék, eléggé testre simuló vászonruha és hozzá krémszínű, magas sarkú szandál. Azt hiszem, Christiannak tetszik a magas sarok. Magamban elmosolyodom a gondolatra, aztán az üres, hivatali mosolyommal nézek ismét a főnökömre.

– Jó reggelt, Jack!

Éppen futárt hívok, hogy elküldjek egy anyagot a nyomdába, amikor Jack kikukucskál az irodája ajtaján.

– Kérhetek egy kávét, Ana?

– Persze. – Kimegyek a konyhába, és Claire-be ütközöm, a recepciósbba, aki szintén kávét főz.

– Szia, Ana! – köszön kedélyesen.

– Szia, Claire!

Beszélgetünk egy kicsit, előbb az ő hétvégi, családi összejöveteléről, amit iszonyúan élvezett, én pedig elmesélem, hogy vitorlázni voltam Christiannal.

– A barátod valóságos álom, Ana – mondja, és ragyog a szeme.

Nagy a kísértés, hogy a szememet forgassam.

– Hát, nem rosszképű – mosolygok, és mindkettőnkől kitör a nevetés.

– Nem kapkodtad el – mordul rám Jack, amikor beviszem a kávéját.

Ó!

– Bocsánat. – Elpirulok, aztán a homlokomat ráncolom. Nem tartott tovább a szokásosnál. Mi baja? Lehet, hogy ideges valami miatt?

Jack a fejét csóválja.

– Bocs, Ana. Nem akartam rád ripakodni, drága.

Drága?

– Valami történik a felső vezetés szintjén, és fogalmam sincs, mi az. Tartsd nyitva a füled, oké? Ha bármit hallasz... tudom, hogy ti, lányok, mennyit fecsegték. – Rám vigyorog, és a rosszullét környékez. Nem is sejti, miket fecsegünk mi, „lányok”. Ráadásul tudom, mi történik.

– Szólsz nekem, ugye?

– Persze – dűnnyögöm. – Elküldtem a brosúrát a nyomdába. Kettőre visszajön.

– Remek. Tessék – nyom a kezembe egy halom kéziratot. – Elég egy szinopszis az első fejezet alapján.

– Meglesz.

Fellélegezve lépek ki Jack irodájából, és ülök le az asztalomhoz. Ó, de kínos egy helyzet. Mit csinál majd, ha megtudja? A hideg futkos a hátamon. Valami azt súgja, hogy Jack nagyon haragos lesz. A Blackberrymre pillantok, és elmosolyodom. Van rajta egy e-mail Christiántól.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Napkelte
Dátum: 2011. június 14. 09:23
Címzett: Anastasia Steele

Szeretek reggel veled ébredni.

Christian Grey
Teljesen & tökéletesen elvarázsolt Elnök-vezérigazgató,
Grey Enterprises Holdings Inc.

A fülem nélkül körbe érne a vigyortól a szám, s belső istennőm hátra szaltóval szórakozik heverője fölött.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Napnyugta
Dátum: 2011. június 14. 09:35
Címzett: Christian Grey

Kedves Teljesen & Tökéletesen elvarázsolt!

Én is szeretek veled ébredni. De ágyban lenni is szeretek veled, meg liftben, zongorán és biliárdasztalon, hajón és íróasztalon, zuhany alatt és kádban, és fura fakeszthen béklyókkal, és mennyezetes ágyban, amelyen vörös szaténhuzat van, meg csónakházban és gyermekkori hálószobában.

A te kielégíthetetlen szexőrülted.

xx

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Nedves komputer
Dátum: 2011. június 14. 09:37
Címzett: Anastasia Steele

Kedves Kielégíthetetlen Szexőrült!

Kiköptem a kávé, csupa kávé a klaviatúrám. Azt hiszem ilyen még nem történt velem. Csodálom, ha egy nő a geográfiára koncentrálna. Arra következtessenek, hogy csak a testem kell neked?

Christian Grey
Teljesen és tökéletesen ledöbbszent Elnök-vezérigazgató,
Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Kuncogva és szintén nedvesen
Dátum: 2011. június 14. 09:42
Címzett: Christian Grey

Kedves Teljesen és tökéletesen ledöbbsent
Dolgoznom kell.
Úgyhogy ne zaklass.
K&Sz xx

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Muszáj?
Dátum: 2011. június 14. 09:50
Címzett: Anastasia Steele

Kedves K&Sz!
Kívánságod, mint mindig, parancs.

Örülök, hogy kuncogsz, és nedves vagy.
Later, bébi!

Christian Grey,
Teljesen & tökéletesen elvarázsolt, ledöbbsent és meghódított elnök-
vezérigazgató
Grey Enterprises Holdings Inc.

Lerakom a Blackberryt, és folytatom a munkát.

Déltájban Jack megkér, hogy ugorjak le a csemegeboltba az ebédjéért. Amint kilépek az irodájából, hívom Christiant.

– Anastasia – veszi fel azonnal a telefont. Meleg és simogató a hangja. Hogy képes a telefonban is ilyen hatással lenni rám?

– Christian, Jack megkért, hogy hozzam fel az ebédjét.

– Lusta szarházi – mordul fel Christian.

Ügyet sem vetek rá, folytatom.

– Leugrok a sarokra. Jó lenne, ha megadnád Sawyer számát, és akkor nem téged zavarnálak.

– Nem zavarsz, bébi.

– Egyedül vagy?

– Nem. Hatan bámulnak e pillanatban, és azon tanakodnak, hogy ki a fenével beszélhetek.

A fenébe...

– Tényleg? – nyögöm, és rám tör a pánik.

– Igen. Tényleg. A barátnőm – jelenti be, nem a telefonba mondja.

Szent tehén!

– Tudod, hogy mindnyájan melegnek gondoltak?

Felnevet.

– Igen, valószínűleg. – Hallom a vigyorát.

– Hát... jobb, ha megyek. – Biztos vagyok benne, hogy tudja, mennyire zavarban vagyok, amiért félbeszakítottam.

– Szólok Sawyernek. – Ismét felnevet. – Jelentkezett már a barátod?

– Még nem. Ön lesz az első, akinek szólok, Mr. Grey.

– Helyes. *Later*s, bébi.

– Szia, Christian! – Elvigyorodok. Mindig mosolyognom kell, amikor ezt a netes szlenget használja a *később találkozunk* helyett. Ez annyira nem-Ötven, de valahogy mégis ő.

Amikor néhány perc múlva kilépek az épületből, Sawyer már a bejáratánál vár.

– Miss Steele – üdvözlő hivatalos hangon.

– Sawyer – biccentek, és együtt indulunk a csemegebolt felé.

Sawyerrel nem érzem olyan kényelmesen magam, mint Taylorral. Folyamatosan az utcát lesi, amíg a sarok felé megyünk. Idegessé tesz, és azon kapom magam, hogy én is ugyanígy viselkedek.

Leila itt van valahol? Vagy csak megfertőzött minket Christian paranoiája? Ez is az ötven árnyalat egyike? Mit nem adnék fél óra őszinte beszélgetésért dr. Flynn-nel, hogy többet tudjak.

Semmi nem lóg ki a képből, a szokásos délidő van Seattle-ben. Emberek rohannak ebédelni, vásárolni, barátokkal találkozni. Nézem, amint két nő találkozik, és megöleli egymást. Hiányzik Kate. Még csak két hete utazott el nyaralni, de mintha életem leghosszabb két hete volna. Annyi minden történt velem – el sem fogja hinni, ha elmondom neki. Vagyis elmesélek neki egy szerkesztett, nyomdaképes változatot. A homlokomat ráncolom. Beszélnem kell erről Christiannal. Mit csinálna Kate, ha mindenről tudna? Elsápadok a gondolatra. Lehet, hogy rohanna haza Ethannel. Bár nem valószínű. Nyilván Elliottal maradna.

– Hol van, amikor odakinn vár és figyel? – kérdezem Sawyertől, amíg sorban állunk ebédért. Sawyer előttem ácsorog, az ajtót figyel, folyamatosan az utcát lesi, meg mindenkit, aki bejön. Idegesítő.

– A kávézóban ülök, az utca túloldalán, Miss Steele.

– Nem nagyon unalmas?

– Nekem nem, asszonyom. Ez a foglalkozásom – mondja mereven.

Elpirulok.

– Bocsánat. Nem akartam azt sugallni... – Kedves, megértő tekintete láttán elhal

a hangom.

– Semmi gond, Miss Steele. Az a munkám, hogy megvédjem önt, és azt is teszem.

– Semmi hír Leiláról?

– Nincs, asszonyom.

Kérdőn tekintek rá.

– Honnan tudja, hogy néz ki?

– Láttam a fényképét.

– Ó, és itt van magánál?

– Nem, asszonyom. – A homlokára bök. – Az emlékezetembe véstem.

Persze, szeretném megnézni Leila képét, hogy lássam, milyen volt, még mielőtt Kísértetlány lett. Christian talán hajlandó adni egy másolatot. Már alakul is egy terv. A tudatalattim helyeslően bólogat, és kárörvendően vigyorog.

Meghozzák a broszúrákat az irodába, és meg kell mondanom, remekül néznek ki. Beviszek egyet Jack irodájába. Fölcsillan a szeme, és nem tudom, mi tetszik neki, én vagy a broszúra. Szeretném azt hinni, hogy az utóbbi.

– Remekül néz ki, Ana. – Szórakozottan lapozgatja. – Igen jó munka volt. Találkozol ma este a barátoddal? – Lebiggyeszi hozzá a száját.

– Igen. Együtt élünk. – Többé-kevésbé ez az igazság. Legalábbis ez a jelen helyzet, és megbeszéltük, hogy odaköltözök, úgyhogy nem is igazán hazudtam. Remélem, ez elég ahhoz, hogy eltérítsem.

– Lenne kifogása az ellen, hogy velem tartsál egy gyors italra? Hogy megünnepeljük a jó munkádat?

– Egy barátom látogat a városba, és mindnyájan elmegyünk vacsorázni. Minden este foglalt leszek, Jack.

– Értem. – Lemondóan sóhajt. – Talán, ha visszajöttem New Yorkból? – Várakozásteljesen vonja fel a szemöldökét, a tekintete sokatmondón elsötétül.

Jaj, ne! Diplomatikusan mosolygok, és elfojtom a borzongást.

– Kávét vagy teát kérsz? – kérdem.

– Kávét, légy szíves. – Mély és rekedtes a hangja, mintha valami egészen mást kért volna. Basszus. Most már látom, hogy nem fog leszállni rólam. Mit tegyek?

Mihelyt kívül vagyok az irodán, megkönnyebbülten sóhajtok. Jack fölidegesít. Christiannak igaza volt vele kapcsolatban, és valahol pipa is vagyok, amiért igaza volt.

Leülök az íróasztalomhoz, és megszólal a Blackberrym. Nem ismerős a szám.

– Ana Steele.

– Szia, Steele! – Ethan hangja egy pillanatra kizökkent.

– Ethan! Hogy vagy? – szinte felsikoltok örömben.

– Örülök, hogy megjöttem. Komolyan elegendem van mára napfényből, a rumpuncsból, és abból, hogy a húgocskám reménytelenül szerelmes. Maga volt a pokol, Ana.

– Aha! Tenger, homok, nap és rumpuncs. Tényleg olyan, akár Dante pokla. – Kuncogok. – Hol vagy?

– A reptéren várom a csomagomat. Mit csinálsz?

– Dolgozom. Igen, tényleg, rendes munkám van – felelem, amikor eláll a lélegzete. – Van kedved beugrani a kulcsokért? Később a lakásban találkozunk.
– Jól hangzik. Egy háromnegyedóra-óra múlva találkozunk. Mi a cím?
Megadom neki a SIP címét.
– Várlak, Ethan.
– *Laters* – mondja, és leteszi. Mi van? Már Ethan is? Aztánkezd derengeni, hogy egy teljes hetet töltött Elliottal. Gyorsan levelet gépelek Christiannak.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Látogató a napos féltekéről

Dátum: 2011. június 14. 14:55

Címzett: Christian Grey

Legkedvesebb Teljesen és tökéletesen TTEL!

Ethan megérkezett, és idejön a lakáskulcsért. Tényleg szeretnék megbizonyosodni arról, hogy minden oké.

Nincs kedved értem jönni munka után? Elmehetnénk a lakásba, aztán VALAMENNYIEN enni valamit.

Én állom!

A te Anád x

Még mindig KS&Sz

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Vacsorameghívás

Dátum: 2011. június 14. 15:05

Címzett: Anastasia Steele

Tetszik a terved, kivéve azt a részt, hogy te fizetsz. Én állom.
Érted megyek hatkor.

Ui. Miért nem a Backberryt használod?!!!

Christian Grey

Teljesen és tökéletesen bosszús elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings
Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Basáskodás

Dátum: 2011. június 14. 15:11

Címzett: Christian Grey

Jaj, ne legyél már olyan mogorva!

Mindent kódoltam.

Hatkor várlak.

Ana x

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Bosszantó nőszemély

Dátum: 2011. június 14. 15:18

Címzett: Anastasia Steele

Mogorva!

Majd adok én neked mogorvát.

És alig várom.

Christian Grey

Teljesen és tökéletesen még bosszúsabb, de valami ismeretlen okból mosolygó elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Ígéretetek, ígéretetek

Dátum: 2011. június 14. 15:23

Címzett: Christian Grey

Csak rajta, Mr. Grey.

Alig várom. J

Ana x

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Nem válaszol, igaz, nem is várom tőle. Elképzelem, ahogy sóhajtozik, hogy milyen vegyes jelzéseket adok, és mosolyognom kell a gondolattól. Pár pillanatig álmodozom is, mi tesz majd velem, de azon kapom magam, hogy máris mocorgok a széken. A tudatalattim helytelenítőn mered rám félhold szemüvege fölött: vár a munka.

Nemsokára megszólal a házi telefon. Claire az, a recepcióról.

– Egy igazán dögös pasi van itt, és téged keres. Egyszer megihatnánk együtt valamit, Ana. Te aztán ismersz jó pasikat. – Összeesküvő módjára sutyorog a telefonba.

Ethan! Kikapom a kulcsot a táskámból, és kisietek az előcsarnokba.

Szent szar! Napszítta, szőke haj, olyan barnaság, amiért mások a fél életüket odaadnák, és ragyogó mogyoróbarna szempár, amely a zöld bőrfotelből néz rám. Amint megpillant, tátva marad a szája, aztán felpattan, és elém jön.

– Hú, Ana! – A homlokát ráncolja, majd lehajol, hogy megölelhessen.

– Jól nézel ki – vigyorgok fel rá.

– Te pedig... hűha... másként. Nagyvilági lettél, kifinomultabb. Mi történt veled? Más a hajad? Ruhák? Nem is tudom, mit mondjak Steele, de dögös vagy.

Dühödten elpirulok.

– Ó, Ethan, ez csak a munkaruhám – korholom, Claire pedig savanykás mosollyal, szemöldökét felvonva néz.

– Milyen volt Barbadoson?

– Buli – mondja.

– Kate mikor jön vissza?

– Ő és Elliot pénteken repülnek haza. Átkozottul komoly közöttük – forgatja Ethan a szemét.

– Már hiányzik.

– Tényleg? És te hogy boldogulsz Mr. Mogullal?

– Mr. Mogul? – vihogok. – Hát, érdekes. Ma este elvisz minket vacsorázni.

– Buli. – Úgy látom, Ethan őszintén örül.

– Tessék – adom át a kulcsot. – A címet tudod?

– Aha. *Laters*. – Odahajol hozzám, és arcon csókol.

– Elliot kifejezése?

– Aha, az ember rácuppan.

– Bizony. Később találkozunk. *Laters* – mosolygok rá, ő pedig felveszi nagy sportszatyráját a zöld karosszékből, és távozik.

Amikor megfordulok, látom, hogy Jack figyel az előcsarnok másik végéből. Kiismerhetetlen a tekintete. Vidáman rámosolygok, és visszamegyek az íróasztalomhoz, de mindvégig magamon érzem a tekintetét. Kezd a dolog már az idegeimre menni. Mit tegyek? Fogalmam sincs. Meg kell várnom, amíg Kate hazatér. Neki biztosan lesz ötlete. A gondolat elűzi a rosszkedvem, úgyhogy felveszem a következő kéziratot.

Öt perccel hat előtt megszólal a telefonom. Christian az.

– Itt Mogorva uraság – mondja, és vigyorgok. Még mindig a játékos Ötven. Belső istennőm gyerekesen tapsikol.

– Itt pedig a Kielégíthetetlen szexőrült. Gondolom, odakinn vagy – mondom szárazon.

– Csakugyan, Miss Steele. Alig várom, hogy lássalak. – Meleg, csábító a hangja, és vadul kalapál a szívem.

– Úgyszintén, Mr. Grey. Mindjárt kinn vagyok – és leteszem.

Kikapcsolom a komputert, fogom a táskám, és felveszem a krémszínű kardigánt.

– Megyek, Jack – szólok oda neki.

– Oké, Ana. Kösz a mai napot, drága. Érezd jól magad.

– Te is.

Miért nem lehet mindig ilyen? Nem értem ezt a pasit.

Az Audi a járda mellett parkol, és Christian kiszáll, amikor közeledem. Levette már a zakóját, a sötét csípőnadrág van rajta, ez a kedvencem. Hogy lehet, hogy ez a görög isten az enyém lett? Azon kapom magam, hogy vigyorgok, mint egy bolond, az ő idióta vigyorgóra válaszol.

Egész nap úgy viselkedett, mint egy szerelmes udvarló – aki engem szeret. Ez a csodálatos, bonyolult, elcseszett férfi engem szeret, én pedig őt. Váratlanul tör fel bennem az öröm, és egy pillanatra előnt a csodás érzés, hogy enyém a világ.

– Miss Steele, ön ugyanolyan elbűvölő most, mint amilyen reggel volt. – Christian a karjába von, és határozottan megcsókol.

– Akárcsak ön, Mr. Grey.

– Gyere, menjünk a barátodért. – Rám mosolyog, és kinyitja a kocsiját.

Amíg Taylor a lakás felé vezet, Christian elmeséli a napját. Úgy tűnik, sokkal jobb volt, mint a tegnapi. Imádattal nézek rá, mialatt megkísérli elmagyarázni, milyen környezetvédelmi áttörést értek el a WSU környezetvédelmi tanszékén, Vancouverben. Nem sokat értek belőle, de magával ragad a szenvedélye és a téma iránti érdeklődése. Talán ilyen lesz majd, jó napok és rossz napok váltakoznak, és ha a jó napok ilyenek, nem lesz okom panaszkodni. Átad egy papírlapot.

– Az időpontok, amikor Claude szabad a héten.

Ó, az edző.

Már a lakáshoz közeledünk, amikor előhalássza a BlackBerryt a zsebéből.

– Grey – szól bele. – Mi az, Ros? – Feszülten figyel, és állíthatom, hogy zavaros a beszélgetés.

– Megyek Ethanért. Két perc és jövök – sűgömm oda Christiannak, és feltartom két ujjamat.

Szórakozottan bólint. Taylor kinyitja az ajtót, kedvesen mosolyog rám. Rávigyorgok. Hát még Taylor is érzi. Megnyomom a kaputelefon gombját, és boldogan belekiabálok.

– Szia Ethan! Én vagyok. Engedj be!

Bűg az ajtózár, és felsietek a lakásba. Most döbbenek rá, hogy szombat reggel óta nem is voltam itt. Milyen rég is volt! Ethan kedvesen nyitva hagyta nekem a bejárati ajtót. Belépek a lakásba, és nem is tudom miért, de amint bent vagyok, ösztönösen megdermedek. Eltelik egy pillanat, mire felfogom, hogy azért, mert egy sötét alak áll a konyhapulznál revolverrel a kezében. Leila az, és szenvtelenül mered rám.

Tizenharmadik fejezet

Szentséges basszantyú!

Leila itt van, és idegtépően üres a tekintete. Fegyvert fog rám. A tudatalattim elalél, azt hiszem, még repülősóval sem lehetne észhez téríteni.

Pislogva nézek rá, és az agyam teljes sebességbe kapcsol. Hogyan jutott be? Hol van Ethan? Szent szar! Hol van Ethan?

Borzongás fut át rajtam, a hidegség a szívembe markol, a fejbőröm bizserog, minden kis porcikám megfeszül a rémülettől. Lehet, hogy Leila bántotta őt? Kapkodva szedem a levegőt, az adrenalin és a rettegés lüktet a testemben. Nyugalom, nyugalom – ismétlem újra meg újra a mantrát.

Leila félrebiccenti a fejét, és úgy tanulmányoz, mintha kiállítási darab lennék egy szörnykiállításon. Jesszusom, itt nem én vagyok a szörnyeteg.

Mintha egy örökkévalóság telne el, amíg mindezt feldolgozom, pedig a valóságban mindössze a másodperc tört része lehet. Leila arca kifejezéstelen, a megjelenése ugyanolyan ápolatlannak tűnik, mint korábban. Még mindig az a mocskos trencskó van rajta, és az egész lányra ráférne egy mosdás. A haja zsíros, nincs semmi tartása, úgy tapad a koponyájára. A szeme tompa, barna, fátyolos és kissé zavarta tekintete.

Beszélni próbálok, bár a számban semmi nedvesség nem maradt.

– Szia, Leila vagy, ugye? – csikorog a hangom. Elmosolyodik, de inkább csak az ajka rándul meg idegesítőn, ez nem igazi mosoly.

– Beszél – suttogja. Lány és rekedtes a hangja, ugyanakkor kísérteties hang.

– Igen, beszélek – mondom szelíden, mintha gyerekekkel beszélnék. – Egyedül vagy itt? – Hol lehet Ethan? A szívem összeszorul a gondolatra, hogy baj érhetne.

Leila elkomorodik, már azt hiszem, mindjárt sírva fakad, olyan kétségbeesettnek látszik.

– Egyedül – suttogja. – Egyedül. – Szívszorító hallani ezt a rengeteg szomorúságot ebben az egyetlen szóban. Mit jelentsen ez? Én vagyok egyedül? Ő van egyedül? Azért van egyedül, mert bántotta Ethant? Jaj, ne... le kell küzdenem a fojtogató félelmet, és könnyek tolakodnának elő.

– Mit keresel itt? Segíthetek? – A fojtogató félelem ellenére higgadtan kérdezem. Leila a homlokát ráncolja, mint akit tökéletesen kizökkentett a kérdésem. De nem erőszakos velem szemben. A keze nem feszül meg a pisztolyon. Másként próbálkozom, és nem veszek tudomást bizsergő fejbőrömről.

– Kérsz teát? – Miért kérdeztem, hogy kér-e teát? Ez Ray megoldása minden alkalmatlanul felmerülő érzelmi problémára. Jesszusom, szívrohamot kapna, ha most látna. Ő már lefegyverezte volna Leilát. Voltaképp nem céloz rám. Talán mozoghatok. Leila a fejét csóválja, és úgy billenti egyik oldalról a másikra, mintha a nyakát nyújtaná.

Mély, csillapító lélegzetet veszek az értékes levegőből, és elindulok a konyhasziget felé. Leila a homlokát ráncolja, mint aki nem képes felfogni, mit művelek. Egy kicsit megmozdul, hogy újra szembe nézzem velem. Elérem a kannát, és remegő kézzel töltöm meg a csapból. Igen. Ha holtan akarna látni, már rég lelőtt volna. Leila szórakozott, kába érdeklődéssel néz. Bekapcsolom a vízmelegítőt, s közben Ethanre gondolok. Baja esett? Megkötözte a lány?

– Van még valaki a lakásban? – próbálkozom.

Leila a másik irányba biccenti a fejét, és jobb kezével – abban, amelyikben nincs revolver – megmarkol egy hosszú, zsíros hajtincset, és csavargatni kezdi. Játszik vele, húzza, csavarja. Nyilván ideges szokás. Bár a látvány elvonja a figyelmemet, ismét meghökkent, mennyire hasonlít rám. A lélegzetem visszafojtva várom a választ, és szinte elviselhetetlen már az idegességem, amikor válaszol.

– Egyedül. Teljesen egyedül – mormolja. Megnyugtatónak találom. Talán Ethan nincs itt. A megkönnyebbülés erőt ad.

– Biztos nem kérsz kávét vagy teát?

– Nem vagyok szomjas – feleli lágyan, és óvatosan felém lép. Az erő érzete azonnal elpárolog. Basszus! Újra zihálok félelmemben, érzem, mint lüktet az ereimben a vér. Ennek ellenére, bátorságot erőltetve magamra megfordulok, és kiveszek néhány csészét a szekrényből.

– Mi van neked, ami nekem nincs? – kérdezi, és van valami gyerekesen éneklő a hanglejtésében.

– Hogy érted ezt, Leila? – kérdezem, amilyen óvatosan csak tudom.

– A gazda, Mr. Grey megengedi neked, hogy a keresztnévén szólítsd?

– Én nem vagyok az alávetettje Leila, ő... a gazda megérti, hogy én nem vagyok alkalmas erre a szerepre.

A másik oldal felé billenti a fejét. Totál idegesítő és természetellenes mozdulat.

– Alkalmatlan. – Ízlelgeti a szót, a hangzását, figyelni, milyen érzés a nyelvén. – De a gazda boldog. Láttam. Nevet és mosolyog. Ez nagyon ritka... nagyon ritka reakció nála.

Ó!

– Hasonlítasz rám – vált témát Leila, és meglep vele. A pillantása most fókuszál először igazán rám. – A gazda szereti az engedelmes lányokat, akik úgy néznek ki, mint te meg én. A többi mind ugyanolyan... mindegyik ugyanolyan... és mégis te alszol az ágyában. Láttalak.

A francba! Tehát tényleg ott volt a szobában. Nem álmodtam.

– Láttál az ágyban? – suttogom.

– Én soha nem aludtam a gazda ágyában – mormogja. Olyan, akár egy bukott, légies szellem. Félig ember csupán. Olyan vékony – és annak ellenére is, hogy pisztoly van a kezében, hirtelen elönt az együttérzés.

A keze megfeszül a pisztolyon, és a szemem elkerekedik, majd kiugrik a fejemből.

– Miért ilyennek szeret minket a gazda? Eszembe juttat valamit... valamit... a Gazda sötét... Gazda sötét ember, de azért szeretem.

Nem, nem az, fortyogok magamban. Nem sötét. Jó ember, és nem a sötétben él. Velem tartott a fénybe. És most itt ez a lány, aki megpróbálja visszahúzni őt, valami beteges ötlettől vezérelve, hogy szereti.

– Ideadnád a pisztolyt, Leila? – kérdezem lágyan. A keze megfeszül rajta, és a melléhez szorítja a fegyvert.

– Ez az enyém. Már csak ez maradt. – Gyengéden cirógatja a pisztolyt. – Így ő is kimutathatja a szerelmét.

Szent szar! Milyen szerelmét? Christian! Olyan érzés, mintha gyomron vágott volna. Tudom, hogy Christian pillanatokon belül itt lesz, hogy lássa, mi tartott fel. Ez azt

jelenti, hogy lelövi őt? Olyan rettenetes gondolat, hogy hatalmas gombócot érzek a torkomban. Fojtogat, akárcsak a gyomromban csomóba álló félelem.

Mintegy vezényszóra kipattan az ajtó, és Christian áll a küszöbön. Taylor mögötte.

Futtában rám pillant, tetőtől talpig végigsiklik rajtam a tekintete, és látom szemében a megkönnyebbülés szikráját. De elmúlik a megkönnyebbülés, amint pillantása Leilára villan, ráfókuszál, meg sem rezdül. Olyan intenzitással mered rá, amelyet még sosem láttam. A szeme vad, tágra nyílt, rettegő.

Jaj, ne... ne!

Leila szeme elkerekedik, és egy pillanatra úgy tűnik, visszatért az értelme. Szaporán pislog, keze ismét megfeszüla fegyveren.

A lélegzetem elakad, szívem olyan hangosan kalapál, hogy a fülemben hallom a vérem lüktetését. Nem, nem, nem!

Az egész világom ott billeg ennek a szegény, elcseszett nőnek a kezében. Lőni fog? Mindkettőnkre? Christianra? Bénító gondolat.

De egy örökkévalóság után, mialatt állni látszik az idő, Leila lehajtja fejét, és hosszú pilláin keresztül bűnbánó tekintettel néz föl Christianra.

Christian felemeli kezét, és int Taylornak, hogy maradjon, ahol van. Taylor falfehér arca elárulja, mennyire dühös. Még soha nem láttam ilyennek, de azért mozdulatlan marad, amíg Christian és Leila egymásra mered.

Rádöbbenek, hogy visszatartom a lélegzetem. Mihez kezd ez a nő? Mit tesz Christian? Csak nézik egymást. Christian arcán valami nyers, meghatározhatatlan érzélem. Lehet szájalom, félelem, szeretet... vagy szerelem? Nem, könyörgök, nem szerelem!

Christian pillantása Leilába fúródik, és gyötrelmes lassúsággal megváltozik a légkör a lakásban. Olyan erős már a feszültség, hogy érzékelnem tudom kettejük kapcsolatát, a töltést közöttük.

Nem! Hirtelen azt érzem, én vagyok a betolakodó, én furakodok közéjük, akik itt állnak, és nézik egymást. Én vagyok a kívülálló, a kukkoló, aki a behúzott függönyök mögötti titkolt, intim jelenetet lesi.

Christian átható pillantása még fényesebb lesz, és finoman megváltozik a légzése is. Magasabbnak tűnik, valahogy szögletesebbnek, hidegebbnek és távolinak. Felismerem ezt a tartást. Láttam már ilyennek – a játszószojájában.

Újra bizseregni kezd a fejbőröm. Ez a domináns Christian. És milyen természetes. Akár született erre a szerepre, akár beletanult, enyhe hányingerrel és összeszoruló szívvel nézem, ahogy Leila reagál. Az ajka szétnyílik, a légzése szaporább lesz, és most először némi pír jelenik meg arcán. Nem! Nem szívesen kukucskálok Christian múltjába, gyötrelme tanújának lenni.

Végül Christian kimond egy szót. Nem hallom, mi az, de azonnali a hatás. Leila térdre rogy, fejét lehajtja, a pisztoly kihullik a kezéből, haszontalanul csúszik odébb a padlón. Szentséges basszantú!

Christian nyugodtan odamegy a pisztolyhoz, kecsesen lehajol, és felveszi. Rosszul álcázott undorral nézi, majd a zakózséjébe dugja. Ismét Leilára pillant, aki engedelmesen térdel a konyhasziget mellett.

– Anastasia, te menj Taylорral – utasít. Taylor átlépi a küszöböt, és felém fordul.
– Ethan – suttogom.
– Odalenn. – feleli Christian tárgyilagosan, de a pillantása nem hagyja el Leilát.
Odalenn. Nem itt. Ethan jól van. Megkönnyebbülés pezseg a véremben, és egy pillanatig azt hiszem, elájulok.

– Anastasia! – Christian hangja kemény, figyelmeztető.
Rásandítok, egyszerűen képtelen vagyok megmozdulni. Nem akarom itt hagyni – vele. Christian megáll Leila mellett, aki a lábai előtt térdel. Védelmesőn magasodik fölé. A lány olyan mozdulatlan, hogy az már természetellenes. Nem tudom levenni a szemem róluk – együtt.

– Az ég szerelmére, Anastasia, azt csinálnád egyszer az életben, amit mondok? Menj! – Christian a szemembe néz, és haragos a tekintete, hangja akár a jégcsap. Tapintható a harag a csöndes, határozott szavak mögött.

Rám haragszik? Biztosan nem. Kérlek, ne! Olyan érzés, mintha keményen arcul ütött volna.

Miért akar itt maradni velem?

– Taylor. Vigye le Miss Steele-t. Most.

Taylor bólint, én pedig Christianra meredek.

– Miért? – suttogom.

– Menj a lakásomba! – Fagyosan ragyog a szeme. – Kettesben kell maradnom Leilával – mondja sürgetően.

Mintha valami üzenetet próbálna sugallni, de annyira kizökentettek a történetek, hogy nem vagyok biztos benne. Lenézek Leilára, és látom, hogy kis mosoly játszik az arcán, amúgy teljesen mozdulatlan. Tökéletes alávetett. Basszus! Megdermed a szívem.

Christiannak erre van szüksége. Ez az, amit szeret. Nem! Legszívesebben üvölténék.

– Miss Steele. Ana. – Taylor a kezét nyújtja felém, szinte könyörög, hogy jöjsek. Mozdulni sem tudok a borzalmas látványtól. A legrosszabb félelmeimet igazolja, és felerősíti az összes bizonytalanságomat. Christian és Leila együtt: az Úr és az alávetettje.

– Taylor – sürgeti Christian, Taylor pedig lehajol és felkap. Aztán már csak annyit látok, hogy Christian gyengéden cirógatja Leila fejét, és lágyan mormog valamit.

Nem!

Taylor levisz a lépcsőn, én pedig ernyedten lógok a karjában, és próbálom feldolgozni, hogy mi is történt az elmúlt tíz percben. Vagy tán hosszabb idő volt? Vagy rövidebb? Az idő fogalma elveszett.

Christian és Leila. Leila és Christian... együtt? Mit csinál most velem?

– Jesszusom, Ana! Mi a fene történik itt?

Megkönnyebbülten pillantom meg Ethant. A kis előcsarnokban járkal fel alá a nagy sporttáskájával. Hála az égnek, nincs baja. Amint Taylor letesz, szinte rávetem magam Ethanre, és átkarolom a nyakát.

– Ethan! Hála istennek! – Ölelem, és magamhoz szorítom. Annyira aggódtam, hogy egy rövidke pillanatra előnt a megkönnyebbülés, annak ellenére is, hogy egyre jobban pánikban vagyok amiatt, hogy mi történik odafenn, a lakásban.

– Mi folyik itt, Ana? Ki ez a pasi?

– Ó, bocsánat. Ethan, ő Taylor. Christiannak dolgozik. Taylor, ő Ethan, a lakótársam fivére.

Biccentenek egymás felé.

– Ana, mi történik odafenn? Épp elővettem a lakás kulcsát, amikor ezek a pasik előugrottak a semmiből, és kikapták a kezemből. Az egyikük Christian volt... – Ethan hangja elhal.

– Késtél... hál' istennek!

– Aha. Összefutottam az egyik haverommal Pullmanból, és ittunk egyet. Mi folyik odafenn?

– Fönn van egy lány, Christian egyik exe a lakásunkban. Begolyózott, Christian pedig... – Elhal a hangom, és könnyek gyűlnek a szemembe.

– Hé... – súgja Ethan, és ismét magához húz. – Hívta már valaki a zsarukat?

– Nem. Nem erről van szó – zokogom a mellkasába, és most, hogy elkezdtem, nem tudom abbahagyni a sírást, most tör ki belőlem az elmúlt percek feszültsége. Ethan karja megfeszül köröttem, de érzem, hogy zavarban van.

– Hé, Ana, menjünk, igyunk valamit. – Sután megpaskolja a hátamat. Hirtelen engem is elönt valami zavar, és hogy őszinte legyek, jobb szeretnék egyedül lenni. De azért bólintok, elfogadom az ajánlatát. Szeretnék elmenni innét, távol attól, ami odafenn történik.

Taylorhoz fordulok.

– Ellenőrizték a lakást? – kérdezem könnyes szemmel, aztán a kézfejemmel megtörlöm az orromat.

– Ma délután – rántja meg a vállát bocsánatkérően Taylor, és zsebkendőjét nyújt felém. Látszik, hogy teljesen le van sújtva. – Sajnálom, Ana – mormogja.

A homlokomat ráncolom. Jesszusom, olyan büntudatos képet vág. Nem akarom, hogy még rosszabbul érezze magát.

– Úgy tűnik, ennek a lánynak valami hátborzongató képessége van, hogy elkerüljön minket – teszi hosszúra Taylor mogorva képpel.

– Ethan meg én iszunk valamit, aztán visszamegyünk az Escalába. – Megtörlöm a szemem.

Taylor zavartan áll egyik lábáról a másikra.

– Mr. Grey azt akarja, hogy menjen vissza a lakásba – mondja halkan.

– Hát, most már tudjuk, hol van Leila. – Nem tudom távol tartani a keserűséget a hangomból. – Úgyhogy már nincs szükség a biztonsági intézkedésekre. Mondja meg Christiannak, hogy később találkozunk.

Taylor szóra nyitja a száját, aztán bölcsen úgy dönt, hogy becsukja.

– Akarod Taylornál hagyni a táskádat? – kérdezem Ethant.

– Nem, jó helyen van nálam, kösz.

Ethan biccent Taylornak, aztán kiterel a kapun. Túl későn jut eszembe, hogy az Audiban hagytam a táskámat. Semmi nincs nálam...

– A táskám...

– Ne aggódj – mormogja Ethan, és merő aggodalom az arca. – Minden okés, én fizetek.

Találunk egy bárt az utca túloldalán, és letelepszünk a bárpulthoz az ablak mellett. Szeretném látni, mi történik – ki jön, és ami még fontosabb, ki megy el. Ethan a kezembe nyom egy doboz sört.

– Zúr van az exszel? – kérdezi gyengéden.

– Ennél egy kicsit azért bonyolultabb – morgom, és hirtelen ügyelek a nyelvemre. Erről nem beszélhetek. Titoktartási kötelezettséget írtam alá, és most először, igazán utálok ezt a tényt, és azt, hogy Christian egyetlen szóval sem említette, hogy visszavonná.

– Van időm – közli Ethan kedélyesen, és nagyot kortyol a söréből.

– Régi ex, évekkal ezelőttről. Valami pasiért otthagyta a férjét. Aztán néhány héttel ezelőtt a férfi meghalt autóbalesetben, és most a csaj Christian után jött. – Vállat vonok. Na tessék, nem sokat adtam ki.

– Utána jött?

– Fegyver volt nála.

– Mi a fene!

– Igazából senkit nem fenyegetett meg vele. Szerintem inkább magát akarta bántani. De azért aggódtam miattad. Nem tudtam, hogy ott talált-e a lakásban.

– Értem. Úgy tűnik, nem stabil ez a lány.

– Hát, nem az.

– És mit csinál most vele Christian?

Kifut a vér az arcomból, és epe tolakszik föl a torkomba.

– Nem tudom.

Ethan szeme elkerekedik – már kezdi érteni.

Pont ez a lényeg. Mi a francokat művelnek? Remélem, beszélgetnek. Csak beszélgetnek. Pedig mást sem látok lelki szemeimmel, mint azt, ahogy Christian gyengéden cirógatja Leila haját.

Ez a lány zavarodott, Christian pedig törődik vele, ennyi az egész. Az eszem ezt súgja. De az elmém hátsó szegletében a tudatalattim szomorúan csóválja a fejét.

Ennél azért többről van szó. Leila olyan módon képes kielégíteni az igényeit, ahogyan én nem tudom. Lehangelő gondolat.

Próbálok felidézni mindazt, amit az elmúlt néhány napban csináltunk. Christian szerelmi vallomását, kacér humorát, játékosságát. De újra meg újra felbukkannak bennem Elena szavai. Kínoznak. Igaz, amit a hallgatóságokról mondanak.

– Nem hiányzik neked... a játszószoobád?

Rekordidő alatt megiszom a sörömet, és Ethan másikat rak elém. Nem vagyok túl jó társaság, de Ethan dicséretére válik, hogy velem marad, cseveg, próbál felvidítani. Barbadosról, Kate meg Elliot bolondos viselkedéséről mesél, és valamelyest sikerül is elvonnia a figyelmemet. De ez csak ennyi – figyelemelterelés.

Az elmém, a szívem, a lelkem ott maradt, abban a lakásban az én Ötven árnyalatommal és egy nővel, aki régebben az alávetettje volt. Egy nővel, aki azt hiszi, hogy még mindig szereti őt. Egy nővel, aki rám hasonlít.

A harmadik sörnél tartok, amikor egy sötétített üvegű, nagy kocsi áll meg az Audi mellett a lakásunk előtt. Megismerem dr. Flynt, amikor kiszáll. Halványkék

műtősruhába öltözött nő kíséri. Egy pillanatra látom Taylort is, amikor beengedi őket.

- Ki ez? – kérdi Ethan.
- Dr. Flynn. Christian ismeri.
- Miféle doktor?
- Elmeorvos.
- Aha.

Mindketten lessük, mi történik. Néhány perc múlva újra megjelennek. Christian cipeli a takaróba burkolt Leilát. Mi van? Döbbenet nézem, ahogy valamennyien beszállnak a kocsiba, és elszáguldanak.

Ethan együttérzően pillant rám, én pedig teljesen összetörtnek érzem magam. Teljesen összetörtnek.

- Hozhatok valami erősebbet? – kérdi Ethan halkán.
- Naná. Te mit innál?
- Konyakot kérek.

Ethan bólint, már megy is a bárpulthoz. Az ablakon át bámulok ki a házunk bejáratára. Néhány perc múlva Taylor jelenik meg, beszáll az Audiba, és elhúzza az Escala irányába... Christian után? Nem tudom.

Ethan jókora adag konyakot tesz le elé.

- Rajta, Steele, rúgjunk be.

Jó ötletnek tűnik, a legjobbnak az utóbbi időben. Összeérintjük poharainkat, és nagyot kortyolok az égető, borostyánszínű italból. Szinte ég a belsőm, és csodásan elvonja a figyelmemet a szívemben kivirágzó fájdalomtól.

Későre jár, kissé be vagyok csicscentve. Ethan meg én ki vagyunk zárva a lakásból. Ethan ragaszkodik hozzá, hogy elkísérjen az Escalába, de nem akar ott maradni. Felhívta a haverját, akivel korábban összefutott, és akivel megbeszélték, hogy nála húzza meg magát.

- Hát itt él a Mogul – füttyent Ethan elismerően.

Bólintok.

- Biztosan nem akarsz, hogy felmenjek veled? – kérdezi.
- Nem. Szembe kell néznem ezzel, vagy lefekszem aludni.
- Holnap találkozunk?
- Igen, Ethan. Köszönöm. – És megölelem.

Túl leszel rajta, Steele – mormogja a fülemben. Aztán elenged, és figyel, hogy bemegyek az épületbe.

– *Laters* – szól utánam. Bágyadtan rámosolygok, integetek neki, aztán megnyomom a lift gombját.

Kinyílik a liftajtó, és belépek Christian lakásába. Taylor most nem vár. Szokatlan. Kinyitom a kétszárnyú ajtót, és bemegyek a nagyszobába. Christian telefonál, fel-alá járkál a zongora mellett.

– Itt van! – csattan föl. Felém fordul, és leteszi a telefont. – Hol a francban voltál? – mordul rám, és nem is mozdul felém.

Szentséges szar, énám dühös? Pedig ő töltött a jó ég tudja mennyi időt a flúgos

barátnőjével. És még ő dühös énrám?

– Ittál? – kérdezi meghökkenten.

– Egy kicsit. – Nem gondoltam, hogy ennyire látszik.

Christian a hajába túr.

– Mondtam neked, hogy gyere vissza ide. – Fenyegetően nyugodt a hangja. – Negyed tizenegy van már. Aggódtam miattad.

– Megittam néhány italt Ethannel, amíg te az exeddel foglalkoztál – sziszegem. – Nem tudhattam mennyi időt töltesz majd... vele.

Összehúzott szemmel lép felém, aztán megtorpan.

– Miért mondod így?

Vállat vonok, és lenézek az ujjaimra.

– Mi a baj, Ana? – És most először hallok ki a haragon kívül mást a hangjából. Mi ez? Félelem?

Nyelek egyet, próbálom kigondolni, mit is mondjak.

– Hol van Leila? – kérdezem.

– Fremontban, egy elmeógyógyintézetben – feleli Christian, s közben az arcomat tanulmányozza. – Mi baj, Ana? – Továbbjön felém, míg végül közvetlen előttem áll. – Mi baj?

A fejem rázom.

– Nem vagyok jó neked.

– Micsoda? – nyög fel, és a szeme elkerekedik rémületében. – Miből gondolod?

Hogy is gondolhatsz ilyet?

– Nem lehetek minden, amire szükséged van.

– Te vagy minden, amire szükségem van.

– Ahogy láttalak vele...– elhal a hangom.

– Miért teszed ezt velem? Ez nem rólad szól, Ana. Ez most róla szól. – Mélyen beszívja a levegőt, és megint a hajába túr. – Jelenleg Leila egy nagyon beteg lány.

– De éreztem... amikor együtt voltatok.

– Mit? Nem. – Felém nyúl, de ösztönösen hátralépek. Leejti a kezét. Úgy néz, mint aki pánikban van.

– Elfutsz? – suttogja, és a szeme óriásira nő félelmében.

Egy szót sem szólok, próbálom összeszedni a gondolataimat.

– Nem teheted.

– Christian... én... – keresem a szavakat. Mit mondhatnék. Időre van szükségem, hogy mindezt megemésszem. – Adj időt.

– Nem. Nem! – mondja.

Kétségbeesetten néz körül a szobában. Ihletet keres? Isteni beavatkozást vár? Nem tudom.

– Nem mehetsz el, Ana. Szeretlek.

– Én is szeretlek, Christian. Csak...

– Nem... nem! – mondja kétségbeesetten, és a fejére tapasztja mindkét kezét.

– Christian...

– Nem – zihálja, és a szeme elkerekedik a rettegéstől, aztán hirtelen térdre rogy előttem, lehajtja fejét, hosszú ujjai szétterülnek a combján. Mély lélegzetet vesz, és nem

mozdul.

Mi ez?

– Christian, mit művelsz?

Nem néz rám, lesüti a szemét.

– Christian! Mit művelsz? – Majdnem sikoltok már. Christian nem mozdul. – Christian, nézz rám! – utasítom rettegve.

Habozás nélkül felkapja fejét, és hűvös, szürke szemével fölnéz rám. Szinte nyugodt a tekintete... várakozó.

Szentséges basszantyú... Christian, mint alávetett.

Tizennegyedik fejezet

Christian a lábam előtt térdel, szürke szemének rezzenéstelen pillantása foglyul ejt. Életemben nem láttam ilyen kijózanító, hideglelés látványt. Az alkohol okozta kábaság azonnal elpárolog, bizsergő fejbőr és a bennem eluralkodó rossz előérzet váltja fel. Kifut a vér az arcomból.

Élesen beszívom a levegőt. Nem. Ez helytelen, nagyon helytelen, és nagyon zavar.

– Christian, kérlek, ne tedd ezt. Nem akarom.

Továbbra is passzívan néz rám, nem mozog, egy szót sem szól.

Ó, basszus! Szegény Ötvenem. Összeszorul a szívem. Mi a fenét tettem vele? Könny égeti a szemem.

– Miért csinálod ezt? Mondd el – suttogom.

Lesüti a szemét.

– Mit szeretnél, mit mondjak? – kérdezi lágyan, kedvesen. Egy pillanatra megkönnyebbülök, hogy beszél, de ne így... ne. Nem.

Most már csorognak a könnyek az arcomon, és hirtelen túl sok nekem, hogy ugyanabban a megalázkodó helyzetben lássam Christiant, mint azt a szálnalmas teremtetést, Leilát. Ez a kép, ez az erős férfi, aki igazából még kisfiú, akit szörnyen bántalmaztak, elhanyagoltak, aki úgy érzi, nem érdemli meg tökéletes családját és messze nem tökéletes barátnője szeretetét... az én elveszett kisfiúm... szívszorító látvány.

Szálnalom, veszteség, kétségbeesés tölti el a szívem, valósággal fojtogat. Ha kell, küzdök, hogy visszahozzam, és újra az én Ötvenem legyen.

Vonzó a gondolat, hogy uralkodjak valakin. De az, hogy Christianon, attól rosszul vagyok. Olyan lennék tőle, mint ő – az a nő, aki ezt tette vele.

Megborzongok a gondolatra, és visszanyelem a feltoluló epét. Kizárt, hogy ezt tegyem vele. Nem létezik, hogy ezt akarjam.

Kitisztulnak a gondolataim, és mindössze egyetlen kiutat látok. Nem veszem le róla a szemem, és térdre vagyok előtte.

A padló nyomja a sípcsontomat. A kézfejemmel durván letörölöm a könnyeket.

Így egyenlők vagyunk. Egy szinten vagyunk. Csak így szerezhetem vissza őt.

Egy picit kitágul a szeme, de ettől eltekintve sem az arckifejezése, sem a testtartása nem változik.

– Nem kell ezt tenned, Christian – könyörgök. – Nem fogok elfutni tőled. Mondtam neked, mondtam és mondtam. Nem megyek el. Mindez, ami történt... sok volt egy kicsit. Szükségem van egy kis időre, hogy átgondoljam... egy kis időre egyedül. Miért feltételezed mindig a legrosszabbat? – Összeszorul a szívem megint, mert ismerem a választ. Azért, mert kételkedik magában, mert teli van gyűlölettel önmaga iránt.

Hallom Elena szavait. Kísértének.

– Tud ez a lány arról, hogy milyen rossz véleményrel vagy magadról? A problémáidról?

Ó, Christian! Újra összeszorítja a szívem a félelem. Most már locsogok.

– Csak azt akartam javasolni, hogy visszamegyek ma estére a lakásomba. Soha

nem adsz nekem időt... időt, hogy csak úgy végiggondoljam a dolgokat. – Zokogni kezdek, és némi rosszallás fut át Christian arcán. – Csak egy kis időt. Alig ismerjük egymást, és itt van ez a sok csomag, amit magaddal hurcolsz... kell... kell egy kis idő, hogy végiggondoljam. És tudom, hogy Leila... akármilyen van is vele... már nincs az utcán, és nem fenyeget veszély... és azt gondoltam... azt gondoltam... – Elhal a hangom. Csak nézem Christiant. Feszülten néz vissza, és azt hiszem, figyel.

– Ahogy láttalak Leilával... – lehunyom a szemem, mert ismét előttenek a fájdalmas emlékek. Látom magam előtt Christiant a korábbi alávetettjével. – Olyan megrázkódtatás volt nekem. Bepillantottam abba, milyen volt azelőtt az életed... és... – lenézek az összekulcsolt ujjamra, és csorognak már a könnyeim. – Ez az egész arról szól, hogy nem vagyok elég jó neked. Most beleláthattam az életedbe. Annyira félek, hogy rám unsz, aztán elmész... és olyan leszek, mint Leila... egy árnyék. Mert szeretlek, Christian, és ha elhagysz, az olyan lesz nekem, mint a világ fény nélkül. Sötétben élnék. Nem akarok elhagyni. Csak félek, hogy te hagysz el engem.

És ahogy kimondom ezt – abban a reményben, hogy hall engem – rádöbbenek, mi is valójában a problémám. Egyszerűen nem értem, miért szeret. Soha nem értettem, miért tetszem neki.

– Nem is értem, miért találsz engem vonzónak – mormogom. – Te... szóval te... meg én... – vállat vonok és felnézek rá. – Nem tudom felfogni. Szép vagy, szexi, sikeres és jó, meg kedves és törődő, mindaz, ami én nem. Én nem tudom megtenni azt, amit te szeretnél. Nem tudom megadni neked, amire szükséged van. Hogy lehetnél boldog velem? Hogyan tudnád megtartani? – Már csak suttogás a hangom, úgy törnek elő legmélyebb félelmeim. – Soha nem értettem, mit is látsz bennem. És mindez előtört belőlem, amikor vele láttalak. – Szipogva megtörlöm az orromat, és nézem Christian mozdulatlan arcát.

Jaj, Istenem, ez annyira rémes. Beszélj már, a fene egye meg!

– Itt akarsz térdelni egész éjszaka? Mert akkor én is – csattanok rá.

Mintha kicsit enyhülne az arckifejezése – talán egy kicsit mulat is. De nehéz megmondani.

Megérinthetném, de akkor nagyon visszaélnék a helyzettel. Ezt nem akarom. De azt sem tudom, hogy ő mit akar, vagy mit próbál közölni velem. Egyszerűen nem értem.

– Christian, kérlek, kérlek... beszélj hozzám – könyörgök a kezemet tördelve. Kényelmetlen térdelni, de azért térdelek tovább, és nézek Christian komoly, szép, sötét szemébe. Várok.

És várok.

És várok.

– Kérlek – könyörgök megint.

Hirtelen elsötétül a szeme, és pislog egyet.

– Annyira félttem – suttogja.

Ó, hála istennek! Mélyen bennem a tudatalattim visszatámolyog a karosszékéhez, megkönnyebbülten lerogy rá, és felhajt egy gint.

Beszél! Elönt a hála, és nyelek egyet. Igyekszem visszafojtani az érzelmeket, és az újra kitörni készülő könnyeket.

Halk és lágú a hangja.

– Amikor láttam Ethant megérkezni, tudtam, hogy valaki más engedett be a lakásba. Taylorral együtt kiugrottunk a kocsiból. Már tudtuk. Aztán látni őt veled, fegyverrel a kézben... azt hiszem, ezer halált haltam ez alatt, Ana. Hogy valaki fenyeget téged... a legrosszabb félelmeim váltak valóra. Annyira haragudtam őrá, rád, Taylorra, önmagamra.

A fejét csóválva éli újra a gyötrelmet.

– Nem tudtam, mennyire instabil. Nem tudtam, mit tegyek. Nem tudtam, hogyan fog reagálni. – Elhallgat, a homlokát ráncolja. – Aztán kaptam tőle egy jelet: olyan bűnbánóan nézett. És máris tudtam, mit kell tennem. – Elhallgat, engem néz, próbálja felmérni a reakciómat.

– Folytasd – suttogom.

Nyel egyet.

– Láttam ebben az állapotban, és tudtam, hogy nekem is lehet közöm ahhoz, hogy lelkileg összeomlott... – Ismét lehunyja a szemét. – Mindig is élénk, huncut lány volt. – Megborzong, reszelősen kapkodja a levegőt, szinte zokog. Kínszenvetés hallgatni, de figyelmesen hallgatva térdelek tovább, valósággal iszom a sok információt.

– Bánthatott volna. És az én hibám lett volna. – A szeme ismét ki tudja mit lát, de felfoghatatlan rettegés látszik benne. Ismét hallgat.

– De nem bántott – suttogom. – És nem te vagy a felelős azért, hogy ilyen állapotba került, Christian. – Pislogva nézek rá, biztatom, hogy folytassa.

Aztán újra kezd derengeni bennem, hogy mindent azért tett, hogy biztonságban legyek. És tán Leila is, hiszen vele is törődik. De mennyire törődik vele? Hívatlanul tolakodik agyamba a kérdés. Christian azt mondja, szeret, mégis olyan durván dobott ki a saját lakásomból.

– Csak azt akartam, hogy menj el – mormogja. Már megint ez a hátborzongató képessége, hogy olvas a gondolataimban. – Azt akartam, hogy ne legyél veszélyben, és... Te. Pedig. Nem. Mentél – sziszegi összeszorított foggal, és a fejét rázza. Tapintható az elkeseredése.

Átható pillantással néz rám.

– Anastasia Steele, nem ismerek nálad makacsabb nőszemélyt. – Lehunyja a szemét, és hitetlenkedve csóválja a fejét.

Ó! Ismét velem van! Hosszan, megkönnyebbülten fújom ki a megtisztító levegőt.

Christian ismét kinyitja a szemét, arca kétségbeesett, őszinte.

– Nem mész el? – kérdi.

– Nem.

Ismét lehunyja a szemét, az egész teste elernyed, ám amikor újra kinyitja, gyötrelmet, fájdalmat látok a tekintetében.

– Azt hittem... – elhallgat. – Én ez vagyok, Ana. Mindenem, a tiéd, teljesen a tiéd vagyok. Mit kell még tennem, hogy megértsd? Hogy felfogd, minden módon akarlak, ahogyan az enyém lehetsz. Hogy szeretlek.

– Én is szeretlek, Christian, és így látni... – A sírás fojtogat. – Azt hittem, összetörtelek.

– Hogy összetörtél? Engem? Jaj, dehogy, Ana. Pont fordítva. – Felém nyúl, megfogja a kezem. – Te vagy a mentőövem – suttogja, és megcsókolja a kezem, mielőtt

összeérintenénk a tenyerünket.

A szeme tágra nyílik a félelemtől, de finoman a szívére húzza a kezem – a tiltott zónában. Szaporább lesz a lélegzete. A szíve kétségbeesetten ver, zakatol az ujjaim alatt. A szemét nem veszi le az enyémről: álla megfeszül, összeszorítja a fogát.

Felnyögök. Az én Ötvenem! Hagyta, hogy megérintsem. És egyszer csak, mintha minden levegő kiszökött volna a tüdőmből. A vér dübörög a fülemben, a szívem csaknem olyan vadul dobog már, mint az övé.

Elengedi a kezem, de ott hagyja a szívéen. Picit behajlítom az ujjaim, és az ing vékony anyaga alatt érzem bőre melegét. Christian visszatartja a lélegzetét. Nem bírom elviselni. Muszáj elvennem a kezem.

– Ne! – mondja gyorsan, és újra a kezemre teszi a kezét, testéhez préseli az ujjaimat. – Ne vedd el!

Ez a három szó felbátorít. Közelebb húzódok, hogy a térdeink összeérnek. Óvatosan emelem fel a másik kezem, hogyértse, mi a szándékom. Nagyobbra nő a szeme, de nem állít meg.

Gyengéden kezdem kigombolni az ingét. Nem könnyű egy kézzel. Megmozdítom az ujjaimat a keze alatt, mire elenged. Már mindkét kezemet használhatom. A szemem fogva tartja az övét. Szétnyitom az ingét, s kibukkan a mellkasa.

Nyel egyet, és résnyire nyílik az ajka. A légzése még szaporább lesz, és érzem, mint nő benne a pánik. De nem húzódik el. Még mindig alávett üzemmódban van? Fogalmam sincs.

Tegyem meg? Nem akarok fájdalmat okozni neki, sem fizikailag, sem lelkileg. Az, hogy így látom őt, amint felkínálja magát nekem, riadót fúj bennem.

Kezem a mellkasa fölött lebeg. Nézem őt... az engedélyét várom. Alig észrevehetően biccenti oldalra fejét, megacélozza magát az érintésre készülve, és sugárzik belőle a feszültség. De ez alkalommal nem a haragtól, hanem félelmében.

Habozok. Megtehetem ezt vele?

– Igen – suttogja. Ismét ez a hátborzongató képessége, amivel megválaszolja kimondatlan kérdéseimet.

Ujjam a mellszőréhez ér, és finoman végighúzom a szegycsonton. Christian lehunyja a szemét, és az arca megfeszül, mintha elviselhetetlen fájdalmat élne át. Borzasztó látvány, és azonnal felemelem a kezem. De Christian megfogja a kezem, és határozottan visszateszi. Tenyerem a mezítelen mellkasán pihen, csiklandozza a szőr.

– Nem – mondja. Feszült a hangja. – Szükségem van rá.

Összeszorítja a szemét. Ez gyötrelmem a számára. Kínszenvedés látnom. Ujjaimat óvatosan végigfuttatom a mellkasán egészen a szívéig. Rácsodálkozok az érzésre, és rettegek, hogy túl messzire mentem.

Kinyitja a szemét, és szürke tűz lobog benne.

Szent tehén! Éget a nézése, vad és már több mint átható, a légzése szapora. Felkavarja a vérem, és mocorgok a pillantása alatt.

Nem állított meg, ezért újra végighúzom az ujjam hegyét a mellkasán, és elernyed az ajka. Zihál, és nem tudom, a félelem teszi-e, vagy valami más.

Olyan régóta vágyom rá, hogy megcsókoljam – ott! Előrehajlok a térdemen, és egy pillanatig állom a tekintetét, hogy tökéletesen világos legyen a szándékom. Aztán

lehajolok, és gyengéd, puha csókot lehelek a szíve fölé, ajkam alatt érzem meleg, édesen illatozó bőrét.

Fojtott nyögést hallat, és visszaülök a sarkamra. Félek attól, mit látok majd az arcán. Christian összeszorítja a szemét, de nem mozdul.

– Még egyszer – suttogja. Ismét a mellkasához hajolok, ez alkalommal az egyik sebhelyet csókolom meg. Christian felnyög, én pedig megcsókolok egy másikat, aztán még egyet. Christian már hangosan nyög. Hirtelen átkarol, a keze a hajamban, és fájó erővel húzza fölfelé a fejem. Ajkaink sürgetően tapadnak össze. És csókoljuk egymást, ujjaim a hajába túrnak.

– Ó, Ana! – zihálja, és lehúzza a padlóra, hogy alatta legyek. Szépséges arcához emelem a kezem, a tenyerembe fogom, és e pillanatban érzem meg a könnyeit.

Christian sír... nem. Nem!

– Christian, kérek, ne sírj. Komolyan mondtam, hogy soha nem hagylak el. Komolyan mondtam. Nagyon sajnálom, ha más benyomást keltettem... kérek, kérek, bocsáss meg nekem. Szeretlek, és mindig szeretni foglak.

Fölém tornyosul, és annyi fájdalom süt az arcáról.

– Mi az?

Elkerekedik a szeme.

– Mi az a titok, amitől úgy gondolod, hogy pánikszerűen menekülnék? Ami miatt bemeséled magadnak, hogy elmegyek? – Remegő hanggal könyörgök. – Mondd el, Christian, kérek.

Felül, bár most már törökülésbe, én pedig követem, és kinyújtom a lábam. Megfordul a fejemben, hogy mi lenne, ha felállnánk a padlóról, de nem akarom megzavarni a gondolatait. Végre a bizalmába fogad!

Olyan kétségbeesetten néz le rám. A fenébe – ez nagyon gáz.

– Ana... – A szavakat keresgéli, fájdalmas az arca. Ó, mia csudáról lehet szó?

Christian mély lélegzetet vesz, és nyel egyet.

– Szadista vagyok, Ana. Azért szeretek barna hajú vékony lányokat korbácsolni, amilyen te is vagy, mert mind arra a narkós kurvára hasonlít... a szülőanyámra. Azt hiszem, sejtet, miért. – Úgy ömlenek belőle a szavak, mintha már napok óta a fejében várakozna ez a mondat, és már alig várta volna, hogy megszabaduljon tőle.

A világom megáll. Jaj, ne!

Nem ezt vártam. Ez rossz, nagyon rossz. Bambán nézem, próbálom megérteni, mi mindent jelent, amit mondott. Azt biztosan megmagyarázza, hogy miért is vagyunk olyan hasonlók.

Az első gondolatom az, hogy Leilának igaza volt: „A gazda sötét.”

Eszembe jut első beszélgetésünk a hajlamairól a Fájdalom vörös szobájában.

– Azt mondtad, nem vagy szadista – suttogom, és kétségbeesetten szeretném megérteni... valami mentséget találni a számára.

– Nem, azt mondtam, hogy uralkodó vagyok. Ha hazudtam neked, csak annyiban, hogy nem mondtam el a teljes igazat. Sajnálom. – Egy pillanatra lenéz manikűrözött körmére.

Azt hiszem, megszégyenült. Azért, mert hazudott nekem? Vagy azért, mert ilyen?

– Amikor feltetted azt a kérdést, még egy egészen másfajta kapcsolatot

képztem kettőnk között – mormogja. Látom a szemében, hogy retteg.

Aztán egy házromboló golyó erejével csap le rám: ha Christian szadista, akkor valóban szüksége van a korbácsra és pálcára. Ó, basszus! A tenyerembe temetem arcomat.

– Ha ez igaz, én nem adhatom meg neked, amire szükséged van – suttogom, és felnézek rá. Ez már... tényleg azt jelenti, hogy nem illünk össze.

A világ kezd darabokra hullani előttem, és pánik szorítja össze a torkomat. Hát itt tartunk? Ezt nem tehetjük.

Christian a homlokát ráncolja.

– Nem, nem, nem, Ana. Nem, te képes vagy rá. Megadhatod mindazt, amire szükségem van. – Ökölbe szorítja a kezét. – Kérlek, higgy nekem – könyörög szenvedélyesen.

– Már nem tudom, mit higgyek, Christian. Ez az egész annyira el van cseszve – suttogom. A hangom rekedt, fája torkom. Minden rám tör, és fojtogat a sírás.

Christian szeme elkerekedik, fényesen ragyog.

– Ana, higgyél nekem. Azóta, hogy megbüntettek, és te elhagytál, egészen másként látom a világot. Nem vicceltem, amikor azt mondtam, minden áron el akarom kerülni, hogy még egyszer ezt érezzem. – Esdekelve néz rám. – Amikor azt mondtad, szeretsz, olyan volt, akár egy kinyilatkoztatás. Soha senki nem mondta még nekem, és mintha eltemettem volna valamit – vagy tán te temetted volna el. Nem is tudom. Dr. Flynn meg én még mindig keményen vitatkozunk.

Egy pillanatra remény önt el. Talán működni fog. Akarom, hogy működjön. Vagy nem? Mit jelentsen ez?

– Ez azt jelenti, hogy nincs szükségem rá. Most nincs.

Tessék?

– Honnan tudhatod? Hogyan lehetsz annyira biztos benne?

– Egyszerűen tudom. A gondolat, hogy bántsalak... igazán bántsalak... iszonyú.

– Nem értem. Mi van a vonalzóval, a fenekeléssel, meg mindazzal a finom perverzcióval?

A hajába túr, már csaknem mosolyog, aztán mégis bánatosan sóhajt inkább.

– A kemény dolgokról beszélek, Anastasia. Látnod kéne, mire vagyok képes egy pálcával vagy korbáccsal.

A szám tátva marad a döbbenettől.

– Inkább nem.

– Tudom. Ha akarnád, akkor rendben volna... de nem akarod. Felfogtam. Nem tehetek ilyet veled, ha te nem akarod. Már megmondtam neked, nálad az erő. És most, hogy visszajöttél, nem is érzem a kényszert.

Egy pillanatig csak bámulok rá, és próbálom mindezt felfogni. – Ugye ezt akartad, amikor megismerkedtünk?

– Igen, határozottan.

– Hogyan múlhat el a kényszer, Christian? Mintha valami gyógyszer volnék, te pedig... nem találok jobb szót, meggyógyultál volna? Nem értem.

Újra sóhajt.

– Nem mondanám, hogy meggyógyultam... Nem hiszel nekem?

– Csak... hihetetlennek találom. Ez nem ugyanaz.

– Valószínűleg nem éreznék így, ha nem hagytál volna el. A legjobb, amit valaha is tettél... kettőnkért... az volt, amikor elmentél. Felfogtam, hogy mennyire kívánlak, és csakis téged, és komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy bármilyen módon kellesz, ahogyan megkaphatlak.

Hosszan nézek rá. Vajon hihetek neki? Fáj a fejem már, annyira próbálom mindezt megérteni, és valahol mélyen zsibbadtnak érzem magam.

– Itt vagy még. Pedig azt hittem, mostanra már kinn leszel az ajtón – suttogja Christian.

– Miért? Mert elmebetegnek hiszed magad, aki olyan nőket korbácsol és kefél, akik az anyjára hasonlítanak? Ugyan, honnan szeded ezt a badarságot? – Sziszegem gorombán.

Elsápad.

– Hát, nem éppen így fogalmaznék, de igen – mondja, tágra nyílt, megsebzett tekintettel.

Kijózanító az arca, és már meg is bánom a kitörésemet. A homlokomat ráncolom, és előnt a bűntudat.

Ó, mit is tegyek? Nézem, és ő bűnbánó képpel néz vissza rám, őszintén... annyira olyan, mint az én Ötvenem.

Hívatlanul tör elő bennem egy kép, a fénykép a gyerekkori hálósobájában, és ebben a pillanatban jövök rá, miért is tűnt olyan ismerősnek az a nő a képen. Rá hasonlít. Nyilván a biológiai anyja.

Eszembe jut, ahogyan egy vállrándítással elintézte a kérdésem. Nincs jelentősége...

Ő tehet minderről... és rá hasonlítok... Basszus!

Christian engem néz, valami nyers erő van a nézésében, s tudom, hogy a következő lépésemre vár. Őszintének látom. Azt mondta, szeret, teljesen össze vagyok zavarodva.

Ez az egész annyira el van cseszve. Megnyugtatót Leilával kapcsolatban, de most már határozottan tudom, hogy ez a lány képes volt megadni neki azt az izgalmat, amit keresett. A puszta gondolat elcsigáz, rosszízű. Belefáradtam.

– Kimerült vagyok, Christian. Nem beszélhetnék meg ezt holnap? Szeretnék lefeküdni.

Csodálkozva pislog rám.

– Hát nem mész el?

– Akarod, hogy elmenjek?

– Nem. De azt hittem, elmész, amint megtudod.

Hányszor célozgatott arra, hogy otthagynom, amint megtudom a legsötétebb titkait. És most már tudom. A fenébe! A gazda sötét.

Menjek el? Ránézek erre az örült férfira, akit szeretek. Igen, szeretem.

Elhagyhatom? Egyszer már megtettem, és az csaknem összetört... és őt is. Szeretem őt, annak ellenére is, amit elmondott.

– Ne hagyj el! – suttogja.

– Ó, az ég szerelmére! Nem hagylak el – kiáltok fel, és ez valódi katarzist hoz. –

Tessék, kimondtam. Nem megyek el.

– Tényleg? – Elkerekedik a szeme.

– Hogyan értethetném meg veled, hogy nem hagylak el? Mit mondjak még?

A pillantása ismét elárulja a félelmét és gyötrelmét. Nyel egyet.

– Egy dolgot tehetsz.

– Mit? – csattanok fel.

– Legyél a feleségem – suttogja.

Hogy mi? Christian most...

Nem egészen fél óra leforgása alatt másodszor áll meg velem a világ.

Szentséges basszantyú! Nézem ezt a borzalmasan elcseszett férfit, akit szeretek.

El sem tudom hinni, hogy ezt mondta.

Házasság? Megkéri a kezem? Tréfál velem? Nem tudok leküzdeni valami kis ideges, hitetlenkedő kuncogást. Az ajkamba harapok, hogy ne forduljon át igazi, hisztérikus nevetésbe, de teljes a kudarc. Hátravetem magam a padlóra, és átadom magam a nevetésnek. Úgy nevetek, ahogyan eddig soha, harsogva, katartikusan tör elő belőlem a nevetés.

És egy pillanatig mintegy kívülállóként nézem ezt az egész abszurd helyzetet: egy kuncogó, tehetetlen kislány emellett a szépséges, elcseszett kisfiú mellett. A szememreszorítom a kezem, és a nevetés már böngésben folytatódik. Ne, ne... ez már túl sok.

Mikor a hisztéria alábbhagy, Christian gyöngéden felemeli a karom az arcom elől. Felnézek rá.

Fölém hajol. A szája mintha mosolyra húzódna, de a szeme szürkén ég, talán sebzett is a tekintete. Jaj, ne!

Gyöngéden letöröl egy kósza könnycseppet a kézfejevel.

– Mulatságosnak találja a lánykérésemet, Miss Steele?

Ó, Ötven! Megcirógatom az arcát, élvezem a borostát az ujjaim alatt. Uramisten, mennyire szeretem!

– Mr. Grey... Christian. Az időzítésed nem kétséges, hogy... – Fölpillantok rá, nem találok a szavakat.

Önelégülten mosolyog, de a szeme körül a ráncok mutatják, hogy megbántottam. Kijózanító.

– Szépen félbeszakítottál, Ana. Hozzám jössz?

Felülök, odahajolok hozzá, és a térdére teszem a kezem. Imádnivaló arcába nézek.

– Christian, találkoztam az örült exeddel, akinél pisztoly volt, ki lettem dobva a lakásomból, te átmentél termonukleáris Ötvenbe...

Kinyitja a száját, mondani akar valamit, de fölemelema kezem, ő pedig engedelmesen becsukja száját.

– Elmondta valamilyen egészen döbbenetes dolgot magadról, most pedig azt kérdezed, hozzád megyek-e.

Félrebiccenti a fejét, mint aki a tényeket gondolja végig. Hál' istennek mulattatja a dolog.

– Igen, azt hiszem elég pontosan foglaltad össze a helyzetet – jegyzi meg

szárazon.

A fejemet csóválom.

– Mi történt a késleltetett kielégüléssel?

– Túl vagyok rajta, és most már határozottan az azonnali kielégülés pártján állok.

Carpe diem, Ana – suttogja.

– Nézd, Christian, nagyjából három perce ismerlek, és még annyi mindent nem tudok rólad. Túl sokat ittam, éhes vagyok, fáradt, és le akarok feküdni. Meg kell gondolnom az ajánlatodat, ahogyan meggondoltam a szerződést is, amelyet ajánlottál. És... – Összeszorítom az ajkam, hogy kimutassam a nemtetszésemet, és emellett egy kicsit a hangulatot is javítsam – ez nem volt éppen romantikus leánykérés.

Christian félrehajtja fejét, ajka mosolyra húzódik.

– Van benne valami, mint mindig, most is jól érvelsz, Miss Steele. – Sóhajt, és megkönnyebbülés van a hangjában. – Szóval ne vegyem nemleges válasznak.

Sóhajtok.

– Nem, Mr. Grey. Ne vegye nemleges válasznak, de igennek sem. Csakis azért kértél meg, mert félsz, és nem bízol bennem.

– Nem. Azért kértelek meg, mert végre talákoztam valakivel, akivel le akarom élni az életemet.

Ó! A szívverésem kihagy egy ütemet, és elolvadok. Hogy képes a lehető legelcseszetebb helyzetek kellős közepén a lehető legromantikusabb dolgokat mondani? A döbbenettől tátva marad a szám.

– Soha nem gondoltam, hogy ez történhet velem – folytatja, és sugárzik róla az őszinteség.

Tátott szájjal meredek rá. Keresgélem a szavakat.

– Gondolkodhatok rajta... kérlek? És minden más, ami ma történt? Amit az előbb mondtál. Azt kérted, legyek türelmes, és bízzak benned. Hát ezt mondom én is, Grey, nekem is erre van szükségem.

A szeme az enyémet kutatja, majd egy szívdobbanás után előrehajol, és a fülem mögé dugja a hajam.

– Ezt elfogadom. – Csókot lehel az ajkamra. – Nem igazán romantikus, mi? – Felvonja a szemöldökét, én pedig helytelenítően csóválom a fejem. – Virágok, meg minden? – kérdezi lágyan.

Bólintok, ő pedig halványan elmosolyodik.

– Éhes vagy?

– Igen.

– Nem ettél. – Máris fagyos a tekintete, és megfeszül az álla.

– Nem ettem. – Visszahelyezkedek a sarkamra, és tompán nézem. – Az, hogy ki lettem dobva a lakásomból, tanúja voltam annak, hogy a barátom intim módon foglalkozik a volt alávetettjével, határozottan nem tett jót az étvágyamnak.

Christian a fejét csóválja, és kecsesen feláll, majd a kezét nyújtja felém.

– Nézzünk neked valami vacsorát – közli.

– Nem mehetnék inkább lefeküdni? – morgom fáradtam, és kezébe teszem a kezem.

Talpra rántja elzsibbadt testemet. Lenéz rám, és ellágyul az arca.

– Nem. Enned kell. Gyere. – A főnökösködő Christian visszatért, micsoda megkönnyebbülés!

A konyhához vezet, és a bárpulthoz terel, ő pedig bekukkant a frigóba. Az órára pillantok. Jesszusom, mindjárt fél tizenkettő, és reggel munkába megyek.

– Christian, tényleg nem vagyok éhes.

Igyekszik nem tudomást venni rólam, és átkutatja a hatalmas hűtőt.

– Sajt? – kérdezi.

– Ilyenkor már nem.

– Sós rudak?

– A hűtőből? Ugyan már! – csattanok fel.

Megfordul, és rám vigyorog.

– Nem szereted a ropit?

– Nem fél tizenkettőkor. Lefekszem, Christian. Te egész éjszaka kotorászatsz a hűtődben, ha akarsz, de én fáradt vagyok. – Lecsusszanok a bárszékről, ő pedig bosszúsan néz rám, de jelen pillanatban nem érdekel. Kimerült vagyok, le akarok feküdni.

– Sajtos makaróni? – Egy fóliával letakart fehér edényt mutat. Olyan reménykedő és megnyerő most.

– Te szereted a sajtos makarónit? – kérdezem.

Lelkesen bólint, és a szívem megolvad. Annyira fiatalnak látom hirtelen. Ki gondolta volna. Christian Grey szereti a menza kaját.

– Kérsz egy kicsit? – kérdezi reménykedve. Nem tudok ellenállni neki, és éhes is vagyok.

Bólintok, és bágyadtan rámosolygok. Lélegzetelállítón mosolyog vissza. Leveszi a fóliát és bedugja a tálat a mikróba. Én pedig visszamászok a székre, és nézem ezt a szépséget: Mr. Christian Greyt, a férfit, aki feleségül akar venni. Kecsesen és könnyedén jön-megy a konyhájában.

– Szóval tudod használni a mikrót? – csúfolódom vele.

– Az előrecsomagolt étellel általában boldogulok. Az igazival vannak problémáim.

El sem hiszem, hogy ez ugyanaz az ember, aki nem egészen fél órája még előttem térdelt. A szokásos változékonysága. Christian tányérokat vesz elő, evőeszközöket és tányéralátétet is.

– Nagyon késő van – mormogom.

– Holnap ne menj dolgozni.

– Be kell mennem holnap. A főnököm New Yorkba utazik.

Christian a homlokát ráncolja.

– Szeretnél odamenni a hét végén?

– Megnéztem az időjárás-előrejelzést, és úgy tűnik, esni fog – rázom a fejem.

– Hát akkor mit szeretnél?

A mikró csöngetve jelzi, hogy a vacsoránk átmelegedett.

– Most mindössze egy napon szeretnék egyszerre túl lenni. Ennyi izgalom... kifáraszt. – Felemelem a szemöldököm, de igyekszik nem tudomást venni róla.

Christian a terítékek közé helyezi a fehér edényt, és helyet foglal mellettem. Mélyen a gondolataiba merül. Feltálatom a makarónit. Isteni illata van, a számban

összefut a nyál. Majd éhen veszek.

– Elnézést Leila miatt – mormogja.

– Miért kérsz elnézést? – Mmm, a makaróni legalább olyan csodás, mint amilyen az illata. A gyomrom hálásan kordul.

– Szörnyű megrázkódtatás lehetett, amikor ott találtad őt a lakásban. Taylor maga nézte át előtte a lakást. Nagyon felzaklatta a dolog.

– Nem hibáztatom.

– Ahogyan én sem. Sokáig keresett téged.

– Tényleg? Miért?

– Nem tudtam, hol vagy. A kocsiban hagytad a táskád és a telefonodat is. Hívni sem tudtalak. Hová mentél? – Lágya hangja, de kiérzek némi fenyegető zöngét.

– Ethannel bementünk egy bárba az utca másik oldalán. Így láthattam, mi történik.

– Értem. – Alig észrevehetően változott meg a légkör közöttünk. Már nem könnyed.

Oké, ha úgy akarja... ezt ketten is játszhatják. Visszafordítom ezt feléd, Ötven. Igyekszem közönyösnek tűnve kielégíteni égető kíváncsiságomat. Közben rettegek is a választól.

– Na és mit csináltál Leilával a lakásban?

Felnézek rá, ő pedig villával a kezében megdermed. Ó, jaj, ez nem lesz jó.

– Csakugyan tudni akarsz?

Görcsbe rándul a gyomrom, és oda az étvágyam.

– Igen – suttogom. De akarsz? Tényleg akarsz? A tudatalattim a földre hajítja kiürült gines üvegét, és felül a karosszékében. Rémülten mered rám.

Christian szája keskeny vonal. Habozik.

– Beszéltünk, aztán megfürdettél. – Rekedt a hangja, és gyorsan folytatja, amikor nem válaszolok. – Aztán felöltöztetted a te ruhádba. Remélem, nem bánod. De koszos volt.

Szentséges basszantjú! Megfürdette azt a lányt?

Hogy tehetett ilyet? Megszédülök, és a tényéron hagyott makarónira szögezem a tekintetemet. Most hányingerem van a látványtól.

Térj már észhez, magyaráz a tudatalattim. Az agyamnak ez a hűvös, intellektuális része jól tudja, hogy Christian csakis azért csinálta, mert Leila piszkos volt, de akkor is nehéz elviselnem. Törékeny, féltékeny énem képtelen rá.

Hirtelen sírni akarok. Nem hölgyhöz illő könnyeket hullatni, amelyek látványosan csorognak le az arcomon, hanem a hold felé fordulva bömbölni. Mély lélegzetet veszek, hogy elfojtsam a vágyat, de torkom kiszáradt, fojtogatja a visszatartott zokogás.

– Nem tehettem mást, Ana – mondja Christian lágyan.

– Még mindig érzel iránta valamit?

– Nem – feleli meghökkenően. Lehunyja a szemét, és gyötrelem látszik az arcán.

Elfordulok, ismét a hányingert keltő ételre meredek. Nem viselem el Christian látványát.

– Ennyire másnak látni, ilyen összetörtnek... Úgy törődtem veled, ahogyan egyik ember egy másikkal. – Vállat von, mintha le akarná rázni magáról a kellemetlen emléket.

Jesszusom, csak nem együttérzést vár tőlem? – Ana, nézz rám!

Nem tudok. Ha megteszem, biztos kibuknak a könnyeim. Ez az egész túl sok nekem. Olyan vagyok, akár egy benzintank, amelyből túlcordul már az üzemanyag. Teli vagyok, nem fér belém több. Egyszerűen nem tudok még több szarsággal megbirkózni. Ha mégis, akkor meggyulladok, robbanok, és az ronda látvány lesz. Jesszusom!

Christian, amint ilyen intim módon gondoskodik az ex-alávetettjéről. Ez a kép villan az agyamba. Megfürdeti, az ég szerelmére, nyilván meztelenül. Fájdalmasan megrázkódok.

– Ana!

– Tessék?

– Ne csináld! Semmit nem jelent. Olyan, mintha egy gyereket gondoztam volna, egy megtört, összetört gyereket – morogja.

Mit tudhat ő a gyerekgondozásról? Leila felnőtt nő, akivel komoly, deviáns szexuális kapcsolata volt.

Annyira fáj! Mély lélegzetet veszek. Vagy talán magára gondol? Ő az összetört gyermek? Ebben több logikát látok... vagy tán egyáltalán nincs is benne. Ó, annyira elcseszett ez az egész. Hirtelen lesújt rám a fáradtság. Aludnom kell.

– Ana?

Felállok, a mosogatóhoz viszem a tányéromat, és a szemetesbe söpröm a maradékot.

– Ana, kérlek.

Megperdülök, és felé fordulok.

– Hagyd abba, Christian. Hagyd ezt az „Ana kérlek”-et. – Kiabálok, és könnyek csorognak végig az arcomon. – Elegem van ebből a szarságból mára. Megyek, lefekszem. Fáradt vagyok, és kikészültem. Engedj!

Sarkon fordulok, valósággal futok a hálósobába, és magammal viszem Christian elkerekedett szemű, döbbs pillantásának emlékét. Jó tudni, hogy én is meg tudom döbbsenteni. Rekordidő alatt kapdosom le magamról a ruhát, aztán Christian fiókjába túrva kiveszek egy pólót, és a fürdőszobába megyek.

Nézem magam a tükörben, alig ismerem meg ezt a nyúzott, vöröses szemű, foltos képű satrafát, aki visszanéz rám. Túl sok ez nekem. A padlóra rogyva átadom magam a kicsorduló érzelmeknek. Nem tudom tovább visszatartani őket. Úgy zokogok, hogy a mellkasom összeszorul, szabadonpotyognak a könnyeim.

Tizenötödik fejezet

- Hé – Christian gyengéden a karjába von. – Kérlek, ne sírj, Ana, kérlek, ne sírj. – A fürdőszoba padlóján van, én pedig az ölelésben. A nyaka köré fonom a karom, és belezokogok. Christian pedig halkán gügyög a hajamba, és finoman cirógatja a hátam és a fejem.

– Ne haragudj, kicsim – suttogja, amitől még jobban sírok, és még erősebben szorítom őt magamhoz.

Egy örökkévalóságig ülünk így együtt. Végül, amikor már kísírtam magam, Christian feltápászkodik, és betámogat a szobájába, lefektet az ágyra. Néhány pillanat múlva már mellettem van, és lekapcsolja a lámpát. A karjába von, magához ölel, és végre sötét, zavaros álomba merülök.

Hirtelen riadok fel. Kába a fejem, és túlságosan melegem van. Christian indaként tekeredik rám. Morog valamit álmában, amikor kicsúszok az öleléséből, de nem ébred föl. Felülök, megnézem az ébresztőórát. Éjjel három. Szükségem van egy Advilra meg egy italtra. Lelépek az ágyról, és a nagyszobai konyhához megyek.

A frigóban találok egy doboz narancslevet, és töltök egy pohárral. Hmm... nagyon finom, azonnal enyhül tőle a kábaságom. Addig kutatok a szekrényben, amíg nem találok egy gyógyszerrel teli műanyag dobozt. Bedobok két Advilt, és öntök magamnak még egy pohár narancslevet.

A széles üvegfalhoz lépek, lenézek az alvó Seattle-re. Fények csillognak és kacsintanak Christian égbe nyúló várkastélya alatt, vagy nevezzem inkább erődnek? A hűvös ablakhoz szorítom a homlokom, és megkönnyebbülök. Annyi mindenem kell gondolkodnom a tegnapi történetek és hallottak után. Az üvegnek döntöm a hátamat, és lecsúszkoka padlóra. A nagyszoba akár egy barlang a sötétben, csak a konyhasziget fölötti három lámpa ad némi fényt.

Tudnék itt élni Christian feleségeként? Mindazok után, amiket itt művelt? Abban a tudatban, hogy ennek a helynek ilyen története van?

Házasság. Szinte hihetetlen és teljesen váratlan. De Christiannál minden az. Gunyorosan rándul meg az ajkam. Christian Greynél várd a váratlant. Az elcseszetség ötven árnyalata.

Lehervad a mosolyom. Az anyjára hasonlítok. Ez bánt, nagyon bánt. Sziszegve távozik belőlem a levegő. Valamennyien az anyjára hasonlítunk.

Hogy a fenébe lépek tovább, miután elárulta a kis titkát? Nem csoda, hogy nem akarta elmondani. Persze nem sok emléke lehet az anyjáról. Ismét eszembe jut, hogy talán el kéne beszélgetnem dr. Flynn-nel. Vajon megengedné Christian? Talán Flynn kitöltene a réseket.

A fejemet csóválom. Fáradt vagyok, de közben élvezem a nagyszoba nyugodt derűjét és az árnyékban is gyönyörű műalkotásokat. Hidegek és egyszerűek, de a maguk módján szépek, és nem kétséges, hogy egy vagyont érnek. Tudnék itt élni? Jóban és rosszban? Betegségben, egészségben? Lehunyom a szemem, és mély, megtisztító lélegzetet veszek.

A szoba békés nyugalma valami ősi, zsigeri sikoltás veri fel, amelytől minden szőrszálam az égnek áll. Christian! Szentséges basszantyú – mi történt? A rettenetes sikoly visszhangja még el sem halt, már felpattanok, és futok vissza a hálószobába. A

félelemtől hangosan kalapál a szívem.

Megnyomom az egyik kapcsolót, és a Christian ágya melletti lámpa életre kel. Christian gyötrelmesen forgolódik, hánykolódik. Nem! Ismét felkiált, ismét a lelkembe hatol ez a kísérteties, pusztító hang.

A fenébe, lidérces álmai vannak!

– Christian! – Fölé hajlok, megmarkolom, és megrázom a vállát. Kinyitja a szemét, üres, vad a tekintete. Körbe villan az üres szobán, mielőtt megpihenne rajtam.

– Elmentél, elmentél, itt hagytál – motyogja tágra nyílt szemmel, és vádló pillantással néz. Annyira elveszettnek látszik, hogy a szívem szakad miatta. Szegény Ötven.

– Itt vagyok. – Leülök mellé az ágyra. – Itt vagyok – mormogom lágyan, megnyugtatón. Az arcára teszem a tenyerem, úgy csitítgatom.

– Elmentél – suttogja hadarva. Még mindig vad és rémült a tekintete, de mintha kezdene megnyugodni.

– Ittam egy kortyot. Szomjas voltam.

Lehunyja a szemét, és megdörgöli az arcát. Amikor ismét rám néz, olyan vigasztalannak látom.

– Itt vagy! Hál’ istennek! – Felém nyúl, megszorítja a kezem, és lehúz maga mellé az ágyra.

– Csak ittam valamit – mormogom.

Ó, mennyire fél... érzem a félelmét. Pólója merő izzadtság, a szíve zakatol. Átölel, és úgy néz, mintha meg akarná nyugtatni magát, hogy valóban itt vagyok. Gyengéden végigsimítok a haján, majd az arcán.

– Christian, kérek. Itt vagyok, nem megyek sehová – nyugtatgatom.

– Ó, Ana – sóhajt. Megfogja az állam, hogy ne mozduljak, aztán a szája a számon. Vágy söpör végig rajta, és a testem akaratlanul is válaszol. Annyira az övéhez van kötve, hangolva. Az ajka már a fülemen van, a torkomon, aztán újra a számon, foga finoman húzogatja az alsó ajkam.

Keze fölsiklik a testemen, a csípőmtől a mellemig, magával húzva a pólómat. Cirógat, bőröm bemélyedésein át keres utat, és kiváltja a szokásos, ismerős reakciót. Érintésétől megbizsergek. Felnyögök, amikor a mellemre tapad a keze, és ujjai megfeszülnek a bimbómon.

– Kívánlak – mormogja.

– Itt vagyok neked. Csak neked, Christian.

Felnyög, és újra csókol, olyan szenvedéllyel, hévvel és kétségbeeséssel, amit még nem tapasztaltam. Megfogom a pólóm szegélyét, ő pedig a lábaim közé térdel, és kapkodva lerángatja rólam.

Komoly a szeme, teli vággyal és leleplezett sötét titkokkal. Az arcomra tapasztja a kezét, és megcsókol. Ismét az ágyra rogyunk. Combja a combjaim között, félig rajtam fekszik. Férfiassága keményen feszül bokszeralsóján keresztül a csípőmnek. Kíván, a korábbi szavai ezt a pillanatot választják, hogy visszatérjenek és kísértsenek. Az, amit az anyjáról mondott, vödörnyi hideg vízként hat a libidómra. Basszus, nem vagyok képes rá. Most nem.

– Christian... hagyd abba... nem megy – suttogom sürgetően a szájába, s eltolom a

karját.

– Tessék? Mi baj? – mormogja, és a nyakam kezdi csókolni, a nyelve hegye lesiklik a torkomon. Ó...

– Kérlek, ne. Most nem vagyok képes rá. Időre van szükségem. Kérlek.

– Ó, Ana, ne gondolkodj annyit – suttogja, és a fülcimpámba harap.

– Áááá – felnyögök, mert az ágyékomban érzem, és a testem elárul, meghajol. Ez az egész annyira zavaros.

– Ugyanaz vagyok, Ana. Szeretlek, és szükségem van rád. Érints meg. Kérlek. – Az enyémhez dörgöli az orrát, és meghat ez a csendes, érzelemmel teli mozdulat. Elolvadok.

Megérinthetem. Érinthetem, amikor szeretkezünk. Ó, istenem!

Fölém magasodik, úgy néz le rám a lejjebb tekert olvasólámpa homályos fényében. Látom rajta, hogy vár, várja a döntésemet. A varázsom alatt áll.

Felé nyúlok, és bizonytalanul a szegycsontja fölötti puha szőröcsomóra teszem a kezem. Felnyög, és összeszorítja szemét, mintha fájdalmai volnának, de ez alkalommal nem veszem el a kezem. Felviszem a vállára, érzem, hogy remega tenyerem alatt. Nyögdécsel, én pedig magamra húzom őt, és mindkét kezem a hátára teszem, oda, ahol még soha nem érintettem, a lapockájára. Fojtott nyögése úgy kelti fel a vágyam, mint semmi más.

A nyakamba temeti fejét, csókol, szív és harap, majd az orra végigsiklik az államon, és a nyelve birtokba veszi a szám. Keze ismét a testemen barangol. Az ajka lefelé halad... le... le a mellemre, s menet közben imádja őket, miközben a kezem ott marad a vállán és a hátán. Élvezem feszes izmai feszülését és mozgását. Bőre még mindig nyirkos a lidérces álomtól. Ajka a bimbóra zárul, húz és harap, hogy bimbóm felállva üdvözli ezt a ragyogó, ügyes száját.

Felnyögök, és a körmöm végigsiklik a hátán. Christiannak eláll a lélegzete, fojtott sóhajt tör ki belőle.

– Ó, Ana, basszus! – Félig kiáltás, félig sóhaj. A szívembe hatol, ugyanakkor mélyen bennem, a derekam alatt minden izom megfeszül. Ó, mi mindent tehetek veled! Belső istennőm fészkelődik a vágytól, én pedig zihálok már, kínlódva kapkodom a levegőt, akárcsak ő.

Christian keze lefelé tart, át a hasamon a nemi szervemig – ujjai rajtam... bennem. Felnyögök, mikor az ujjai bennem mozognak, és a medencém felemelkedik.

– Ana – zihálja. Hirtelen elenged, és felül. Leveszi a bokszeralsót, és az éjjeli szekrényhez hajol óvszerért. Szürkén ragyog a szeme, amikor átadja nekem. – Akarod? Még mondhatsz nemet. Mindig mondhatsz nemet – mormogja.

– Ne adj lehetőséget, hogy gondolkodjak, Christian. Én is kívánlak. – A fogammal felszakítom a csomagolást, Christian pedig a lábam közé térdel, s én remegő ujjakkal tekerem föl rá.

– Nyugalom – mondja. – Kiherélsz, Ana.

Ledöbbsz, mire vagyok képes egyetlen érintéssel. Christian elnyúlik fölöttem, és minden kétségem félrelököm, elzárom elmém sötét, ijesztő mélységeibe. Megrészegülök ettől a férfitől, az én emberemtől, az én Ötven árnyalatomtól. Ő pedig hirtelen mozdul, ami teljes meglepetésként ér, és most én vagyok felül. Húha!

– Tegyél magadévá – mormogja, és vadul csillog a szeme.

Ó istenem! Lassan, igen lassan ereszkedek rá. Christian hátrabiccenti a fejét, és a szemét lehunyva nyögdécsel. Megmarkolom a kezét, és mozogni kezdek. Kiélvezem, hogy a birtokomban van, kiélvezem a reakcióit, nézem, ahogy kibomlik alattam. Istennőnek érzem magam. Lehajolok, és megcsókolom az állát, a fogam a borostás állát érinti. Csodás íze van. Christian megfogja a csípőmet, és lassít a ritmuson.

– Ana, érints meg... kérlek.

Ó! Előre hajolok, és a mellkasán támasztom meg magam. Ő pedig felkiált, szinte zokogó kiáltással, és mélyen belém döf.

– Áááá – nyöszörgöm, és a körmöm finoman végigszánt a mellkasán, a mellkas szőrzetén, s Christian már hangosan nyög, és vadul fordul, hogy újra alatta legyek.

– Elég! – tör ki belőle. – Kérlek, ne többet. – A könnyörgés csupa érzélem.

A kezembe fogom az arcát. Érzem bőre nyirkosságát, és magamra húzom, hogy ajkammal érintsem. A hátára kulcsolom a kezem.

Mély torokhangon hörög, úgy mozog bennem, s hajt fölfelé. Mégsem találok kielégülést. Túl kába a fejem, tele van az ő problémáival. Túlságosan sok nekem.

– Engedd el, Ana – biztat.

– Nem.

– De igen! – Kicsit megemelkedik, és a csípőjét forgatja, újra meg újra.

Jesszusom... áááá!

– Rajta, bébi! Szükségem van rá. Add meg nekem.

És robbanok. A testem az ő testének rabja. Rátapadok, körbefonom, akár az inda, és ő a nevemet kiáltva velem élvez. Aztán rám rogy, teljes súlyával a matracba nyom.

A karomban dédelgetem. Fejét a mellemre hajtja, úgy fekszünk a szeretkezés utáni ragyogásban. A hajába túrok, és hallgatom, mint lassul le normálisra a légzése.

– Ne hagyj el soha – suttogja, én pedig a szememet forgatom, hiszen nem láthat.

– Tudom, hogy a szemedet forgatod – mormogja, és hallom a nevetést a hangjában.

– Jól ismersz – mondom.

– Még jobban szeretnélek ismerni.

– Én is téged, Grey. Mit álmodtál?

– A szokásosat.

– Mondd el.

Nyel egyet, és megfeszül, mielőtt hosszan, elnyújtottan sóhajtana.

– Úgy hároméves lehetek, és a narkós kurva stricije már megint rohadt pipa. Egyik cigarettát a másik után szívja, és nem talál hamutartót.

Elhallgat, én pedig megdermedek, hűvös kéz markolja a szívemet.

– Fáj – mondja. – A fájdalomra emlékszem. Ettől vannak a lidérces álmok. Ettől, és a tényről, hogy ő nem is próbálta megállítani.

Jaj, ne! Ez elviselhetetlen. Erősebben szorítom, kezem-lábam öleli, és nem akarom engedni, hogy úrrá legyen rajtam a kétségbeesés. Hogy bánhat bárki is így egy gyerekkel? Christian felemeli a fejét, átható, sűrű tekintete az ágyhoz szögez.

– Nem olyan vagy, mint ő. Ne is gondoldj erre.

Megnyugtató ezt hallani. Christian újra a mellemre hajtja a fejét, és azt hiszem,

befejezte, de meglepetésemre folytatja.

– Álmaimban néha csak fekszik a földön. És azt hiszem, alszik. De nem mozdul. Soha nem mozdul. Én pedig éhes vagyok. Nagyon éhes.

Ó, basszus!

– Valami nagy zaj van, a strici visszajött, és megüt, közben a narkós kurvát árulja. Az első reakciója mindig az volt, hogy az öklét vagy a nadrágszíját használja.

– Ezért nem szeretted, ha megérintenek?

Lehunyorja a szemét, és szorosabban ölel.

– Ez bonyolult – mormogja. A mellembé dugja az orrát, mélyen belélegez, elvonja a figyelmemet.

– Mondd el – biztatom.

Sóhajt egyet.

– Az anyám nem szeretett. Én sem szerettem magam. Az egyetlen érintés, amit ismertem... durva volt. Innen ered. Flynn jobban el tudja magyarázni.

– Beszélhetek Flynn-nel?

Christian felemeli a fejét, és rám néz.

– Az ötven árnyalat rád ragadt?

– És még néhány. Szeretem, ahogy éppen most rám ragad. – Provokatíván fészkelődök alatta, és elmosolyodik.

– Igen, Miss Steele, ezt én is szeretem. – Odahajol hozzám, és megcsókol. Egy pillanatig néz.

– Annyira értékes vagy nekem, Ana. Komolyan gondoltam a házasságot. Akkor jobban megismerjük egymást. Képes vagyok gondoskodni rólad. Te pedig rólam. Ha akarod, lehetnek srácok is. A lábad elé helyezhetem a világot, Anastasia. Tested, lelked kívánom és örökre. Kérlek, gondolkodj ezen.

– Gondolkodom rajta, Christian. Ígérem. – Ismét megszedülök. Srácok? Jesszusom! – Tényleg szeretnék beszélni dr. Flynn-nel, ha nem bánod.

– Amit csak akarsz, bébi. Amit csak akarsz. Mikor szeretnél találkozni vele?

– Minél előbb.

– Oké. Reggel intézkedem. – Az órára pillant. Későre jár. Aludnunk kell. – Lekapcsolja az olvasólámpát, és magához húz.

Én is az ébresztőórára pillantok. A francba, háromnegyed négy.

Átkarol, a hátamhoz simul, és a nyakamba suttog.

– Szeretlek, Ana Steele, és mindig magam mellett akarlak tudni – mormogja, és a nyakamba csókol. Most pedig aludjunk.

Lehunyorom a szemem.

Mintha ólomból volna a szemhéjam. Vonakodva nyitom ki a szemem, és fény tölti be a szobát. Felnyögök. Kába vagyok, nehezek a végtagjaim, és Christian úgy tapad rám, mint borostyán a falra. Szokás szerint melege van. Öt körül járhat az idő. Nyújtózkodok, hogy megszabaduljak Christian melegétől, és megfordulok a karjában, ő pedig álmában motyog valamit. Az órára pillantok. Háromnegyed kilenc.

A fenébe! El fogok késni. Basszus! Kiugrok az ágyból, és a fürdőszobába robotok.

Négy perc alatt lezuhanyozok.

Christian felül, és alig leplezett nevetéssel figyel. Van benne valami gyanakvás is, úgy nézi, ahogy megszártkozom, és összeszedem a ruháimat. Talán azt várja, hogy reagáljak tegnapira. De most nincs erre időm.

Ellenőrzöm a ruházatomat: fekete nadrág, fekete blúz, az egész kicsit Mrs. R-es, de nincs időm rá, hogy meggondoljam magam. Sietve fölveszek egy fekete melltartót és bugyit, s érzem, hogy Christian minden mozdulatomat figyeli. Idegesítő. A bugyi és a melltartó megteszi.

– Jól nézel ki – dorombol Christian az ágyon. – Tudod, jelenthetnél beteget. – Rám néz azzal a pusztító, huncut, százötven százaléig bugyi szaggató mosollyal. Ó, nagy kísértés! Belső istennőm kihívón biggyeszi le száját.

– Nem, Christian. Nem lehet. Én nem csodás mosolyú, megalomániás ügyvezető vagyok, aki akkor jön és megy, amikor neki tetszik.

– Most szeretnék elmenni, ahogy nekem tetszik. – Önelégülten mosolyog, és még egy fokkal följebb tekeri azt a csodás mosolyát, most már full HD.

– No de Christian – korholom. Hozzávágom a törülközőt, mire felnevet.

– Csodás mosolyú?

– Igen. És tudod, milyen hatással van rám. – Felveszem az órámat.

– Tényleg? – És ártatlanul pislog.

– Igen, jól tudod. Ugyanolyan hatással van minden nőre. Tényleg unom nézni, ahogy mind elalél.

– Tényleg? – Fölvonja a szemöldökét. Még jobban szórakozik.

– Ne játssza az ártatlant, Mr. Grey, nem áll jól önnek – morgom szórakozottan. Lófarokba fogom össze a hajam, és felveszem a fekete, magas sarkú cipőt. Jó lesz így.

Amikor lehajlok hozzá, hogy búcsúzóul megcsókoljam, elkap, és lehúz magához az ágyra. Fölém hajol, és fülig ér a szája, úgy mosolyog. Ó, istenem! Annyira szép – huncutul csillog a szeme, kócos, most-dugtam-kócos a haja, és az a kábító mosoly. Most játékos.

Fáradt vagyok, még kába a tegnapi leleplezésektől, ő pedig csillog, mint a kristály, és piszokul szexi. Ó, ez a fárasztó Ötven.

– Mit tehetek, hogy maradásra bírjalak? – kérdezi lágyan, és a szívem kihagy egy ütemet. Maga a kísértés.

– Semmit – morgom, és kiszabadítom magam. – Engedj elmenni.

Duzzog, és feladom. Vigyorogva simítok végig szép ívű ajkán – az én Ötven árnyalatom. Minden rémes elcseszettiségeivel is annyira szeretem. Pedig még el sem kezdtem feldolgozni a tegnapi történeteket és a velük kapcsolatos érzéseimet.

Megcsókolom, és hálát adok gondolatban, amiért fogat mostam. Hosszan csókol vissza, aztán fürgén talpra segít. Kábán, levegő után kapkodva és kicsit szédelegve állok.

– Taylor elvisz. Gyorsabb, mint parkolóhelyet keresgélni. Odakinn vár. – Christian megkönnyebbültnek tűnik. Aggódom, hogy milyen leszek ma reggel? A tegnapi éjjel... izé... ma reggel csak bebizonyította, hogy nem futok el.

– Oké. Köszönöm – morgom csalódottan, amiért a lábamon állok. Összezavar a habozása, és kicsit bosszant, hogy már megint nem vezethetem a Saabomat. De Christiannak igaza van. Taylорral gyorsabb lesz.

– Lustálkodjon csak nyugodtan, Mr. Grey. Szívesen maradnék, de az, akié a cég, ahol dolgozom, nem méltányolja, ha a dolgozók a forró szex miatt kerülnek a munkát. – Megfogom a táskám.

– Ami engem illet, Miss Steele, szerintem nem volna kifogása. Kifejezetten ragaszkodna hozzá.

– Miért vagy még ágyban? Nem jellemző rád.

A tarkóján összekulcsolva a kezét vigyorog rám.

– Mert megtehetem, Miss Steele.

A fejemet csóválom.

– *Later*s, bébi. – Csókot dobok neki, és már kívül is vagyok az ajtón.

Taylor vár. Úgy tűnik, felfogta, hogy késésben vagyok, mert hajt, mint az őrült, hogy negyed tízre odaérjek. Hálás vagyok, amikor megáll a járda mellett. Hálás, hogy élek... ijesztően vezetett. És hálás vagyok, amiért nem késtem túl sokat, mindössze tizenöt percet.

– Kösz, Taylor – motyogom hamuszürke arccal. Eszembe jut, amit Christian mondott róla, hogy tankot is vezetett: talán a NASCAR-ban is versenyzett.

– Ana – biccent búcsúzóul, én pedig berohanok az irodába. Amikor kinyitom az ajtót, akkor kapcsolok, hogy Taylor talán túljutott a hivatalos Miss Steele-en. Mosolyognom kell.

Claire rám vigyorog, amikor átrobogok a recepción, és leülök az asztalomhoz.

– Ana! Gyere be! – szólít Jack.

Basszus!

– Szerinted hány óra van? – csattan.

– Elnézést. Elaludtam. – Vértörős vagyok.

– Még egyszer ne forduljon elő. Készíts kávét, aztán meg kell írnod néhány levelet... – Ugrás! – harsogja, hogy megrándul az arcom.

Miért ilyen haragos? Mi baja? Mi rosszat tettem? A konyhába sietek, és nekilátok kávét főzni. Talán mégsem kellett volna bejönnöm. Most éppen... hát, valami izgalmasat csinálnék Christiannal, vagy talán vele reggeliznék, vagy csak beszélgetnék... micsoda újdonság lenne.

Jack szinte tudomást sem vesz a jelenlétemről, amikor visszamerészkedek az irodába a kávéjával. Egy papírlapot lök elém. Kézzel van írva, alig olvasható kézírással.

– Gépeld ezt le, és hozd be aláírni, aztán másold le, és postázd ki az összes szerzőnknek.

– Igen, Jack.

Rám sem néz, amikor kimegyek. Basszus, tényleg pipa.

Végre leülhetek az íróasztalomhoz. Iszom egy korty teát, és várom, hogy felálljon a rendszer. Megnézem a postám.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Hiányzol

Dátum: 2011. június 15. 09:05

Címzett: Anastasia Steele

Kérlek, a Blackberryt használd.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Egyesek tudnak élni

Dátum: 2011. június 15. 09:27

Címzett: Christian Grey

Pipa a főnököm.

Te tehetsz róla, amiért nem hagytál aludni a... dolgaiddal.

Szégyellheted magad.

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Dolgaim?

Dátum: 2011. június 15. 09:32

Címzett: Anastasia Steele

Nem kell dolgoznod, Anastasia.

Fogalmad sincs arról, hogy mennyire elborzasztatnak a dolgaim.

De szeretlek ébren tartani ;)

Kérlek, használd a Blackberryt.

És kérlek... légy a feleségem.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Munkás élet

Dátum: 2011. június 15. 09:35

Címzett: Christian Grey

Tudom, hogy természetes hajlamod van a zsörtölődésre, de hagyd abba.

Beszélnem kell az agyturkászoddal. Csak az után adok választ. Nincs ellenemre, hogy bűnben éljek.

Anastasia Steele
Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey
Tárgy: BLACKBERRY
Dátum: 2011. június 15. 09:40
Címzett: Anastasia Steele

Anastasia, ha dr. Flynnről akarsz velem beszélgetni, HASZNÁLD A BLACKBERRYDET.

És ez nem kérés.

Christian Grey,
Most már pipa Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ó, a francba! Most már ő is pipa rám. Hát, tőlem füstölöghet. Előveszem a táskámból a Blackberryt, és kételkedve nézegetem. Ebben a pillanatban csöngeni kezd. Hát nem képes békén hagyni?

– Igen – szólok bele mérgesen.

– Ana, szia...

– José! Hogy vagy? – Jaj de jó hallani a hangját.

– Minden rendben, Ana. Figyu, még mindig azzal a Greyjel kavarsz?

– Óó... igen... Miért? – Hová akar kilyukadni?

– Hát, mert megvette az összes képedet, és gondoltam, elvihetném őket Seattle-be. A kiállítás csütörtökön zár, úgyhogy péntek este beugorhatok velük. És ha gondolod, megihatnánk valamit. És igazából jó lenne egy kégli is.

– Tök buli, José. Persze, biztosan ki tudunk találni valamit. Beszélek Christiannal, aztán visszahívlak, oké?

– Oké. Alig várom. Szia, Ana!

– Szia! – És már le is tette.

Szent tehen! A megnyitó óta nem beszéltem Joséval, nem is hallottam felőle. Még azt sem kérdeztem, hogyan sikerült, eladott-e további képeket. Szép kis barát vagyok!

Szóval pénteken Joséval tölthetném az estét. Mit fog szólni Christian? Azon kapom magam, hogy olyan erővel rágom az ajkam, hogy már fáj. Ó! Ötvennek kettős mércéje van. Ő lefürdetheti a gógyis exszeretőjét, amitől én megborzongok – de valószínűleg magán kívül lesz, amiért meg akarok inni egy italt Joséval. Hogyan kezeljem ezt?

– Ana! – riaszt fel Jack a gondolataimból. Még mindig haragszik? – Hol a levél?

– Óó... mindjárt. – A fenébe! Ennek meg mi baja?
Villámgyorsan legépelem a levelet, kinyomtatom, és idegesen viszem be az irodába.

– Tessék. – Az asztalára teszem, és sarkon fordulok, hogy távozzak. Jack villámgyorsan, kritikusan átfutja.

– Nem tudom, mit művelsz, de azért fizetlek, hogy dolgozzál – vakkant.

– Tisztában vagyok veled, Jack – morgom bocsánatkérően. Érzem, hogy lassan előnti a pír az arcomat.

– Ez teli van hibával – csattan fel. – Csináld meg újra.

Basszus. Kezd olyan lenni, mint valaki, akit jól ismerek. De Christian durvaságát elviselem. Jacktól viszont kezd fölmenni a pumpa.

– És addig is hozhatnál még egy kávét.

– Bocsánat – suttogom, és amilyen gyorsan csak tudok, húzok ki az irodából.

Szentséges basszantyú! Kezd elviselhetetlen lenni. Leülök az íróasztalomhoz, sietve újragépelem a levelet, amelyben mindössze két hiba volt, aztán gondosan ellenőrzöm, mielőtt kinyomtatnám. Most tökéletes. Készítek még egy kávét, és a szememet forgatva jelzem Claire-nek, mi az ábra. Mély lélegzetet veszek, amikor ismét Jack irodájához közeledek.

– Jobb lett – motyogja vonakodva, és aláírja a levelet. – Fénymásod le, iktasd az eredetit, és postázd a szerzőknek. Világos?

– Igen. – Nem vagyok hülye. – Valami baj van, Jack?

Felpillant, kék szeme elsötétül, pillantása fel-le siklik a testemen. Megfagy bennem a vér.

– Nincs. – Rövid, durva válasz. Elbocsát veled. Ott állok, mint egy hülye, aminek az előbb nem tartottam magam, aztán kiballagok az irodájából. Talán neki is valami személyiségzavara van. Teli vagyok ilyenekkel.

A fénymásolóhoz megyek, amelyben persze elakadt a papír, és amikor helyrehozom, akkor látom, hogy ki is fogyott. Ez nem az én napom.

Mihelyt visszaérek az íróasztalomhoz, és elkezdem borítékolni a leveleket, megszólal a Blackberrym. Az üvegfalon keresztül látom, hogy Jack telefonál. Fölveszem a telefont. Ethan az.

– Szia, Ana! Hogy telt az éjszaka?

Az éjszaka. Gyors montázsként villannak agyamba a képek: a térdeplő Christian, a beismerése, a leánykérés, a sajtos makaróni, ahogy sírok, az ő lidérces álma, a szex, s az, hogy érintem...

– Öö... jól – morgom nem túl meggyőzőn.

Ethan kicsit vár, majd úgy dönt, rám hagyja.

– Remek. Bemehetek a kulcsért?

– Persze.

– Úgy fél óra múlva ott vagyok. Lesz időm egy kávét meginni velem?

– Ma nem. Késtem, és a főnököm olyan, akár egy dühös medve, akinek fáj a feje, és mérges szömörccét dugtak a seggébe.

– Szarul hangzik.

– És szarul is néz ki – kuncogok.

Ethan felnevet, és egy kicsit jobb lesz tőle a kedvem.
– Oké. Fél óra múlva. – És ezzel leteszi.
Felnézek Jackre. Engem figyel. Ó, a fenébe. Úgy teszek, mintha ügyet sem vetnék rá, és folytatom a borítékolást.
Fél óra múlva jelez a telefonom. Claire az.
– Itt van megint a recepción. A szőke istenség.
A tegnapi félelem és a főnököm által sugárzott rosszkedv után öröm látni Ethant. De nagyon is hamar búcsút mond.
– Látlak este?
– Valószínűleg Christiannal leszek – pirulok.
– Nagyon bekaptad – jegyzi meg Ethan kedélyesen.
Vállat vonok. És ezzel még keveset is mondott. Ebben a pillanatban döbbenek rá, hogy mennyire bekaptam. Egyéltre. És döbbenetes, de Christian ugyanezt érzi. Ethan megölel.
– *Later*s, Ana.
A felismeréssel küszködve térek vissza az íróasztalomhoz. Istenem, de jó volna egyetlen napot egyedül tölteni, és nyugodtan végiggondolni ezt az egészet.
– Hol voltál? – Egyszeriben Jack tornyosul fölém.
– Volt egy kis dolgom a recepción. – Most már tényleg kezd az idegeimre menni.
– Az ebédemet akarom. A szokásosat – közli kurtán, és visszavonul az irodájába.
Miért is nem maradtam otthon Christiannal? Belső istennőm összefonott karral biggyeszti le az ajkát; ő is szeretné tudni a választ erre a kérdésre. Felkapom a táskám és a Blackberryt, és az ajtó felé tartok. Menet közbe megnézem az üzeneteket.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Hiányzol
Dátum: 2011. június 15. 09:06
Címzett: Anastasia Steele

Túl nagy az ágyam nélküled.
Úgy tűnik, végül is nekem is dolgoznom kell.
Még a megalomániás ügyvezetőknek is muszáj csinálniuk valamit.
x

Christian Grey
A malmozó Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

És van tőle még egy szintén korábbi, ma délelőtről.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Diszkréción

Dátum: 2011. június 15. 09:50

Címzett: Anastasia Steele

Jobb félni, mint.

Kérlek, légy diszkrét!! A munkahelyi e-mailjeidet ellenőrzik. HÁNYSZOR KELL MÉG ELMONDANOM NEKED? Igen, harsogó nagybetűkkel, ahogy mondani szoktad. HASZNÁLD A BLACKBERRYD. Dr. Flynn holnap este fogad minket.

Christian Grey,

Még mindig pipa Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

És egy későbbi... jaj, ne!

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Krikett

Dátum: 2011. június 15. 12:15

Címzett: Anastasia Steele

Nem hallottam felőled.

Kérlek, mondd, hogy minden rendben.

Tudod, mennyire aggódom.

Elküldöm Taylort, hogy nézzen utána!

x

Christian Grey,

Túlságosan is aggódó Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A szemem forgatom, és már tárcsázok is. Nem akarom, hogy aggódjon.

– Christian Grey telefonja, Andrea Parker vagyok.

Ó! Annyira megzavar, hogy nem Christian veszi fel, hogy megtorpanok, és a mögöttem jövő fiatalember dühösen morogva kerül ki. Megállok a csemegebolt zöld vászonernyője alatt.

– Halló? Miben segíthetek? – Andrea hangja tölti ki a kínos csöndet.

– Elnézést... öö... reméltem, hogy Christiannal beszélhetek...

– Mr. Grey jelenleg értekezleten van. – Sugárzik belőle hatékonyság.

– Hagyhatnék egy üzenetet?

– Megmondaná neki, hogy Ana hívta?

– Ana? Mint Anastasia Steele?

– Öö... igen. – Megzavar a kérdéssel.

– Tartsa, kérem, Miss Steele.

Feszülten figyelek. Hallom, hogy leteszi a telefont, de nem tudom megállapítani,

mi történik. Néhány másodperc múlva Christian van a vonalban.

– Minden oké?

– Igen, jól vagyok.

Hallom, mint engedi ki a levegőt. Megkönnyebbült.

– Christian, mi bajom lenne? – suttogom megnyugtatón.

– Általában olyan gyorsan válaszolsz az e-mailekre. Az után, amit tegnap elmondtam neked, aggódtam – mondja nyugodtan, aztán valaki máshoz beszél.

– Nem, Andrea. Mondja meg, hogy várjanak – utasítja a nőt szigorúan. Ó, ismerem ezt a hangot.

Andrea válaszát nem hallom.

– Nem. Azt mondtam, várjanak – csattan Christian hangja.

– Nyilván nagyon elfoglalt vagy, Christian. Csak azért hívtalak, hogy tudassam veled, minden rendben. Én is elfoglalt vagyok. Jack pattogatja ma az ostort, és... öö... úgy értem... – Elpirulok és elhallgatok.

Christian egy pillanatig hallgat.

– Csattogtatja az ostort, mi? Hát, volt idő, amikor szerencsésnek neveztem volna.

– Merő szarkazmus a hangja. – Ne engeddd, hogy ő legyen felül, bébi.

– Christian! – korholom, és tudom, hogy vigyorog.

– Csak vigyázz vele, ez minden. Nézd, örülök, hogy rendben vagy. Mikor menjek érted?

– Majd e-mailezek.

– A Blackberryről – mondja szigorúan.

– Igenis, uram – felelem pattogón.

– *Laters*, bébi.

– Szia...

Még mindig vonalban van.

– Tedd le – korholom mosolyogva.

Nagyot sóhajt.

– Bárcsak ne mentél volna ma dolgozni!

– Én is ezt kívánom. De most dolgom van. Tedd le.

– Te tedd le. – Hallom, hogy mosolyog. Ó, a játékos Christian. Mennyire szeretem a játékos Christian! Hmm... szeretem Christian, és kész.

– Itt már voltunk.

– Az ajkadat harapdálod.

Basszus, igaza van. Honnan tudja?

– Te azt hiszed, hogy még nem ismerlek, Anastasia. De jobban ismerlek, mint gondolnád – mormogja csábítón, azon a hangján, amelytől elgyengülök és nedves leszek.

– Christian, később hívlak. Most én is éppen azt kívánom, hogy bárcsak ne jöttem volna be.

– Várom az e-mailjét, Miss Steele.

– Jó napot, Mr. Grey!

Bontom a vonalat, és a kirakat hűvös, kemény üvegének dőlök. Istenem, hiszen még telefonon keresztül is ilyen hatással van rám. Megrázom a fejem, hogy kitisztítsam

a gondolataimat. Bemegyek a boltba, és Grey helyett Jackre gondolok. Lehangoló.

Bosszúsan néz rám, amikor visszaérek.

– Nem gond, ha megebédelek? – kérdezem bizonytalanul. Jack felnéz rám, és még mogorvább lesz az arca.

– Ha muszáj – csattan fel. – Negyvenöt perc. Levonjuk az időt, amit reggel késtél.

– Jack, kérdezhetek valamit?

– Mit?

– Úgy látom, eléggé ki vagy rám akadva ma. Megbántottalak valamivel?

Ferdén néz rám.

– Azt hiszem, nincs kedvem felsorolni az összeset. Nem érek rá – mondja, és a komputer képernyőjére bámul. Gyakorlatilag kidob.

Húha... mi rosszat tettem?

Megfordulok, és kimegyek az irodából. Egy pillanatra attól félek, sírva fakadok. Miért kezdett ilyen hirtelen és ilyen intenzíven utálni? Igen kellemetlen gondolat villan az agyamba, de elhessegetem. Nincs szükségem erre a szarságra most, van éppen elég bajom.

Kimegyek az épületből a közeli Starbucksba, lattét rendelek, és leülök az ablak mellé. Előveszem a táskámból az iPodot, és bedugom a fülhallgatót. Találomra választok dalt, és megnyomom az ismétlést, hogy újra meg újra ezt játssza. Zenére van szükségem a gondolkodáshoz.

Kószálnak a gondolataim. A szadista Christian. Az alávetett Christian. Christian ödipuszi hajlamai. Christian, amint Leilát fürdeti. Ez a kép annyira kínoz, hogy felnyögök, és behunyom a szemem.

Hozzámenjek ehhez a férfihoz? Olyan nehéz mindent megemésztetni. Christian bonyolult és nehéz ember, de a szívem mélyén tudom, hogy nem akarom elhagyni, akárhány problémája legyen is. Soha nem hagynám el. Szeretem őt. Ha elhagynám, mintha a karom vágnák le.

És még soha nem éreztem ilyen élettelinek magam. Zavaros és mély érzések sorával ismerkedtem meg, új élményekkel. Egyetlen unalmas pillanatom nem volt Ötvennel.

Visszatekintve, az életem Christian előtt olyasmi volt, mint José képei, fekete-fehér. Most viszont egész világom gazdag, pompázó, telt színekben pompázik. Szédítő fénysugárban szállok, Christian szédítő fényében. Még mindig Ikarusz vagyok, aki túlságosan közel repül a Naphoz. Christiannal repülök – ki tud ellenállni egy férfinak, aki repülni tud?

Le tudnék mondani róla? Akarok lemondani róla? Mintha egy kapcsolót billentett volna át bennem, hogy világítsak belül. Tanulságos volt megismernem őt. Sokat tanultam a testemről, a kemény határimról, a lágy határimról, a toleranciámról, a türelmemről, az együttérzésemről és arról, hogy mennyi szeretet van bennem.

És villámcsapásként hatol belém. Hiszen ezt várja tőlem, erre van szüksége, és erre van joga is – feltétel nélküli szeretetet. A narkós kurvától soha nem kapta meg, és szüksége van rá. Képes vagyok feltétel nélkül szeretni? El tudom fogadni annak, ami, tekintet nélkül arra, amit tegnap éjjel megtudtam?

Tudom, hogy károsodott, nem hiszem, hogy visszavonhatatlanul. Sóhajtok, és

eszembe jutnak Taylor szavai. „Ő jó ember, Miss Steele.”

Bőven láttam a jósága bizonyítékait – a jótékonyági munkáját, az üzleti etikáját, a nagyvonalúságát –, csak ő maga nem látja ezt. Úgy érzi, nem érdemli meg, hogy szeressék. A múltját és az előzményeket tekintve igazán van fogalmam az önmaga iránti gyűlöletéről – ezért nem avatott be a titkába senkit. Túljuthatok ezen?

Egyszer azt mondta, hogy nem képes felfogni a romlottsága mélységeit. Hát, most már elmondta, és tekintettel az élete első néhány évére, nem is meglepő. Igaz, elég sokkos volt ezt felfogni. De legalább elmondta – és úgy tűnik, boldog tőle. Mindent tudok.

Ettől kevésbé értékes, hogy szeret? Nem, nem hiszem. Eddig nem érzett így soha, és nem éreztem én sem. Igazság szerint mindketten nagy utat tettünk meg.

Könnyek szöknek a szemembe. Emlékszem, mint dőltek le tegnap éjjel az utolsó akadályok is, amikor engedte, hogymegérintsem. Jesszusom, Leila meg az ő örülete kellett ahhoz, hogy eljussunk ide.

Talán hálásnak kéne lennem. Most már nem is okoz olyan keserű ízt a számban, hogy lefürdette. Vajon melyik ruhámat adta rá? Remélem, nem a szilvaszínűt, mert azt szeretem, és különben is Kate ruhája.

Szóval, képes vagyok feltétel nélkül szeretni ezt a férfit, minden problémája ellenére is? Mert csak ezt érdemli. Meg kell tanulnia a határokat és olyanokat, mint az empátia, kevésbé kell uralkodónak lennie. Azt mondja, már nem érzi a késztetést, hogy fájdalmat okozzon. Talán dr. Flynn meg tudja egy kicsit világítani a helyzetet.

Igazából ez aggaszt leginkább. Az, hogy szüksége van erre, és mindig talál magának hasonló gondolkodású nőket, akiknek szintén ez kell. A homlokomat ráncolom. Igen, arra van szükségem, hogy megnyugtasson valaki. A mindene akarok lenni ennek a férfinak, én akarok lenni az alfája és ómegája – és minden a kettő között, hiszen ő is az nekem.

Remélem, Flynn-nél a válasz, és talán igent mondhatok. Christian meg én megtaláljuk a magunk mennyországát nap alatt.

Kinézek a délidőben nyüzsgő Seattle-re. Mrs. Christian Grey – ki gondolta volna? Az órámra pillantok. A francba! Felpattanok, és rohanok az ajtóhoz. Egy jó órája ülök itt. Hogy elment az idő! Jack a plafonon lesz.

Az íróasztalhoz sunnyogok. Jack szerencsére nincs az irodában. Úgy tűnik, megúsztam. A komputer képernyőjére meredek, de nem is látom, csak igyekszem munka üzemmódba helyezni a gondolataimat.

– Hol voltál?

Felugrok. Jack összefont karral áll mögöttem.

– A pincében fénymásoltam – hazudom. Jack vékony, meg nem alkuvó vonallá szorítja össze a száját.

– Fél hétkor indulok a reptérre. Addig itt kell maradnod.

– Oké – mosolygok, amilyen édesen csak tudok.

– Nyomtasd ki a New York-i programomat, és fénymásold le tíz példányban. Csomagold össze a szórólapokat. És készíts kávét – morogja, és visszamegy irodájába,

Megkönnyebbülten sóhajtok, és nyelvet öltök rá, amint becsukja az ajtót. A piszok!

Négykor Claire, a recepciós csönget meg.
– Mia Grey keres.
Mia? Remélem, most nem akar a bevásárlóközpontban lógni velem.
– Szia, Mia!
– Ana! Szia! Mizúj? – Kínos az izgalma.
– Megvagyok. Zűrös a napom. És te?
– Annyira unatkozom. Muszáj csinálnom valamit, úgyhogy szervezek egy szülinapi bulit Christiannak.
Christian születésnapja? Jesszusom, sejtelmem sem volt.
– Mikor van?
– Tudtam. Tudtam, hogy nem mondja el neked. Szombaton lesz. Anya és apa azt akarja, hogy mindenki jöjjön el megünnepelni. Akkor most hivatalosan meghívlak.
– Ó, ez csodás! Köszönöm, Mia.
– Christiant már hívtam, és szóltam neki, ő adta meg az itteni számodat.
– Remek. – Az elmém bukfencezik. Mi a csudát adjak Christiannak a születésnapjára? Mit lehet venni egy olyan embernek, akinek mindene megvan?
– És talán a jövő héten együtt ebédelhetnénk?
– Persze. Mit szólnál a holnaphoz? A főnököm New Yorkban lesz.
– Az csodás lenne, Ana. Hánykor?
– Mondjuk háromnegyed egykor?
– Ott leszek. Szia, Ana!
– Szia! – és leteszem.
Christian. Születésnap. Mi a csudát vegyek nekik?

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Aggastyán

Dátum: 2011. június 15. 16:11

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Mikor óhajtotta elmondani?

Mit adhatnék az én öregemberemnek a születésnapjára?

Netán új elemet a hallókészülékébe?

A x

Anastasia Steele

Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Történelem előtti

Dátum: 2011. június 15. 16:20

Címzett: Anastasia Steele

Ne csúfolódj az idősekkel.
Örülj neki, hogy élsz és rugdalózol.
És hogy Mia megkeresett.
Az elem mindig jól jön.
Nem szeretem megünnepelni a születésnapomat.

Christian Grey,
Töksüket Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Hmmm

Dátum: 2011. június 15. 16:24

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Elképezem, mint biggyeszted az ajkad ennél az utolsó mondatnál.
Fura dolgokat művel ez velem.

A x

Anastasia Steele
Jack Hyde felelős szerkesztő asszisztense, SIP

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Szemfogatás

Dátum: 2011. június 15. 16:29

Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!
VOLNA SZÍVES A BLACKBERRYJÉT HASZNÁLNI?

Christian Grey,
Viszkető tenyerű Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A szemem forgatom. Miért olyan háklis az e-mailekre?

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Inspiráció

Dátum: 2011. június 15. 16:33

Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Ááá!! A viszketős tenyere nem tud sokáig nyugton maradni, ugye?
Kíváncsi vagyok, mint mondana erről dr. Flynn?

De most már azt is tudom, mit adok neked a születésnapodra – és remélem, sajjgok utána!!

;))

A x

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Szívroham

Dátum: 2011. június 15. 16:38

Címzett: Anastasia Steele

Miss Steele!

Nem hiszem, hogy a szívem vagy akár a nadrágom még egyszer kibírná a feszültséget, amit egy ilyen e-mail jelent, ami azt illeti.

Viselkedj.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Próbálkozom

Dátum: 2011. június 15. 16:42

Címzett: Christian Grey

Christian!

Próbálom elvégezni a munkámat az igen kimerítő főnökömnek.

Kérlek, ne zaklass. Az utolsó mailedtől csaknem öngyulladásom volt.

x

Ui. Értem tudnál jönni 6:30-kor?

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Ott leszek

Dátum: 2011. június 15. 16:48

Címzett: Anastasia Steele

Semmi nem adhat nagyobb örömet.

Igazából eszembe jut pár dolog, ami nagyobb örömet adna, és ezek mind veled kapcsolatosak.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Elpirulok a választól, és a fejemet csóválom. Nagyon jó játék e-mailben évszázadni, de beszélünk kell. Talán, ha már találkoztam Flynn-nel, leteszem a Blackberryt, és befejezem a készpénzkassza ellenőrzését.

Negyed hétre kihalt az iroda. Minden előkészítettem Jacknek. Megrendeltem a taxit, amely kiviszi a repülőtérre, már csak az iratait kell átadnom neki. Idegesen pillantok az üvegfal felé, de még mindig telefonál, és nem akarom megzavarni. Amilyen kedve ma van.

Várom, hogy befejezze, és eszembe jut, hogy ma még nem is ettem. Basszus, ennek nem fog örülni Ötven. Kisietek a konyhába, hogy megnézzem, maradt-e süti.

Éppen kinyitom a közös süti dobozát, amikor Jack jelenik meg váratlanul a konyha ajtajában. Megriaszt vele.

Ó, mit keres itt?

Jack végigmér.

– Nos, Ana, azt hiszem, itt az alkalom, hogy megbeszéljük a viselkedésedet. – Beljebb jön, becsukja az ajtót maga mögött, és a szám azonnal kiszárad. A vészjelző hangosan, áthatóan vijjog a fejemben.

Basszus!

Jack arca groteszk mosolyra húzódik, a szeme mély, sötét kobaltnégyzetként ragyog. – Legalább nem zavar senki – mondja, és lassan megnyalja alsó ajkát.

Tessék?

– Nos... jó kislány leszel, és szépen végighallgatod, amit mondani akarok!

Tizenhatodik fejezet

Jack szeme a legmélyebb kéken villog, gúnyos mosoly játszik az arcán, és pimaszul bámulja a testemet.

Félelem fojtogat. Mi ez? Mit akar? Valahol mélyen megtalálom magamban az eltökéltséget és a bátorságot, hogy a kiszáradt szám ellenére is kipréseljek magamból néhány szót. Az önvédelem tanfolyam „beszéltesd őket” mantrája földöntúli őrzőként forog az agyamban.

– Jack, nem ez a legjobb időpont. Tíz perc múlva itt a taxid, és addig át kell adnom neked az irataidat. – Nyugodta hangom, de a rekedtessége elárul.

Elmosolyodik. Zsarnoki, szarok rád mosoly ez, végüla szeméig is eljut. A jellegtelen, ablaktalan helyiségben fluoreszkáló neoncsövek éles fényében csillog a szeme. Tesz egy lépést felém, s mindvégig a szemembe néz. A pupillái kitágulnak, a fekete elhomályosítja a kéket. Jaj, ne! Erősödika félelmem.

– Tudod, küzdenem kellett Elizabethtel, hogy te kapd a munkát... – A hangja elhal, és még egy lépést tesz felém, én pedig hátrálok, egészen a kopottas konyhaszekrényig. Beszéltesd, beszéltesd, beszéltesd.

– Jack, mégis, mi a gond? Ha ki kell adnod magadból, talán bevonhatnánk a HR-t. Hivatalosabb formában is megtehetjük ezt Elizabethtel.

Hol vannak a biztonságiak? Vannak még az épületben?

– Nincs szükség arra, hogy a HR túlbonyolítsa ezt a helyzetet, Ana – vicsorog Jack. – Amikor felvettelek, azt hittem, keményen dolgozol majd. Azt hittem, van benned lehetőség. De most már nem is tudom. Nem figyelsz, és felületes vagy. És megfordult a fejemben... a barátod térített el? – Fagyos megvetéssel ejti ki a barát szót. – Úgy döntöttem, ellenőrzöm az e-mailjeidet, hogy lássam, találok-e bármi magyarázatot. És tudod, mit találtam, Ana? Mi nem illett a képbe? Az accountodban nem volt más személyes levél, csak amit a nagymenő barátodnak írtál. – Elhallgat, hogy felmérje a reakciómat. – És gondolkodóba estem, hogy hol vannak az ő levelei? Sehol. Semmi. Nuku. Szóval, mi folyik itt, Ana? Hogy lehet, hogy az ő e-mailjei nincsenek benn a rendszerünkben? Valami ipari kém vagy a cégünknel, akit a Grey szervezet küldött ide? Erről van szó?

Szent szar! Az e-mailek! Jaj, ne! Miket írtam bennük?

– Miről beszélsz, Jack? – Igyekszem úgy tenni, mint aki össze van zavarodva, és elég meggyőző. Ez a társalgás nem arra megy, amerre vártam, de ettől még egyáltalán nem bízom benne. Valami tudatküszöb alatti feromon árad Jackból, amitől készenlétben állok. Ez az ember dühös és teljesen kiszámíthatatlan. Próbálok az értelmére hatni.

– Te mondtad, hogy meg kellett győznöd Elizabethet, hogy felvegyetek. Akkor hogy lehetnék kém? Döntsd már el, Jack.

– De Grey kúrta el a New York-i utat, nem?

Basszus.

– Hogy érte el, Ana? Mit csinált a gazdag, jó egyetemen végzett barátod?

A maradék vér is kifut az arcomból, és félek, hogy elájulok.

– Nem tudom, miről beszélsz, Jack – suttogom. – Mindjárt itt a taxid. Hozzam a holmidat? – Ó, kérlek, engedj ki. Hagyd ezt abba.

Jack pedig folytatja, élvezzi a zavaromat.

– Azt hiszi, hogy rád hajtok? – Önelégülten vigyorog, s valósággal süt a szeme. – Szeretném, ha elgondolkodnál valamin, amíg New Yorkban vagyok. Én adtam neked ezt a munkát, és elvárom, hogy némi hálát mutass. Sőt jogom van hozzá. Elvégre küzdenem kellett érted. Elizabeth olyat akart, akinek komolyabb végzettsége van, de én... én megláttam benned valamit. Szóval megállapodhatnánk. Te boldoggá teszel engem... Ugye érted, mire gondolok, Ana?

Basszus.

– Tekintsd úgy, mintha változtatnánk a munkaköri leírásodon. És ha boldoggá teszel, nem árok bele mélyebben abba, hogyan húzogatja a szálakat a barátod, hogyan él a kapcsolataival, vagy hogyan gyűjt be szívességet valamelyik nagymenő barátjától?

Tátva marad a szám. Ez az alak zsarol engem. Szexért! Mit mondhatnék? A hír, hogy Christian átvette a céget, még három hétig embargós. Alig hiszek a fülemnek. Szexelni akar – velem!

Jack közelebb húzódik, és megáll közvetlenül előttem. A szemembe néz. Émelyítőn édes kölnije irritálja az orrlyukamat. Hányingerem van tőle, és ha nem tévedek, az alkohol keserű bűzét is érzem a leheletén. Basszus, ez ivott... mikor?

– Olyan beképzelt kis szárazkurva vagy, Ana – suttogja összeszorított foggal.

Értek az önvédelemhez. Ha Jack hozzám nyúl, ha csak a lélegzete túl közel lesz hozzám, leterítem. Alig lélegzek. Most nem ájulhatok el. Nem ájulhatok el.

– Nézz végig magadon. – Sokatmondó pillantással mér végig. – Kacérkodsز velem. Nem csapsz be. Tudom, hogy rám gerjedtél. A szíved mélyén kívánod.

Szentséges basszantyú! Ez az alak félrebeszél. A félelmem egyes készültségi fokozatba emelkedik, kezd úrrá lenni rajtam.

– Nem, Jack, soha nem kacérkodtam veled.

– De igen, te farokingerlő szárazkurva. Tudom olvasni a jeleket. – Felém nyúl, és a kézfejjével gyengéden végigsimít az arcomon, egészen az államig. Mutatóujja a nyakamra csúszik, a szívem a torkomban dobog. Le kell küzdenem az öklendezés-reflexemet. Eléri a nyakam alján a bemélyedést, ahol a fekete blúz felső gombja nyitva van, és a mellemre teszi a kezét.

– Kívánsz. Valld be, Ana.

Farkaszemet nézek vele, és arra koncentrálok, mit is kell tennem a szétáradó undor és rettegés helyett. Gyengéden, mintha csak simogatni akarnám, a kezére teszem a kezem, és Jack diadalmasan mosolyog. Megmarkolom a kisujját, és hátra csavarva lerántom a csípője mellé.

– Ááá! – tör ki belőle a fájdalom és meglepetés. Elveszti az egyensúlyát, én pedig keményen felrántom a térdem, egyenesen az ágyékába. Tökéletesen elérem a célom. Amint becsapódott a térdem, fürgén kilépek balra, Jack pedig jajgatva rogy össze a konyha padlóján, és markolássza magát a két lába között.

– Soha többé ne nyúlj hozzám – vicsorgok. – Az útiterved és a brosúrák az íróasztalomon vannak. Most hazamegyek. Jó utat! És a jövőben csináld magadnak a nyavalyás kávédat.

– Te kibaszott ribanc – nyöszörög, de már kinn is vagyok.

Teljes sebességgel rohanok az íróasztalomhoz, felkapom a zakót és a táskámat, és a konyha padlóján nyöszörgő és káromkodó szarházira ügyet sem vetve átrohanok a

recepción. Kiszaladok az épületből, s egy pillanatra megállok, amint a hűvös levegő az arcomat éri. Mély lélegzetet veszek, és összeszedem magam. De egész nap nem ettem, és az adrenalin jókor jött rohama kimerült. A lábam megcsuklik, és a földre rogyok.

Mintha nem is én volnék, lassított filmként látom, ahogy Christian és Taylor sötét öltönyben, fehér ingben kipattan a kocsiból, és felém fut. Christian mellém térdel, és valami tudatalatti szinten csak erre vagyok képes gondolni: itt van. A szerelmem itt van.

– Ana! Ana! Mi baj? – Az ölébe von, keze fel-le siklik a karomon, sérülés nyomait keresi. A kezébe fogja a fejem, és tágra nyílt, rémült szürke szeme a szemembe néz. Elengedem magam, úrrá lesz rajtam a megkönnyebbülés és a fáradtság. Ó, Christian karja. Sehol máshol nem lennék.

– Mi baj van, Ana? Beteg vagy? – Finoman megráz.

A fejemet ingatom. Rájövök, hogy meg kell szólalnom.

– Jack – suttogom, és inkább érzem, mint látom Christian gyors pillantását Taylor felé, aki villámgyorsan eltűnik az épületben.

– Basszus! – Christian magához ölel. – Mi tett veled ez a takony?

És valahol az örület határán járva, kuncogás tör fel a torkomból. Eszembe jut, hogy Jack mennyire megdöbbsent, amikor megragadtam az ujját.

– Azt kérdezd, hogy én mit csináltam vele? – Nem tudom abbahagyni a kuncogást.

– Ana! Christian ismét megráz, és abbamarad a kuncogás. – Hozzád ért?

– Csak egyszer.

Érzem, hogy Christian izmai megfeszülnek, ahogy előnti a harag, és a karjában velem gyorsan, erőt sugárzón, sziklaszilárdan feláll. Dühös. Jaj!

– Hol van a szarházi?

Az épületből fojtott kiáltást hallunk, és Christian letesz.

– Meg tudsz a lábadon állni?

Bólintok.

– Ne menj be. Kérlek, Christian. – Hirtelen visszatér a félelmem, attól félek, hogy mit csinál Jackkel.

– Szállj be a kocsiba – vakkantja.

– Christian, ne menj be! – Megragadom a karját.

– Szállj be abba a rohadt kocsiba, Ana! – Leráz magáról.

– Ne! Kérlek! – Már könyörgök. – Maradj velem. Ne hagyj magamra. – Bevetem a végső fegyvert.

Christian sistereg. A hajába túr, és úgy néz le rám. Széttépi a határozatlanság. Az épületben még hangosabb lesz a kiáltozás, aztán hirtelen csönd lesz.

Jaj, ne! Mit csinált Taylor?

Christian előkapja a Blackberryjét.

– Christian, nála vannak az e-mailjeim.

– Micsoda?

– A neked írt leveleim. Azt akarta tudni, hogy hol vannak a te e-mailjeid, amelyeket nekem írtál. Meg akart zsarolni.

Christian szeme gyilkosan villog. A francba!

– Bassza meg! – köpi, és összehúzza a szemét. Leüt néhány számot a

Blackberryn.

Jaj, ne! Bajban vagyok. Kit hív?

– Barney? Itt Grey. Be kell jutnia a SIP fő szerverébe, és törölni Anastasia Steele nekem írt e-mailjeit. Aztán törjön be Jack Hyde személyes adatállományába, és nézze meg, nincsenek-e ott. Ha igen, törölje őket... igen, mindet. Most rögtön. Értésítsen, amint megvan.

Lenyomja a *beszélgetés vége* gombot, és egy másik számot tárcsáz.

– Roach? Itt Grey. Azt akarom, hogy Jack Hyde repüljön. Most. Ebben a percben. Hívja a biztonságiakat. Azonnal takarítsa le az íróasztalát, vagy holnap reggel felszámolom a céget. Amúgy is minden oka megvan rá, hogy kivágja. Megértette? – Pár pillanatig hallgat, aztán szemlátomást elégedetten bontja a vonalat.

– BlackBerry – sziszegi összeszorított foggal.

– Kérlek, ne haragudj rám.

– Most nagyon is haragszom rád – vicсорog, és ismét a hajába túr. – Szállj be a kocsiba.

– Christian, kérlek...

– Szállj be abba a kibaszott kocsiba, Anastasia, vagy én magam teszek be – fenyeget, és dühösen villog a szeme.

A francba!

– Ne csinálj ostobaságot – könyörgök neki.

– Ostobaság – tör ki belőle. – Mondtam, hogy használd azt a kicsesztett Blackberryt. Ne beszélj nekem ostobaságról. Szállj be abba a kurva kocsiba, Anastasia! Most! – Vicсорog, és némi félelmet érzek. Ez most a Nagyon dühös Christian. Még nem láttam ilyen haragosnak. Alig képes visszafogni magát.

– Oké – motyogom, hogy lecsillapítsam. – De kérlek, légy óvatos.

Összeszorítja az ajkát, és dühösen mutat a kocsi felé.

Jesszusom, oké. Vettem az adást.

– Kérlek, légy óvatos. Nem akarom, hogy bármi bajod essen. Belepusztulnék – mormogom. Szaporán pislog és megmerevedik. Leereszti a karját, és mély lélegzetet vesz.

– Óvatos leszek – mondja, és megenyhül a szeme. Ó, hála istennek! Éget a tekintete, amikor a kocsihoz lépek. Kinyitom az első utasajtót, és beszálok. Amint biztonságban vagyok az Audi kényelmében, Christian eltűnik az épületben, és a szívem ismét a torkomban dobog. Mit akar tenni?

Ülök és várok. És várok. És várok. Öt percig, ami maga az örökkévalóság. Jack taxija áll be az Audi elé. Tíz perc. Tizenöt. Jesszusom, mit művelnek ezek odabenn, és mi van Taylorral? Gyötrelmes a várakozás.

Huszonöt perc múlva Jack jelenik meg egy kartondobozzal. A biztonsági őr jön mögöttem. Eddig hol volt? Mögöttük Christian és Taylor. Jack mintha rosszul lenne. Egyenesen a taxihoz megy. Hálás vagyok, amiért az Audinak sötétített üvege van, és Jack nem láthat. A taxi elhajt, felteszem, nem a Sea-Tac reptérre. Christian és Taylor a kocsihoz jön.

Christian kinyitja a vezetőoldal ajtaját, és becsusszan az ülésre, feltehetően azért, mert elől ülök, Taylor pedig mögém ül. Egyikük sem szól egyetlen szót sem. Christian

elindítja a kocsit, és besorol a forgalomba. Vetek egy gyors pillantást Ötvenre. Határozottan szorítja össze a száját, és szórakozottnak tűnik. Megszólal a kocsitelefon.

– Grey – csattan.

– Mr. Grey, Barney vagyok.

– Barney, ki van hangosítva, és mások is vannak a kocsiban – figyelmezteti Christian.

– Megcsináltam, uram. De beszélnem kell önnel valamiről, amit Mr. Hyde gépén találtam.

– Hívom, amint odaértem. És köszönöm, Barney.

– Semmi gond, Mr. Grey.

Barney leteszi. Sokkal fiatalabbnak hangzik, mint vártam.

Mi lehet még Jack komputerén?

– Beszélj velem? – kérdezem csöndesen.

Christian rám pillant, aztán ismét az utat nézi, és nem kérdés, hogy még mindig pipa.

– Nem – morogja duzzogva.

Na, tessék... milyen gyerekes. Összefonom a karom, és kibámulok az ablakon. Talán meg kellene kérnem, hogy rakjon ki a lakásomnál, és akkor az Escala biztonságából tudna nem beszélni velem, ami megmentene minket az elkerülhetetlen veszekedéstől. De ahogy eszembe jut, máris tudom: nem akarom ott hagyni őt, hogy egyedül duzzogjon. A tegnapi nap után nem.

Végül megállunk a ház előtt, és Christian kiszáll a kocsiból. Könnyed mozgásával átjön az én oldalamra, és kinyitja az ajtómat.

– Gyere – utasít, Taylor pedig beszáll a vezetőülésre. Elfogadom a kinyújtott kezét, és követem Christiant az előcsarnokon át a lifthez. Nem enged el.

– Christian, miért haragszol rám annyira? – suttogom, amíg várunk.

– Jól tudod, miért – morog, aztán belépünk a liftbe, és beüti az emelete kódját. – Uramisten, ha valami bajod esett volna, már nem élne. – Christian hangja vérfagyasztó.

Becsukódik az ajtó.

– Így viszont tönkreteszem a karrierjét. Nem fog több fiatal nőt kihasználni ez a nyomorult férfiutánc. – A fejét csóválja. – Jesszusom, Ana! – Hirtelen elkap, és a lift sarkába szorít.

A hajamba markol, hátrahúzza a fejem, s a szája a számon. Kétségbeesett szenvedély van a csókjában. Nem tudom, miért ér meglepetésként. Ízlelem a megkönnyebbülését, a vágyát és a maradék haragját, mikor a nyelve birtokba veszi az enyémet. Aztán abbahagyja, és lenéz rám. Nekem dől, hogy nem tudok mozdulni a súlyától. Levegőért kapkodva kapaszkodok belé, nézek az eltökélt, a jókedv minden jelét nélkülöző, szépséges arcába.

– Ha bármi történt volna veled... ha bántott volna... – Érzem, hogy megborzong. – Blackberry – parancsolja nyugodt hangon. – Mostantól így lesz. Megértetted?

Bólintok. Nem vagyok képes megtörni a szemkontaktust. Komor és hipnotizáló a tekintete.

Christian kiegyenesedik, elenged, és a lift megáll. – Azt mondta, tükön rúgtad. – Most már vidámabb a hangja, és némi csodálatot érzek. Azt hiszem, megbocsátott.

– Igen – suttogom. Még mindig kába vagyok a csókja heveességétől, és attól, hogy milyen szenvedélyesen átvette az irányítást.

– Helyes.

– Ray katona volt. Jól megtanított az önvédelemre.

– Nagyon örülök neki – sóhajtja, és a szemöldökét felvonva hozzáteszi: – Ezt megjegyzem. – Kézen fogva kihúz a liftből, én pedig megkönnyebbülten követem. Azt hiszem, a hangulata jelzi, hol tartunk.

– Fel kell hívnom Barney-t. Nem tart soká. – Eltűnik a dolgozószobában, én pedig partra vetett halként ácsorgoka tágas nappaliban. Mrs. Jones a végső simításokat végzi a vacsoránkon. Rádöbbenek, mennyire éhes vagyok, és muszáj csinálnom valamit.

– Segíthetek? – kérdem.

Felnevet.

– Nem, Ana. Hozhatok egy italt? Kimerültnek látszik.

– Jól esne egy pohár bor.

– Fehér?

– Igen, köszönöm.

Az egyik bárszéken ülök, Mrs. Jones pedig a kezembe nyom egy pohár behűtött bort. Nem tudom, milyen fajta, de remek íze van, jól csúszik, és elsimítja megtépázott idegeimet. Mire is gondoltam ma korábban? Arra, hogy mennyire élőnek érztem magam, amióta megismertem Christiant. Milyen izgalmas lett az életem! Jesszusom, nem lehetne néhány unalmas napom?

Mi lett volna, ha nem találkozom Christiannal? A lakásomban ülnék, és Ethannel beszélnék ki a történeteket. Tökéletesen kikészített volna ez a dolog Jackkel, és tudnám, hogy pénteken ismét szembe kell néznem ezzel a takonnyal. Így viszont jó eséllyel soha többet nem látom. De kinek fogok mostantól dolgozni? Erre nem gondoltam. A francba, egyáltalán van még munkám?

– Jó estét, Gail – köszön Christian, amikor bejön a nagyszobába, és kirángat velem a gondolataimból. Egyenesen a frigóhoz megy, és tölt magának egy pohár bort.

– Jó estét, Mr. Grey. Vacsora tíz perc múlva, uram?

– Jól hangzik.

Christian felemeli a poharát.

– A volt hivatásos katonákra, akik jól kiképzik a lányukat – mondja, és megenyhül a tekintete.

– Egészségedre! – morgom, és felemelem a poharam.

– Mi baj? – kérdezi Christian.

– Nem tudom, van-e még munkám.

Félrebiccenti a fejét.

– Még mindig akarod, hogy legyen?

– Persze.

– Akkor még van.

Egyszerű. Hát nem? A világom ura. A szememet forgatom, és Christian elmosolyodik.

Mrs. Jones eszméletlen csirke frikasszét készít. Magunkra hagy, hogy élvezzük a munkája gyümölcsét, én pedig sokkal jobban érzem magam most, hogy eszek valamit.

Az étkezőpultnál ülünk, és bárhogy is hízelgek, Christian nem árulja el, hogy Barney mit talált Jack számítógépén. Ejtem a témát, és José közelgő látogatásának kínos témájára térek rá.

– José hívott – kezdem közönyösen.

Christian felém fordul.

– Pénteken elhozza a fényképeidet.

– Személyesen kézbesíti? Milyen kedves tőle – morogja Christian.

– Meg akar hívni egy italra.

– Értem.

– És Kate meg Elliot is hazajön – teszem hozzá gyorsan.

Christian leteszi a villáját, s homlokráncolva néz.

– Pontosan mit is kérsz?

Felfújom magam.

– Semmit nem kérek. Csak közlöm veled a pénteki terveimet. Nézd, szeretnék találkozni Joséval, és ő maradni akar. Vagy itt lesz, vagy a lakásomon, de ha ő ott lesz, akkor én is.

Christian szeme elkerekedik. Döbrentnek látom.

– Rád hajtott.

– Christian, ez hetekkel ezelőtt történt. José részeg volt, én is részeg voltam, te pedig megmentetted a helyzetet. Többet nem fordul elő. José nem Jack, az ég szerelmére.

– Ethan itt van. Ő majd elszórakoztatja.

– José engem akar látni, nem Ethant.

Christian mogorván mered rám.

– José a barátom. – Megértően mondom.

– Nem tetszik a dolog.

Akkor mi van? Jesszusom, néha nagyon bosszantó. Mély lélegzetet veszek.

– A barátom, Christian. A megnyitója óta nem láttam. És akkor is csak pár percre. Tudom, hogy neked nincsenek barátaid, attól a rémes nőtől eltekintve, de én nem hisztizek, amiért találkozol vele. – Christian pislog, megdöbrent. – Látniszeretném. Nagyon rossz barát vagyok újabban. – A tudatalattim riadót fúj. Kihúztad magad teljes magasságban? Most már tarts ki!

Christian szürke szeme ragyog.

– Így gondolod?

– Mit gondolok?

– Elenát. Azt akarod, hogy ne találkozzak vele?

Szent tehén!

– Pontosan. Örülnék, ha nem találkoznál vele.

– Miért nem mondtad?

– Mert nem az én tisztem ezt mondani. Úgy gondolod, hogy ez a nő az egyetlen barátod. – Lemondóan vállat vonok. Hát tényleg nem érti. Hogy fordulhat ez a beszélgetés is úgy, hogy ő róla szól. Még gondolni sem akarok rá. Igyekszem visszaterelni a beszélgetést Joséra. – Ahogyan te sem vagy abban a helyzetben, hogy megmondd, találkozhatok-e Joséval vagy sem. Nem érted?

Christian zavartan néz rám. Mi járhat az eszében?

– Gondolom, lakhat itt – morogja. – Itt szemmel tarthatom.– Duzzogó a hangja. Halleluja!

– Köszönöm. Tudod, ha itt fogok élni... elhal a hangom, és Christian bólint. Tudja, mit próbálok elmondani. – Nem, mintha nem volna elég helyed – mosolygok rá elégedetten.

Lassan felkunkorodik az ajka.

– Ön kinevet, Miss Steele?

– Határozottan, Mr. Grey. – Fölkelek, hátha viszketni kezd a tenyere, és a mosogatóba teszem a tányérokat.

– Gail elintézi.

– Már megcsináltam. – Ránézek. Feszülten figyel.

– Dolgoznom kell valamennyit – mondja bocsánatkérően.

– Remek. Találok magamnak elfoglaltságot.

– Gyere ide – utasít, de lágy és csábító a hangja, a szeme lángol. Nem habozok a karjába sietni, átölelni a nyakát, ahogy ott ül a bárshéken. Christian átölel, és magához szorít.

– Minden rendben? – suttogja a hajamba.

– Rendszerben?

– Az után, ami azzal a szarházzal történt. Az után, ami tegnap történt – teszi hozzá. Nyugodt és megfontolt a hangja.

Sötét, komoly, sűrű szemébe nézek. Minden rendszerben volna?

– Igen – suttogom.

A karja megfeszül köröttem, és biztonságban érzem magam, olyan nőnek, akit szeretnek, dédelgetnek. Csodálatos! A szememet lehunyva élvezem az érzést, hogy a karjában vagyok. Szeretem ezt a férfit. Szeretem megrészesítő illatát, az erejét, a hangulatváltásait – az én Ötvenem.

– Ne veszekedjünk – mormogja. Megcsókolja a hajam, és mélyen beszívja a levegőt.

Mennyei az illatod, mint mindig, Ana.

– Ahogyan neked is – suttogom, és a nyakába csókolok.

Túlságosan is hamar enged el.

– Mindössze pár óra.

Fásultan kószálok a lakásban. Christian még dolgozik. Lezuhanyoztam, és átöltöztem, a saját melegítőalsómat éspólómat vettem fel. Most pedig unatkozom. Nem akarok olvasni. Ha nyugodtan ülök, eszembe jut Jack és a keze – rajtam.

Megnézem a régi hálósobám, az alávetett szobát. José aludhat itt, tetszeni fog neki a kilátás. Negyed kilenc lehet, és a nap kezd lebukni nyugaton. A város fényei csillognak alattam. Csodálatos látvány. Igen, José jól fogja érezni magát itt. Egy pillanatra átfut az agyamon: vajon hová akasztja fel Christian a rólam készült fotókat? Jobb szeretném, ha nem tenné ki. Nem lelkesít, hogy magamat nézzem.

Visszamegyek a folyosóra, a játszószoza előtt találom magam, és gondolkodás

nélkül lenyomom a kilincset. Christian általában zárva tartja, de meglepetésemre az ajtó kinyílik. Különös! Úgy érzem magam, mint a komisz kölyök, aki iskola helyett a tiltott erdőben kószál. Belépek. Sötét van. Felkapcsolom a lámpát, ami puha ragyogással világít a karnis alatt. A szoba olyan, amilyenre emlékeztem. Akár az anyaméh.

Eszembe villannak emlékek az utolsó alkalomról, amikor itt jártam. Az öv... megrándul az arcom az emléktől. Most ártatlanul lóg a rácson az ajtó mellett a többivel együtt. Puhatolózva húzom végig az ujjam az öveken, korbácsokon, fakanalakon és ostorokon. Hát ezt kell tisztáznom dr. Flynn-nel. Le tud állni valaki erről az életstílusról? Nekem hihetetlennek tűnik. Az ágyhoz bóklászom, leülök a puha, vörös, szatén huzatra, és nézem a sok segédeszközt.

Mellettem a pad, fölötte mindenféle pálca. De mennyi! Pedig egy is elég, nem? Hát, minél kevesebbet tudok erről, annál jobb. És a nagy asztal. Ezt sem próbáltuk még, bármit is csinál rajta. A szemem a szófára esik, és áttelepedek. Egyszerű jószág, nincs benne semmi különös – semmi, amihez bármit lehetne erősíteni, legalábbis én nem látom. Hátranézve a muzeális szekrényre téved a pillantásom. Feltámad bennem a kíváncsiság. Ebben mit tarthat?

Kihúzom a felső fiókot. Érzem, mint lüktet a vér az ereimben. Miért vagyok ilyen ideges? Olyan, mintha tilosban járnék, behatoló lennék, s persze az is vagyok. De ha Christian el akar venni feleségül, hát...

Szentséges basszantyú, ezek meg micsodák? Mindenféle eszközök és bizarr szerkentyűk vannak gondosan elrendezve a fiókban. Fogalmam sincs, micsodák és mire valók. Felveszek egyet. Golyó formájú, valami fogóval. Hmm... mi a csudát művel ezzel? Megrémülök, mert azt hiszem, kezdem sejteni. Jesszusom, négy különböző méretben is van! Bizsereg a fejbőröm, és felpillantok.

Christian áll az ajtóban, és figyel. Kiismerhetetlen az arca. Mennyi ideje van itt? Úgy érzem, mint akit rajtakaptak a süteményes dobozzal.

– Szia! – mosolygok rá idegesen, és tudom, hogy a szemem nagyra nőtt, és halálosan sápadt vagyok.

– Mit csinálsz? – kérdezi lágyan, de érzek valamit a hangjában.

A csudába. Haragszik? Elpirulok.

– Csak... unatkoztam, és kíváncsi voltam – morgom. Zavarba hoz, hogy itt talált. Azt mondta, két órát lesz el.

– Ez nagyon veszélyes kombináció. – Hosszú mutatóujjával végigsimít az alsóajkán. Néma, szemlélődő mozdulat. A pillantását nem veszi le rólam. Nyelek egyet, s érzem, száraz a torkom.

Christian lassan bejön a szobába és csendesen becsukja az ajtót maga mögött. Szürke lángban ég a szeme. Ó, istenem! Lazán a fiókos szekrénynek dől, de azt hiszem, becsapós a tartása. Belső istennőm nem tudja, hogy fusson-e vagy küzdjön.

– És pontosan, mi is érdekli, Miss Steele? Talán fel tudom világosítani.

– Az ajtó nyitva volt... én... – Christianra pillantok, és visszafojtott lélegzettel pislogok. Mint mindig, most sem vagyok biztos a reakciójában, vagy abban, mit is mondjak. Sötét a szeme. Azt hiszem, jól szórakozik magában, de nehéz megmondani. Rákönyököl a szekrényre, és összekulcsolt kezére támasztja az állát.

– Jártam már ma itt, és elgondolkodtam, mit is kezdjek ezekkel. Nyilván

elfelejtettem bezárni. – Bosszúsan néz, mintha az, hogy nyitva felejtette az ajtót, az ítélőképesség komoly hiányát mutatná. A homlokomat ráncolom, nem jellemző rá, hogy feledékeny legyen.

– Aha.

– De most itt talállok, és mint mindig, most is kíváncsi vagy. – Lágy és kicsit feszélyezett a hangja.

– Nem haragszol? – suttogva beszélek, elhasználok a maradék levegőt.

Félrebiccenti a fejét, és vidáman rándul az ajka.

– Miért haragudnék?

– Úgy érzem, mintha engedély nélküli behatoló lennék... és mindig haragszol rám. – Nyugodt a hangom, bár megkönnyebbültem. Christian homlokán pedig újra összeszaladnak a ráncok.

– Igen, engedély nélküli hatoltál be, de nem haragszom. Remélem, egy nap majd velem élsz itt, és minden – mutat körbe – a tiéd is lesz.

Az én játszószobám... tátott szájjal bámulok rá. Ezt fel kell dolgoznom.

– Ezért is voltam ma itt. Próbáltam eldönteni, mit tegyek. – Mutatóujjával megütögeti az ajkát. – Csakugyan mindig dühös vagyok? Ma reggel nem voltam.

Ó, hát ez igaz. Elmosolyodom az emléktől, hogy milyen volt Christian, amikor felébredtünk – elvonja a gondolataim attól, hogy mi legyen a játszószobával. Annyira szórakoztató Ötven volt ma reggel.

– Reggel játékos voltál. Szeretem a játékos Christiant.

– Csakugyan? – Felvonja a szemöldökét, szép szája mosolyra húzódik, egy szégyenlős mosolyra. Húha!

– Mi ez? – emelem föl az ezüstgolyót.

– Mindig információra éhes, Miss Steele. Ez a fenékdugasz – mondja lágyan.

– Ó...

– Neked vettem.

Micsoda?

– Ezt, nekem?

Lassan bólint, komoly, elővigyázatos az arca.

A homlokomat ráncolom.

– Minden... alávetettnek új... izé... játékokat veszel?

– Néhány dolgot igen.

– Fenékdugaszt?

– Igen.

Oké... nyelek egyet. Fenékdugasz. Tömör fém – kényelmes lenne? Emlékszem, mikor a szexuális segédeszközökről és a kemény határokról beszélgettünk a diplomaosztóm után. Mintha azt mondtam volna akkor, hogy kipróbálom. Most, hogy látok is egyet, nem vagyok biztos benne, hogy akarom. Még egyszer szemügyre veszem, és visszateszem a fiókba.

– És ez? – Hosszú, fekete, gumyszerű cuccot veszek ki. Fokozatosan csökkenő méretű gömbök alkotják, az első nagy, az utolsó jóval kisebb. Összesen nyolc buborék.

– Anális gyöngyök – mondja Christian, és feszülten néz.

Ó! Rémülten és elvarázsoltan vizsgálom meg. Ez mind énbennem, ott! Elképzelni

sem tudom.

– Komoly hatása van, amikor orgazmus közben kihúzod – teszi hozzá Christian tárgyilagosan.

– Ez is nekem? – suttogom.

– Neked – bólint lassan.

– Ez a popós fiók?

Elmosolyodik.

– Ha úgy tetszik.

Gyorsan becsukom, olyan vörös vagyok, mint egy piros közlekedési lámpa.

– Nem tetszik a popós fiók? – kérdi Christian ártatlanul és jókedvűen. Ránézek és vállat vonok, próbálom lepleznia döbbenetemet.

– Nem innen kérek karácsonyi ajándékot – morgom hanyagul. Óvatosan kinyitom a második fiókot, és Christian elvigyorodik.

– Egy fiókkal lejjebb a vibrátor választék.

Gyorsan becsukom a fiókot.

– És a következő – suttogom. Ismét halottsápadt vagyok, de most zavaromban.

– Az még érdekesebb.

Ó! Habozva húzom ki a fiókot, és nem fordítom el a szemem Christian szép, de önelégült arcáról. A fiókban egy sor fémtárgy és néhány ruhacsipesz hever. Ruhacsipesz! Felveszem az egyik nagy fémcipesz forma szerkentyűt.

– Nemi szerv kapocs – közli Christian. Feláll, laza léptekkel körbejön, és megáll mellettem. Azonnal visszateszem ezt az izét, és valami finomabbat választok – két kis csipesz egy láncon.

– Ezek némelyike a fájdalmat, de a többségük az örömet szolgálja – mormogja Christian.

– Ez mi?

– Bimbókapocs... ez mindkettőre.

– Mindkettőre? A bimbókra?

Christian önelégülten mosolyog rám.

– Hát, két kapcsot látsz, bébi. Igen, mindkét mellre, de nem így értettem. Hanem úgy, hogy ez a gyönyört és a fájdalmat is szolgálja.

Ó. Kiveszi a kezemből.

– Nyújtsd ide a kisujjadat.

Megteszem, amit mond, és Christian felcsípteti az egyiket az ujjbegyemre. Nem vészes.

– Igen intenzív az érzés, de akkor fájnak igazán, és akkor nyújtanak gyönyört is igazán, amikor leveszik őket. – Leszedem a csipeszt. Hmm, ez nem lehet rossz. Kicsit mocorgok a gondolattól.

– Ezek tetszenek – mormogom, és Christian elmosolyodik.

– Csakugyan, Miss Steele? Azt hiszem, látom rajtad.

Szégyenlősen bólintok, és az ajkamba harapok. Christian felém nyúl, és finoman húz egy kicsit az államon, hogy elengedem az alsó ajkam.

– Tudod, mit tesz ez velem? – mondja halkán.

Visszarakom a csipeszt a fiókba, Christian pedig előrehajol, és kivesz két másikat.

– Ezek itt állíthatók – mutatja felém őket.
– Állíthatók?
– Hordhatod őket szorosan... vagy nem. A hangulatodtól függ.
Hogy képes ezt ilyen erotikusan mondani? Nyelek egyet, és hogy eltereljem a figyelmemet, kiveszek egy bigyót, amely egy tüskés rádaira emlékeztet.
– És ez? – ráncolom a homlokomat. Nyilván nem sütnék a játszószobában.
– Ez egy Wartenberg kerék.
– Mire szolgál?
Christian kiveszi a kezemből.
– Nyújtsd ide a kezed. Tenyérrel fölfelé.
Felé nyújtom a bal kezem, ő pedig gyengéden megfogja, s hüvelykujjával végigsimít az ujjperceken. Megborzongok. A bőre a bőrömhöz ér, és ez mindig hatással van rám. Aztán végighúzza a kereket a tenyeremen.
– Ááá! A fogak a bőrömbé harapnak – ez több mint fájdalom, finoman csiklandoz.
– Képzeld el ugyanezt a melleden – mormogja Christian kéjesen.
Ó! Elpirulok, és visszarántom a kezem. A légzésem szaporább, a szívverésem emelkedik. Szent tehát!
– Homályos a határ gyönyör és fájdalom között, Anastasia– mondja Christian lágyan. Előrehajol megint, és visszateszi az eszközt a fiókba.
– Ruhacsipesz? – kérdezem.
– Sok mindenre jó egy ruhacsipesz. – Szürke szeme lángol.
A fióknak támaszkodom, hogy becsukódik.
– Ez minden? – Christian mulat rajtam.
– Nem...– kinyitom a negyedik fiókot is, és ledöbbenek a bőrök és szíjak tömege láttán. Kihúzom az egyik szíjat... mintha egy golyó lenne a végéhez erősítve.
– Golyópöccök. Hogy csöndben legyél – mondja Christian, és újra kedélyes.
– Lány határ – mormogom.
– Nem felejtettem el. De ettől kapsz levegőt. A fogaddal ráharapsz a golyóra. – Kiveszi a kezemből, és visszahajtja a szájszorítót a golyóra.
– Viseltél már ilyet? – kérdezem.
Megmerevedik, és rám néz.
– Igen.
– Hogy elfojtsa a kiáltásaidat?
Lehunyorja a szemét, azt hiszem, bosszús.
– Nem, ez nem erre való.
Ó?
– Ez az irányításról szól, Anastasia. Mennyire vagy kiszolgáltatott megkötözve, ha még beszélni sem tudsz? Mennyire kell bíznod, tudva, hogy a másoknak ilyen hatalma van fölötted? Hogy a testedben, a reakcióidban kell olvasnom a szavaid helyett? Jobban függsz tőlem, és teljesen az enyém az irányítás.
Nyelek egyet.
– Úgy hangzik, mintha hiányozna neked.
– Ezt ismerem – mormogja, és lenéz rám. Szürke szeme tágra nyílik, komoly a

pillantása. Megváltozott hirtelen a légkör, mintha gyónna.

– Hatalmad van fölöttem. Te is tudod – suttogom.

– Nekem? Veled... tehetetlennek érzem magam.

– Nem! – Ó, Ötven... – Miért?

– Mert te vagy az egyetlen, aki képes fájdalmat okozni nekem. – Felém nyúl, és hátrasimít egy tincset a fülem mögé.

– Ó, Christian... ez mindkét irányban igaz. Ha nem akarnál... – Megborzongok, és lenézek összekulcsolt ujjaimra. Itt rejtőzik egy újabb sötét aggodalmam kettőnkkel kapcsolatban. Ha nem volna ilyen... összetört, vajon akkor is kívánna? A fejemet csóválom. Nem szabadna így gondolkodnom.

– Az utolsó, ami eszembe jutna, hogy bántsalak. Szeretlek – mormogom. Az ujjamat végighúzom a barkóján, és gyengéden megsimogatom az arcát. Christian az érintésembe hajtja a fejét, visszadobja a szájpöcköt a fiókba, és mindkét kezével átfogva a derekamat, magához húz.

– Befejeztük a tárlatvezetést? – kérdi. Lágy és csábosa hangja. A keze felcsúszik egészen a tarkóig.

– Miért? Mit akarsz inkább?

Lehajol, és gyöngéden megcsókol, én pedig elolvadok. A karjába kapaszkodom.

– Ana, ma csaknem megerőszakoltak. – Lágy a hangja, de jéghideg és óvatos is.

– És? – kérdezem. Élvezem a kezét a hátamon, és élvezem a közelségét. Christian hátrébb húzza a fejét, és bosszúsan néz rám.

– Hogy érted azt, hogy „és”? – vág vissza.

Felnézek szeretetreméltó, mogorva arcába, és elkábít a látvány.

– Jól vagyok, Christian.

A karjába zár, és magához húz.

– Ha belegondolok, hogy mi történhetett volna – sóhajtja, és a hajamba temeti az arcát.

– Mikor veszed már észre, hogy erősebb vagyok, mint amilyennek látszom – suttogom megnyugtatón a nyakába, közben magamba szívom csodás illatát. Nincs jobb ezen a világon, mint Christian karjában lenni.

– Tudom, hogy erős vagy – tűnődik csöndesen. Megcsókolja a hajam, aztán a legnagyobb csalódásomra elenged.

Lehajolok, és kiveszek egy másik tárgyat a nyitott fiókból. Egy rúd az, amelyhez bilincsek vannak erősítve. Felmutatom.

– Ez egy *spreader bar*, vagyis feszítő rúd, béklyókkal a bokánál és a csuklónál – mondja Christian, és elsötétedik a tekintete.

– Hogy működik? – kérdezem. Őszintén izgat a dolog. Belső istennőm kidugja fejét a kuckójából.

– Akarod, hogy megmutassam? – nyög meglepetten, és egy pillanatra lehunyja a szemét.

Felé pislogok. Amikor kinyitja a szemét, valósággal lángol.

Ó, istenem!

– Igen, szeretnék egy bemutatót. Élvezem, ha megkötözöl – suttogom, s belső istennőm rúdugrással repül kuckójából a heverőjére.

– Ó, Ana – mormogja Christian. Hirtelen gyötrelem látszik rajta.
– Mi baj?
– Ne itt.
– Hogy érted ezt?
– Az ágyamban akarlak és nem itt. Gyere. – Fogja a rudat, a kezem, és azonnal kivezet a szobából.

Miért megyünk el? Hátrafordulok.

– Miért nem itt?

Christian megtorpan a lépcsőn, felnéz rám, és komoly az arca.

– Ana, lehet, hogy te készen állsz arra, hogy vissza gyere ide, de én még nem. Amikor utoljára itt voltunk, elhagytál. Hányszor elmondtam már – mikor fogod megérteni?

A homlokát ráncolja, és elenged, hogy szabad kezével gesztikulálhasson.

– Az egész hozzáállásom megváltozott emiatt. Radikálisan megváltozott az, ahogyan a világot látom. Mondtam már neked. Amit nem mondtam el, az, hogy... – Elhallgat, s a hajába túrva keresgéli a szavakat. – Olyan vagyok, mint egy leszokott alkoholista. Oké? Máshoz nem tudom hasonlítani. A készítés elmúlt már, de nem akarom kitenni magam a kísértésnek. Nem akarlak bántani.

Annyi bűntudat látszik rajta, hogy éles, kínzó fájdalom hasít belém. Mit tettem ezzel a férfival? Javítottam az életén? Mielőtt megismerkedett velem, boldog volt, nem?

– Nem tudlak bántani, mert szeretlek – teszi hozzá, és felnéz rám. Egy nagyon egyszerű igazságot elmondó kisfiú tökéletes őszintesége sugárzik belőle.

Tökéletesen őszinte, és eláll tőle a lélegzetem. Jobban csodálom, mint bármit vagy bárkit valaha is. Feltétel nélkül szeretem ezt a férfit.

Úgy vetem rá magam, hogy le kell dobni, ami a kezében van, hogy elkaphasson. A falhoz nyomom, a kezembe fogom az arcát, és az ajkamhoz húzom az ajkát. A szájába dugom a nyelvem, és szinte érzem a meglepődése ízét. Egy lépcsővel fölötte állok, egyforma magasak vagyunk, és valóságos eufóriát érzek a hatalmamtól. Szenvedélyesen csókolom, ujjaim a hajába markolnak. Érinteni akarom, de ismerem a félelmét, és visszafogom magam. A vágy ennek ellenére is előnt, forrón és súlyosan virágzik ki mélyen bennem. Christian felnyög, megmarkolja a vállam, és eltol magától.

– Azt akarod, hogy a lépcsőn dugjalak meg? – morogja, és lassú a légzése. – Mert ha akarod, most rögtön megteszem.

– Igen – mormogom, és biztos vagyok benne, hogy a pillantásom van olyan sötét, mint az övé.

Rám néz, fátyolos a szeme.

– Nem. Az ágyamban akarlak! – Váratlanul felkap a vállára, hogy hangosan visítok, ő pedig keményen a hátsómra csap, hogy felvisítok megint. Elindul lefelé a lépcsőn, de menetközben megáll, hogy felvegye az elejtett feszítő rudat.

Mrs. Jones bukkan elő a mosókonyhából, amikor átvonulunk a folyosón. Ránk mosolyog, én pedig fentről lefelé lógva bocsánatkérően integetek neki. Nem hiszem, hogy Christian észrevette.

A hálósobában letesz, és az ágyra dobja a rudat.

– Nem hiszem, hogy bántani fogsz – zihálom.

– Én sem hiszem, hogy bántani foglak – mondja. A kezébe fogja a fejem, hosszan, keményen csókol, lángra lobbantva amúgy is felforrósodott véretem.

– Annyira kívánlak – suttogja a számba, és liheg. – Biztos vagy ebben... a mai nap után?

– Igen. Én is kívánlak. Le akarlak vetkőztetni. – Alig várom, hogy érintsem, az ujjaim bizseregnek utána.

Szeme kitágul, egy pillanatra habozik, talán a kérésemet gondolja át.

– Oké – mondja óvatosan.

Az inge második gombjához nyúlok, és hallom, hogy elakad a lélegzete.

– Ha nem akarsz, nem érek hozzád – suttogom.

– Nem – feleli gyorsan. – Csináld csak. Jól esik. Jól vagyok – morogja.

Finoman kigombolom a gombot, és a kezem lejjebb csúszik a következőre. Hatalmas, világító a szeme, ajka szétnyílik, a légzése sekély. Annyira szép, még a félelme is az... mert az ő félelme. Kigombolom a harmadik gombot, és látom, hogy lágy szőrzete kikandikál az ing nagy V kivágásán.

– Szeretnék megcsókolni... itt – mormogom.

Élesen beszívja a levegőt.

– Megcsókolni?

– Igen.

Eláll a lélegzete, amikor kioldom a következő gombot is, és nagyon lassan előre hajolok. Egyértelmű a szándékom. Visszafojtja a lélegzetét, de mozdulatlanul áll, amíg finoman megcsókolom a puha, előbukkanó fürtöket. Kigombolom az utolsó gombot is, és felé emelem az arcom. Rám néz. Kielégülés, nyugalom és... csodálat van az arcán.

– Könnyebb lett? – suttogom.

Bólint, én pedig lassan letolom az inget a válláról, és hagyom, hogy a földre essen.

– Mit tettél velem, Ana? – mormogja. – Bármit is tettél, ne hagyd abba. – És a karjába kap, mindkét kezével a hajamba túr, s hátrahúzza a fejem, hogy könnyebben hozzáférjen a torkomhoz.

Ajka felsiklik az államig, finoman harapdálja. Felnyögök. Ó, mennyire kívánom ezt a férfit. Az ujjai a derekamnál babrálnak, kigombolják a gombot, és lehúzzák a zipzárt.

– Ó, bébi! – zihálja, és megcsókol a fülem mögött. Érzem, amint erős, kemény erekciója nekem feszül. Kívánom...a számban. Hirtelen hátralépek és letérdelek.

– Húha! – nyög fel.

Lehúzom a nadrágját meg a bokszeralsót... és előbukkan. Mielőtt megállíthatna, a számba veszem, erősen szopom, s élvezem döbbenetét, ahogyan tátva marad a szája. Néz, lesi minden mozdulatomat. Sötét, érzéki boldogsággal figyel. Ó, istenem! A fogamra ügyelve még erősebben szopok. Christian lehunyja a szemét, és átadja magát ennek az áldott, érzéki gyönyörnek. Annyira izgató. Tudom, mit teszek vele, és ez hedonisztikus, felszabadító, átkozottul szexi és szédítő érzés. Nemcsak hatalmas vagyok, hanem mindenható.

– Basszus! – sziszegi, és gyengéden megmarkolja a fejem. Úgy mozdítja a csípőjét, hogy mélyebben legyen a számban. Ó, igen, kívánom ezt. A nyelvem pörgetem körötte, erősen szívok... újra és újra.

– Ana! – Próbál hátra lépni.

Ó ne, ne tedd, Grey. Kívánlak. Erősen markolom a csípőjét, és még erősebben folytatom. Tudom, hogy közeledik a csúcs.

– Kérlek – zihálja. – Elélvezek, Ana – nyögi.

Helyes. Belső istennőm ekstázisban veti hátra a fejét, és Christian élvez, hangosan, nedvesen megy el a számban.

Kinyitja szürke szemét, lenéz rám, én pedig az ajkamat nyalogatva mosolygok fölrá. Visszanevet, gonoszul huncut vigyor jelenik meg arcán.

– Ó, szóval ezt játszuk, Miss Steele? – Lehajol, a hónom alá teszi a kezét, és felhúz. A szája máris a számon. Felnyög.

– Érzem önmagam. Neked jobb ízed van – mormog a számba. Lerángatja rólam és a földre hajítja a pólót, aztán fölemel, és az ágyra dob. Megmarkolja a melegítőnadrág végét, és megrántja, hogy az egyetlen mozdulattól lejön. Mezítelen vagyok alatta, úgy terülök el az ágyon. Várakozva. Vággyal teli. Christian szeme issza a látványt, és lassan leveszi a maradék ruháját. Mindvégig engem néz.

– Gyönyörű nő vagy, Anastasia – morogja elismerően.

Hmm... kacéran félrebiccentem a fejem, és ragyogó arccal nézek rá.

– Gyönyörű férfi vagy, Christian, és csodás az ízed.

Gonosz vigyorral néz rám, s a feszítőrúdért nyúl. Megfogja a bal bokámat, fürgén ráteszi a béklyót, és meghúzza a szíjat. De nem túl szorosra. A kisujját bedugja a béklyó és a bokám közé, úgy ellenőrzi a távolságot. Nem veszi le pillantását a szememről, nem kell látnia, mit is tesz. Hmm... csinálta már párszor.

– Mindjárt kiderül, neked milyen az ízed. Ha jól emlékszem, ritka finom, Miss Steele.

Ó.

Megmarkolja a másik bokámat is, és gyorsan, hatékonyan felteszi ezt a béklyót is, és a két lábam mintegy félméteres terpeszben van.

– Az a jó ebben a feszítőben, hogy nyúlik – mormogja Christian. Kattint valamit a rúdon, aztán tol rajta, hogy a két lábam távolabb kerül. Hű, jó egy méter. Tátva marad a szám, és mély lélegzetet veszek. Basszus, ez dögös. Lángolok, előnt a vágyakozás és a nyugtalanság.

Christian megnyalja az alsó ajkát.

– Hát most szórakozunk egy kicsit, Ana.

Lenyúl, megmarkolja a rudat, és fordít rajta, hogy hasra perdulok. Meglep a dolog.

– Na, és most mit tehetek veled? – kérdi sötéten. Hirtelen ismét fordít egyet, hogy újra a hátamon fekszem, és levegőért kapkodva meredek fölrá.

– Ez a másik két béklyó a csuklódnak van. Még meggondolom. Attól függ, hogy viselkedsz.

– Mikor nem viselkedtem jól?

– Mondhatnék néhány példát – feleli lágyan, és az ujját végighúzza a talpamon. Csiklandoz, de a rúd nem engedi, hogy mozduljak, bár próbálok elhúzódni az ujjaitól.

– A Blackberryd példának okáért.

Felnyögök.

– Mit akarsz tenni?
– Ó, soha nem fedem fel a terveimet. – Elégedetten mosolyog, tiszta huncutság csillog a szemében.
Szent tehen, milyen észveszejtően szexi! Eláll tőle a lélegzetem!
Az ágyra mászik, és a két lábam közé térdel. Csodálatos meztelenül, én pedig tehetetlen vagyok.
– Hmmm, milyen kiszolgáltatott, Miss Steele. – Mindkét lábamon végighúzza a kezét, lassan, biztosan, kis köröket rajzolva az ujjával. Egy pillanatra sem töri meg a szemkontaktust.
– Minden a várakozásról szól, Ana. Mit teszek majd veled? – Lágyan elmondott szavai egyenesen a legmélyebb, legsötétebb részembe hatolnak. Mocorgok, nyögdécselek az ágyon. Christian ujjai folytatják a lassú támadást a lábam ellen, elhaladnak a térdhajlatomon. Ösztönösen összehúznám a lábam, de nem tudom.
– Ne feledd! Ha valami nem tetszik, csak szólj, hogy hagyjam abba – mormogja. Fölém hajol, megcsókolja a hasamat. Puha, cuppanós csókokkal borítja, a keze pedig folytatja kínzón lassú utazást fölfelé a belső combomon. Érint és ingerel.
– Ó, Christian!
– Miss Steele, kiderült, hogy milyen könnyörtelen tud lenni a szerelmes támadásban. Azt hiszem, viszonzom a szívességet.
A takarót markolom, és átadom magam neki. A szája lefelé halad, az ujjai fölfelé, combom sebezhető, kiszolgáltatott tengelyéhez. Felnyögök, mikor az ujjai belém hatolnak, és megbillentem a medencém, hogy befogadja őket. Christian is nyög válaszul.
– Mindig elcsodálkozom rajtad, Ana. Annyira nedves vagy – mormogja a vonalba, ahol a szeméremszőröm a hasammal találkozik. A testem hátrahajlik, mikor a szája megtalál.
Ó, Istenem!
Lassú, érzéki támadásba kezd. A nyelve köröz és köröz, az ujjai pedig bennem vannak. Mivel nem tudom összezárni a lábam, sem mozdítani, az egész intenzív, nagyon intenzív. A hátam ívbe feszül, ahogy próbálom magamba szívni az érzéseket.
– Ó, Christian! – kiáltok fel.
– Tudom, bébi – suttogja, és hogy könnyítsen rajtam, lágyan ráfúj testem legérzékenyebb részére.
– Áááá! Kérlek – könyörgök neki.
– Mondd a nevem – utasít.
– Christian! – kiáltom, és alig ismerem meg a saját hangomat, olyan magas, olyan követelőző.
– Újra! – zihálja.
– Christian, Christian, Christian Grey! – tör ki belőlem.
– Az enyém vagy. – Lágy a hangja, és halálos. Aztán nyelve egy utolsó villanásával látványosan zuhanok. Elragad az orgazmus, és mivel a lábaim annyira távol vannak, csak tart és tart, és elveszek.
Halványan vagyok csak tudatában, hogy Christian hasra fordít.
– Kipróbáljuk ezt is, bébi. Ha nem tetszik, vagy ha túl kényelmetlen, csak szólj, és abbahagyjuk.

Micsoda? Annyira elmerülök az utóragyogásban, hogy nemigen vannak érző, összefüggő gondolataim. Christian ölében ülök. Hát ez meg hogy történt?

– Hajolj le, bébi – mormog a fülemben. – Mellkas és fej az ágyon.

Kábulatomban is teszem, amit mond. Christian mindkét kezemet hátrahúzza, és a rúdhoz rögzíti a bokám közelében. Ó... A térdem felhúzva, a seggem a levegőben. Teljesen kiszolgáltatott vagyok, tökéletesen az övé.

– Olyan gyönyörű vagy, Ana. – Árad a csodálat a hangjából, aztán a fólia szakadását hallom. Christian ujja végigsiklik a gerincemen a nemi szervem felé, egy szívverésnyi időre megáll a fenekemen.

– Amikor már készen állsz rá, ezt is akarom. – Az ujja felettem lebeg. Hangosan nyögök, megfeszülök gyengéd érintése alatt. – Nem ma, édes Ana, de egy nap... minden módon akarlak. Minden centidet birtokolni akarom. Az enyém vagy.

A fenékdugasz jut az eszembe, és minden megfeszül bennem. Christian szavaitól nyögnöm kell, az ujjai pedig lejjebb siklanak, bejáratottabb területre.

Néhány pillanat múlva már belém csapódik.

– Áááá! Finoman! – kiáltok föl, és megmerevedik.

– Jól vagy?

– Finoman... még meg kell ezt szoknom.

Lassan kihúzódik, aztán finoman megy vissza, megtölt, kitágít, kétszer, háromszor, én pedig tehetetlen vagyok.

– Igen, ez az, már megvan – mormogom, és élvezem az érzést.

Christian felnyög, és fokozza a ritmust. Mozog, mozog... könyörtelenül mozog, és megtölt... fantasztikus. Öröm van a kiszolgáltatottságomban, öröm abban, hogy átadom magam neki, és tudom, hogy úgy veszik el bennem, ahogyan csak akar. Képes vagyok rá. Christian elvisz azokra a sötét helyekre, amelyek létezéséről sem tudtam korábban, és ketten együtt vakító fénnel töltjük meg. Ó igen... ragyogó, vakító fénnel.

És elengedem. Sütkérezek abban, amit velem tesz, megtalálom az édes, édes kielégülésem, és újra élvezek, hangosan sikítom közben a nevét. Ő pedig megmerevedik, és belém önti szívét, lelkét.

– Ana, bébi! – kiáltja, és lerogy mellém.

Fürgén kioldja a szíjakat, és dörzsölni kezdi a bokám meg a csuklóm. Amikor végzett, és végre szabad vagyok, a karjába von, én pedig kimerülten, kábán pihenek.

Amikor újra felmerülök, mellette fekszem, ő pedig engem néz. Fogalmam sincs, mennyi az idő.

– Örökké elnézném, ahogy alszol, Ana – mormogja, és megcsókolja a homlokomat.

Elmosolyodom, és bágyadtan nyújtózkodom.

– Nem akarlak elengedni – mondja lágyan, és átkarol.

Hmmm.

– Én pedig nem akarok elmenni. Ne engedj – motyogom álmosan. A szemem nem hajlandó kinyílni.

– Szükségem van rád – suttogja, de hangja az álmom egy távoli, éteri része csupán. Szüksége van rám... szüksége van rám... és ahogy végre elmerülök a sötétségben, utolsó gondolatom egy szürkeszemű, koszos, kócos, bronzvörös hajú kisfiú,

aki szégyenlősen mosolyog rám.

Tizenhetedik fejezet

Hmm.

Christian a nyakam harapdálja, én pedig lassan felébredek.

– Jó reggelt, kicsim – suttogja, és belekóstol a fülcimpámba. A szemem kinyílik, de gyorsan be is csukom. Napfény árad a szobába, Christian keze pedig finoman cirógatja a mellem, gyöngéden ingerel. Aztán lejjebb teszi, megmarkolja a csípőm, mögém helyezkedik, és közelebb húz magához.

Kinyújtózkodom mellette. Élvezem az érintését, és érzem az erekcióját a hátsómon. Ó, istenem, a Christian Grey féle ébresztés.

– Örülsz, hogy látsz? – motyogom álmosan, és biztatóan hozzádörgölöm magam. Az államnál érzem, hogy vigyorog.

– Nagyon örülök, hogy látlak – feleli, s a keze a hasamon át lejjebb siklik a nemi szervemre. Ujjai kalandoznak. – Határozott előnyei vannak annak, hogy melletted ébredek, Miss Steele – csúfolódik, és finoman megfordít. Már a hátamon fekszem.

– Jól aludtál? – kérdezi, és ujjai folytatják az érzéki kínt. Rám mosolyog azzal a szédítő, tökéletes fogú, férfimodell mosolyával, amelytől eláll a lélegzetem.

A csípőm ringani kezd ujjai ritmusára. Szűzies csókot lehel az ajkamra, aztán lejjebb siklik a nyakamra, s lassan halad, útközben csókol, harapdál, szopogat. Felnyögök. Christian gyengéd, az érintése könnyű és mennyei. Ujja lejjebb kalandoz, és lassan belém csúszik. Christian halkan, lenyűgözve felszisszen.

– Ó, Ana – mormogja áhítattal a torkomnál. – Te mindig készen állsz. – A keze egy ütemben mozog csókjaival. Ajka kényelmesen halad át a kulcsfonton a mellemig. Előbb az egyik, majd a másik bimbómat kínozza fogával, ajkával, de mennyire gyöngéden. A bimbóim válaszul megfeszülnek, megnyúlnak.

Felnyögök.

– Hmm – morogja halkan, és fejét fölemelve rám néz. Éget a tekintete. – Kívánlak. – Az éjjeliszekrény felé nyúl, fölém fordul, hogy a könyöke tartja a súlyát, aztán orrát az enyémhez dörzsöli. Lába szétfeszíti a lábam. Föltérdel, és feltépi a fóliacsomagot.

– Nem tudok szombatig várni – közli, és buján csillog a szeme.

– A bulid? – lihegem.

– Nem. Elegem van ezekből a kibaszott gumikból.

– Gumival baszott – kuncogok.

Rám mosolyog, és felgörgeti a gumit.

– Te kuncogsz, Miss Steele?

– Nem. – Sikertelenül próbálok komoly arcot vágni.

– Ez nem a kuncogás ideje. – A fejét csóválva korhol, a hangja halk, szigorú. És az arca – szent tehén – jeges, ugyanakkor kitörésre kész vulkán.

A lélegzetem elakad.

– Azt hittem, szereted, amikor kuncogok – suttogom rekedten, és belenézek viharos szeme sötét mélyébe.

– Nem most. A kuncogásnak is megvan a maga helye és ideje. Ez nem az. Meg kell állítanom, és azt hiszem, tudom is, hogyan – mondja fenyegetően, és teste az enyémre borul.

– Mit óhajt reggelire, Ana?

– Csak egy kis müzlit. Köszönöm, Mrs. Jones.

Pirulva foglalom el a helyem a reggelizőpultnál Christian mellett. Amikor utoljára láttam a kimért és mindig helyénvalóan viselkedő Mrs. Jonest, Christian éppen a vállán cipelt be minden teketória nélkül a hálósobába.

– Remekül nézel ki – mondja Christian lágyan. Megint a szürke, vékonycsíkos szoknyám van rajtam és a szürke selyemblúz.

– Ahogyan te is – mosolygok rá félénken. Christianon halványkék ing van, farmer, és mint mindig, most is frissnek, lazának, tökéletesnek tűnik.

– Vennünk kell neked néhány szoknyát – mondja tárgyilagosan. – Igazából szeretnék elvinni vásárolni.

Hmm – vásárolni. Utálok vásárolni. De Christiannal talán nem is lesz olyan rossz. Úgy döntök, hogy a védekezés legjobb formája a figyelemelterelés.

– Kíváncsi vagyok, mi lesz ma a kiadóban?

– Keresnek valakit a takony helyett – ráncolja Christian a homlokát, s olyan arcot vág, mint aki éppen valami egészen kellemetlen dologba csöppent.

– Remélem, nő lesz az új főnököm.

– Miért?

– Talán akkor nem ellenzed annyira, ha velem megyek valahová – csúfolódom. Megrándul az ajka, és nekilát az omlettjének.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezem.

– Te vagy. Edd meg a müzlit, de az egészet, ha csak ezt eszed. Basáskodó, mint mindig. Lebiggyesztem az ajkam, de nekilátok.

– Tehát a kulcsot ide dugod – mutatja Christian a helyet a sebváltó alatt.

– Fura helyen van – morgom. De élvezek minden kis részletet, szinte ugrálok a kényelmes bőrülésen, akár egy kisgyerek. Christian végre megengedi, hogy vezessem a kocsimat.

Hívős tekintettel néz, bár jókedv táncol a szemében.

– Izgatott vagy, mi? – kérdezi vidáman.

Bólintok, és úgy vigyorgok, akár egy bolond.

– Érzed ezt az újautó illatot? Ez még az Alávetett Specialnél... az A3-nál is jobb – teszem hozzá elpirulva.

Christian szája megrándul.

– Alávetett Special? Te aztán tudsz bánni a szavakkal, Miss Steele. – Hátra dől, olyan képet vág, mint aki helyteleníti a megjegyzésem, de engem nem tesz lóvá. Tudom, hogy remekül szórakozik.

– Akkor rajta. – Hosszú ujjával a garázs kijárata felé mutat.

Tapsolok egyet, és indítok. A motor dorombolva életre kel. Sebességbe teszem a váltót, lelépek a fékről, és a Saab puhán gurulni kezd. Mögöttünk Taylor is elindul az Audival, s miután felemelkedik a sorompó, követ minket az Escalából az utcára.

– Bekapcsolhatjuk a rádiót? – kérdezem, amikor megállunk az első lámpánál.
 – Jobb szeretném, ha a vezetésre koncentrálnál – feleli élesen Christian.
 – Christian, kérlek. Tudok úgy vezetni, hogy szól a zene. – A szememet forgatom.
 Christian haragosan néz egy pillanatig, aztán a rádióhoz nyúl.
 – Ráteheted az iPododat, mp3 lemezeket és CD-eket is berakhatsz – morogja.
 A Police túl hangos, keserédes dallamai töltik be a kocsit. Christian lehalkítja a zenét. Hmm... – *King of Pain*. A fájdalom királya.
 – A te himnuszod – csúfolódom, és azonnal meg is bánom, amikor látom, hogy a szája megfeszül. Jaj, ne... – Valahol megvan nekem ez az album – folytatom, hogy eltereljem a figyelmét. Hmm... valahol a lakásban, ahol olyan kevés időt töltöttem.
 Vajon mi lehet Ethannel? Ma felhívom. Nem hiszem, hogy sok munkám lesz.
 A gyomromban kivirágzik az idegesség. Mi vár rám az irodában? Mindenki tudja, hogy mi történt Jackkel? Mindenki tudni fogja, hogy Christian áll a dolog mögött? Lesz még munkám? És ha nincs már, mihez kezdek?
 Menj hozzá a multimilliárdoshoz, Ana! A tudatalattim az utálatos képével néz, de nem törődök a kapzsi ribanccal.
 – Hé, Miss Nagyszájú! – rángat vissza Christian az itt és mostba, amikor megállunk a következő lámpánál.
 – Nagyon szórakozott vagy. Koncentrálj, Ana – korhol. – Ha nem figyelsz, balesetet okozhatsz.
 Ó, az ég szerelmére! Hirtelen visszarepünek az időben, oda, ahol Ray vezetni tanított. Nincs szükségem még egy apára. Férjre talán igen, egy huncut férjre. Hmm.
 – Csak a munka járt az eszemben.
 – Bébi, nem lesz gond. Bízál bennem – mosolyog Christian.
 – Kérlek, ne avatkozz bele – ezt magam akarom elintézni. Christian, kérlek, nekem ez fontos – mondom olyan gyengéden, ahogy csak tudom. Nem akarok vitatkozni. Christian szája ismét kemény, konok vonallá keskenyedik, és azt hiszem, megint lehord.
 Jaj, ne!
 – Ne vitatkozzunk, Christian. Olyan csodás volt ez a reggel. És a tegnap éjszaka...
 – nem találom a szavakat – mennyei volt.
 Egy szót sem szól. Felé sandítok, látom, hogy lehunyta a szemét.
 – Igen. Mennyei – mondja lágyan. – Komolyan gondoltam, amit mondtam.
 – Tessék?
 – Nem akarom, hogy elmenj.
 – Nem akarok elmenni.
 Elmosolyodik, és ez egy új, szégyenlős mosoly – mindent felolvaszt az útjában.
 Öregem, ez erős.
 – Jó – mondja egyszerűen, és szemlátomást ellazul.
 Féltucányira a SIP-től behajtok a parkolóba.
 – Odakísérlek. Taylor majd fölvesz – ajánlja Christian. Kikászálódok a kocsiból, nem könnyű ebben a szűk szoknyában. Christian kecsesen szökken ki, harmóniában van a testével, legalábbis ezt a benyomást kelti. Hmm... hogy lehet ilyen harmóniában a testével valaki, aki nem viseli el, ha megérintik? A homlokomat ráncolom a gondolatra.

– Ne feledd el, hogy Flynn este hétkor vár – mondja, és felém nyújtja a kezét. Lenyomom a távirányító gombját, és megfogom Christian kezét.

– Nem felejttem el. Egy sor kérdést összeírok neki.

– Kérdéseket? Rólam?

Bólintok.

– Bármilyen kérdésed van velem kapcsolatban, arra én válaszolok. – Christian sértődötten néz.

Rámosolygok.

– Igen, de én a drága sarlatán elfogulatlan véleményét szeretném hallani.

A homlokát ráncolja, és hirtelen magához ölel. Mindkét karom szorosan a hátam mögé szorítja.

– Jó ötlet ez? – Mély, rekedtes a hangja. Hátradőlök, és látom, amint egyre nő az aggodalom a szemében. Szétszaggatja a lelkemet.

– Ha nem akarod, nem beszélek veled. – Pislogva nézek rá, le akarom törölni a nyugtalanságot az arcáról. Megrántom az egyik kezem, mire elengedi. Gyengéden megérintem az arcát. Puha, frissen borotvált.

– Miért aggódsz? – kérdezem, és lágy, megnyugtató a hangom.

– Attól félek, hogy elmész.

– Hányszor mondjam Christian, hogy nem megyek sehová. A legrosszabbat már elmondtad. Nem hagylak el.

– Akkor miért nem válaszoltál nekem?

– Nem válaszoltam? – mormogom képmutatón.

– Tudod, miről beszélek, Ana.

Felsóhajtok.

– Biztos akarok lenni benne, hogy elég vagyok neked, Christian. Ez minden.

– És az én szavam nem elegendő? – mondja keserűen, és elenged.

– Minden olyan gyorsan történt, Christian. És te magad is bevallod, hogy ötven árnyalattal elcseszett vagy. Én nem adhatom meg neked, amire szükséged van – morgom. – Nem csupán rólam van szó. De úgy érzem, nem vagyok elég, főleg, amikor Leilával látlak. Ki tudja, egy nap talán megismerkedsz valakivel, aki szereti azt, amit te. És ki tudja, te talán... tudod... beleesel. Egy olyan lányba, aki jobban megfelel az igényeidnek. – Rosszul vagyok a gondolatra, hogy Christian valaki mással van. Az összekulcsolt kezemre bámulok.

– Több nőt is ismerek, akik szeretik azt csinálni, amit én. Egyikük sem vonzott úgy, ahogyan te. Soha nem volt egyikükkel sem érzelmi kapcsolat. Csak veled, Ana.

– Mert soha nem is adtál nekik esélyt. Túl sok időt töltöttél az erődödbe zárva, Christian. Nézd, beszéljük ezt meg máskor. Mennem kell dolgozni. Talán dr. Flynn elmondja majd a véleményét. – Túl komoly ez a beszélgetés egy parkolóban reggel fél kilenckor. Úgy tűnik, Christian kivételesen egyetért. Bólint, de gyanakvó a tekintete.

– Gyere – nyújtja a kezét.

Az íróasztalomon egy cédula fogad, hogy menjek egyenesen Elizabeth irodájába. A szívem a torkomban dobog. Hát ennyi volt. Elbocsátanak.

– Anastasia – fogad Elizabeth szívélyesen, és az íróasztalával szemben álló szék felé int. Leülök, és várakozásteljesen nézek rá. Remélem, ő nem hallja, mennyire kalapál a szívem. Lesimítja sűrű, fekete haját, tiszta kék szeme most komoran néz rám.

– Elég szomorú hírem van.

Szomorú! Jaj, ne!

– Azért hívtalak ide, hogy tudassam veled, Jack fölöttébb váratlanul távozott a cégtől.

Elpirulok. Nekem nem szomorú. Mondjam el, hogy tudom már?

– Jack sietős távozása miatt megüresedett egy állás. Szeretnénk, ha te töltenéd be, amíg nem találjuk meg az utódját.

Tessék? Érzem, hogy a vér kifut a fejemből. Én?

– Hiszen még csak egy hete vagyok itt.

– Igen, Anastasia, megértem, de Jack mindig ódákat mesélt a képességeidről. Nagyon bízott benned.

Eláll a lélegzetem. Nagyon bízott abban, hogy lefektet, ez tuti.

– Itt a részletes munkaköri leírás. Alaposan olvasd el, aztán még ma megbeszéljük.

– De...

– Tudom, hogy váratlanul ért, de már megismerkedtél Jack legjelentősebb szerzőivel. A többi szerkesztő is jó véleménnyel van a fejezetekről írt szinopsziszaidról. Okos lány vagy, Anastasia. Szerintünk képes vagy rá.

– Oké. – Ez nem lehet igaz.

– Nézd, gondold át a dolgot. Addig is foglald el Jack irodáját.

Feláll, és kezet nyújt, gyakorlatilag elbocsát. Teljes kábulatban fogok kezet vele.

– Örülök, hogy elment – mondja még halkán, és nyugtalan a pillantása. Szent szar! Mit művelt vele Jack?

Amint visszaérek az íróasztalomhoz, felkapom a Blackberryt, és Christiant hívom.

A második csöngetésre felveszi.

– Anastasia, minden rendben? – kérdi aggódva.

– Most kaptam meg Jack munkáját. Ideiglenesen – tör ki belőlem.

– Te viccelsz – suttogja döbbenten.

– Van ehhez közöd? – A hangom élesebb, mint kellene.

– Nem, nem, dehogy. Már megbocsáss, Anastasia, de alig egy hete vagy ott, és hát, félre ne értsd...

– Tudom. – A homlokomat ráncolom. – Úgy tűnik, Jack tényleg magasra értékelt.

– Csakugyan? – Christian hangja fagyos. Aztán felsóhajt.

– Hát, bébi, ha ők úgy gondolják, hogy képes vagy rá, én biztos vagyok benne.

Gratulálok. Esetleg megünnepelhetnénk, miután beszéltünk Flynn-nel.

– Hmm. Biztos nincs semmi közöd hozzá?

Egy pillanatig hallgat, aztán halk, fenyegető hangon szólal meg.

– Kétekedsz bennem? Dühít, ha igen.

Nyelek egyet. Öregem, nagyon hamar felkapja a vizet.

– Bocsánat – sóhajtom bűnbánón.

– Ha bármire szükséged volna, csak szóljál. Itt leszek. Anastasia!

– Tessék?
– Használd a Blackberryt – teszi hozzá feszülten.
– Igen, Christian.
Várom, hogy letegye, de nagyot sóhajt.
– Komolyan gondolom. Ha szükséged van rám, itt vagyok. – Jóval lágyabb a hangja, békülékeny. Ó, milyen hangulatember... és a hangulatai úgy lengenek ki, akár egy gyorsra állított metronóm.
– Oké – mormogom. – Jobb lesz, ha megyek. Át kell költöznöm az irodájába.
– Ha szükséged van rám... Komolyan mondom... – mormogja.
– Tudom és köszönöm, Christian. Szeretlek.
Valósággal érzékelem a vigyorát a vonal másik végéről. Visszanyertem őt.
– Én is szeretlek, bébi. – Ó, valaha is meg fogom unni ezeket a szavakat a szájából?
– Később hívlak.
– *Laters*, bébi.
Leteszem, és Jack irodája felé pillantok. Az én irodám. Szent tehén – Anastasia Steele: megbízott felelős szerkesztő. Ki gondolta volna? Több pénzt kellene kérnem.
Mit szólna Jack, ha tudná? Megborzongok a gondolattól, és átfut a fejemen, vajon hogy töltötte a reggelt? Nem New Yorkban van, mint remélte. Bemegyek az irodába – az én irodámba –, leülök az íróasztalhoz, és nekilátok elolvasni munkaköri leírást.
Fél egykor Elizabeth csönget rám a házi vonalon.
– Ana, egykor értekezlet a tanácsteremben. Jerry Roach és Kay Bestie is ott lesz. Tudod, a cég elnöke és alelnöke. Az összes felelős szerkesztő részt vesz rajta.
A francba!
– Készüljek valamivel?
– Nem, ez a havi informális összejövetel. Ebéddel.
– Ott leszek. – És leteszem a kagylót..
Szentséges szar! Átfutom Jack szerzőinek a listáját. Igen, ezzel nagyjából tisztában vagyok. Megvan nekem az öt kézirat, amiért nagyon küzdött és még kettő, amelyeknek a kiadását meg kéne gondolni. Mély lélegzetet veszek. El sem hiszem, hogy máris ebédidő van. Úgy elrepült a délelőtt! Élvezem. Annyi mindent kellett feldolgoznom ma reggel. A naptáram jelzi, hogy hamarosan találkozóm lesz.
Jaj, ne! Mia! A nagy izgalomban el is felejtettem, hogy vele ebédelnék. Előhalászom a Blackberryt, és kétségbeesetten igyekszem megtalálni a számát.
Megszólal a házi telefon.
– Itt van a recepción – hallom Claire lehalkított hangját.
– Kicsoda? – Egy pillanatra azt hiszem, Christian az.
– A szőke istenség.
– Ethan?
Ó, mit akarhat? Azonnal előnt a büntudat, amiért nem hívtam.
Ethan kékkockás inget, fehér pólót és farmert visel. Ragyog az arca, amikor meglát.
– Húha, dögös vagy, Steele – mondja, és elismerően bólint. Gyorsan megölel.

– Minden rendben? – kérdezem.
A homlokát ráncolja.

– Minden rendben van, Ana. Csak látni akartalak. Nem jelentkezted, és tudni akartam, jól bánt-e veled Mr. Mogul.
Elpirulok, és nem tudok visszafojtani egy mosolyt.

– Oké – emeli fel Ethan vidáman a kezét. – A rejtélyes mosoly mindent elárul. Többet nem is akarok tudni. Azért is ugrottam be, hogy hátha ráérsz velem ebédelni. Beiratkozom egy pszichológia kurzusra, szeptemberben indul. A bölcsészdoktorimhoz kell.

– Jaj, Ethan, annyi minden történt, annyi mesélnivalóm van. De most nem érek rá. Értekezletem lesz. – Aztán belém hasít az ötlet. – De megtennél nekem egy nagy, nagy szívességet? – Esdeklőn kulcsolom össze a kezem.

– Persze – feleli, és látom, szórakoztatja, ahogyan könyörgök.

– Christian és Elliot húgával kéne ebédelnem, de nem tudom elérni, és ez az értekezlet teljesen váratlanul jött. Elvinnéd helyettem ebédelni? Légyszi!

– Ana, semmi kedvem valami elkényeztetett kislánynak bébiszittert játszani.

– Kérlek, Ethan! – A legnagyobb-legkékebb-leghosszabb-legszempillarebegtetőbb pillantásommal nézek rá. A szemét forgatja, és tudom, hogy a kezemben van.

– De főzöl nekem valamit? – morogja.

– Persze, amit csak akarsz, amikor akarsz.

– Na, és hol van?

– Bármelyik percben itt lehet. – És mintegy végszóra, már hallom is Mia hangját.

– Ana – köszön rám az ajtóból.

Mindketten arra fordulunk, ő pedig ott áll, és csupa csábos idom. Magas, karcsú, fekete haj, rövid, mentazöld miniruha, hozzáillő magas sarkú cipővel, amely szíjjakkal emeli ki karcsú bokáját. Bombázó.

– A kiscsaj? – suttogja Ethan, és tátott szájjal nézi.

– Igen, akinél bébiszittert kell játszaniod – suttogom vissza. – Szia Mia! – Gyorsan megölelem, ő pedig nyíltan bámulja Ethant.

– Mia, ő Ethan, Kate bátyja.

Ethan biccent, és meglepetten vonja fel a szemöldökét. Mia többször is pislog, aztán kezet nyújt.

– Örülök, hogy megismertelek – mormogja Ethan, és Mia ismét pislog. Kivételesen csöndben van. Elpirul.

Szent tehen! Nem hiszem, hogy láttam már pirulni.

– Nem tudok veled ebédelni – mondom jámboran. – Ethan elvállalta, hogy elmegy helyettem, ha nem bánod. Megbeszélünk egy másik időpontot?

– Persze – mondja halkán Mia. Ez is újdonság.

– Igen, innen átveszem. Várj csak, Ana – mondja Ethan, és a karját kínálja Miának, aki szégyenlős mosollyal karol belé.

– Szia, Ana! – Mia felém fordul, és leolvasom a szájáról, amit mond. „Ó, Istenem!” Nagyon kacint.

Jesszusom! Ethan tetszik neki. Utánuk integetek. Vajon Christian hogy áll hozzá, hogy a húga randizik? Kellemetlenül érzem magam a gondolattól. Bár Mia nagyjából

egyidős velem, szóval nem lehet kifogása ellene.

De most Christianról van szó. A hárpia tudatalattim visszatér, összeszorított szájjal, karján kardigán és retikül. Elhessegetem a képet. Mia felnőtt nő, és Christian nem bolond, az ég szerelmére. Nem is gondolok erre, visszaindulok Jack... vagyis... a saját irodámba, hogy felkészüljek az értekezletre.

Fél négy van, amikor visszaérek. Az értekezlet jól ment. Még a két kéziratot is jóváhagyták, amelyeket javasoltam. Szédítő érzés.

Hatalmas fonott kosár áll az íróasztalomon, csodás fehér és halvány rózsaszín rózsákkal. Hű, már az illata is mennyei. Mosolyogva veszem fel a kísérő kártyát. Tudom, ki küldte.

Gratulálok, Miss Steele.

És teljesen a maga erejéből!

Semmi segítség a te túlságosan is barátságos, szomszédos, megalomániás elnök-vezérigazgatódtól.

Szeretettel

Christian

Felveszem a Blackberryt, hogy e-mailezzek neki.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Megalomániás!!!

Dátum: 2011. június 16. 15:43

Címzett: Christian Grey

Ez a kedvencem a mániákusak között. Köszönöm a gyönyörű virágot. Fonott kosárban jött, amelyről piknik és pokróc jut az eszembe.

x

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Friss levegő

Dátum: 2011. június 16. 15:55

Címzett: Anastasia Steele

Mániákus, mi? Dr. Flynn-nek lesz ehhez néhány szava. Van kedved piknikezni? Elszórakozhatnánk a természet lágy ölén, Anastasia!!!

Milyen a napod, bébi?

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ó, istenem. Elpirulok a választól.

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Hektikus

Dátum: 2011. június 16. 16:00

Címzett: Christian Grey

Csak úgy repült az idő. Alig volt néhány pillanatom, hogy másra is gondoljak, mint a munkára. Azt hiszem, képes vagyok rá. Majd otthon mesélek.

A természet lágy öle!!! érdekesnek hangzik.

Szeretlek.

A x

Ui. Csak ne aggódj dr. Flynn miatt.

Szól a házi telefonon. Claire az a recepcióról. Nagyon kíváncsi, ki küldte a virágot és mi történt Jackkel. Egész nap az irodában ültem, és már hiányzik a pletyi. Gyorsan elmesélem neki, hogy a virágot a barátom küldte, és nem sokat tudok Jack távozásáról. A Blackberry jelez közben, mert újabb e-mail jött Christiantól.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Próbálkozom!!!

Dátum: 2011. június 16. 16:09

Címzett: Anastasia Steele

!! Csak ne aggódj.

*Later*s, bébi. x

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Fél hatkor rendet rakok az íróasztalomon. El sem hiszem, hogy ilyen gyorsan elment a nap. Vissza kell mennem az Escalába, hogy felkészüljek a találkozóra dr. Flynnnel. Annyi időm nem volt, hogy gondolkodjak, mit is kérdezzek majd tőle. Talán ma összehozhatunk egy bevezető beszélgetést, és Christian megengedi, hogy máskor is beszéljek Flynnnel. Lerázom a gondolatot, kisetek az irodából, és búcsút intek Clairenek.

Christian születésnapjával is kell foglalkoznom. Tudom, mit adok neki. Szeretném, ha még ma megkapná, mielőtt találkozunk Flynnnel. De hogyan? A parkoló mellett van egy kis bolt, amelyben turistáknak való ajándéktárgyakat árulnak. Ihletem

támad, és bemegyek.

Amikor félórával később belépek a nagyszobába, Christian a BlackBerrybe beszél, és az üvegfalon bámul kifelé. Felém fordul, ragyogó arccal néz, és igyekszik befejezni a beszélgetést.

- Ez remek, Ros. Mondd meg Barney-nak, hogy innen megyünk tovább... Viszlát.
- Hozzám siet, én pedig szégyenlősen állok az ajtóban. Reggel óta átöltözött, most fehér pólót és farmert visel. Maga a rosszfiú, valósággal sistereg. Húha!
- Jó estét, Miss Steele – mormogja, és lehajolva megcsókol. – Gratulálok az előléptetésedhez. – Átkarol, és érzem, milyen csodás az illata.
- Zuhanyoztál.
- Most fejeztem be egy edzést Claude-dal.
- Aha.
- Kétszer sikerült seggre ültetnem. – Christian úgy örül, akár egy gyerek, nagyon elégedett magával. Fertőző a vigyora.
- Ez nem sűrűn fordul elő?
- Nem. De olyankor nagyon remek érzés. Éhes vagy?
- A fejemet rázom.
- Tessék?
- Ideges vagyok. dr. Flynn miatt.
- Én is. Hogy telt a napod? – kérdi, és elenged. Röviden összegzem neki, ő pedig figyelmesen hallgat.
- Ja, és még valamit el kell mondanom neked – teszem hozzá. – Miával kellett volna ebédelnem.
- Csodálkozva vonja fel a szemöldökét. – Nem is mondtad.
- Tudom. Elfelejtettem. És nem is tudtam elmenni az értekezlet miatt, úgyhogy helyettem Ethan vitte el.
- Elkomorul az arca.
- Értem. Ne rágcsáld az ajkad.
- Megyek, felfrissítem magam – változtatok témát, és mielőtt reagálhatna, már ott sem vagyok.

Dr. Flynn rendelője nincs messze Christian lakásától. Vészhelyzet esetén ez jól jöhet.

- Általában futok idáig – mondja Christian, miközben leparkol a Saabommal. – Remek kocsi – mosolyog rám.
- Én is azt hiszem – mosolygok vissza. – Én... – idegesen pillantok rá.
- Mi baj, Ana?
- Tessék – veszem elő a fekete ajándékdobozkát a táskámból. – Ez a tiéd, a születésnapodra. Most szeretném odaadni neked, de azzal a feltétellel, hogy nem nyitod ki szombatig. Oké?
- Csodálkozva pislog, és nyel egyet.

– Oké – mormogja higgadtan.

Mély lélegzetet veszek, és átnyújtom neki. Nem törődöm azzal, hogy olyan képet vág, mint aki nevet rajtam. Megrázza a dobozt, és az kielégítően zörög. Christian a homlokát ráncolja. Tudom, hogy majd megőrül, hogy megtudja, mi van benne. Aztán elvigyorodik, és gondtalan vidámság csilloga szemében. Öregem... most annyi idősnek tűnik, amennyi... és milyen szép.

– De nem nyithatod ki szombatig – figyelmeztetem.

– Világos – mondja. – De miért adod már most oda? – A kék, hajszálcsíkos zakó belső zsebébe dugja, közel a szívéhez.

Milyen helyénvaló, tűnődök. Elégedetten mosolygok rá.

– Mert megtehetem, Mr. Grey.

Savanyú mosolyra húzódik a szája.

– Nahát, Miss Steele, ellopta a szövegem.

Serény és barátságos recepciós vezet be dr. Flynn elegáns rendelőjébe. A nő melegen üdvözli Christiant – az én ízlésemnek kicsit túlságosan is melegen –, Jesszusom, hiszen az anyja lehetne, Christian pedig a nevéen szólítja.

Az egyszerűen berendezett szoba halványzöld, benne két sötétzöld dívány, velük szemben két nagy bőrfotel. Az egésznek amolyan angol klub hangulata van. Dr. Flynn egy íróasztalnál ül a helyiség a túlsó végében.

Amikor belépünk, feláll, és elénk jön az ülőgarnitúrához. Fekete nadrág van rajta, halványkék, nyitott nyakú ing, nyakkendőt nem visel. A szeme világoskék, láthatóan semmi nem kerüli el a figyelmét.

– Christian. – Barátságosan mosolyog.

– John. – Christian kezét ráz velem. – Ugye emlékszel Anastasiára?

– Hogy felejthetném el? Üdvözlöm, Anastasia.

– Ana – motyogom, amikor határozottan kezét ráz velem. Élvezem az angol kiejtését.

– Ana – mondja kedvesen, és a díványhoz irányít.

Christian int, hogy üljek le. Helyet foglalok, igyekszem lazának mutatkozni, a kartámlára teszem a kezem. Christian elterpeszkedik a másik heverőn, most derékszögben vagyunk egymáshoz képest. Egy kis asztal van köztünk, amelyen egyszerű lámpa áll. Érdeklődéssel konstatalok egy papír zsebkendő dobozt a lámpa mellett.

Nem ezt vártam. Lelki szemeimmel rideg, fehér szobát láttam, fekete bőrdívánnyal. Belső istennőm ott inkább otthon érezné magát.

Dr. Flynn szívélyesnek és határozottnak tűnik. Helyet foglal az egyik karosszéknél, és kezébe veszi bőrkötésű noteszét. Christian keresztbeveti a lábát, bokája a térdén, egyik karját a háttámlán pihenteti. A másikkal átnyúl, és biztatóan megszorítja a karfán nyugvó kezemet.

– Christian kérése volt, hogy ön elkísérje az egyik találkozónkra – kezdi barátságosan dr. Flynn. – Csak hogy tudja, ezeket a találkozásokat tökéletesen bizalmasan kezeljük...

Összevonom a szemöldökömet, és Flynn a mondat közben elhallgat.

– Nos, hmm... szóval... aláírtam egy titoktartási nyilatkozatot – mormogom. Zavarba ejt, hogy Flynn elhallgatott. Mindketten rám merednek, és Christian elengedi a

kezem.

– Titoktartási nyilatkozatot? – Dr. Flynn a homlokát ráncolja, és kérdő pillantást vet Christianra.

Christian vállat von.

– Valamennyi kapcsolatodat titoktartási nyilatkozattal kezded? – kérdezi dr. Flynn.

– A szerződéseket igen.

Dr. Flynn szája megrándul.

– Volt másfajta kapcsolatod is nővel? – kérdezi, és mintha somolyogna.

– Nem – feleli egy pillanat múlva Christian, és mintha ő is derülne.

– Sejtettem. – Dr. Flynn újra felém fordítja figyelmét. – Akkor, gondolom, nem kell aggódnunk a bizalmas információk miatt. De szabadna javasolnom, hogy valamikor beszéljétek meg ezt? Ha jól tudom, immár nem ilyesféle kapcsolat van köztetek.

– Remélhetőleg egy másfajta szerződés lesz – mondja Christian kedvesen, és rám néz. Elpirulok, dr. Flynn pedig összehúzott szemmel figyel.

– Elnézését kell kérnem, Ana, de valószínűleg sokkal többet tudok önről, mint gondolná. Christian igen nyílt volt.

Idegesen pillantok Christianra. Mit mondhatott el?

– A titoktartási megállapodás – folytatja – nyilván nagyon megdöbbenett.

Félig lesütött szemmel nézek rá.

– Ó, azt hiszem, az a megdöbbenés eltörpül ahhoz képest, amit legutóbb megtudtam Christiantól – felelem halkan és tétován. Nagyon ideges a hangom.

– Biztos vagyok benne – Dr. Flynn kedvesen mosolyog rám. – Nos, Christian, miről szeretnél beszélni?

Christian megrándítja a vállát, akár egy durcás tinédzser.

– Anastasia akart beszélni veled. Talán őt kéne kérdezned.

Dr. Flynn arcán ismét meglepetés látszik. Ravasz módon néz rám.

Szent szar! Ez megalázó. A kezemet bambulom.

– Jobban el tudná engedni magát, ha Christian egy kis időre magunkra hagyna minket?

A szemem Christianra villan, aki várakozásteljesen néz rám.

– Igen – suttogom.

Christian a homlokát ráncolja, és szóra nyitja a száját, de gyorsan újra becsukja, és fürge, kecses mozdulattal feláll.

– A váróban leszek – mondja. A szája egyetlen mogorva vonal.

Jaj, ne!

– Köszönöm, Christian – mondja dr. Flynn szenttelenül.

Christian hosszú, kutató pillantást vet rám, aztán kimegy a rendelőből. De nem csapja be az ajtót. Hú, azonnal ellazulok.

– Megfélemlíti?

– Igen. De már kevésbé, mint korábban. – Úgy érzem, nem vagyok lojális, de ez az igazság.

– Nem lep meg, Ana. Miben segíthetek?

Az összekulcsolt ujjaimra meredek. Mit kérdeztek?

– Dr. Flynn, nekem ezelőtt nem volt kapcsolat, és Christian... szóval, ő Christian. Az elmúlt hét során nagyon sok minden történt, és még nem volt módomban végiggondolni a dolgokat.

– Mit kell végiggondolnia?

Fölnézek rá. Félrebiccenti a fejét, és azt hiszem, együttérzéssel néz.

– Nos... Christian azt mondja, hogy készséggel lemond a... – Nem tudom folytatni, elhallgatok. Erről sokkal nehezebb beszélni, mint képzeltem.

Dr. Flynn felsóhajt.

– Ana, az alatt az igen rövid idő alatt, amióta ismeri, nagyobb haladást ért el a páciensemnél, mint én az elmúlt két év során. Komoly hatással van rá. Ezt látnia kell.

– Ő is komoly hatással van énrám. Csak azt nem tudom, hogy megfelelő vagyok-e. Hogy kielégítem-e a szükségleteit – suttogom.

– Ezt várja tőlem? Megnyugtatót?

Bólintok.

– Változásra van szükség – mondja egyszerűen. – Christian olyan helyzetbe került, amelyben azok a módszerek, amelyek segítségével eddig megbirkózott a világgal, már nem hatékonyak. Nagyon egyszerű. Ön arra kényszerítette, hogy szembeszálljon a démonaival, és újragondoljon dolgokat.

Ez azt visszhangozza, amit Christian mondott nekem.

– Igen, a démonai – mormogom.

– Nem foglalkozunk velük túl sokat. Ez már a múlt. Christian tudja, hogy mik a démonjai, ahogyan én is tudom, és most már ön is, Ana. Sokkal inkább érdekel a jövő, és az, hogy elvezessem Christiant oda, ahol lenni akar.

A homlokomat ráncolom, mire bocsánatkérően elmosolyodik.

– Ezt megoldás fókuszú terápiának nevezik. SFBT – magyarázza. – Alapvetően célorientált módszer. Arra koncentrálunk, hogy hová szeretne Christian eljutni, és hogy miként jusson el oda. Ez a dialektikus megközelítés. Semmi értelme a dörgedelmes önkritikának a múlt miatt. Minden orvos, pszichológus, pszichiáter ezen csámcsogott, akit csak Christian korábban fölkeresett. Tudjuk, miért olyan, amilyen, de a jövő számít, ahol Christian elképzeli magát, ahol lenni akar. Azért szánta rá magát, hogy komolyan vegye ezt a fajta terápiát, mert maga otthagyta. Ez kellett hozzá. Most már tudja, hogy a célja: egy szerető kapcsolat önnel, Ana. Ilyen egyszerű. És most ezen dolgozunk. Természetes, hogy vannak akadályok. Például a haptefóbiája.

Jesszusom... a micsodája?

– Elnézést. Úgy értem, fél az érintéstől – mondja dr. Flynn, és úgy csóválja a fejét, mintha korholná magát. – Nyilván tud róla.

Elpirulok és bólintok. Hát ez az!

– És beteges önutálatban szenved. Biztos vagyok benne, hogy ez sem lepi meg. És természetesen ott a paraszomnia... hmm... éjszakai rémálmok a laikus számára. Elnézést.

Felé pislogok, igyekszem megjegyezni a sok hosszú szót. Mindezekről tudok már. De Flynn még nem említette azt, amelyik a legjobban aggaszt.

– De szadista. És biztosan vannak olyan szükségletei, amiket én nem tudok kielégíteni.

Dr. Flynn a szemét forgatja, és összeszorítja a száját.

– Ez ma már nem hivatalos pszichiátriai fogalom. Nem tudom, hányszor mondtam már el neki. A kilencvenes évek óta még csak parafiliának sem számít.

Már megint nem tudom követni. Flynn ismét a fejét csóválja.

– Christian a legrosszabbat gondolja minden helyzetről. Ez is része az önutálatának. Természetesen van olyan, hogy szexuális szadizmus, de az nem betegség. Inkább egy választott életstílus. És ha biztonságos, normális környezetben műveli két nagykorú felnőtt, akkor nem téma. Ha jól tudom, Christian ilyen módon kezelte minden szado-mazo kapcsolatát. Ön az első szeretője, aki nem ment bele, ezért lemond róla.

Szerető!

– Nyilván nem ilyen egyszerű.

– Miért nem? – Dr. Flynn kedélyesen vonja meg a vállát.

– Hát... azok miatt az okok miatt, amiért csinálja.

– Épp ez a lényeg, Ana. A megoldás fókuszú terápia fogalmai szerint ilyen egyszerű. Christian magával akar lenni. Ennek érdekében le kell mondania egy ilyen kapcsolat extrémebb vonatkozásairól. Elvégre az, amit kér tőle, nem ésszerűtlen.

Elpirulok. Nem, nem ésszerűtlen, ugye?

– Én nem tartom annak. De attól félek, ő igen.

– Christian felfogja ezt, és ennek megfelelően viselkedik, Ana. Nem őri. – Dr. Flynn felsóhajt. – Röviden összefoglalva, nem is szadista. Egy dühös, rémült, zseniális fiatalember, akinek nagyon szar lapokat osztottak, amikor megszületett. Életünk végéig analizálhatjuk, hogy ki, hogyan és miért, vagy pedig Christian továbblép, és eldönti, hogyan akar élni. Talált valamit, ami néhány évig többé-kevésbé bevált neki, de amióta megismerte magát, Ana, az már nem működik. Ennek viszont az a következménye, hogy megváltoztatja az eljárási módját. Nekünk, kettőnknek tiszteletben kell tartanunk a döntését, és támogatnunk kell őt ebben.

Tátott szájjal nézek rá.

– Ezzel nyugtat meg?

– Amennyire lehetséges, Ana. Az életben semmire nincs garancia. – Elmosolyodik. – És ez a hivatalos véleményem.

Túlságosan is bágyadtan mosolygok. Orvos humor... jesszusom.

– De ő úgy gondol önmagára, mint egy leszokott alkoholistára.

– Christian mindig is a lehető legrosszabb véleménnyel lesz magáról. Mint mondtam, ez is az önutálat része. Akárhogy is, ilyen a lelkialkata. Természetesen szorong, amiért efféle változás történik az életében. Elvileg tengernyi érzelmi kinnak teszi ki magát, amibe mellelleg bele is kóstolt, amikor ön elhagyta. – Természetes, hogy aggódik. – Dr. Flynn kis szünetet tart. – Nem akarom hangoztatni, Ana, hogy mennyire fontos szerepet játszik ezen a választúton... Christian damaszkuszi útján. Christian nem jutott volna el idáig, ha nem találkoznak. A magam részéről nem hiszem, hogy az alkoholista nagyon jó hasonlat, de ha ez pillanatnyilag működik nála, tételezzük fel róla a legjobbat.

Tételezzük fel Christianról a legjobbat. A homlokom ráncolom a gondolatra.

– Christian érzelmileg olyan, akár egy kamasz. Az életének ezt az oldalát teljesen elhanyagolta. Minden energiáját arra fordította, hogy sikeres legyen az üzleti világban,

és ez várakozáson felül sikerült. Az érzelmi világának be kell hoznia ezt a hátrányt.

– És hogyan segíthetek?

Dr. Flynn felnevet.

– Csak folytassa, amit csinál, Ana. – Rám vigyorog. – Christian magán kívül van a boldogságtól. Öröm látni.

Elpirulok, és belső istennőm vidáman öleli át magát, de valami zavar.

– Kérdezhetek még valamit?

– Természetesen.

Mély lélegzetet veszek.

– Van bennem valami, ami azt súgja, hogy ha Christian nem volna ilyen összetört, akkor nem... engem akarna.

Dr. Flynn szemöldöke felszalad a meglepetéstől.

– Hogy mondhat ilyen negatív dolgot magáról, Ana? Hogy őszinte legyek, ez többet árul el önről, mind Christianról. Nem ér fel az ő önutálatával, de azért meglep.

– De nézze meg őt... aztán nézzen meg engem.

Flynn a homlokát ráncolja.

– Megtettem. Egy vonzó fiatalembert látok és egy vonzó fiatal nőt. Miért nem látja vonzónak magát, Ana?

Jaj, ne... nem akarom, hogy én legyek a téma. Lenézek a kezemre. Hangosan kopogtatnak, és összerezzenek. Christian lép a szobába. Végigmér bennünket. Elpirulok, Flynnre rebben a pillantásom, aki jóindulatúan mosolyog Christianra.

– Üdv a körünkben, Christian – mondja.

– Azt hiszem, letelt az idő, John.

– Majdnem, Christian. Csatlakozz hozzánk.

Christian leül, ezúttal mellém, és birtokló mozdulattal a térdemre teszi a kezét. A mozdulat nem kerüli el Dr. Flynn figyelmét

– Volt még valami kérdése, Ana? – kérdi, és nyilvánvaló az aggodalma. A francba... nem kellett volna feltennem azt a kérdést. Megrázom a fejem.

– Christian?

– Ma nincs, John.

Flynn bólint.

– Hasznos volna, ha mindketten újra eljőnétek. Biztos vagyok benne, hogy Anának vannak még kérdései.

Christian vonakodva bólint.

Elvörösödöm. A francba! Turkálni akar. Christian megfogja a kezem, és feszülten néz.

– Oké? – kérdezi halkán.

Rámosolygok és bólintok. Igen, a legjobbat fogjuk feltételezni, hála az Angliából érkezett derék dokinak.

Christian megszorítja a kezem, és Flynnhez fordul.

– Hogy van? – kérdezi halkán.

Én?

– Rendbe jön – feleli megnyugtatóan Flynn.

– Helyes. Tájékoztass az állapotáról.

– Meglesz.
Szenséges basszantyú! Ezek Leiláról beszélnek.
– Na, megyünk megünnepelni az előléptetésedet? – kérdezi félreérthetetlenül Christian.
Bátortalanul bólintok, mire Christian feláll.
Sietve elbúcsúzunk dr. Flynttól, Christian pedig illetlen sietséggel terel ki.

Az utcán felém fordul.
– Hogy ment? – Idegese a hangja.
– Jól.
Gyanakodva néz rám, én pedig félrebiccentem a fejem.
– Kérem, ne nézzen így, Mr. Grey. Az orvos utasítására igyekszem a legjobbat feltételezni rólad.

– Mit jelentsen ez?
– Majd meglátod.
Megrándul a szája, és összehúzza szemét.
– Ülj be a kocsi! – utasít, és kinyitja a Saab hátsó ajtaját. Ó, irányváltás. A Blackberrym megszólal, és kihalászom a táskámból.

A francba! José az!
– Szia!
– Szia, Ana...
Ötvenre nézek, aki gyanakodva figyel.
– José – tátogom. Ő pedig közönyösen bámul, de a szeme megkeményedik. Azt hiszi, nem veszem észre? Ismét Joséra figyelek.

– Bocs, hogy nem hívtalak. A holnapról van szó? – kérdezem tőle, de közben Christiant nézem.

– Aha. Figyi, beszéltem valami sráccal Christiannál, úgyhogy tudom, hová szállítsam a képeket. Öt és hat között kell odaélnem... utána szabad vagyok.

Ó!
– Hát, én pedig jelenleg Christiannal lakom, és azt mondja, ha akarsz, te is megszállhatsz ott.

Christian összeszorítja a száját. Hmm... szép kis házigazda. José egy pillanatig csöndben emészti a hallottakat. Feszengek. Még nem is volt módomból elbeszélgetni vele Christianról.

– Oké – mondja végül. – Ez a dolog Greyjel... komoly?
Elfordulok a kocsi felé, és odébb sétálok a járdán.
– Igen.
– Mennyire komoly?
A szememet forgatom, és nem válaszolok. Miért kell Christiannak hallgatónia?
– Komoly.
– Veled van? Ezért adsz egyszavas válaszokat?
– Igen.
– Oké. Na és elenged holnap?

– Hát persze. – Remélem. Ösztönösen keresztbe teszem az ujjaimat.
– Hol találkozunk?
– Értem jöhetsz a munkahelyemre – javaslom.
– Oké.
– Átküldöm sms-ben a címet.
– Hánykor?
– Mondjuk hat?
– Remek. Akkor, viszlát, Ana. Alig várom, hogy lássalak. Hiányzol.
Elvgyorodom.
– Remek. Addig is, viszlát. – Elteszem a telefont, és megfordulok.
Christian a kocsinak dől, engem néz, kifürkészhetetlen az arca.
– Hogy van a barátod? – kérdezi hűvösen.
– Jól. Holnap értem jön munkába, és azt hiszem, beülünk valahova egy italra. Van kedved velünk tartani?
Christian habozik, szürke szeme hűvös.
– Nem gondolod, hogy bepróbálkozna nálad?
– Nem. – Bosszús a hangom, de megállom, hogy ne forgassam a szemem.
– Oké. – Christian megadón emeli föl a kezét. – Legyél csak a barátoddal, aztán később találkozunk.
Veszekedéstől tartottam, és ez a sima beleegyezés kizökkent.
– Látod? Tudok ésszerű lenni – mondja, és elégedetten mosolyog.
Elhúzó a számat. Majd meglátjuk.
– Vezethetek?
Christian pislog, meglepi a kérés.
– Jobb szeretném, ha nem.
– Miért is?
– Mert nem szeretem, ha más vezet.
– Reggel kibírtad, és elég jól elviseled, amikor Taylor vezet.
– Taylorban fenntartás nélkül megbízom.
– És bennem nem? – Csípőre teszem a kezem. – Az irányításmániád tényleg nem ismer határokat. Tizenöt éves korom óta vezetek.
Válasz helyett megvonja a vállát, mintha ennek nem volna semmi jelentősége. Ó, néha annyira bosszantó. A legjobbat feltételezni? Csessze meg!
– Ez az én kocsim? – tudakolom.
Christian a homlokát ráncolja.
– Persze, hogy a te kocsid.
– Akkor kérem a kulcsokat. Eddig mindössze kétszer vezettem, munkába menet és haza. Minden élvezet a tiéd. – Teljes duzzogás üzemmódba kapcsolok. Christian ajka megrándul az elfojtott mosolytól.
– De nem is tudod, hová megyünk.
– Biztos vagyok benne, hogy majd felvilágosít, Mr. Grey. Eddig remek munkát végeztél e téren.
Döbbenet mered rám, aztán elmosolyodik – azzal az új, félénk mosolyával, ami teljesen lefegyverez, és eláll tőle a lélegzetem.

– Remek munkát, mi? – mormogja.
Elpirulok.
– Többnyire igen.
– Hát, ez esetben... – Átadja a kulcsot, és kinyitja nekem a kocsiját.

– Itt balra – utasít Christian. Északnak tartunk, az I-5 felé. – A fenébe... finoman, Ana! – És megkapaszkodik a műszerfalban.
Ó, az ég szerelmére! A szememet forgatom, de nem nézek rá. A háttérben Van Morrison dalol érzelmesen a hangszóróból.
– Lassíts!
– Lassítok!
Christian sóhajt.
– Mit mondott Flynn? – Kihallom az aggodalmat a hangjából.
– Mondtam már. Azt mondja, hogy a legjobbat kell feltételeznem rólad. – A fenébe, talán mégis hagynom kellett volna, hogy Christian vezessen. Akkor nézhetném őt. Voltaképp... indexelek és lehúzódok.
– Mit csinálsz? – csattan föl rémülten.
– Hagylak vezetni.
– Miért?
– Hogy nézhesselek.
Felnevet.
– Nem, nem. Vezetni akartál, hát vezess, és én nézlek téged.
Mogorván pillantok rá.
– Az utat figyeld! – kiált fel.
Ebből elég. A lámpás kereszteződés előtt a járda mellé állok, és kipattanok a kocsiból. Becsapom az ajtót, és a karomat összefonva állok a járdán haragos képpel. Christian kiszáll.
– Mit művelsz? – kérdezi dühösen.
– Én? Te mit művelsz?
– Itt nem parkolhatsz.
– Tudom.
– Akkor miért álltál le?
– Mert elegendem van abból, hogy parancsokat vakkantasz. Vagy vezetsz, vagy pofa be, ha én vezetek!
– Anastasia, szállj be a kocsiba, mielőtt megbüntetnek.
– Nem.
Teljesen tanácstalanul pislog, aztán a hajába túr. A dühe zavarba megy át. Hirtelen olyan mulatságos, hogy muszáj ránevetnem. A homlokát ráncolja.
– Mi az? – csattan fel megint.
– Te.
– Ó, Anastasia, nincs még egy ilyen bosszantó nő... – Széttárja karját. – Rendben, én vezetek. – Elkapom a zakója szélét, és odahúzódom magamhoz.
– Nincs, de még egy ilyen bosszantó férfi sincsen, mint te, Mr. Grey.

Lenéz rám, sötét, átható a tekintete. Karja a derekamra fonódik, és erősen magához szorít.

– Akkor talán egymásnak vagyunk teremtve – mondja kedvesen, és orrát a hajamba fúrva mélyen belélegez. Én is átkarolom, és lehunyom a szemem. Reggel óta most először vagyok igazán nyugodt.

– Ó... Ana, Ana, Ana! – sóhajtja, és az ajkát a hajamba nyomja. Még erősebben szorítom őt magamhoz, és így állunk egy percig az utcán mozdulatlanul, élvezzük az egy pillanatnyi váratlan nyugalmat. Aztán elenged, kinyitja az utasoldali ajtót, én pedig beszálok, és szótlánul nézem, mint kerüli meg az autót.

Christian ráadja a gyújtást, és behúz a forgalomba. Szórakozottan dúdol Van Morrisonnal.

Húha, még soha nem hallottam őt énekelni, még a fürdőszobában sem. A homlokomat ráncolom. Kellemes hangja van – természetesen. Hmm... vajon ő hallott engem énekelni?

Nem kérte volna meg a kezed, ha hallott volna. A tudatalattim összefonja karját, és esőkabátot vett... jesszusom. A dal véget ér, és Christian önelégülten mosolyog.

– Csak hogy tudd, ha megbüntetnek, ez a kocsis a te neveden van.

– Még szerencse, hogy előléptettek, ki tudom fizetni a büntetést – mondom nagyképpően, s közben vonzó arcélét nézem, elhúzza a száját. Újabb Van Morrison dal kezdődik, amikor Christian az I-5 felé vezető lejtőn észak felé fordul.

– Hová megyünk?

– Meglepetés. Mit mondott még Flynn?

Sóhajtok.

– Mesélt valamit a célirányos... FFFSTB kezelésről.

– SFBT. Megoldás fókuszú terápia – morogja.

– Próbáltál mást is?

Christian felhorkan.

– Bébi, mindent kipróbáltak már rajtam. Kognitív kezelés, Freud, funkcionalizmus, Gestalt, viselkedéskutatás... ami csak eszedbe juthat, az évek során mindent csináltam. – A hangszíne elárulja keserűségét. Aggasztó ez a düh a hangjában.

– És úgy gondold, hogy ez a megközelítés segít?

– Mit mondott Flynn?

– Azt, hogy ne foglalkozzunk a múltaddal. Fókuszáljunk a jövőre, arra, ahol lenni szeretnél.

Christian bólint, de vállat is von, óvatos az arca.

– Mi van még? – erősködik.

– Beszélt az érintéstől való félelemdről is, bár ő nem így nevezte. És a lidérces álmairól meg az önutálatodról is. – Ránézek, elgondolkodónak látom az esti fényben. Vezetés közben a körmét rágja. Gyorsan felém pillant.

– Az utat nézze, Mr. Grey – korholom.

Mulattatja a dolog, bár egy kicsit bosszúsnak is tűnik.

– Egy örökkévalóságig beszélgettetek, Anastasia. Mit mondott még?

Nyelek egyet.

– Szerinte nem vagy szadista – suttogom.

– Tényleg? – kérdezi higgadtan. A homlokát ráncolja, és a kocsiban zuhanórepülésbe kezd a léggömb.

– Azt mondja, hogy ilyen fogalom nincs is a pszichiátriában. Legalábbis a kilencvenes évek óta – morgom sietve. Próbálom megmenteni a hangulatot.

Christian arca elkomorodik, lassan kifújja a levegőt.

– Flynn meg én eltérő véleményen vagyunk ebben a kérdésben – mondja nyugodtan.

– Szerinte te mindig a legrosszabbat gondold magadról. Tudom, hogy ez igaz – morgom. – A szexuális szadizmust is említette, de azt mondta, hogy az választott életforma, nem pszichiátriai állapot. Talán erre gondolsz.

Szürke szeme felém villan, a szája mogorva vonallá keskenyedik.

– Szóval elég egy beszélgetés a derék doktorral, és máris szakértő vagy – mondja jegesen, és újra előrenéz.

Jaj, istenem... Felsóhajtok.

– Nézd, ha nem akarsz hallani, mit mondott, ne kérdezd – morgom halkán.

Nem akarok vitatkozni. Amúgy meg igaz van, mi a fenét tudok én erről a szarságról? Egyáltalán akarom tudni? A lényeges pontokat felsorolhatom: az irányításmániáját, a féltékenységet, a birtoklási vágyát, a túlzott féltést – és tökéletesen megértem, honnan ered. Még azt is értem, hogy miért nem szereti, ha megérintik – láttam a sebeket.

A lelki sebeket csak elképzelni tudom, és a lidérces álmokból is csak egyszer kaptam ízelítőt. És dr. Flynn szerint...

– Tudni akarom, miről beszélgettetek – szakítja félbe Christian a gondolataimat. A 172-es kijáratnál lehajt az I-5-ről, és nyugatnak tart a lassan lenyugvó nap felé.

– A szeretődnek nevezett.

– Ezt mondta? – Békülékeny a hangja. – Hát, nem mondom, hogy megválogatja a szavait. Azt hiszem, ez elég pontosan leírja a helyzetet, nem gondold?

– Szeretőként gondolsz az alávetettekre?

Christian homlokán ismét összeszaladnak a ráncok, de ez alkalommal azért, mert gondolkodik. Ismét északnak kanyarodunk közben. Hová megyünk?

– Nem. Ők szexuális partnerek voltak – mormogja, és újra óvatos a hangja. – Te vagy az egyetlen szeretőm. És azt akarom, hogy több legyél.

Ó, ismét az a lehetőségekkel teli, varázslatos szó. Mosolyognom kell, és gondolatban megölelem magam. Belső istennőm ragyog az örömtől.

– Tudom – suttogom, és igyekszem leplezni izgalmamat. – Csak egy kis időre van szükségem, Christian. Még fel kell dolgoznom ezt az elmúlt néhány napot. – Christian félrebiccenti a fejét, és fura, zavart pillantást vet rám.

Néhány másodperc múlva a lámpa, amelynél megálltunk, zöldre vált. Christian bólint, és felhangosítja a zenét – a beszélgetés véget ért.

Még mindig Van Morrison énekel, most már optimistábban arról, hogy milyen csodás az éjjel a hold tánca. Újra lakóövezetben vagyunk, s nyugatnak tartunk a Sound felé.

– Hová megyünk? – kérdelem, amikor rákanyarodunk egy útra. Látom az utcatáblát: 9TH AVE NW. Zavarban vagyok.

– Meglepetés – feleli, és titokzatosan mosolyog.

Tizennyolcadik fejezet

Földszintes, szépen karbantartott, faburkolatú házak mellett haladunk. Gyerekek kosaraznak a kertekben felállított palánkknál, bicikliznek vagy csak szaladgálnak az utcán. Tehetős, jó környéknek tűnik a fák között megbúvó házakkal. Lehet, hogy meglátogatunk valakit? De kit?

Néhány perc múlva Christian élesen balra kanyarodik, és két díszes, fehér fémkapu magasodik előttünk, egy majd két méter magas homokkőkerítésben. Christian megnyom egy gombot a Saab kilincsén, és az elektromos ablak zümmögve leereszkedik az ajtókeretbe. Aztán beüt egy számsort a kaputelefonba, és a két kapuszárny vendégváróan kitarul.

Christian rám néz, és megváltozik az arca. Bizonytalannak látom, sőt idegesnek.

– Mi az? – kérdezem, aggodalom érződik a hangomból.

– Egy ötlet – mondja nyugodtan, és behajt a kapun.

Fákkal szegélyezett bekötőúton haladunk, amelyen két autó is elférne. Az egyik oldalon sűrű, erdős részt látok, a másikon tágas, füves síkság, egykori megművelt mezők. A vetemény helyét fű és vadvirágok foglalták el, idilli falusi képet teremtve. Rét, ahol a késő esti szellő lágyan ringatja a fűvet, és az esti nap fényében ragyognak a vadvirágok. Bájos, végtelenül nyugodt. Hirtelen elképzelem magam, ahogy fekszem a fűben, és felnézek a tiszta, kék, nyári égboltra. Kínzó a gondolat, és valamiért honvágyam lesz tőle. Milyen különös.

A bekötőút fordul, és íves behajtóban végződik, egy mediterrán stílusú, halványrózsaszín homokkőből épült ház előtt. Valóságos palota. Égnek a lámpák, minden egyes ablak ragyog a félhomályban. Szép, fekete BMW parkol a négy férőhelyes garázs előtt, de Christian a nagy, oszlopos előcsarnok elé hajt.

Hmm... vajon ki lakik itt? És miért látogatjuk meg?

Christian idegesen pillant rám, és leállítja a motort.

– Elég nyitott leszel? – kérdi.

A homlokom ráncolom.

– Christian, azóta nyitott elmére van szükségem, hogy megismertelek.

Gunyorosan elmosolyodik, és bólint.

– Van benne valami, mint mindig, most is jól érvelsz, Miss Steele. Menjünk.

A sötét fa ajtó kinyílik, és egy sötétbarna hajú nő jelenik meg. Őszinte a mosolya, és szép, orgonaszín kosztümöt visel. Még szerencse, hogy az új, tengerészkek ruhát vettem föl, hogy lenyűgözzem dr. Flynnt. Oké, nem magas sarkúban vagyok, mint a nő, de legalább nem farmerben.

– Mr. Grey. – A nő melegen elmosolyodik, aztán kezet fognak.

– Miss Kelly – üdvözli Christian udvariasan.

Az asszony rám mosolyog, és kezet nyújt. Nem kerüli el a figyelmemet a hát-nem-pompás-pasi-bárcsak-az-enyém-lenne pillantása.

– Olga Kelly – közli.

– Ana Steele – morgom. Ki ez a nő? Félreáll, hogy beléphessünk a házba. Ledöbbenek, amint belépek. A hely üres, teljesen üres. Egy jókora előcsarnokban találjuk magunkat. A falak kopottas kankalin sárgák, foltok jelzik, ahol valamikor képek lógtak. Csak a régi vágású kristálycsillárok maradtak meg. A padló matt keményfa. Mindegyik

irányban csukott ajtókat látok, de Christian nem hagy időt, hogy asszimilálódjak a történetekhez.

– Gyere – mondja, és kézen fogva átvezet a boltíves átjáró alatt, egy nagyobb belső hallba. Díszes vaskorlátos, ívesen emelkedő lépcsősor uralja, de Christian nem áll meg itt. Tovább vezet a szalonba, amely üres, mindössze egy kifakult, aranyszínű szőnyeg van benne – még életemben nem láttam ekkora szőnyeget – ja, és négy kristály csillár is.

Átvágunk a helyiségen, és a nyitott franciaablakon át kilépünk a széles, kőterasra, és már világos Christian szándéka. Alattunk futballpályányi nyírt gyeppel, és a mögött a kilátás. Húha!

Lélegzetelállító, sőt lehengerlő a látvány, a kilátást semmi nem zavarja meg: alkonyat a Sound fölött. Istenem! A távolban a Bainbridge-sziget, és még távolabb a lenyugvó nap ragyogó, vérző, lángoló narancsgömbként süllyed lassan az Olympic Nemzeti Park mögött a kristálytisza estén. Cinóbervörös folyik az égen; opál, akvamarin, égszínkék keveredik a kevéske bodor felhő sötétebb bíborával és a földdel a Sound mögött. A természet a legjavát adja, olyan vizuális szimfóniát, amelyben az ég zenéjét visszaveri a Sound mély, mozdulatlan vize. Elveszek a látványban – próbálom magamba szívni mindezt a szépséget.

Azon kapom magam, hogy levegőt sem veszek az áhítattól, és Christian még mindig a kezemet fogja. Vonakodva fordulok el a látványtól, és látom, hogy idegesen mered rám.

– Azért hoztál ide, hogy megcsodáljam ezt a kilátást? – suttogom. Christian pedig komoly arccal bólint.

– Lélegzetelállító, Christian. Köszönöm – mormogom, és szemem újra issza a látványt. Christian elengedi a kezem.

– Nem szeretnéd az egész életedben ezt látni? – szólal meg halkán.

Tessék? Felé kapom a tekintetem; riadt kék szempár nézi az elgondolkodó szürkét. Azt hiszem, tátva maradt a szám, tompán bámulom.

– Ez a hely már régóta eladó. Meg akarom venni, lebontatni, és egy új házat építeni... kettőnknek – suttogja. Ragyog a szeme, remények és álmok látszanak benne.

Szent tehén! Valahogy sikerül állva maradnom, de kóválygok. Itt élni? Ezen a csodálatos helyen? Egész életemben...

– Csak egy ötlet – teszi hozzá Christian óvatosan.

Visszanézek a ház belsejébe. Mennyit érhet? Legalább... ötmillió dollárt. Vagy tízet? Fogalmam sincs. Szent szar!

– Miért akarsz lerombolni? – kérdezem ismét Christian felé fordulva. Kicsit elkomorodik.

– Fenntarthatóbb otthont szeretnék, a legújabb környezetvédelmi technológiával. Elliot megépítené.

Megint visszanézek a szobába. Miss Olga Kelly a túloldalán, a bejáratnál ácsorog. Persze, ingatlanos. Most veszem észre, hogy a szalon hatalmas és dupla belmagasságú, akárcsak a nagyszoba az Escalában. Fönt függőfolyosót látok, nyilván az emeleti lépcsőforduló. Van egy hatalmas kandalló, és egy sor üvegajtó nyílik a teraszra. Valami óvilági bájta áraszt.

– Körülnézhetnék?

Christian felém pislog.

– Persze – von vállat zavartan.

Miss Kelly arca felderül, amikor visszamegyünk. Boldogan tart nekünk idegenvezetést.

A ház hatalmas: ezeregyszáztizenöt négyzetméter, két és fél hektárnyi területen. A szalon mellett van egy konyha, ahol étkezni is lehet, mit étkezni, bankettet tartani, mellette családi szoba – családi! – zeneszoba, könyvtár, dolgozószoba és döbbenetemre fedett medence, edzőterem szaunával és gőzkabinnal. Lenn az alagsorban mozi – jesszusom – és játékszoba. Hmm... miféle játékokat játszhatnánk itt?

Miss Kelly mindenféleképpen felhívja a figyelmet, de a ház alapvetően gyönyörű, és valaha nyilván egy boldog család otthona volt. Mostanra egy kicsit megkopott, de semmi olyan nincs, amit egy kis szerető gondoskodás ne hozna helyre.

Követjük Miss Kellyt a nagyszerű főlépcsőn az emeletre, és alig tudom kordában tartani az izgalmamat... ez a ház minden, amit csak remélhetek egy otthonról.

– Nem lehetne a házat környezettudatosabbá és öfenntartóbbá tenni?

Christian zavartan pislog.

– Meg kell kérdeznem Elliotot. Ő a szakértő.

Miss Kelly a hálórészbe vezet, ahol franciaablakok nyílnak az erkélyre, és innen is fantasztikus a kilátás. Csak ülnék egész nap az ágyban, és bámulnék ki az ablakon, nézném a vitorlásokat meg a változó időjárást.

Még öt hálószoba van ezen az emeleten. Jesszusom, srácok. Sietve félresöpöröm a gondolatot. Amúgy is túl sok mindent kell feldolgoznom. Miss Kelly éppen azt magyarázza lelkesen Christiannak, hogy mennyire megfelel a terep istállóknak és futtatónak. Lovak! A néhány lovaglőleckém szörnyű emléke villan az elmémbe, és úgy látom, Christian nem is figyel.

– A futtató ott lenne, ahol most a rét terül el? – kérdem.

– Igen – feleli Miss Kelly vidáman.

Nekem a rét olyan helynek tűnik, ahol az ember elhever a hosszú fűben, meg piknikezik, és nem, ahol négy lábú sáttani szörnyetegek rohanganak.

Miután visszatérünk a szalonba, Miss Kelly tapintatosan eltűnik, Christian pedig ismét kivezet a teraszra. A nap már lebukott, és a Sound túloldalán, az Olympic-félsziget városainak fényei csillognak.

Christian a karjába von, és mutatóujjával fölfelé biccenti az államot. Feszülten néz le rám.

– Túl sok egyszerre? – kérdezi, és kiismerhetetlen az arca.

Bólintok.

– Tudni akartam, hogy tetszik-e neked, mielőtt megveszem.

– A kilátás?

Most ő bólint.

– Tetszik a kilátás, és tetszik ez a ház is.

– Csakugyan?

Szégyenlősen rámosolygok.

– Christian, én már a rétnél kész voltam...

Szétnyílik az ajka, és élesen beszívja a levegőt. Aztán elvigyorodik, a hajamba markol, és a szája a számon.

Seattle-be visszafelé Christian határozottan jobb kedvű.
– Szóval megveszed? – kérdezem.
– Igen.
– És a piacra dobod az Escalát?
A homlokát ráncolja.
– Miért tenném?
– Hogy kifizesd a... – elhal a hangom. Hát persze. Elpirulok.
Önelégülten mosolyog rám.
– Hidd el, megengedhetem magamnak.
– Élvezed, hogy gazdag vagy?
– Igen. Mutass olyat, aki nem – mondja komoran.
Oké, ejtsük a témát.
– Anastasia, neked is meg kell tanulnod gazdagnak lenni, ha igent mondasz – folytatja lágyan.
– A gazdagság soha nem izgatott, Christian.
– Tudom. Ezt is szeretem benned. De te soha nem voltál éhes – jegyzi meg. Kijózanító, amit mond.
– Hová megyünk? – kérdezem vidáman, hogy témát váltsak.
– Ünnepelni. – Christian ellazul.
Ó!
– Mit ünneplünk? A házat?
– Máris elfelejtetted? A szerkesztői kinevezésedet.
– Ja, igen. – Elvigyorodom. Bármilyen hihetetlen is, de kiment a fejből.
– Hová?
– Fel, a klubomba.
– A te klubodba?
– Igen. Az egyikbe.

A Mile High Club a Columbia Tower hetvenhatodik emeletén van, még Christian lakásánál is magasabban. Nagyon menő most, és szédítő kilátást nyújt Seattle-re.

– Cristalt, hölgyem? – nyújt át Christian egy pohár hideg pezsgőt. Egy bárszéken ücsörgök.

– Köszönöm, uram. – A második szót kacéran megnyomom, a szempillám rebegtetem.

Rám néz, és elsötétedik az arca.
– Ön flörtöl velem, Miss Steele?
– Igen, Mr. Grey, flörtölök. És most mihez kezd?
– Biztos vagyok benne, hogy ki fogok találni valamit. – Mélyebb lesz a hangja. – Gyere, kész az asztalunk.

Elindulunk az asztal felé, de Christian, kezét a könyökömre téve, megállít.

– Menj, és vedd le a bugyid – suttogja.

Ó? Finom bizsergés fut végig a gerincemen.

– Menj – utasít nyugodtan.

Húha! Felé pislogok. Nem mosolyog, halálosan komoly. Övön alul minden izmom megfeszül. Átadom neki a pezsgős poharam, sarkon fordulok, és elindulok a mosdó felé.

A francba! Mit akarhat? Talán nem is véletlenül hívják úgy a klubot, mint a repülőkőn, a felhők közöz szexelők társaságát.

A mosdó a megtestesült modern dizájn. Csupa sötét fa, fekete gránit és stratégiaileg elhelyezett halogén lámpák fénykörei. A fülke magányában önelégült mosollyal szabadulok meg az alsóneműmtől. Újra hálával gondolok arra, hogy az ujjatlan, rövid tengerészkek ruhácskát vettem föl. Megfelelőnek gondoltam a derék dr. Flynn-nel való találkozóhoz – arra nem számítottam, hogy az este ilyen váratlan fordulatot vesz.

Máris izgatott vagyok. Miért hat rám ennyire? Kicsit rossznéven is veszem, hogy ilyen könnyen a varázsa alá kerülök. Már tudom, hogy nem azzal fogjuk tölteni az estét, hogy végigbeszéljük a gondjainkat és a történeteket... de hogy is állhatnék ellen neki?

Ellenőrzöm a külsőmet a tükörben. Csillog a szemem, és kipirult vagyok az izgalomtól.

Mély lélegzetet veszek, és visszaindulok a klubba. Nem mintha nem lettem volna már bugyi nélkül. Belső istennőm rózsaszín tollboáiban, gyémántokkal riszálja magát.

Christian udvariasan feláll, amikor visszaérek az asztalhoz, kiismerhetetlen az arca. A szokásos tökéletes, hűvös, nyugodt és összeszedett énje. Persze én tudom, hogy nem így van.

– Ül mellém – mondja. Leülök, és ő is helyet foglal.

– Rendeltem már neked, remélem, nem bánod. – Átnyújtja a félig kiivott pezsgőmet, és feszülten néz. Vizsgálódó tekintete alatt a vérem újra forrni kezd. A combján a keze, amitől feszült leszek, és enyhén szétteszem a lábam.

Megérkezik a pincér. Osztrigát hoz összetört jégen. Osztriga. Feltör bennem az emlék, amikor a Heathman különtermében voltunk. A szerződést vitattuk meg. Öregem, jó sokat haladtunk azóta.

– Azt hiszem, ízlett neked az osztriga, amikor a múltkor kóstoltad. – Christian hangja mély, csábító.

– Az egyetlen alkalommal, amikor kóstoltam. – Máris kapkodom a levegőt, a hangom elárul. Christian ajka mosolyra húzódik.

– Ó, Miss Steele, mikor tanulod meg? – tűnődik.

Kivesz egy osztrigát a tálból, és felemeli a másik kezét a combjáról. A várakozástól megrándul az arcom, de a citromszeletért nyúl.

– Mit tanulok meg? – kérdezem. Jesszusom, a pulzusom az egekben. Christian hosszú, ügyes ujjaival citromlevet csavar a kagylóra.

– Egyél – mondja, és a számhoz emeli az osztrigát. Szétnyitom ajkam, ő pedig gyengéden az ajkamhoz teszi a kagylót. – Lassan dönts hátra a fejed – mormogja. Teszem, amit mond, és az osztriga lecsúszik a torkomon. Nem is ér hozzám, csak a kagylóhéj.

Christian most magának ad egyet, aztán újra nekem. Folytatjuk ezt a kízó ritmust, amíg el nem fogy mind a tizenkettő. Christian bőre egyszer sem ér az enyémhez. Megőrjít.

– Szereted még az osztrigát? – kérdezi, miután lenyeltem az utolsót.

Vérvörösen bólíntok. Az érintését vágyom.

– Helyes.

Mocorgok a széken. Miért olyan izgató ez?

Christian most lazán ismét a saját combjára teszi kezét, és elolvadok. Most. Kérlek. Érints meg. Belső istennőm térden áll, és a bugyit leszámítva mezítelen könyörög. Christian föl-le csúsztatja kezét a combján, felemeli, majd visszateszi oda, ahol volt.

A pincér újratölti a pezsgős poharakat, és eltünteti a tányérokat. Pillanatok múlva újra ott van az előétellel: tengeri süllő – el sem hiszem – spárgával, sült krumplival és hollandi mártással.

– A kedvence, Mr. Grey?

– Határozottan az, Miss Steele. Bár azt hiszem a Heathman-ben tőkehal volt. – A keze fel-le mozog a combján. A légzésem kihagy már, de még mindig nem nyúl hozzám. Idegesítő. Próbálok a társalgásra koncentrálni.

– Ha jól emlékszem a különteremben voltunk, és szerződésekről beszéltünk.

– Boldog, szép napok – mosolyog önelégülten. – Remélem, ez alkalommal megduglak. – Elmozdítja a kezét, hogy megfogja a kést.

Hoppá!

Eszek egy harapásnyi süllőt. Szándékosan csinálja.

– Ne számíts rá – morgom duzzogva, mire jókedvűen néz rám. – Ha már szerződésekről van szó – teszem hozzá – a titoktartási nyilatkozat...

– Tépd el – mondja egyszerűen.

Hoppá!

– Tessék? Tényleg?

– Igen.

– Biztos vagy benne, hogy nem rohanok a leleplezéssela *Seattle Times*hoz? – csúfolódom.

Felnevet. Milyen csodálatos hang! És milyen fiatalnak tűnik most.

– Nem. Bízom benned. A legjobbat feltételezem.

Szégyenlősen vigyorgok rá.

– Dettó – sóhajtom.

Felcsillan a szeme.

– Örülök, hogy ilyen ruhát vettél föl – morogja. És puff, máris lüktet a vágy a máris túlfűtött véresemben.

– Akkor miért nem nyúlsz hozzám? – súgom.

– Hiányzik az érintésem? – vigyorog. Tetszik a csirkefogónak.

– Igen – sistergek.

– Egyél – utasít.

– Szóval nem fogsz megérinteni?

– Nem – rázza meg a fejét.

Micsoda? Hangosan felnyögök.

– Képzeld csak el, hogy fogod érezni magad, amikor hazaérünk – suttogja. – Alig várom, hogy hazavigyelek.

– A te hibád lesz, ha felgyulladok itt, a hetvenhatodik emeleten – morgom összeszorított foggal.

– Ó, Anastasia, majd csak kitaláljuk, hogyan oltuk el azt a tüzet – vigyorog rám buján.

Füstölögve döfök a süllőbe. Belső istennőm csöndesen, ördögien elmélkedve húzza össze a szemét. Hát, játszhatjuk ezt! A Heathman-ben fogyasztott vacsora során megtanultam az alapokat. Eszem egy falatot a halból. Szétolvad a számban... csodálatos. Szememet lehunyva élvezem az ízt. Amint újra kinyitom, nekilátok elcsábítani Christian Greyt. Lassan följebb húzom a szoknyám, többet mutatok a combomból.

Christian megdermed, a villáján a hal megáll a levegőben.

Érints meg!

Egy pillanat, és eszik tovább. Eszem még egy falat süllőt. Ügyet sem vetve rá. Aztán leteszem a késem, és végigsimítok a combom belsején. Még az én figyelmemet is elvonja, főként, hogy annyira vágyom Christian érintésére. Christian ismét megdermed.

– Tudom, mit művelsz. – Mély és rekedt a hangja.

– Tudom, hogy tudod, Mr. Grey – felelem lágyan. – Ez a lényeg. – Fölveszek egy spárgacsíkot, a szempillám alól oldalvást pillantok Christian felé, aztán belemártom a spárgát a hollandi mártásba, és csak forgatom a végét körbe és körbe.

– Nem fordítod meg a játékot, Miss Steele. – Önelégült mosollyal nyúl felém, és veszi el a spárgát. Döbbenetes és bosszantó, de sikerül elérnie, hogy ne érjen hozzám. Ez nem jó, nem a terv szerint haladunk.

– Nyisd ki a szád – utasít.

Kezdem elveszíteni az akaratereők csatáját. Újra felpillantok rá. Christian szeme lángoló, világosszürke. Résnyire nyitom a szám, és lassan végighúzom a nyelvem az alsóajkamon. Christian elmosolyodik, a szeme sötétebb lesz egy kicsit.

– Szélesebbre – mondja. Az ajka annyira szétválik, hogy látom a nyelvét. Magamban felnyögök, az alsóajkamba harapok, aztán teszem, amit kér.

Hallom, hogy szívja be a levegőt – szóval nem érzéketlen ő sem. Helyes, végül elkapom. Belső istennőm a levegőbe csap a heverőjén.

Végig a szemébe nézve a számba veszem a spárgát, és finoman... érzéssel szopni kezdem... a végét. A hollandi mártástól összefut számban a nyál. Leharapom, és halkán nyögök az élvezettől.

Christian lehunyja a szemét. Igen! Amikor ismét kinyitja, a pupillája kitágult. Azonnali a hatás. Felnyögök, és felé nyúlok, hogy megérintsem a combját. Meglepetésemre a másik kezével elkapja a csuklómat.

– Ó, nem, Miss Steele – mormogja halkán. A szájához emelem a kezem, s ajkával finoman súrolja az ujjperceimet. Mocorogni kezdek. Végre! Még, légy szíves.

– Ne érints – korhol nyugodtan, aztán visszateszi a kezem a térdemre. Annyira frusztrál... ez a rövid, nem kielégítő érintés.

– Ez nem tisztességes – duzzogok.

– Tudom. – Főlemeli pezsgős poharát, mint aki tósztot akar mondani, én pedig

utánzom a mozdulatát.

– Gratulálok az előléptetésedhez, Miss Steele. – Koccintunk, és elpirulok.

– Igen, elég váratlan – motyogom. Christian a homlokát ráncolja, mint akinek valami kellemetlen gondolat futott át az agyán.

– Egyél – utasít. – Addig nem viszlek haza, amíg nem végeztél az étellel, pedig otthon kezdődik az igazi ünneplés. – Olyan felhevült, olyan nyersen parancsoló az arca, hogy elolvadok.

– Nem vagyok éhes. Nem ételre.

Christian a fejét rázza. Igazán élvezi a helyzetet, de azért összehúzott szemmel néz rám.

– Egyél, vagy a többi vacsorázó szórakoztatására itt fektetlek a térdemre.

Mocorgok a szavai hallatán. Nem merésznél! Ő és az a viszketős tenyere. Összeszorított szájjal nézek rá, mire fölvesz egy spárgaszálat, és mélyen a hollandi mártásba mártja.

– Edd ezt meg – mormogja, és mély, csábító a hangja.

Boldogan szót fogadok.

– Tényleg nem eszel eleget. Fogytál, amióta ismerlek. – Most lágy a hangja.

Nem akarok a súlyomon gondolkodni. Igazság szerint szeretek ilyen karcsú lenni. Lenyelem a spárgát.

– Haza akarok menni és szeretkezni – morgom vigasztalanul. Christian pedig elvigyorodik.

– Ahogyan én is, és majd megyünk. Az utolsó falatig.

Vonakodva fordulok vissza az ételhez, és enni kezdek. De tényleg! Már a bugyim is levettem, meg minden. Úgy érzem magam, mint egy gyerek, akiktől megtagadják a cukorkát. Christian ingerkedő. Finom, dögös, pajkos ingerkedő... és az enyém.

Most Ethanról kérdez. Kiderül, hogy üzletel Kate és Ethan apjával. Hmm... kicsi a világ. Megkönnyebbülök, amiért nem említi dr. Flynnt vagy a házat. Így is nehezemre esik a beszélgetésre koncentrálni. Haza akarok menni.

Egyre erősebb köztünk a testi vágy. Christian nagyon jó ebben. Megvárakoztat. Előkészíti a jelenetet. A falatok között a saját combjára teszi a kezét, közel az én combomhoz, de nem érint, csak még jobban ingerel.

A csirkefogó! Végre végzek az étellel, és a tányérra teszem a kést meg a villát.

– Jó kislány – mormogja. Oly sok ígéretet hordoz ez a két szó.

A homlokomat ráncolva nézek rá.

– És most mi lesz? – kérdezem, a vágy marcangolja a hasam. Ó, mennyire kívánom ezt a férfit!

– Most? Távoznak. Azt hiszem, vannak bizonyos elvárásaid, Miss Steele. A legjobb képességeim szerint igyekszem kielégíteni azokat.

Húha!

– A legjobb... képességeid... szerint – dadogom. Szent szar!

Elvigyorodik és feláll.

– Nem kell fizetnünk? – kérdezem. Levegőt is alig kapok.

Christian félrebiccenti a fejét.

– Tag vagyok. Majd elküldik a számlát. Gyere, Anastasia, menj előre. – Oldalra

lép, és én is felállok, hogy távozzunk, és nagyon is tudatában vagyok, hogy nincs rajtam bugyi.

Christian sötéten néz rám, mintha gondolatban vetkőztetne, és fürdözöm ebben a buja tekintetben. Olyan szexinek érzem magam attól, hogy ez a gyönyörűséges férfi kíván engem. Mindig be fogok pörögni tőle? Szándékosan megállok előtte, és lesimítom a ruhám a csípőmön.

Christian a fülembe suttog.

– Nem bírom ki hazáig. – De még mindig nem nyúl hozzám.

Kifelé menet mormog valamit a kocsiról a teremfőnöknek, de nem figyelek rá. Belső istennőm fehéren izzik a várakozástól. Jesszusom, fel tudná gyújtani Seattle-t.

A liftnél két középkorú pár lép mellénk. Kinyílik az ajtó, és Christian a könyökömet megfogva a fürke hátsó részébe vezet. Sötét, füstűveg tükrök vesznek körül. Belép a két pár, s az egyik férfi, aki rosszul szabott barna öltönyt visel, üdvözli Christiant.

– Grey – biccent udvariasan. Christian is biccent válaszul, de néma marad.

A két pár előttünk áll, a liftajtóval szemben. Szemlátomást barátok. A nők hangosan, izgatottan csevegnek, feldobta őket a vacsora, azt hiszem, egy kicsit be is csiccsentettek.

Amikor az ajtó becsukódik, Christian lehajol mellettem, hogy megkötözze a cipőfűzőjét. Fura, mert nem is bogozódott ki. Diszkréten a bokámra teszi a kezét, amitől megriadok, aztán fürgén felcsúsztatja kezét a lábamon. Finoman csiklandozza a bőröm – húha! El kell fojtanom a meglepett nyögést, amikor Christian keze a hátsómhoz ér. Mögém lép.

Ó, Istenem! Tátott szájjal nézek az előttünk álló emberek tarkójára. Fogalmuk sincs, miben mesterkedünk. Christian a szabad kezét a derekamra teszi, és magához húz, tart, miközben az ujjai kalandoznak. Szentséges basszantyú... itt? A lift puhán halad lefelé. Az ötvenharmadik emeleten megáll, hogy néhányan beszálljanak, de nem törődöm velük. Christian ujjának apró mozdulataira fókuszálok. Köröz... most pedig előremozdul, kutakodik, amikor hátrébb húzódnak.

Mikor ujjai célba érnek, ismét elfojtok egy nyögést.

– Mindig mennyire készen állsz, Miss Steele – suttogja, és egyik hosszú ujját belém dugja.

Mocorgok és zihálok. Hogy tehet ilyet, amikor ennyi ember van itt?

– Maradj nyugton, és maradj csendben – mormogja a fülembe.

Felhevültem, melegem van, vágyakozom, és hét emberrel vagyok bezárva a liftbe, akik közül hatnak fogalma sincs arról, hogy mi történik a sarokban. Christian ujjá ki-be csúszkál újra meg újra. A légzésem. Jesszusom, milyen kínos. Meg akarom mondani neki, hogy hagyja abba... és folytassa... és hagyja abba. Nekirogyok, s a karja megfeszül körülöttem, kemény férfiassága a csípőmnél.

Ismét megállok. A negyvennegyedik emeleten. Ó, meddig tart még ez a kínzás? Be... ki... be... ki... Finoman a makacs ujjhoz dörgölöm magam. Ennyi időn keresztül nem ér hozzám, erre most így dönt. Itt! És ettől olyan bujának érzem magam.

– Pszt – lehel, mint aki egyáltalán nem törődik azzal, hogy újabb két ember száll be. A lift kezd zsúfolt lenni. Christian még hátrébb húzódik velem, s most már a sarokba

szorulunk. Nem enged mozdulni, és tovább kínoz. Biztos vagyok benne, hogy úgy nézünk ki, mint egy fiatal szerelmespár, akik a sarokban ölelkeznek. Már ha valaki venné a fáradságot, és felénk nézne, hogy mit csinálunk... És Christian még egy ujját belém dugja.

Basszus! Felnyögök, és hálás vagyok, amiért előttünk hangosan fecsegnek, és nem sejtene semmit.

Ó, Christian, mit művelsz te velem? A mellkasának támasztom a fejem, lehunyom a szemem, és átadom magam könnyörtelen ujjainak.

– El ne élvezz – súgja. – Azt később akarom. – A kezét a hasamra teszi, kicsit lejjebb nyom, és folytatja az édes kínt. Csodás érzés.

A lift végre leérkezik. Az ajtó hangos csöngetéssel nyílik ki, és az utasok azonnal indulnak kifelé. Christian lassan kihúzza belőlem az ujját, és megcsókolja a fejem. Hátrapillantok rá, ő pedig elmosolyodik, és újra biccent Mr. Rosszul szabott-barnaöltönyösnek, aki viszonzza a köszönést, és a feleségével együtt kicsoszog a liftből. Alig veszem észre, arra koncentrálok, hogy egyenesen járjak, és ne ziháljak hangosan. Jesszusom, sajgok, és hiányérzetem van. Christian elenged, s a saját két lábamon kell megállnom, nem támaszkodhatom rá.

Felé fordulok, és fölnézek rá. Húvösnek, zavartalannak tűnik, a szokásos összeszedett énjének. Hmm... ez nem fair!

– Készen állsz? – kérdi. A szeme gonoszul csillog. A mutató meg középső ujját a szájába veszi, és szopogatni kezdi. – Nagyon finom, Miss Steele – suttogja, én pedig kis híján összeesek.

– El sem hiszem, hogy ezt csináltad velem – mormogom. Szinte feleselek.

– Meglepődnél, ha tudnád, mire vagyok képes, Miss Steele – feleli. Felém nyúl, a fülem mögé tuskol egy tincset, s egy félmosoly elárulja, milyen jól érzi magát.

– Haza akarlak vinni, de lehet, hogy csak a kocsig jutunk el. – Rám vigyorog, megfogja a kezem, és kivezet a liftből.

Micsoda? Szex a kocsiban? Nem lehetne rögtön itt, az előcsarnok húvös márványpadlóján... légy szíves?

– Menjünk.

– Igen, el akarok menni.

– Miss Steele – korhol, s úgy tesz, mint aki szörnyülködik.

– Még soha nem szexeltem kocsiban – motyogom. Christian megtorpan, és az állam alá teszi azokat az ujjakat, hogy a fejem hátrabilen, úgy néz le rám.

– Örömmel hallom. Meg kell mondanom, nagyon meg volnék lepve, és igen rossz néven venném, ha már csináltad volna.

Pirulva nézek fel rá. Hát persze, hiszen eddig csak vele szexeltem. A homlokom ráncolom.

– Nem így értettem.

– Hogy értetted? – Váratlanul kemény a hangja.

– Christian, ez csak egy szófordulat.

– Híres szófordulat. Még soha nem szexeltem kocsiban. Igen, ez csak úgy kicsúszik az ember száján.

Jesszusom, ennek meg mi baja?

– Nem gondolkodtam, Christian. Az ég szerelmére, te az előbb... egy liftben, amelyik teli volt emberrel, ezt csináltad velem. Nincs egy ép gondolatom.

Felvonja a szemöldökét.

– Mit tettem veled? – Kötekedik.

Bosszúsan nézek rá. Azt akarja, hogy kimondjam...

– Teljesen bepörgettél. Most pedig vigyél haza, és dugjál meg.

Tátva marad a szája, aztán meglepetten fölnevet. Fiatalnak, gondtalannak látom. Ó, de szeretem hallani a nevetését. És milyen ritkán hallom!

– Ön született romantikus, Miss Steele. – Kézen fog, és kimegyünk az épületből. A parkolófiú már vár a Saabbal.

– Szóval szexet akarsz a kocsiban – mormogja Christian, amikor indít.

– Hogy őszinte legyek, én boldogan csináltam volna az előcsarnok padlóján is.

– Hidd el nekem, Ana, én is. De nem lelkesített a gondolat, hogy letartóztassanak ilyenkor, késő este, és nem akartalak a mosdóban dugni. Legalábbis nem ma.

Tessék?

– Úgy érted, megfordult a fejedben a lehetőség?

– De mennyire.

– Menjünk vissza.

Felém fordul, és fölnevet. Fertőző a nevetése, már mindketten nevetünk – csodálatos, katartikus, egész testet rázó nevetéssel. A térdemre teszi a kezét, hosszú, ügyes ujjával gyengéden simogatja. Abba hagyom a nevetést.

– Türelem, Anastasia – mormogja, és besorol a forgalomba.

Az Escala garázsában parkol le a Saabbal, és leállítja a motort. A kocsi zárt terében hirtelen megváltozik köztünk a légkör. Buja várakozással nézek rá, és próbálom féken tartania szívdobogásom. Christian felém fordul, az ajtónak dől, könyökét a kormányra teszi.

Hüvelyk és mutató ujjával húzogatja az alsóajkát. Annyira magára vonja a szája a figyelmemet. Magamon akarom érezni. Feszülten néz, sötétszürke a szeme. Kiszárad a szám, és lassú, szexi mosoly jelenik meg Christian arcán.

– Akkor dugunk majd a kocsiban, amikor úgy döntök. Egyelőre magamévá akarlak tenni a lakás minden elérhető négyzetcentiméterén.

Mintha egyenesen a derekam alatti énemhez beszélne... belső istennőm négy arabeszket és egy pas de basque-ot csinál.

– Igen! – Zihálok, kétségbeesett a hangom.

Christian előbbre hajol. A szemem lehunyva várom a csókját. Végre. De semmi nem történik. Egy pillanat múlva kinyitom a szemem, és látom, hogy rám mered. Elképzelnem nem tudom, mi jár az eszében, de mielőtt bármit is mondhatnék, megint elvonja a figyelmemet.

– Ha most megcsókollak, nem bírjuk a lakásig. Gyere.

Basszus! Van ennél bosszantóbb ember? Kiszáll a kocsiból.

Ismét a liftre várunk, a testem lüktet a várakozástól. Christian a kezemet fogja, hüvelykujja ritmusra játszik az ujjperceimen, és minden simítás ott visszhangzik bennem.

Ó, mennyire akarom ezt a kezet az egész testemen. Régóta kínoz már.

– Na és mi történt az azonnali kielégüléssel? – mormogom, amíg várunk.

Christian önelégülten néz le rám.

– Nem minden helyzetben helyénvaló, Anastasia.

– Mióta?

– Ma este óta.

– Miért kínoz így?

– Kölcsönkenyér visszajár, Miss Steele.

– Hogyan kínozlak?

– Azt hiszem, tudod.

Felnézek rá, s nem tudok olvasni az arcáról. A válaszat akarja... hát megkapja.

– Benne vagyok a késleltetett kielégülésben – suttogom szégyenlősen mosolyogva.

Váratlanul ránt egyet a kezemen, és hirtelen a karjában vagyok. Christian a tarkómnál a hajamba markol, és finoman meghúzza, hogy a fejem hátrabiccen.

– Mit tehetnék, hogy igent mondj? – kérdezi hevesen, és ismét kizökkenek. Szeretni való, komoly, eltökélt arcába nézek.

– Kérlek, adj egy kis időt – mormogom. Felnyög, és végre megcsókol. Hosszan, keményen csókol. Aztán már a liftben vagyunk, és csupa kéz meg száj, nyelv és ajak, ujj és haj vagyunk. Christian a falhoz nyom, csípővel odaszorít, egyik keze a hajamban, a másik az államon.

– Birtokolsz – suttogja. – A sorsom a kezekben van, Ana.

Megrészegítenek a szavai, és ebben a felfűtött állapotomban letépném róla a ruhát. Félretolom a zakóját, és amikor a lift a lakáshoz ér, bebukdácsolunk az előcsarnokba.

Christian a falhoz szögez a lift mellett, s zakója a földre hull. A keze felcsúszik a lábamon, ajka nem hagyja el az enyémet. Fölhúzza a ruhám.

– Az első felület – zihálja, és hirtelen felemel. – Kulcsolj át a lábaddal.

Teszem, amit mond, ő pedig megfordít, és lefektet az előcsarnok asztalára. A lábaim között áll. Eljut a tudatomig, hogy a szokásos virágok nincsenek itt. He? Christian a farmerzsebébe nyúl, és kihalászik egy fóliacsomagot. Kigombolja a zipzárt, majd átadja nekem az óvszert.

– Tudod, mennyire bepörgetsz?

– Micsoda? – zihálom. – Nem, én...

– Hát de – morogja. – Állandóan. – Kikapja a fóliacsomagot a kezemből. Annyira gyors minden, de a kízó ingerlés után nagyon kívánom őt, most rögtön. Engem néz, miközben felgördít az óvszert, aztán a combom alá teszi kezét, és széthúzza a lábam.

Elhelyezkedik, és megáll egy pillanatra.

– Tartsd nyitva a szemed. Látni akarom – suttogja, és a két kezemet fogva lassan belém hatol.

És én próbálom, tényleg próbálom, de annyira csodás az érzés. Erre vágytam annyi ingerlés után. Ó, ez a teltség, ez az érzés... nyögök, és a hátam ívben felemelkedik az asztaltól.

– Tárd szét – morogja, és keze megfeszül a kezemen. Vadul döf, hogy hangosan

felkiáltok.

Pislogva nyitom ki a szemem, ő pedig tágra nyílt szemmel néz le rám. Lassan visszahúzódik, és újra belém csusszan. A szája elernyed, aztán O-t formál... de egy szót sem szól. Látom az izgalmát, azt, ahogyan reagál rám, és mintha fény gyúlna bennem. A vérem izzik az ereimben. Szürke szemének pillantása éget. Felvesz egy ritmust, és lubickolok benne. Nézem, figyelem a szenvedélyét, a szerelmét, ahogy széthúzódnak, összetapadunk.

Felkiáltva robbanok, és Christian követi a példám.

– Igen, Ana! – tör ki belőle. Rám rogy, elengedi a kezem, s a feje megpihen a mellemen. A lábam még mindig a derekára kulcsolva, és a Madonna festmények türelmes, anyai tekintete alatt dédelgetem a fejét, és várom, hogy lecsillapodjon a légzésem.

Christian fölemeli a fejét, és rám néz.

– Még nem végeztem veled – mormogja, és megcsókol.

Mezítelenül fekszem Christian ágyában, a mellkasához bújva pihenek. Szent tehát, hát soha nem merül le? Christian ujjai föl-le mozognak a hátamon.

– Elégedett, Miss Steele?

Helyeslőn mormogok. Nem maradt annyi energiám, hogy beszéljek is. Fölemelem a fejem, fókuszátlan pillantásom feléje fordítom, és lubickolok meleg, szerető tekintetében. Lassan hajtom le a fejem, hogy tudja, meg fogom csókolni a mellkasát. Egy pillanatra megfeszül, és lágy csókot lehelek a mellszőrzetébe. Magamba szívom egyedülálló Christian illatát, amelybe most izzadság és a szex szaga keveredik. Szédítő. Christian oldalt gördül, most mellette fekszem. Lenéz rám.

– Mindenkinek ilyen a szex? Nem is értem, miért járnak el hazulról az emberek – mormogom. Hirtelen elszégyellem magam.

Christian elvigyorodik.

– Mások nevében nem nyilatkozhatok, de veled nagyon is különleges, Anastasia.
– Lehajol és megcsókol.

– Csak azért, mert te nagyon is különleges vagy, Mr. Grey. – Rámosolygok, és megsimogatom az arcát. Zavartan pislog.

– Későre jár. Aludj – mondja. Megcsókol, aztán lefekszik, és magához húz, egymáshoz simulva fekszünk.

– Nem szereted a bókákat.

– Aludj, Anastasia.

Hmmm... Pedig nagyon is különleges. Jesszusom, miért nem fogja fel?

– Tetszett a ház – mormogom.

Egy pillanatig egy szót sem szól, de érzem, hogy vigyorog.

– Szeretlek. Aludj! – A hajamba fúrja az orrát, és álombamerülök. Biztonságban érzem magam a karjában. Napnyugtákról, erkélyajtókról, széles lépcsőházakról álmodom... bronzhajú kisfiú szaladgál a réten, nevetve, kuncogva fut, én pedig utána.

– Mennem kell, bébi. – Christian megcsókol a fülem alatt.
Kinyitom a szemem, és már reggel is van. Felé fordítom az arcomat, de már fölkel, és felöltözött. Frissen, finoman hajol fölém.
– Hány óra? – Jaj, ne... nem akarok elkészni.
– Ne pánikolj. Kora reggeli értekezletem van. – És az enyémhez dörgöli az orrát.
– Jó az illatod – mormogom, és kinyújtózkodom alatta. A végtagjaim kellemesen feszülnek, zsibbadtak a tegnapi igénybevétel után. A nyakára kulcsolom a karom.
– Ne menj el.
– Félrebiccenti a fejét, és fölvonja az egyik szemöldökét.
– Miss Steele, ön távol akar tartani egy férfit a tisztos, napi munkájától?
Álmosan bólintok, ő pedig rám mosolyog ezzel az új, szégyenlős mosollyal.
– Bármilyen nagy is a kísértés, mennem kell. – Megcsókol és feláll. Csinos, tengerészkék öltönyt visel, fehér inget és kék nyakkendőt. Minden ízében ügyvezető...
dögös ügyvezető.
– *Later*s, bébi – mormogja, és már itt sincs.
Az órára pillantok, hetet mutat. Nem ébresztett. Ideje fölkelni.
A zuhanyzóban megszáll az ihlet. Újabb születésnapi ajándék jut az eszembe. Nagyon nehéz venni bármit is egy olyan embernek, akinek mindene megvan. A legnagyobb ajándékát már átadtam neki, és még ott van az is, amelyiket az ajándékboltban vettem, de igazából ez lesz az, amit tőlem kap. Gondolatban megölelem magam örömben, amikor elzárom a zuhanyt. Csak el kell készítenem.
A gardróbfülkében sötétvörös, testre simuló ruhát választok, szögletes, egészen mély dekoltázsa van. Igen, ez megteszi a munkahelyemen.
Most pedig nézzük Christian ajándékát. A fiókjaiba túrok, a nyakkendőket keresem. Az legalsóban megtalálom azt a kopott, szakadt farmert, amelyet a játszószobában visel, amelyikben annyira dögös. Gyengéden végigsimítok rajta. Ó, milyen puha az anyaga.
Alatta nagy, fekete, lapos kartondoboz van. Azonnal feltámad az érdeklődésem. Mi lehet benne? Csak nézem, és ismét úgy érzem, mintha behatoló lennék. Kiveszem és megrázom. Súlyos, és mintha papírok, talán kézirat volna benne. Nem tudok ellenállni, leveszem a tetejét, és gyorsan vissza is teszem. Szentséges basszantúy – fényképek a Vörös szobából. A sokktól leülök a sarkamra. Próbálom kivenni a képet a fejemből. Miért is nyitottam ki a dobozt? És ő miért tartotta meg?
Megborzongok. A tudatalattim bosszúsan néz. Ez még előttem történt. Felejtsd el!
Igaza van. Felállok, és látom, hogy a nyakkendők a fogas szélén lógnak. Megkeresem a kedvencemet, és gyorsan távozok.
Győzködöm magam, hogy azok a fotók AE – Ana Előtti korszak. A tudatalattim helyeslően bólogat, de akkor is nehéz szívvel megyek a nagyszobába reggelizni. Mrs. Jones melegen mosolyog rám, majd a homlokát ráncolja.
– Minden rendben, Ana? – kérdezi kedvesen.
– Igen – mormogom szórakozottan. – Van kulcsa a... játszószobához?
Egy pillanatra csodálkozva megdermed.
– Igen, természetesen. – Levesz egy kis kulcscsomót az övéről. – Mit kér reggelire

drágám? – kérdezi, és átadja a kulcsokat.

– Csak müzlit. Nemsokára jövök.

Most már vegyesebbek az érzelmeim ezzel az ajándékkal kapcsolatban, de csak azóta, hogy felfedeztem azokata fényképeket. Semmi nem változott, vakkantja a tudatalattim, és bosszúsan néz rám félhold szemüvege fölött. Az a kép dögös volt, kotyog közbe belső istennőm, és magamban ráförmedek. Igen, az volt, túlságosan is az.

Vajon mi mindent rejtegethet még? Gyorsan feltúrom a fiókos szekrényt, előveszem, amire szükségem van, és bezárom magam mögött a játszószoza ajtaját. Már csak az hiányzik, hogy José megtalálja!

Visszaadom a kulcsot Mrs. Jonesnak, és leülök reggelizni. Fura érzés, hogy Christian nincs itt. Hívatlanul is az tolakodik a lelki szemeim elé, amit a képen láttam. Vajon ki lehet az? Talán Leila?

Munkába menet azon tanakodom, elmondjam-e Christiannak, hogy megtaláltam a fényképeket, vagy sem. Ne, visítja a tudatalattim, és már megint amolyan Edvard Munch festmény képet vág. Valószínűleg igaza van.

Alighogy leülök az íróasztalomhoz, megszólal a Blackberrym.

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Felületek

Dátum: 2011. június 17. 08:59

Címzett: Anastasia Steele

Úgy számolom, legalább harminc vízszintes felület van. Alig várom, hogy kipróbáljam mindet. Aztán ott vannak a padlók, a falak, és ne feledkezzünk meg az erkélyről.

Aztán jön az irodám!!!

Hiányzol. x

Christian Grey

Priapusi Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Mosolyt csal az arcomra az e-mailje, és elpárolog a rosszérzésem. Most engem kíván. A tegnap éjszakai szexkalandunk emléke villan az agyamba... a lift, az előcsarnok, az ágy. Mennyire priapusi. Igazán a termékenység istene! Vajon mi lehet ennek a női megfelelője?

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Románc?

Dátum: 2011. június 17. 09:03

Címzett: Christian Grey

Mr. Grey!

Nagyon egy irányba forog az agya.

Hiányoltalak a reggelinél. De Mrs. Jones nagyon készséges volt.

A x

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Kíváncsi

Dátum: 2011. június 17. 09:07

Címzett: Anastasia Steele

Mi ügyben volt Mrs. Jones készséges?

Miben mesterkedik, Miss Steele?

Christian Grey

Kíváncsi Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Vajon honnan tudja?

Feladó: Anastasia Steele

Tárgy: Hamar megöregszik

Dátum: 2011. június 17. 09:10

Címzett: Christian Grey

Várd ki, majd meglátod. Meglepetés.

Dolgoznom kell!! Hagyjál dolgozni.

Szeretlek.

A x

Feladó: Christian Grey

Tárgy: Frustráltan

Dátum: 2011. június 17. 09:12

Címzett: Anastasia Steele

Nem bírom, amikor titkolózol előttem.

Christian Grey

Elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

A Blackberry kis képernyőjére meredek. Meglepetésként ér az e-mailjéből sugárzó szenvedély. Miért érez így? Nem én rejtegetek erotikus fényképeket a volt szeretőimről.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Elnézem neked
Dátum: 2011. június 17. 09:14
Címzett: Christian Grey

A születésnapodról van szó. Még egy meglepetés. Ne duzzogj!
A x

Nem válaszol azonnal, nekem pedig értekezletre kell mennem, úgyhogy nem várhatok sokáig.

Amikor legközelebb a Blackberryre pillantok, rémülten döbbenek rá, hogy már négy óra van. Hogy elment a nap! Christiantól még semmi. Úgy döntök, írok neki még egy e-mailt.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Helló
Dátum: 2011. Június 17. 16:03
Címzett: Christian Grey

Nem állsz szóba velem?
Ne felejtsd el, ma elmegyek inni Joséval, aztán nálunk alszik. Kérlek, gondold meg, nincs-e kedved velünk tartani.
A x

Nem válaszol, és kezdem kínosan érezni magam. Remélem, nem esett baja. Felhívom a mobilját, és a hangposta jelentkezik. Egyszerűen közli, hogy Grey, és hagyjon üzenetet. A legpattogóbb hangján.

– Szia... öö... én vagyok az, Ana. Minden rendben? Hívjál fel – dadogom. Még soha nem hagytam neki üzenetet. Vérvörösén bontom a vonalat. Hát persze, hogy tudni fogja, hogy te vagy, te bolond! A tudatalattim a szemét forgatja, és nagy a kísértés, hogy felhívjam Andreát, a személyi asszisztensét. Aztán úgy döntök: az már túlzás volna. Vonakodva folytatom a munkámat.

Váratlanul megszólal a telefon, és a szívem majd kiugrik a helyéből. Christian! De nem – Kate az, a legjobb barátnőm. Na, végre!

– Ana! – kiáltja, bárhol legyen is.
 – Kate! Hát visszajöttél? Hiányoztál.
 – Te is nekem. Annyi mindent kell mesélnem. A SeaTacon vagyunk. Én meg a pasim.
 – Nagyon nem Kate re jellemző módon kuncog.
 – Buli. Nekem is annyi mesélni valóm van.
 – Találkozunk a lakásban?
 – Ma Joséval beülünk valahová? Tarts velünk.
 – José a városban van? Persze, sms-ezd meg, hol.
 – Oké. – Ragyogok. A legjobb barátnőm itthon van. Ennyi idő után!
 – Jól vagy, Ana?
 – Igen. Remekül.
 – Még Christiannal vagy?
 – Igen.
 – Jó. *Laters!*
 Ó, ne kezdje már ő is. Elliot befolyása határtalan.
 – Aha... *laters*, bébi. – Vigyorgok, Kate pedig lerakja.
 Húha! Kate itthon van. Hogy meséljem el neki mindazt, ami történt? Le kellett volna írnom, hogy ne felejtsek el semmit.
 Egy óra múlva megszólal a hivatali telefonom. Christian? Nem, Claire az.
 – Látnod kéne a srácot, aki a recepción téged keres. Hogy csinálod, hogy csupa dögös pasit ismersz, Ana?
 José megérkezett. Az órára pillantok: öt perc múlva hat. Egy kis izgalom lüktet bennem.
 – Ana, húha, csodásan nézel ki. Felnőttél. – Rám vigyorog.
 Csak azért, mert szép ruha van rajtam...
 José megölel.
 – És meg is nőttél – morogja csodálkozva.
 – Csak a cipő teszi, José. De te is jól nézel ki.
 Farmer van rajta, fekete póló és fekete-fehér kockás flaneling.
 – Hozom a cuccom, és már mehetünk is.
 – Remek. Itt várok.

Leemelek két Rolling Rockot a zsúfolt bárpultról, és visszamegyek az asztalhoz, ahol José ül.

– Könnyen megtaláltad Christian lakását?
 – Aha. Nem mentem be. Csak a szolgálati liftig vittem a képeket. Valami Taylor nevű pasi vette át őket. Nem akármilyen az a hely.
 – Nem bizony. Látnod kell belül.
 – Alig várom. *Salud*, Ana! Seattle jól tesz neked.
 Elpirulok, amikor összekoccintjuk sörösüvegeket. Christian tesz jól nekem.
 – *Salud!* Mesélj, hogy ment a kiállítás?
 José ragyogó képpel kezd mesélni. Három fotó kivételével mindent eladott.

Annyit keresett, hogy vissza tudja fizetni a diákkölcsönét, és még némi pénze is maradt.

– És megbíztak, hogy készítsek néhány tájképet a Portlandi Turista Hivatal számára. Komoly, mi? – fejezi be büszkén.

– Ó, José, ez csodálatos! De nem gátol a tanulásban? –A homlokomat ráncolom.

– Ugyan. Most, hogy ti elmentetek, és a három másik srác is elhúzott, akivel együtt lógtam, több időm van.

– Nincs egy helyes lány, akivel az időt tölthetnéd? Amikor utoljára láttalak, fél tucat nő leste minden szavad. – Felvont szemöldökkel nézek rá.

– Ugyan már, Ana. Nekem egyik sem fel meg.

Micsoda hengegő!

– Naná, José Rodriguez, a nők bálványa – kuncogok.

– Hé, azért vannak sikereim, Steele. – Kicsit megbántottnak tűnik, és visszakozok.

– Persze, hogy vannak – engesztelem.

– Mi van Greyjel? – kérdezi, és megváltozik a hangja. Húvösebb lesz.

– Jó. Nagyon jó – mormogom.

– Azt mondod, komoly a dolog?

– Igen. Komoly.

– Nem túl öreg hozzád?

– Ó, José, tudod, mit mondott anyám: én már öregnek születtem.

José elhúzza a száját.

– Hogy van anyád? – És már kinn is vagyunk a veszélyes zónából.

– Ana!

Megfordulok. Kate az Ethannel. Kate bomba jól néz ki: napbarnított, szalma szőke haját kiszívta a nap, aranyszínű a bőre, ragyogó a mosolya. Fehér ingblúz és feszes fehér nadrág van a bomba alakján. Minden szem rá szegeződik. Felugrok a székből, hogy megöljem. Ó, mennyire hiányzott nekem ez a lány!

Kate kartávolságra tol el magától, úgy vizsgál. Elpirulok átható tekintete alatt.

– Fogytál. Sokat. És más lettél. Felnőtt. Mi történt veled? – kérdezi. Átmegy tyúkanyóba, aggódik, irányít. – Tetszik ez a ruha. Jól áll neked.

– Nagyon sok minden történt azóta, hogy elmentél. Később mindent elmesélek, amikor kettesben leszünk. – Még nem állok készen a Katherine Kavanagh féle inkvizícióra. Kate gyanakodva néz rám.

– Minden rendben? – kérdezi kedvesen.

– Igen. – Mosolygok, bár boldogabb lennék, ha tudnám, merre van Christian.

– Remek.

– Szia, Ethan – vigyorgok rá, ő pedig gyorsan megölel.

– Szia, Ana! – suttogja a fülemben.

José a homlokát ráncolva nézi.

– Milyen volt az ebéd Miával? – kérdem Ethantól.

– Érdekes – feleli rejtélyesen.

Ó?

– Ethan, ismered Josét?

– Egyszer találkoztunk – motyogja José, és miközben kezét ráznak, felméri Ethant.

– Igen, Kate lakásán, Vancouverben – mondja Ethan, és kedvesen mosolyog Joséra. – Na, kinek hozhatok egy italt?

Kimegyek a mosdóba. Ha már ott vagyok, sms-ben elküldöm Christiannak, hogy hol vagyunk, talán csatlakozik hozzánk. Nincsenek nem fogadott hívásaim, és nem is e-maillezett. Nem jellemző rá.

– Mizúj, Ana? – kérdi José, amikor visszaérek az asztalhoz.

– Nem tudom elérni Christiant. Remélem, nincs baja.

– Biztosan nincs. Még egy sört?

– Naná.

Kate hajol felém.

– Ethan azt mondja, valami őrült volt barátnője pisztollyal tört be a lakásba.

– Hát... igen. – Bocsánatkérőn vonok vállat. Ó, jesszusom, muszáj ebbe most belemenni?

– Ana, mi a fene történik? – Kate hirtelen elhallgat, és megnézi a telefonját.

– Szia, bébi! – szól bele. Bébi! Kate a homlokát ráncolja, és felém fordul. – Elliot az... veled akar beszélni.

– Ana. – Elliot hangja pattogó, mégis olyan nyugodt, hogy a fejbőröm fenyegetően bizsereg.

– Mi baj?

– Christian. Nem jött meg Portlandből.

Micsoda? Mit jelent ez?

– A helikoptere eltűnt.

– Charlie Tango? – suttogom. Kiszáll minden levegő a testemből. – Nem!

Tizenkilencedik fejezet

Megbűvölten meredek a lángokba. Ragyogó narancsszínben táncolnak, remegnek, a csúcsuk kobaltkék. A kandallóban ég a tűz, Christian lakásán. Bár árad rám a forróság, és pokróc is van a vállamra terítve, fázom. A csontomig hatol a hideg.

Fojtott hangokat hallok, sok fojtott hangot. Csak a háttérből, távoli zúgásként. A szavakat nem hallom. Nem hallok mást, nem fókuszálok másra, csakis a tűzből a gáz sziszegésére.

Gondolataim a ház felé kalandoznak, amelyet tegnap láttunk, és az ottani nagy kandalló felé. Igazi kandalló, amelyben fahasábok égnek. Szeretnék egy valódi tűz előtt szeretkezni Christiannal. Szeretnék ez előtt a tűz előtt szeretkezni Christiannal. Igen, ez jó lenne. Nem kétséges, hogy kitalálna valami, amivel emlékezetessé tenné. Mint minden más alkalmat is, amikor szeretkeztünk. Savanykás mosollyal horkanok. Még akkor is, amikor csak dugtunk. Igen, azok is nagyon emlékezetesek voltak. Hol lehet Christian?

A remegő, reszkető lángok valósággal foglyul ejtenek, zibbadtan nézem őket. Égető, perzselő szépségükre koncentrálok. Elvarázsolnak.

„Anastasia, elvarázsolnál.”

Christian ezt mondta, amikor először aludt velem az ágyamban. Jaj, ne...

Átkarolom magam, és a világ darabokra hullik, a valóság, akár a vér, beszivárog a tudatomba. A bennem tátongó üresség még nagyobb lesz. Charlie Tango eltűnt.

– Ana. Tessék. – Mrs. Jones kedves, becéző hangja hoz vissza a szobába, a jelenbe, a gyötrelembe. A kezembe nyom egy csésze teát. Hálásan elfogadom, de a csörömpölés elárulja, hogy remeg a kezem.

– Köszönöm – suttogom. A hangom rekedt az el nem sírt könnyektől, és attól a nagy gombóctól a torkomban.

Mia velem szemben ül a nagynál is nagyobb, U-alakú heverőn. Grace kezét fogja. Engem néznek, fájdalom és aggodalom süt kedves arcukról. Grace megöregedett – fiáért aggódó anya. Rezzentelen arccal pislogok feléjük. Most nem tudok kipréselni magamból egy megnyugtató mosolyt, vagy akár egy könnycseppet – nincs semmi, csak ez a tompaság és a terjedő üresség. Elliotra pillantok, meg Joséra és Ethanre, akik a reggelizőpultnál állnak. Komoly ábrázattal, halkan beszélgetnek. Mrs. Jones a konyhában szorgoskodik.

Kate a tévésobában lesi a helyi híreket. Hallom a halkra állított nagy plazmatévét. Nem bírom elviselni újra a híreket – Christian Grey Eltűnt –, gyönyörű arca látványát a képernyőn.

Szórakozottan arra gondolok, hogy még egyszer sem láttam ennyi embert ebben a szobában, mégis elvesznek a helyiség méretei mellett. Elveszett, aggódó emberek kicsiny szigetei Ötvenem otthonában. Mit gondolna arról, hogy itt vannak?

Valahol Taylor és Carrick a hatóságokkal beszélnek, akik csöpögtetik nekünk az információkat, de egyiknek sincs értelme. A tény, hogy eltűnt. Nyolc órája tűnt el. Nem adott jelt magáról, senkivel nem beszélt. A keresést leállították, ennyit tudok. Túl sötét van. És fogalmunk sincs, hol lehet. Talán megsérült, talán éhes, vagy még rosszabb. Ne!

Magamban imádkozom. Kérlek, add, hogy Christian jól legyen! Kérlek, add, hogy Christian jól legyen! Újra meg újra ezt ismételve, ez az én mantrám, ez a

mentőövem, valami, amibe kapaszkodhatok a kétségbeesésben. Nem vagyok hajlandó a legrosszabb eshetőségre gondolni. Nem, ne is gondolj rá. Van remény.

„Te vagy a mentőövem.”

Kísértének Christian szavai. Igen, mindig van remény. Nem törhetek össze. Christian szavai visszhangoznak az agyamban.

„Most már határozottan az azonnali kielégülés pártján állok. *Carpe diem*, Ana”

Miért nem ragadtam meg azt a napot?

„Azért tettem, mert végre találkoztam valakivel, akivel le akarom élni az életem hátralévő részét.”

Szemem lehunyva, finoman rázkódva némán imádkozok. Kérlek, ne legyen ilyen rövid az élete. Kérlek, kérlek! Nem volt elég időnk... többre van szükségünk. Annyi mindent tettünk az elmúlt néhány héten, olyan messzire jutottunk. Nem érhet még véget. Azok a gyengéd pillanatok: a rúzs, vagy amikor először szeretkeztünk az Olympic szállodában, és amikor előttem térdelt és felajánlotta magát nekem, amikor végre megérintettem.

„Ugyanaz vagyok, Ana. Szeretlek és szükségem van rád. Érints meg.”

Ó, hiszen én is szeretem. Semmi nem vagyok nélküle, semmi, csak árnyék, akit minden fény elhagyott. Nem, nem, nem... szegény Christianom.

„Én ez vagyok, Ana. Mindenem, a tiéd, teljesen a tiéd vagyok. Mit kell még tennem, hogy megértsd? Hogy felfogd, minden módon akarlak, ahogyan az enyém lehetsz. Hogy szeretlek.”

Én is szeretlek téged, Ötven árnyalat.

Kinyitom a szemem, és anélkül, hogy látnám, ismét a tűzbe meredek. Az együtt töltött idő emléke tölti meg elmém: Christian gyerekes öröme, amikor hajózni és repülni mentünk; milyen elegánsan és dögösen nézett ki az álarcosbálon; amikor táncoltunk, igen, itt táncoltunk, ebben a lakásban, Sinatrára forogtunk körbe ebben a szobában; arra a csöndes reménykedésre tegnap a házban, a döbbenetes kilátásra.

„Az egész világot a lábad elé akarom tenni, Anastasia. Tested, lelked kívánom és örökre.”

Kérlek, add, hogy ne legyen baja! Nem mehet el. Ő a világmindenségem közepe.

Önkéntelenül is zokogás hagyja el a torkom, és a szám elé kapom a kezem. Nem. Erősnek kell lennem.

José terem mellettem. Vagy tán már egy ideje itt volt? Fogalmam sincs.

– Akarod, hogy felhívjam anyukádat vagy az apádat? – kérdezi gyengéden.

Nem! A fejemet rázom, és megmarkolom José kezét. Nem tudok beszélni. Tudom, hogy szétesnék, ha megtenném. De José kezének melege és gyengéd szorítása sem ad vigaszt.

Az anyám. Az ajkam megremeg anyám gondolatára. Hívjam föl? Nem. Nem tudnám elviselni a reakcióját. Talán Ray nem hisztizne – soha nem hisztizik, még akkor sem, amikor a Mariners veszít.

Grace feláll, és a fiúkhöz megy, elvonja ezzel a figyelmemet. Még egyszer sem ült ennyi ideig mozdulatlanul. Mia ül mellém, és fogja meg a másik kezem.

– Visszajön – mondja. Eltökélten kezdi, de a végén megtörik a hangja. A szeme tágra nyílt és vörös, az arca sápadt, megviselt az alváshiánytól.

Felnézek Ethanre. Miát és Elliotot figyeli, aki átkarolja Grace-t. Az órára pillantok. Elmúlt tizenegy, nemsokára éjfél. Átkozott idő! A tátongó üresség minden eltelt órával jobban fojtogat, magába húz. A belsőmben felkészülök, felkészítem magam a legrosszabbra. Lehunyom a szemem, újabb néma imát rebegek, és markolom Mia meg José kezét.

Amikor ismét kinyitom a szemem, újra a lángokba meredek. Látom Christian szégyenlős mosolyát – ez a kedvenc arckifejezésem –, itt látok bele a valódi Christianba, az én valódi Christianomba. Annyi ember van benne: irányításmániás, elnökvezéregazgató, zaklató, szexisten, uralkodó és ugyanakkor annyira kisfiú a játékaival. Elmosolyodom. Az autója, a hajója, a repülőgépe... Charlie Tango... ne... nem... az én elveszett kisfiúm most csakugyan elveszett. Lehervadarcomról a mosoly. Fájdalom hasít belém. Emlékszem, mikor a zuhany alatt lemostam a rúzsnyomokat.

„Én semmi vagyok, Anastasia. Csak egy ember alakú bábú. Nincs szívem.”

Egyre nagyobbnak érzem a csomót a torkomban. Ó, Christian, van szíved, nagyon is van szíved és az az enyém. Örökké a gondját akarom viselni. Még akkor is, ha olyan bonyolult és nehéz ember, én szeretem. Mindig is szeretni fogom. Soha nem lesz más. Soha.

Emlékszem, mikor a Starbucksban latolgattam Christianom jó és rossz pontjait. A rosszpontok, még a ma reggel talált fényképek is a jelentéktelenségbe süllyedtek. Csak ő maradt, és az, hogy visszajön-e. Ó, Uram, kérlek, hozd őt vissza, kérlek, ne legyen baja! Templomba járok, bármit megteszek. Ó, ha Christian visszajön, megragadom a napot. Ismét a hangja visszhangzik a fejemben. „*Carpe diem, Ana.*”

Mélyebbre meredek a tűzbe, a lángok még mindig nyalogatják, átölelik egymást, fényesen ragyognak. Aztán Grace felsikít, és onnantól mintha minden lelassulna.

– Christian!

Időben fordulok arra, hogy lássam Grace-t, amint átrepül a nagyszobán. Valahol mögöttem járkált fel-alá, a bejáratnál pedig a döbbent Christian áll. Rövid ujjú ing van rajta és öltöny nadrág, a zakó, cipő meg a zokni a kezében. Fáradt, koszos és hihetetlenül szép.

Szentséges basszantyú... Christian! Életben van. Zsibbadtan nézek rá, el kell döntenem, hogy hallucinálok-e, vagy csakugyan itt van.

Teljes zavar látszik az arcán. Ledobja a zakót és a cipőt, hogy elkaphassa Grace-t, aki átkarolja a nyakát, és az arcát csókolja.

– Anya?

Lenéz rá, mint aki egyáltalán nem érti, mi történik.

– Azt hittem, többé nem látlak – suttogja Grace, kimondva közös félelmünket.

– Anya, itt vagyok. – Kihallom a megdöbbenést a hangjából.

– Száz halált haltam ma – suttogja Grace. Alig hallható a hangja. Az én gondolataimat visszhangozza. Sír, zokog, immár nem tudja visszatartani a könnyeit. Christian zavartan, talán megszégyenülten ráncolja a homlokát, nem tudom eldönteni, aztán magához öleli, szorítja anyját.

– Ó, Christian – fuldokolja Grace. Öleli, a nyakába zokog, nem is próbál uralkodni magán. És Christian nem tartja vissza. Csak tartja, ringatja, vigasztalja. Forró könnyek gyűlnek a szemembe. Aztán Carrick harsogja a folyosón.

– Életben van! A franc, hát itt vagy! – Taylor irodájából lép ki a mobilját szorongatva. Mindkettejüket megöleli, és megkönnyebbülésében lehunyja a szemét.

– Apa?

Érthetetlen visítás tör ki Miából mellettem, aztán már áll, rohan, csatlakozik a szüleihez, és öleli mindhármukat.

Most kezdenek végre ömleni a könnyeim. Itt van, jól van. De nem tudok megmozdulni.

Carrick húzódik el elsőként, a könnyeit törölgetve paskolja Christian vállát. Mia elengedi őket, és Grace hátralép.

– Elnézést – motyogja.

– Jaj, anya, minden rendben – mondja Christian, és még mindig zavar látszik az arcán.

– Hol voltál? Mi történt veled? – tör ki Grace-ből, és kezébe temeti az arcát.

– Anya – morogja Christian. Újra a karjába vonja, és megcsókolja a feje búbját. – Itt vagyok. Jól vagyok. Csak átkozottul soká tartott visszaérnem Portlandből. Mi ez a fogadóbizottság? – Felnéz, és pillantása végigfut a szobán, amíg a tekintete meg nem áll rajtam.

Pislog egyet, és kurtán José felé pillant, aki elengedi a kezem. Christian szája megfeszül. Iszom a látványát, és megkönnyebbülés fut át rajtam. Kimerült, üres és tökéletesen boldog vagyok. Mégis patakszanak tovább a könnyeim. Christian ismét az anyja felé fordítja figyelmét.

– Jól vagyok, Anya. Mi baj? – nyugtatgatja. Grace a fia arcára teszi mindkét kezét.

– Eltűntél, Christian. A repülési terved... nem jutottál el Seattle-be. Miért nem vetted fel velünk a kapcsolatot?

Christian meglepett arcot vág.

– Nem gondoltam, hogy ilyen sokáig tart.

– Miért nem telefonáltál?

– Lemerült a mobilom.

– De miért nem álltál meg... egy telefonfülkénél?

– Anya, hosszú történet.

– Ó, Christian! Még egyszer ne tedd ezt velem! Megértetted? – Félig kiabálja.

– Igen, anya. – Christian letörli hüvelykujjával anyja könnyeit, és megint magához öleli. Amikor Grace összeszedte magát, elengedi, hogy megölelhesse Miát, aki keményen a mellkasára csap.

– Annyira aggódtunk miattad – tör ki belőle, és már sír ő is.

– Itt vagyok, az ég szerelmére – morogja Christian.

Elliot lép előre, és Christian az apjának adja át Miát. Carrick közben átkarolta a feleségét, a másik kezével most a lányát öleli magához. Christian meglepetésére Elliot kurtán megöleli, aztán nagyot csap a hátára.

– Örülök, hogy látlak – mondja Elliot hangosan, egy kicsit mogorván is. Ő így leplezi az érzéseit.

A könnyek az arcomon csorognak, de mindent látok. A nagyszoba feltétel nélküli szeretetben fürdik. Christian megkapja minden mennyiségben; csak éppen eddig nem fogadta el. Most viszont teljesen tanácstalan.

Nézd, Christian, ezek az emberek mind szeretnek. Talán megpróbálhatnád elhinni végre.

Kate mögöttem áll – nyilván kijött a tévésobából, és gyöngéden cirógatja a hajam.

– Tényleg itt van, Ana – mormogja megnyugtatón.

– Most már üdvözlőném a barátnőmet – mondja Christiana szüleinek. Mindketten mosolyogva bólintanak, és hátrébb lépnek.

Christian felém indul. Szürke szeme csillog, de kimerült és mégis zavart. Valahol belül találok annyi erőt, hogy feltápáskodjak, és a karjába vessem magam.

– Christian! – zokogom.

– Pszt – mondja, és ölel, a hajamba temeti arcát, és belélegzi az illatát. Felemelem könnyáztatta arcom, ő pedig megcsókol. Túlságosan is röviden.

– Szia! – mormogja.

– Szia! – suttogom. Éget az a gombóc a torkomban.

– Hiányoztam?

– Egy kicsit.

Elvigyorodik.

– Látom. – Gyengéd érintéssel törli le a könnyeket, amelyek továbbra is csorognak le az arcomon.

– Azt hittem... azt hittem... – elfullad a hangom.

– Látom. Pszt... itt vagyok. Ne haragudj. Később – mormogja, és újabb szűzies csókot lehel rám.

– Jól vagy? – kérdezem. Elengedem, és megérintem a mellkasát, a karját, a derekát... ó, érzem, hogy meleg, élő, érzéki az ujjaim alatt, és megnyugszom, hogy csakugyan itt van, itt áll előttem. Visszajött. A szeme sem rebben. Feszülten néz.

– Ó, hála istennek! – Újra átkarolom a derekát, ő pedig magához ölel. – Nem vagy éhes? Innál valamit?

– Igen.

Hátralépek, hogy hozzak neki valamit, de nem enged el. Átkarol, és kezet nyújt Josénak.

– Mr. Grey – mondja José ünnepélyesen.

– Christian, ha lehet – horkan Christian.

– Örülök, hogy visszatértél, Christian. Örülök, hogy jól vagy... és... köszönöm, hogy itt lehetek.

– Nem gond. – Christian összehúzza a szemét, de Mrs. Jones vonja magára a figyelmét, aki hirtelen mellette terem. Most tűnik fel, hogy nem a szokásos csinos asszonyka. Eddig észre sem vettem. A haja leengedve, puha, szürke leggings van rajta, és hatalmas, szürke *WSU Cougars* emblémás melegítő felső. Kicsinek tűnik benne. Évekkel fiatalabbnak látszik így.

– Hozhatok valamit, Mr. Grey? – Papír zsebkendővel törölgeti a szemét.

Christian szeretettel mosolyog rá.

– Egy sört legyen szíves, Gail. Budvart. És valamit ennék is.

– Máris hozom – mormogom. Annyira szeretnék valamit tenni az emberemért.

– Ne. Ne menj el – mondja lágyan, és a karja megfeszül köröttem.

A család közelebb húzódik, és Ethan meg Kate is csatlakozik hozzánk. Christian kezét ráz Ethannel, és megpuszítja Kate arcát. Mrs. Jones visszajön egy üveg sörrel és egy pohárral. Christian átveszi az üveget, de a pohárra a fejét rázza. Gail mosolyogva megy vissza a konyhába.

– Meglep, hogy nem akarsz valami erősebbet – morogja Elliot. – Szóval mi a fene történt veled? Engem apa azzal hívott fel, hogy a szitakötőd eltűnt.

– Elliot! – korholja Grace.

– Helikopter – horkan fel Christian. Elliot elvigyorodik, és kezdem sejteni, hogy ez amolyan családi tréfa.

– Ülünk le, és elmesélem. – Christian a heverőhöz húz, és valamennyien leülünk, minden tekintet Christianon. Nagyon kortyol a söréből, közben meglátja Taylort, aki az ajtóban ácsorog. Biccent felé, és Taylor is bólint.

– A lánya?

– Jól van. Hamis riasztás, uram.

– Remek. – Christian elmosolyodik.

A lánya? Mi történt Taylor lányával?

– Örülök, hogy visszajött, uram. Van még valami?

– Be kell gyűjteni a helikoptert.

Taylor bólint.

– Most, vagy reggel is megteszi?

– Azt hiszem, reggel, Taylor.

– Nagyon jó, Mr. Grey. Még valami, uram?

Christian a fejét rázza, és felemeli az üveget. Taylor a maga ritka mosolyával válaszol – azt hiszem, még Christianénál is ritkább –, és elhúz, talán az irodájába, vagy fel a szobájába.

– Christian, mi történt? – erősködik Carrick.

Christian pedig belekezd a történetébe. Rosszal, a helyettesével repült Charlie Tangón Vancouverbe, hogy megbeszéljenek valami problémát az alapítvánnyal kapcsolatban. Alig tudom követni, olyan kába vagyok. Csak fogom Christian kezét, és manikűrözött körmeit, hosszú ujjait nézem. Az ujjperceken a ráncokat, az óráját – Omega, három kicsi mutatóval. Felnézek gyönyörűséges arcélére, ő pedig folytatja a történetet.

– Ros még soha nem látta a Mount St. Helenst, ezért visszafelé jövet azzal ünnepeltünk, hogy kis kerülőt tettünk. Hallottam, hogy a termékenységi ráta nemrég megemelkedett, és meg akartam nézni. Hát, ez volt a szerencsénk. Úgy hat méter magasan repülhettünk, amikor jeleztek a műszerek. Tűz ütött ki a farokban. Nem volt más választás, mint kikapcsolni minden elektronikát, és leszállni. – A fejét csóválja. – A Silver Lake közelében tettem le a gépet, kiraktam Rost, és sikerült eloltanom a tüzet.

– Tűz? Mindkét motorban? – Carrick megborzong.

– Aha.

– A francba! De azt gondoltam.

– Tudom – szakítja félbe Christian. – Tiszta szerencse, hogy olyan alacsonyan repültem – mormogja, én pedig megborzongok. Elengedi a kezem, és széttárja a karját.

– Fázol? – kérdezi, én pedig a fejem rázom.

– Hogyan oltottad el a tüzet? – tudakolja Kate. Újságíróosztöne bekapcsol. Jesszusom, néha nagyon lényegre törőnek tűnik.

– Tűzoltó készülékek. Kell tartani a gépen, előírás – feleli Christian egyszerűen.

A régen mondott szavai pörögnek az agyamban. „Mindennap hálát adok a gondviselésnek, hogy te jöttél meginterjúvolni és nem Katherine Kavanagh.”

– Miért nem hívtál föl, vagy használtad a rádiót? – kérdi Grace.

Christian a fejét rázza.

– Az elektronika ki volt kapcsolva, és nem működött a rádió. A tűz miatt nem mertem megkockáztatni, hogy bekapcsolom. A Blackberryn még működött a GPS, ezért el tudtam jutni a legközelebbi útig. Négy órába telt ide gyalogolni. Ros kikészült. – Christian rosszallóan szorítja össze az ajkát.

– Nem volt térerő. Gifford nincs lefedve. Ros aksija merült le előbb, az enyém menet közben.

Szentséges pokol! Megborzongok, és Christian az ölébe húz.

– És hogy jutottál vissza Seattle-be? – kérdi Grace, és lesüti a szemét. Nem kétséges, hogy kettőnk látványától. Elpirulok.

– Stoppoltunk, és összedobtuk, amink volt. Rosnak meg nekem összesen hatszáz dollárunk volt. Gondoltuk, hogy megfizetünk valakit, hogy hozzon haza minket, de egy teherautó megállt, és a sofőrje elvállalta, hogy hazahoz. Nem fogadott el pénzt, sőt a kajáját is megosztotta velünk. – Christian a fejét csóválja döbbenetében. – Egy örökkévalóságig tartott. Nem volt nála mobil. Fura, de igaz. Fel sem fogtam. – Elhallgat, és végignézi a családján.

– Hogy aggódtunk? – kérdi bosszúsan Grace. – Ó, Christian, majdnem beleőrültünk.

– Hír lettél, tesó.

Christian a szemét forgatja.

– Aha. Rájöttem, amikor megpillantottam ezt a fogadóbizottságot, és odakinn egy tucat fotóriportert. Ne haragudj, anya. Megkérhettem volna a sofőrt, hogy álljon meg, és telefonálhassak, de alig vártam már, hogy hazaérjek. – José felé pillant.

Ó, tehát az az oka, hogy José itt alszik. A homlokom ráncolom a gondolattól. Jesszusom – mindez az aggodalom!

Grace a fejét csóválja.

– Örülök, hogy egy darabban vagy, drágám.

Kezdek megnyugodni. A mellkasára támasztom a fejem. Természetillata van, némi izzadságszag, tusfürdő és a Christian szag, a legcsodásabb illat a világon. Ismét könnyek csorognak végig az arcomon, a hála könnyei.

– Mindkét motor? – szólal meg hitetlenkedve Carrick.

– Ezt add össze – von vállat Christian, és végigsimít a hátamon.

– Hé! – suttogja. Állam alá támasztja az ujját, és hátradönti a fejem. – Ne sírj!

Úrinőhöz nem illő módon a kézfejemmel törölöm meg az orromat.

– Ne tűnj el – szírogok, és Christian ajka mosolyra húzódik.

– Elektromos hiba... azért ez fura – mondja most Carrick.

– Igen, nekem is megfordult a fejemben, apa. De egyelőre szeretnék ágyba bújni, és holnap foglalkozni ezzel a szarsággal.

– És a média tudhatja, hogy Christian Grey él és épségben van? – kérdezi Kate.

– Igen. Andrea és a PR-osaim intézik majd a médiát. Ros felhívta Andreát, miután kiraktuk őt a lakásánál.

– Fizetésemelést kell adnom annak a nőnek. De késő van már – mondja Christian.

– Azt hiszem, ez finom célzás volt, hölgyeim és uraim. Drága tesókámnak aludnia kell, hogy szép legyen. – Elliot gunyorosan néz, Christian pedig ráfintorog.

– Cary, biztonságban van a fiam. Most már hazavihetsz.

Cary? Grace imádattal néz a férjére.

– Igen, azt hiszem nekem is jól jönne némi alvás – feleli Carrick, és rá mosolyog.

– Maradjatok – javasolja Christian.

– Nem, drágám. Már tudom, hogy biztonságban vagy. Haza szeretnék menni.

Christian vonakodva elenged, és feláll. Grace még egyszer megöleli, fejét a mellkasának támasztva lehunyja a szemét. Most elégedett. Christian pedig átkarolja.

– Annyira aggódtam, drágám – suttogja Grace.

– Jól vagyok, anya.

Grace hátrébb húzódik, és feszülten nézi.

– Igen, azt hiszem, jól vagy – mondja lassan. Felém pillant és elmosolyodik. Vértörő leszek.

Kikísérjük Carrickot és Grace-t az előcsarnokba. Mögöttem Mia és Ethan vadul sutyorog, de olyan halkán, hogy nem értem.

Mia szégyenlősen Ethanre mosolyog, aki tátott szájjal néz rá, és a fejét rázza. Mia összefont karral sarkon fordul, a fiú pedig a fejét vakargatja, nyilvánvalóan csalódott.

– Anya, apa, várjatok meg! – mondja váratlanul Mia. Talán ugyanolyan változékony természetű, mint a bátyja.

Kate magához szorít.

– Látom, valami nagy szar folyt itt, amíg én áldott tudatlanságban nyaraltam Barbadoson. Teljesen egyértelmű, hogy fülig szerelmesek vagytok. Örülök, hogy Christiannak nem esett baja. Nem csak miatta, hanem miattad is, Ana.

– Köszönöm, Kate – suttogom.

– Aha. Ki gondolta volna, hogy egyszerre találjuk mega szerelmet. – Elvigyorodik. Hú... bevallotta.

– Testvérekkel – kuncogok.

– Még a végén sógornők leszünk – poénkodik.

Lemerevedek, és gondolatban seggbe rúgom magam, amikor Kate hátrébb lép, és azzal a mit-nem-meséltél-el-Steele pillantásával néz. Elpirulok megint. Basszus, mondjam el neki, hogy Christian megkérte a kezem?

– Gyere, bébi – hívja őt Elliot a lift mellől.

– Holnap beszélünk, Ana. Most fáradt lehetsz.

Haladékot kaptam.

– Persze Kate. Elég sokat utaztál ma.

Újra megöleljük egymást, aztán Kate és Elliot követik Greyéket a liftbe. Ethan kezét ráz Christiannal, engem megölel. Szórakozottnak tűnik, de azért beszáll a liftbe, és az ajtó becsukódik.

José a folyosón ácsorog, amikor kijövünk az előcsarnokból.

– Nézzétek, én lefekszem... hagylak titeket – mondja.
Elvörösödöm. Jesszusom, miért ilyen kínos ez?
– Tudod, merre kell menned? – kérdi Christian.
José bólint.
– Aha, a házvezetőnő...
– Ms. Jones – segítek.
– Igen, Mrs. Jones már megmutatta. Jó kis kégli, Christian.
– Köszönöm – feleli Christian udvariasan. Megáll mellettem és a vállamra teszi a kezét. Felém hajol, és a hajamba csókol.
– Eszem valamit, amit Mrs. Jones kikészített nekem. Jó éjt, José! – Christian visszamegy a nagyszobába, otthagy Josével a bejáratnál.
Hú! Kettesben hagyott Josével.
– Hát, jó éjt! – José hirtelen feszengeni kezd.
– Jó éjt José, és kösz, hogy itt maradtál velem.
– Persze, Ana. Ha bármikor eltűnne a gazdag, nagymenő pasid, rám számíthatsz.
– José! – korholom.
– Csak vicceltem. Ne vedd a szívedre. Reggel korán indulok... találkozunk valamikor? Hiányzol.
– Persze, José. Remélem, hamarosan. Sajnálom, hogy a ma este ilyen... szarul alakult. – Bocsánatkérően mosolygok.
– Aha. Szarul – vigyorog, aztán megölel. – Komolyan, Ana, örülök, hogy boldog vagy, és ha szükséged van rám, jövök.
– Köszönöm.
Felillantja szomorú, keserédes mosolyát, aztán már indul is fölfelé.
Visszamegyek a nagyszobába. Christian a heverő mellett áll, és kiismerhetetlen arccal néz. Végre kettesben vagyunk, és csak nézzük egymást.
– Nagyon beléd van zúgva, ugye tudod? – mormogja.
– És ezt ön miből gondolja, Mr. Grey?
– Felismerem a tüneteket, Miss Steele. Azt hiszem, ugyanilyen nyomorult vagyok.
– Azt hittem, soha többé nem látlak – suttogom. Tessék, kijöttek belőlem a szavak. Legrosszabb félelmeim egyetlen, rövid mondatban kiűzve belőlem.
– Nem volt olyan rémes, mint hangzik.
Fölveszem a padlóról az öltönyzakóját meg a cipőt, és feléje indulok.
– Elrakom – suttogja, és a zakóért nyúl.
Úgy néz le rám, mintha én volnék az egyetlen ok arra, hogy él, én pedig ugyanígy nézek fel rá, ebben biztos vagyok. Itt van, tényleg itt van. A karjába von, és magához szorít.
– Christian – nyögöm, és újra folyni kezdenek a könnyeim.
– Pszt – csitít, és a hajamba csókol. – Tudod... abban a néhány rettenetes másodpercben, mielőtt földet értünk, csak rád gondoltam. Te voltál a talizmánom, Ana.
– Azt hittem, elvesztettelek – tör ki belőlem. Állunk, újra érezzük, fogjuk, nyugtatgatjuk egymást. Még jobban szorítom magamhoz, és rádöbbenek, hogy a kezemben a cipője. Zajosan ejtem a padlóra.

– Gyere, zuhanyozz velem – mormogja.
– Oké – pillantok fel rá. Nem akarom elengedni, ő pedig az államnál fogva felemeli a fejem.
– Tudod, hogy még így, könnyáztatta arccal is milyen szép vagy, Ana Steele? – Lehajol, és gyöngéden megcsókol. – És milyen puha a szád. – Újra csókol, mélyebben.
Ó, istenem... belegondolni, hogy elveszthettem volna... nem... nem gondolkodom, inkább átadom magam.
– Le kell tennem a zakót – mormogja.
– Ejtsd le – motyogom a szájába.
– Nem lehet.
Hátradőlve, értetlenül nézek fel rá.
Önelégülten vigyorog.
– Ezért. – A zakó belső zsebéből a kis dobozt halássza elő, amelyet éntőlem kapott, amelyben az ajándékom van. A heverő háttámlájára veti a zakót, és ráhelyezi a dobozt.
Ragadd meg a napot, Ana, biztat a tudatalattim. Hát, éjfél elmúlt már, vagyis technikailag már a születésnapja van.
– Nyisd ki – suttogom, és a szívem hevesebben ver.
– Remélem, hogy ezt fogod mondani – mormogja. – Megőrijtett a kíváncsiság.
Huncutul vigyorgok rá, mintha becsiccsentettem volna. Christian szégyenlősen mosolyog rám, én pedig majd elolvadok, élvezem boldog, kíváncsi arcát. Hosszú, ügyes ujjával kicsomagolja, majd kinyitja a dobozt. A homlokát ráncolva nézi a kicsi, szögletes, műanyag kulcstartót, amelyet előhalászik belőle. Apró pixelekből álló kép van rajta, amelyek úgy villognak, akár egy LED képernyő. Seattle horizontja látszik, a Space Needle-lal a központban, és a Seattle szó nagybetűkkel vonul át villogva a tájon.
Christian egy pillanatig nézi, aztán zavartan pillant rám, édes homlokán még mélyebbek a ráncok.
– Fordítsd meg – suttogom a lélegzetem visszafojtva.
Megfordítja, aztán rám villan a szeme. Tágra nyílt, szürke, csodálat és öröm táncol benne. Ajka hitetlenkedve nyílik szét.
Az „igen” szó villog a kulcstartón.
– Boldog születésnapot – suttogom.

Huszdik fejezet

- Hozzám jössz? – suttogja hitetlenkedve.

Idegesen bólintok. Túlradnak az érzelmeim, és ideges vagyok. Nem is igazán értem a reakcióját ennek a férfinak, akiről azt hittem, hogy elveszítettem. Hogyhogy nem érti, mennyire szeretem?

– Mondd ki – kéri lágyan, és intenzív, égető a pillantása.

– Igen, hozzád megyek.

Mélyen beszívja a levegőt, hirtelen megragad és megperdít, amolyan igazán nem Ötvenre jellemző módon. Nevet, és újra fiatal, gondtalan, boldog lelkesültség árad belőle. A karjába kapaszkodom, és érzem az izmait megfeszülni az ujjaim alatt. Fertőző a nevetése, és magával ragad. Kába, összezavart lány vagyok, akit teljesen meghódított az ő gyönyörűséges pasija. Christian letesz és megcsókol. Erősen. A keze az arcom két oldalán, nyelve makacs, meggyőző... izgató.

– Ó, Ana! – zihálja az ajkamba, és az ujjongástól forog velem a világ. Szeret, most már nem kételkedem benne, és élvezem ennek a csodás férfinak az ízét, a férfiét, akiről azt hittem, nem látom többé. Christian öröme nyilvánvaló. A szeme csillog és az a fiatalos mosoly hozzá... szinte tapintható a megkönnyebbülése.

– Azt hittem, elveszítettelek – mormogom még mindig kábán, és levegő után kapkodva a csókjától.

– Bébi, több kell egy rosszul működő 135-ösnél, ahhoz, hogy távol tartson tőled.

– 135?

– Charlie Tango. Eurocopter 135-ös, a legbiztonságosabb gép az osztályában. – Valami névtelen, de sötét érzelem fut át az arcán, magára vonva a figyelmemet. Mit akar ezzel mondani? De mielőtt rákérdezhetnék, megmerevedik, úgy néz le rám. A homlokát ráncolja, és egy pillanatilag már azt hiszem, elmondja. Pislogva nézek elgondolkodó, sötét szemébe.

– Várj egy pillanatot! Ezt már akkor odaadtad, amikor Flynnhez mentünk – mondja, és fölemeli a kulcstartót. Szinte szörnyűlködve néz.

Ó, istenem, hová akar kilyukadni? Bólintok, és komoly képet vágok.

Tátva marad a szája.

Bocsánatkérően vállat vonok.

– Azt akartam, hogy tudd, bármit is mond Flynn, nekem nem számít.

Christian hitetlenkedve mered rám.

– Tehát tegnap este, amikor könyörögtem, hogy adj választ, már nálam volt? – Süt róla a döbbenet. Újra bólintok, kétségbeesetten próbálom felmérni a reakcióját. Bárgyú csodálkozással bámul, aztán összehúzza a szemét, és gunyorosan megrándul a szája.

– Mindez az aggodalom – suttogja fenyegetően. Rávigyorgok, és újra vállat vonok.

– Ó, ne is próbáljon okoskodni velem, Miss Steele. Ebben a pillanatban legszívesebben...

A hajába túr, aztán a fejét csóválva taktikát vált.

– El sem hiszem, hogy hülyét csináltál belőlem. – Hitetlenkedés érződik a suttogásából. Finoman megváltozik az arca, szeme gonoszul csillog, szája érzéki mosolyra húzódik.

Megborzongok. Mi jár az eszében?

– Azt hiszem, megérdemel némi büntetést, Miss Steele – mondja lányan.
Büntetés? A francba! Tudom, hogy játék, de azért óvatosan hátralépek.
Elvigyorodik.

– Ezt játsszuk? – suttogja. – Mert úgyis elkaplak. – Játékos szenvedély csillog a szemében. – És az ajkadat harapdálod – teszi hozzá fenyegetően.

Az egész belsőm megfeszül. A jövődöbelim játszani akar. Még egy lépést teszek hátrafelé, aztán megfordulok, hogy elfussak, de hiába. Christian váratlan mozdulattal elkap, én pedig boldogan visítok meglepetésemben. A vállára vet, és a folyosó felé indul velem.

– Christian – sziszegem, mert eszembe jut, hogy José odafenn van, bár kétlem, hogy hallana minket. Megmarkolom a derekát támaszul, aztán egy bátor ötlettel a farára csapok. Rögtön ő is az enyémre.

– Au!

– Ideje zuhanyozni – közli diadalmasan.

– Tegyéle! – Igyekszem rosszállón mondani, de nem sikerül. És hasztalanul küzdök, mert erősen tartja a combomat, és valami okból nem tudom abbahagyni a kuncogást.

– Szereted ezt a cipőt? – kérdi vidáman, és kinyitja a fürdőszobája ajtaját.

– Jobban szeretem, ha a földet éri. – Hiába igyekszem zsémbelni, a nevetés ott bujkál a hangomban.

– Kívánsága parancs, Miss Steele. – Anélkül, hogy letenne, lehúzza rólam mindkét cipőt, hangosan koppannak a csempe padlón. Megáll az öltözőasztalnál, és kiüríti a zsebeit: a lemerült BlackBerry, kulcsok, a tárcája, kulcstartó. Mindössze elképzelni tudom, hogyan festek ebből a szögből a tükörben. Amint végzett, egyenesen a túlméretezett zuhanyfülkébe masírozik.

– Christian – korholom hangosan, most már egyértelmű, mit tervez.

Maximumra állítja be a vízsugarat. Húha! Jéghideg víz záporozik a hátsómra, én pedig visítok, de rögtön elhallgatok, mert újra eszembe villan, hogy José felettünk van.

Hideg a víz, én pedig teljesen fel vagyok öltözve. A fagyos víz átitatja a ruhámat, a bugyimat és melltartóm. Teljesen eláztam, és nem tudom abbahagyni a kuncogást.

– Ne! – visítok. – Tegyéle! – Ismét rácsapok, ez alkalommal keményebben, ő pedig elenged, hagyja, hogy lecsússzak a már vizes testén. Fehér inge a mellére tapad, az öltönynadrágja átázott. Én is csuromvizes vagyok, kipirult, kábán szédült és izgatott. Christian rám vigyorog, és annyira... annyira... dögös.

Kijózanodik. Ragyog a szeme, ismét megfogja arcom, és magához húz. Gyengéd, imádattal teli a csókja tökéletesen elvonja a figyelmemet. Már nem érdekel, hogy teljesen felöltözve, csuromvizesen állok Christian zuhanyfülkéjében. Csak mi ketten vagyunk a zubogó víz alatt. Visszajött, épségben – és az enyém.

A kezem önkéntelenül is az ingéhez kap, amely rátapad mellkasa minden egyes izmára és ívére. A nedves, fehér anyag alatt látszik a mellszőrzete. Kirántom az inget a nadrágból, ő pedig felnyög, de ajka nem hagyja el az enyémet. Kigombolom az ingét, ő pedig a zipzáramért nyúl, lassan elkezd lehúzni. Ajka még ragaszkodóbb lesz, még izgatóbb, nyelve a számba hatol, és testemben robban a vágy. Megrántom az ingét, hogy szétszakad. A gombok szanaszét repülnek, pattognak a padlócsempén, és eltűnnek

a zuhany padlóján. Letépek a vizes anyagot a válláról, és lehúrom a karján, közben a falhoz nyomom, hogy ő ne tudjon engem vetkőztetni.

– Kézelő – morogja, és fölemeli csuklóját. Ázottan lóg le róla az ing.

Remegő ujjakkal nyitom ki előbb az egyik, aztán a másik mandzsettát is, hogy az arany kézelőgombok a földre hullanak, s az ing követi azokat. Christian szeme a zubogó vízen át az enyémet kutatja, pillantása éget, buja és forró, akár a víz. A nadrágja övrészéhez nyúlok, de a fejét rázza. Megfogja a vállam, és megperdít, hogy háttal legyek neki. Befelezi, amit elkezdett, végig lehúzza a hosszú zipzárt a ruhámon, elsimítja nedves hajamat a nyakamból, és nyelve végigsiklik a nyakamon a hajvonalamig és vissza. Csókol, szopogat.

Én nyögök, ő meg lehámozza a ruhát a vállamról és a mellemről, a nyakamba csókol a fülem alatt. Kikapcsolja a melltartót, és letolja a pántot, hogy immár szabadon mered a mellem. Átkarol, hogy megfogja mindkettőt, és elismerően suttog a fülemben.

– Milyen gyönyörű!

A melltartóm és a ruhám csapdába ejtette a karomat. A ruha úgy lóg rajtam a mellem alatt, hogy a karom még az ujjkivágásban van, de a kezem szabad. Úgy tartom a fejem, hogy Christian jobban hozzáférjen a nyakamhoz, és varázslatos kezéhez nyomom a mellemet. Hátranyúlok, és örömmel hallom, mint akad el egy pillanatra a lélegzete, ahogy kíváncsi ujjaim rátalálnak a férfiasságára. Christian a kezemhez nyomja az ágyékát, és boldogan fogadom. A csudába, miért is nem engedi, hogy levegyem az alsóját?

A mellbimbóimat húzogatja, és amikor megduzzadnak, megnyúlnak a szakértő érintésére, minden gondolatom, a nadrággal kapcsolatos is eltűnik, és élesen, buján hasít belém a gyönyör. Hátrahajtom a fejem, és felnyögök.

– Igen – zihálja, és ismét megfordít, szája foglyul ejti a szám. Egyetlen mozdulattal lerántja rólam az összes ruhát, amelyek nedves halomban gyűlnek az inge mellett a zuhany padlóján.

Felkapom a tusfürdőt. Christian megmerevedik, ahogy rádöbben, mit tervezek. Egyenesen a szemébe nézek, és a tenyerembe nyomok egy keveset az édes zseléből, majd a melle elé emelem a kezem. Várom a választ a ki nem mondott kérdésre. Christian szeme elkerekedik, aztán alig észrevehetően bólint.

Gyöngéden a szegycsontjára teszem a kezem, és kezdem bedörzsölni a szappant a bőrébe. Christian melle megemelkedik, mert hirtelen mélyen beszívja a levegőt, de mozdulatlanul áll. Egy pillanattal később kezem a csípőjére tapad, de nem tolja el. Óvatosan néz, pillantása inkább átható, mintsem ijedt, ajka kinyílik, kapkodja a levegőt.

– Jó? – suttogom.

– Igen. – Kapkodó, reszelős válasza szinte nyögés. Eszembe jut mennyit zuhanyoztunk együtt, de az, ami az Olympicban volt, keserédes emlék. Hát, most már megérinthezem. Gyöngéden körözve mosom, letisztítom a férfit, a hóna alatt, a bordáin, lapos, izmos hasán, a boldog ösvény felé, ahol a nadrág övrésze van.

– Én jövök – suttogja, és a samponért nyúl. Kihúródik velem a zuhanyrózsa alól, és egy kevés sampont a fejem búbjára nyom.

Úgy vélem, ez jel, hogy hagyjam abba, amit csinálok, ezért a nadrágja dereka alá hurkolom az ujjam. Christian bedolgozza hajamba a sampont, erős, hosszú ujjjaival a

fejbőrömet masszírozza. Nyögdecselek a várakozástól. Lehunyom a szemem, és átadom magam a mennyei érzésnek. Az este feszültsége után pont erre van szükségem.

Christian kuncog, én pedig kinyitom egyik szemem. Látom, hogy mosolyogva néz rám.

– Élvezed?

– Hmm...

Elvigyorodik.

– Én is – mondja, és odahajol, hogy megcsókolja a homlokom, de közben folytatja, édesen gyömöszköli a fejbőröm.

– Fordulj meg! – mondja parancsolón. Teszem, amit mond, ujjai pedig lassan dolgoznak a fejemen. Megtisztítanak, ellazítanak, szeretnek. Ó! Christian újabb samponért nyúl, és gyengéden mossa a hátamra hulló, hosszú, fürtöket. Amikor befejezi, kihúzza a zuhany alól.

– Hajtsd hátra a fejed – utasít nyugodtan.

Boldogan engedelmeskedek, ő pedig gondosan leöblíti a szappanhabot. Amikor végzett, ismét szembe fordulok vele. Egyenesen a nadrágjához nyúlok.

– Mindenütt meg akarlak mosni.

Suttogok, ő pedig rám mosolyog azzal a féloldalas mosollyal, és megadón emeli fel kezét, mintha csak azt mondaná, a tiéd vagyok, bébi. Elvigyorodom. Mintha karácsony lenne. Hamar lehúzzom a zipzáriját, és kiszáratva a nadrágja és a bokszalója is a többi ruhánk mellé kerül. Felállok, és a tusfürdőért meg a vizes szivacsért nyúlok.

– Úgy látom, örülsz nekem – mormogom szárazon.

– Mindig örülsz neked, Miss Steele. – Önelégülten mosolyog rám.

Beszappanozom a szivacsot, aztán újrakezdem utamat a mellén. Ellazultabb, talán mert nem érintem. Lefelé tartok a szivaccsal, a gyomrán, a hasán, végig az ösvényen, a szeméremszőrzetén, majd fel-le a kemény férfiasságán.

Fölkukucskálok rá. Christian fátyolos szemmel, érzéki vágyakozással néz. Hmm... szeretem ezt a pillantást. Ledobom a szivacsot, és kézzel folytatom. Határozottan fogom. Christian lehunyja a szemét, hátraveti a fejét, és nyögve a kezem felé nyomja a csípőjét.

Igen, annyira izgató! Belső istennőm, aki eddig a sarokban rázkódott a zokogástól, most feltámad. Szajhásan vörös rúzzsal pompázik.

Christian égő tekintete hirtelen az enyémbe kulcsolódik. Eszébe jutott valami.

– Szombat van – lelkesedik. Érzéki öröm süt a szeméből, és a derekamat megragadva magához húz, vadul csókol.

Húha, ritmusváltás!

Keze végigsiklik csúszós, nedves testemen, körbesiklik a nemi szervemhez. Ujjai kalandoznak, izgatnak, szája fáradhatatlan, hogy nem kapok levegőt. A másik keze vizes hajamban, így tart mozdulatlanul, miközben szenvedélye teljes erővel csap le rám. Az ujjai már bennem mozognak.

– Ááá! – nyögöm a szájába.

– Igen – sziszegi, aztán felemel, a keze a hátsóm alatt. – Kulcsold körém a lábad, bébi. – Átölelem, tapadó kagylókéntcsüngök rajta. Christian a zuhany falának nyom, megáll, és lenéz rám.

– Nyisd ki a szemed. Látni akarlak – mormogja.

Pislogva nézek fel rá. Kalapál a szívem, a vérem forró, súlyosan lüktet a testem, vadul önt el a vágy. Aztán – jaj, de lassan –, belém hatol, megtölt, magáévá tesz, bőr ér a bőrhöz. Hangosan nyögök. Amint teljesen bennem van, megint megáll. Feszült az arca.

– Az enyém vagy, Anastasia – suttogja.

– Örökké.

Diadalmasan mosolyog, és másként helyezkedik, hogy eláll a lélegzetem.

– Most pedig mindenkivel tudatjuk, hogy igent mondtál. – Áhítatos a hangja. Lehajol, foglyul ejti szájával a szám, és lassan... édesen mozogni kezd. Lehunyom a szemem, hátravetem a fejem, testem ívben megfeszül. Alávetem az övének az akaratom, rabbá tesz ez a mámorító, lassú ritmus.

Christian foga most az államat súrolja, majd lefelé halad a nyakamon. Fokozza a tempót, befelé, fölfelé lök, el innen a föld bolygóról, a zuhanytól, az esti rémülettől. Csak én vagyok és a hozzám tartozó férfi. Együtt mozgunk, egy emberként, mindketten teljesen feloldódunk a másikban, nyögésünk, hörgésünk összeolvad. Élvezem a csodálatos érzést, hogy én birtoklom, a testem kivirágzik körötte.

Elveszthettem volna... és szeretem őt... végtelenül szeretem, és hirtelen hatalmába kerít a gondolat, hogy halálosan szeretem, és hogy határtalanul elköteleztem magam mellette. Egész hátralévő életemben szeretni fogom ezt a férfit, és ezzel a megindítóan fenséges gondolattal robbanok körötte, gyógyító, katartikus orgazmusban, a nevét kiáltva. Könny folyik végig az arcomon.

Ő is a csúcsra ér, és belém lövelli magát. Arcát a nyakamba temetve a padlóra rogy. Még mindig magához szorít, az arcomat csókolja, lecsókolja a könnyeimet. A meleg víz végigcsorog rajtunk, tisztára mos minket.

– Ráncosak az ujjaim – mormogom szex után, kielégítve, a mellkasának dőlve. Christian az ajkához emeli az ujjaimat, és sorra megcsókolja őket.

– Tényleg ki kéne szállnunk a zuhanyból.

– Jól érzem itt magam. – A két lába között ülök, és magához szorít. Nem akarok mozdulni.

Christian helyeslően morog. De hirtelen elönt a fáradtság, hullafáradt vagyok. Annyi minden történt ezen a héten – egy életre elég dráma, és hamarosan férjhez megyek. Hitetlenkedő kuncogás szakad ki belőlem.

– Szórakoztat valami, Miss Steele? – kérdi szeretettel.

– Zsúfolt hetünk volt.

Elvigyorodik.

– Az bizony.

– Hálát adok az égnek, hogy egy darabban került elő, Mr. Grey – suttogom. Kijózanító a gondolat, hogy mi történhetett volna. Christian megfeszül, és azonnal megbánom, hogy emlékeztettem rá.

– Nagyon félttem – vallja be meglepetésemre. Komoly az arca.

Szentséges szar!

– Tehát csak a családotod megnyugtatóra tüntetted fel semmiségnek.

– Igen. Túl alacsonyan repültünk ahhoz, hogy jól tegyem le. De valahogy mégis sikerült.

A fenébe! Komoran néz, és zuhog ránk a víz.

– Mennyin múltott? – Lenéz rám.

– Kevésen. – Elhallgat. – Néhány szörnyű másodpercig azt hittem, nem látlak többé.

Erősen szorítom őt magamhoz.

– Nem tudom elképzelni az életemet nélküled. Annyira szeretlek, hogy már megrémiszt.

– Én is téged – vallja be. – Üres lenne az életem nélküled. Oly nagyon szeretlek. – A karja megfeszül köröttem, és a hajamba temeti az orrát. – Soha többé nem engedlek el.

– Én pedig soha nem akarlak elhagyni.

Belecsókolok a nyakába, Christian pedig felém hajol, és gyengéden megcsókol.

– Gyere, szárítkozzunk meg és feküdjünk le – mondja egy perccel később. – Kimerült vagyok, te pedig úgy nézel ki, mint akit megverték.

– Mondani akar valamit, Miss Steele?

A fejem rázom, és ingatag lábakon feltápázkodom.

Felülök az ágyban. Christian ragaszkodik hozzám, hogy megszánts a hajam – egészen ügyes. Kellemetlen belegondolni, hogy miért, el is űzöm a gondolatot. Éjjel kettő is elmúlt, ideje aludni. Christian lenéz rám, és újra megnézi a kulcstartót, mielőtt ágyba bújna. Megint hitetlenkedve csóválja a fejét.

– Ez annyira jó. Életem legjobb születésnap ajándéka. – Rám néz, meleg, lágy a tekintete. – Még a dedikált Guiseppe DeNatale poszteremnél is jobb.

– Előbb is mondtam volna, de mivel ez a születésnapod... Mit adhat az ember valakinek, akinek mindene megvan. Gondoltam... magamat adom.

Leteszi az éjjeliszekrényre a kulcstartót, mellém helyezkedik, és a karjába von, egymáshoz simul a testünk.

– Tökéletes. Akárcsak te.

Önelégülten mosolygok, bár nem láthatja az arcomat.

– Messze nem vagyok tökéletes, Christian.

– Nevetsz rajtam, Miss Steele?

Honnan tudja?

– Talán. – Kuncogok. – Kérdezhetek valamit?

– Természetesen – puszil a nyakamba.

– Nem hívtál föl Portlandból jövet. Tényleg José miatt? Mert aggódtál, hogy kettesben vagyok veled?

Christian egy szót sem szól. Felé fordulok, és tágra nyílt szeme, mintha szégyenkezne.

– Tudod, milyen nevetséges ez? Tudod, min ment keresztül a családom, meg én is? Mi mind nagyon szeretünk.

Pislog, aztán azzal a szégyenlős mosollyal néz rám.

– Fogalmam sem volt, hogy így aggódtok.
Lebiggyesztem az ajkam.
– Mikor érted meg végre azzal a vastag koponyáddal, hogy szeretnek?
– Vastag koponya? – A szemöldöke fölszalad meglepetésében.
Bólintok.
– Igen. Vastag a koponyád.
– Nem hiszem, hogy a fejem csontsűrűsége jelentősen magasabb, mint a testem más részeiben.
– Komolyan mondom. Ne is akarj megnevetetni. Egy kicsit még mindig haragszom rád, bár ezt részben elhomályosítja a tény, hogy épségben hazaértél, pedig már azt hittem... – Elhal a hangom, mert eszembe jut az a néhány rémes óra. – Tudod, mit hittem.
Ellágyul a szeme, és megcirógatja az arcomat.
– Sajnálom. Oké?
– Szegény anyád is. Nagyon megható volt, amikor veled láttalak – suttogom.
Szégyenlősen elmosolyodik.
– Még soha nem láttam ilyenek. – Pislog az emléktől. – Általában nagyon uralkodik magán. Ez komoly megrázkódtatás volt neki.
– Látod? Mindenki szeret – mosolygok. – Talán most már kezded elhinni. – Odahajlok hozzá, és gyengéden megcsókolom.
– Boldog születésnapot, Christian! Örülök, hogy itt vagy velem ezen a napon. És még nem is láttad, mit kapsz tőlem holnap... öö... ma. – Elégedetten mosolygok.
– Még valamit? – kérdi elképedve, s arca lélegzetelállító vigyorra húzódik.
– Ó, igen, Mr. Grey, de ki kell várnod.

Hirtelen ébredek valami rossz vagy lidérces álomból. A szívem kalapál. Pánikban fordulok meg, és megkönnyebbülésemre Christian mélyen alszik mellettem. Mocorog, mert fészkelődtem, s álmában felém nyúl és átkarol. Fejét a vállamra hajtva halkán sóhajt.

Fényárban úszik a szoba. Nyolc óra van. Christian soha nem alszik ilyen sokáig. Visszafekszem, és várom, hogy a szívverésem lecsillapodjon. Mi ez az idegesség? A tegnap este utóhatása?

Megfordulok, és őt nézem. Itt van. Biztonságban. Mély lélegzetet veszek, hogy lenyugtassam magam, és szeretnivaló arcába nézek. Olyan ismerős már ez az arc, minden árnyéka és minden hajlata örökre mélyen belém ivódott.

Sokkal fiatalabbnak tűnik, amikor alszik, és mosolygok, hiszen ma egy egész évvel lett öregebb. Megölelem magam, amikor az ajándékomra gondolok. Óóó... mit fog tenni? Talán mostantól ágyba vihetném neki a reggelit. Különben José még itt lehet.

A pultnál találom Josét, gabonapelyhet eszik. Valamiért elpirulok, amikor

meglátom. Tudja, hogy Christiannal töltöttem az éjszakát. Miért szégyellem magam hirtelen? Nem vagyok meztelen vagy ilyesmi. A földig érő selyem köntöst viselem.

– Jó reggelt, José! – mosolygok hetykén.

– Szia, Ana! – Felderül az arca, őszintén örül, hogy lát. Nyoma sincs csúfolódásnak, vagy pikáns lenézésnek.

– Jól aludtál? – kérdem

– De mennyire. Nem akármilyen a kilátás.

– Igen. Elég különleges. – Mintha az enyém lenne ez a lakás. – Nem akarnál egy igazi, férfinak való reggelit? – csúfolódom.

– Jól esne.

– Ma van Christian születésnapja – ágyba viszem neki a reggelit.

– Ébren van?

– Még alszik. Azt hiszem, tegnap eléggé kifáradt. – Gyorsan elkapom a pillantásomat, és a hűtőhöz sietek. Ne lássa, hogy elpirultam. Jesszusom, hiszen csak José az. Amikor kiveszem a tojást és a sonkát a hűtőből, José rám vigyorog.

– Tényleg nagyon megkedvelted, ugye?

Lebiggyesztem az ajkam.

– Szeretem őt, José.

Egy pillanatra elkerekedik a szeme, majd elvigyorodik.

– Ezt ne szeretnéd? – kérdezi, és a nagyszoba felé mutat.

Bosszúsan nézek rá.

– Köszí.

– Hé, Ana, csak vicceltem.

Hmm... mindig a fejemhez fogják ezt vágni? Hogy a pénzéért megyek feleségül Christianhoz?

– Tényleg csak vicceltem. Soha nem voltál olyan lány.

– Omlett jó lesz? – kérdezem, hogy témát váltsak. Nem akarok vitatkozni.

– Persze.

– Nekem is – mondja Christian, és bebóklászik a nagyszobába. Szentséges basszantyú, mindössze pizsamaalsó van rajta, amely őrült dögösen lóg le a csípőjén. Húha!

– José – biccent.

– Christian – viszonozza José ünnepélyesen a biccentést.

Christian felém fordul, önelégült mosollyal nyugtázza, ahogyan bámulom. Szándékosan csinálta. Hunyorítok, és kétségbeesetten igyekszem összeszedni magam. Christian arca alig láthatóan megváltozik. Tudja, hogy tudom, miben mesterkedik, de nem zavarja.

– Ágyba akartam vinni a reggelidet.

Büszke léptekkel mellém lép, és átkarol, fölemeli az állam, és hangos, nedves csókot nyom az ajkamra. Nagyon nem Ötven!

– Jó reggelt, Anastasia! – mondja. Bosszúsan néznék, és rászólnék, hogy viselkedjen, de ez a születésnapja. Elpirulok. Miért ilyen területföltő?

– Jó reggelt, Christian! Boldog születésnapot. – Rámosolygok, és azzal az önelégült mosollyal válaszol.

– Alig várom, hogy megkapjam a másik ajándékot – mondja, és máris olyan a színem, mint a Fájdalom vörös szobájáé. Idegesen pillantok Joséra, aki úgy néz, mint aki békát nyelt. Elfordulok, és nekilátok megcsinálni az ételt.

– És mik a terveid mára, José? – kérdi Christian látszólag közönyösen. Leül a bárszékre.

– Találkozom apámmal és Rayyel, Ana apjával.

Christian a homlokát ráncolja.

– Ismerik egymást?

– Aha, együtt voltak a seregben. Elvesztették egymást szem elől, amíg Ana meg én nem találkoztunk az egyetemen. Most a legjobb cimborák. Pecázni megyünk.

– Pecázni? – Őszinte érdeklődést látok Christian arcán.

– Aha – a parti vizekben nagyon jó a kapás. Az acélosfejű pisztráng nagyon nagyra nő.

– Így igaz. A testvérem, Elliot meg én egyszer egy tizennégy és fél kilós acélosfejűt fogtunk ki itt.

Horgászásról beszélgetnek? Mi ez a horgászással? Soha nem értettem.

– Tizennégy és fél kiló? Nem rossz. Ana apja szerint, ő tartja a rekordot egy tizenkilenc és fél kilóssal.

– Komoly? Soha nem mondta.

– Mellesleg, boldog születésnapot.

– Kösz. És hol akartok pecázni?

Kikapcsolok. Nem akarom tudni. Ugyanakkor megkönnyebbülök. Látod, Christian, José nem is olyan rossz srác.

Mire José elindul, már mindketten jóval lazábbak egymással. Christian pólót és farmert vesz fel, úgy kísérik ki az előcsarnokba.

– Kösz, hogy itt alhattam – mondja Christiannak, amikor kezet ráznak.

– Bármikor – mosolyog Christian.

José gyorsan megölel.

– Vigyázz magadra, Ana!

– Persze. Örülök, hogy láttalak. Legközelebb egy igazi görbe estét csapunk.

– Szavadon foglak. – A liftből még integet, aztán már itt sincs.

– Látod, nem is olyan rossz srác.

– Még mindig a bugyidba kívánczok, Ana. De nem hibáztathatom érte.

– Christian, ez egyszerűen nem igaz!

– Sejtelned sincs róla, ugye? – Önelégülten mosolyog le rám. – Kíván, és nagyon.

A homlokom ráncolom.

– Christian, ő csak egy barát, egy nagyon jó barát. – És hirtelen belém hasít, hogy ez pontosan úgy hangzott, mint Christian szövege, amikor Mrs. Robinsonról beszélt. Kellemetlen gondolat.

Christian békülékeny gesztussal emeli fel a kezét.

– Nem akarok veszekedni – mondja lágyan.

Ó! Nem veszekszünk... tényleg?

– Én sem.

– Nem mondtad el neki, hogy összeházasodunk.

– Nem. Úgy gondoltam, előbb anyámnak és Raynek kell elmondanom. – A francba! – Most gondolok először erre, azóta, hogy igent mondtam. Jesszusom, mit fognak szólni a szüleim?

Christian bólint.

– Igen, igazad van. Nekem pedig... öö... meg kell kérnem a kezedet apádtól.

Felnevetek.

– Ó, Christian, nem a tizennyolcadik században élünk.

Szentséges szar! Mit fog szólni Ray? Rémülettel tölt el, ha erre a beszélgetésre gondolok.

– Hagyomány – von vállat Christian.

– Majd később megbeszéljük. Szeretném odaadni neked a másik ajándékodat. – Az a célom, hogy elvonjam a figyelmét. Az ajándékom gondolata valósággal lyukat éget a tudatomba. Oda kell adnom neki, hogy lássam, miként reagál.

Azzal a szégyenlős mosollyal néz rám, és a szívem kihagy egy ütemet. Bármeddig élek is, soha nem fogom megunni ezt a mosolyt.

– Az ajkad harapdálod – mondja, és meghúzza az állam.

Egész testemen végigfut az izgalom, mikor az ujja hozzám ér. Anélkül, hogy egyetlen szót is szólnék, és amíg megvan bennem a kellő bátorság, kézen fogom, és a hálószobába vezetem. Ott elengedem a kezét, és az ágy alól kihalászom a két megmaradt ajándékdobozt.

– Kettő? – kérdi meglepetten.

Mély lélegzetet veszek.

– Ezeket még a... tegnapi incidens előtt vettem. Most már nem vagyok biztos benne. – Gyorsan a kezébe nyomom az egyik csomagot, még mielőtt meggondolhatnám magam. Christian érzi a bizonytalanságom, és zavartan néz.

– Biztosan azt akarod, hogy ki nyissam?

Aggódva bólintok.

Feltépi a csomagolást, és csodálkozva néz a dobozra.

– Charlie Tango – suttogom.

Elvagyorodik. A dobozban kicsi, fából készült helikopter lapul, napelemes rotorral. Christian kinyitja.

– Napelemes – mormogja. – Húúú!

Mire észbe kapok, már az ágyon ül, és javában rakja össze. Minden passzol, és Christian nemsokára a tenyerében tartja. Egy kék fahelikopter. Csodálatos, kisiús mosollyal néz rám, aztán az ablakhoz megy, hogy a kis helikopter napfényben fürdik, és a nagy rotor forogni kezd.

– Ezt nézd meg! – tör ki belőle lelkesen, és hosszan nézegeti a játékot. – Mire vagyunk már képesek ezzel a technológiával. – Szemmagasságba emeli, úgy nézi, hogy pörög a rotor. El van bűvölve, és őt nézni is elbűvölő. Mélyena gondolataiba merülve nézi a kis helikoptert. Vajon mi járhat az eszében?

– Tetszik?

– Imádom, Ana. Köszönöm. – Elkap, és gyorsan megcsókol, aztán már el is fordul, hogy nézze, mint pörög a rotor. – Az irodámba teszem a vitorlázógép mellé – mondja szórakozottan. Figyeli a rotort, aztán elhúzza kezét a napról, és a rotor lassulni kezd,

majd teljesen leáll.

A szám majd körbefut a fejemen a vigyortól, legszívesebben megölelném magam. Tetszik neki az ajándékom. Persze, mániája az alternatív technológia. El is felejtettem, amikor sietve megvettem ezt neki. Christian a fiókos szekrényre teszi a helikoptert, és felém fordul.

– Legalább ez velem lesz, amíg megmentjük Charlie Tangót.

– Megmenthető?

– Nem tudom. Remélem. Különben hiányozna a kislány.

Kislány? Megdöbbsz, hogy némi féltékenységet érzek egy élettelen tárgy iránt. A tudatalattim gunyorosan felnevet, de ügyet sem vetek rá.

– Mi van a másik dobozban? – kérdi Christian, szeme kitágul a gyerekes izgalomtól.

Szentséges basszantyú!

– Nem tudom eldönteni, hogy ez a te ajándékom-e vagy az enyém.

– Tényleg? – kérdi, és tudom, hogy feltámadt az érdeklődése. Idegesen adom át neki a második dobozt. Christian óvatosan megrázza, és mindketten halljuk, hogy valami súlyos zörög benne. Fölnéz rám.

– Miért vagy ilyen ideges? – kérdi zavartan. Vállat vonok. Zavarban vagyok, és izgatott. Elvörösödöm. Christian felvont szemöldökkel néz rám.

– Fölkeltetted a kíváncsiságomat, Miss Steele – suttogja. – Meg kell mondanom, hogy élvezem a reakciódat. Miben mesterkedsz? – Elgondolkodva húzza össze a szemét.

Visszafojtom a lélegzetem, összeszorítom a számat.

Christian leveszi a doboz tetejét, és kivesz egy kis kártyát. A többi a dobozban, csomagolópapírban van. Christian kinyitja a kártyát, szeme az enyém felé villan, és elkerekedik a döbbenettől vagy a meglepetéstől. Nem is tudom.

– Csináljak veled durva dolgokat? – mormogja. Bólintok, és nyelek egyet. Christian gyanakodva biccenti félre a fejét, úgy méricskéli a reakciómat. Homlokát ráncolja, majd figyelme újra a doboz felé fordul, és feltépi a halványkék csomagolópapírt. Egy szemre való maszkot, néhány mellkapcsot és egy popsi dugaszt vesz ki belőle, az iPodját, az ezüstszürke nyakkendőjét, és végül – de cseppet sem utolsó sorban – a játszósobája kulcsát.

Sötét, kiismerhetetlen arccal néz rám. Ó, a francba! Nem volt jó ötlet?

– Játsszani akarsz? – kérdezi lágyan.

– Igen – nyögöm ki.

– A születésnapomon?

– Igen. – Lehetne még ennél is halkabb a hangom?

Milliárd érzélem fut át az arcán. Nem tudom hová helyezzem őket, de végül az aggodalom marad. Hmm... nem éppen ezt a reakciót vártam.

– Biztos vagy benne? – kérdezi.

– Nem a korbács meg hasonlók.

– Felfogtam.

– Akkor biztos vagyok benne.

A fejét csóválva nézi a doboz tartalmát.

– Szexőrült és kielégíthetetlen. Hát, azt hiszem, tudunk kezdeni valamit ezekkel –

mormogja szinte magának, aztán mindent visszapakol a dobozba. Amikor újra rám néz, teljesen megváltozik az arca. Szent tehát! Christian sűrű szeme lángol, és a szája lassú, erotikus mosolyra húzódik. Felém nyújtja a kezét.

– Most – mondja, és ez nem kérdés. A hasam mélyen, mélyen keményen megfeszül.

– A kezébe teszem a kezem.

– Gyere! – utasít, én pedig követem, ki a hálószobából. A szívem a torkomban dobog. A vágy simán és gyorsan száguld a véremben, s egész belsőm megfeszül a mohó várakozástól. Belső istennőm bukfencet hány a heverője körül. Végre!

Huszonegyedik fejezet

Christian megáll a játszószoza előtt.

– Biztos vagy benne? – kérdi. Forró, de azért aggódó a tekintete.

– Igen – mormogom, és szégyenlősen rámosolygok.

Még lágyabb lesz a pillantása.

– Bármilyen, amit nem akarsz csinálni?

Egy pillanatra meghökkent ez a váratlan kérdés, és az agyam magasabb sebességbe kapcsol. Egy gondolat merül fel bennem.

– Nem akarom, hogy fényképeket készíts rólam.

Megmerevedik, az arca kemény lesz. Félrebiccenti a fejét, és tűnődve néz.

A francba! Attól félek, megkérdi miért, de szerencsére nem.

– Oké – mormogja. A homlokát ráncolva nyitja ki az ajtót, majd beterel, utánam jön, kulcsra zárja az ajtót. Mindvégig magamon érzem a tekintetét.

A fiókos szekrényre teszi az ajándékdobozt, kiveszi belőle az iPodot, bekapcsolja, aztán a falon levő music center felé int, mire a füstüveg ajtók némán szétnyílnak. Megnyom néhány gombot, és egy perc múlva metrószerelvénnyel hangja visszhangzik a szobában. Christian annyira lehalkítja, hogy a következő lassú, hipnotikus, elektronikus dobolás halk lesz. Egy nő kezd énekelni. Nem tudom, ki ő, de lágy, mégis rekedtes a hangja, a ritmus pedig kimért, kiszámított... erotikus. Ó! Ez a zene szeretkezéshez való.

Christian felém fordul. A szoba közepén állok, a szívem kalapál, a vérem énekel ereimben, mintha a zene csábító ütemére lüktetne. Közönyös léptekkel sétál oda hozzám, és megfogja az állam, hogy ne harapdálhassam az ajkam.

– Mit kívánsz, Anastasia? – mormogja, és lágy, szűzies csókot lehel a szám sarkára. Az ujjai még mindig az államot tartják.

– A te születésnapod van. Bármilyen kívánhatsz – suttogom. Christian ujja végigsiklik az alsó ajkamon, és a homlokán ismét összeszaladnak a ráncok.

– Azért vagyunk itt, mert úgy gondoltam, hogy arra vágyom, hogy itt legyünk? – Lágyan mondja, de feszülten figyel.

– Nem. Én is itt akarok lenni – suttogom.

Mérlegeli a válaszomat, és sötétebb, bátrabb lesz a tekintete. Mintha egy örökkévalóság telne el, mire megszólal.

– Ó, széles a lehetőségek tárháza, Miss Steele. – Halk, de izgatott a hangja. – Kezdjük azzal, hogy meztelen legyél. – Meghúzza a köntösöm övét. A köntös kinyílik, és kilátszik alóla a selyem hálóingem. Christian hátrébb lép, és közönyös képpel leül a dívány karfájára.

– Vedd le a ruhádat. Lassan. – Érzéki, kihívó pillantással néz.

Kényszeresen nyelek, és összeszorítom a combom. Már is nyirkos a lábam között. Belső istennőm meztelenre vetkőzve áll sorba, készen állva vár, könyörög, hogy versenyezzek vele. Lehúzom a vállamról a köntösöt, és anélkül, hogy megtörném a szemkontaktust, megrándítom a vállam, és a köntös a padlóra lebeg. Christian hipnotikus, szürke szeme szinte éget. Mutatóujjával végigsimít az ajkán, úgy figyel.

Lecsúsztatom a hálóing vékony pántját a vállamról. Egy pillanattal Christiant nézem, aztán elengedem a hálóinget, az pedig puhán, lassan csúszik le, súrolva a testemet, és gyúlik halomba a lábamnál. Meztelen vagyok, lihegek, ó-de-mennyire-

készen állok.

Christian vár egy pillanatig, én pedig élvezem azt az őszinte, érzéki elismerést az arcán. Aztán feláll, a fiókos szekrényhez lép, és kiveszi ezüstszürke nyakkendőt – a kedvenc nyakkendőmet. Áthúzza az ujjai között, és látszólag közönyösen jön felém. Mosoly játszik az ajkán. Amikor megáll előttem, arra számítok, hogy a kezemet kéri, de nem ez történik.

– Azt hiszem, kicsit alulöltözött, Miss Steele – mormogja. A nyakamba teszi a nyakkendőt, és lassan, de ügyesen megköti. Azt hiszem, egy szép Windsor csomó. Amikor meghúzza a csomót, ujja a torkom alját súrolja, mintha áramütés érne. Felnyögök. A nyakkendő széles vége hosszan lelóg, elég hosszan ahhoz, hogy a vége súrolja a szeméremszőrzetemet.

– Na, most már igazán jól néz ki, Miss Steele – mondja Christian. Lehajolva gyengéden szájon csókol. Gyors csók, amiből többet akarnék, s a vágy buján árasztja el a testem.

– Hát, mit tegyünk veled? – mondja, aztán megfogja a nyakkendőt, és megrántja. Előrezuhanok a karjába. A hajamba túr, hátrahúzza a fejem, és most igazán megcsókol. A nyelve könyörtelen, nem kegyelmez. Egyik keze szabadon szalad le a hátamon és tapad a fenekemre. Amikor elhúzódik, már ő is zihál. Megolvadt szürke szemmel néz le rám. Vággyal eltelve, levegőért kapkodva várok, a gondolataim szétszóródnak. Biztos, hogy az ajkam megduzzad ez után az érzéki támadás után.

– Fordulj meg – utasít gyengéden Christian, én pedig engedelmeskedek. Kiszabadítja a hajam a nyakkendőből, és gyorsan befonja. Meghúzza a copfot, hogy a fejem hátrabilen.

– Gyönyörű a hajad, Anastasia – mormogja, és megcsókolja a torkom, hogy libabőrös leszek a gerincem mentén. – Csak annyit kell mondanod, hogy állj. Ugye tisztában vagy vele? – suttozja a torkomba.

Lehunyt szemmel bólintok. Ízlelem az ajka ízét magamon. Christian ismét megfordít, és megfogja a nyakkendő végét.

– Gyere – mondja. Gyengéden húzva a szekrényhez vezet, ahol a doboz tartalma van kirakva.

– Ezek a tárgyak, Anastasia... – Fölemeli a popsi dugaszt. – Ez egy számmal nagyobb a kelleténél. Análisan szűz vagy, nem kezdheted ezzel. Ez viszont megfelel. – És felemeli a kisujját, nekem pedig eláll a lélegzetem a meglepetéstől. Ujjak? Oda? Christian önelégült mosollyal néz rám, és eszembe jut a szerződésben olvasott anális öklözés. Kellemetlen gondolat.

– Csak egy ujj – mondja Christian lágyan. Azzal a hátborzongató képességével ismét olvas a gondolataimban. A szeme felé villan a szemem. Hogy csinálja?

– Ezek a kapcsok túl durvák neked. – Megérinti a bimbószorítókat. – Inkább ezeket használjuk. – Egy másik párat vesz ki a fiókból. Óriási, fekete hajtűkre emlékeztetnek, de kicsi feketeborostyán kövek lógnak le róla. – Ezek állíthatók – mormogja, és kedves aggodalom érződik a hangjából.

Tágra nyílt szemmel pislogok föl rá. Christian, a szexuális mentorom. Annyival többet tud nálam minderről. Soha nem fogom utolérni. A homlokom ráncolom. Szinte mindent jobban tud nálam... a főzést kivéve.

– Világos? – kérdezi.
– Igen – suttogom kiszáradt szájjal. – Elmondod, mit tervezel?
– Nem. Menet közben döntöm el. Ez nem megírt jelenet, Ana.
– Hogyan viselkedjek?
A homlokát ráncolja.
– Ahogyan jólesik.
Ó!
– Az alteregómra számítottál, Anastasia? – kérdi Christian. A hangja egyszerre kicsit gunyoros és bódító. Pislogva nézek rá.
– Igen. Kedvelem őt – mormogom, ő pedig rám mosolyog azzal a sajtós mosolyával, és a hüvelykujjával végigsimít az arcomon.
– Ugye tudod... – kezdi, és a hüvelykujja végigsiklik az alsó ajkamon. – A szeretőd vagyok, Anastasia, és nem a gazdád. Szeretem hallani a nevetésed és a kislányos kuncogásod. Szeretem, ha ellazult és boldog vagy, mint José fotóin. Ez az a lány, aki beesett az irodámba. Ez az a lány, akibe beleestem.
Szent tehén! A szám tátva marad, és valami melegség ömlik szét a szívemben. Öröm, tiszta öröm.
– De ezzel együtt is, szeretnék durva dolgokat művelni veled, Miss Steele; és az alteregóm ismer néhány trükköt. Szóval, tedd, amit mondok, és fordulj meg. – Gonoszul csillog a szeme, és az öröm lefelé húzódik, erősen szorít, megmarkol minden egyes izmot a derekam alatt. Teszem, amit mondott. Kinyitja mögöttem az egyik fiókot, aztán máris újra előttem van.
– Gyere – parancsolja, és meghúzza a nyakkendőjét. Az asztalhoz vezet. Amikor elmegyünk a heverő mellett, feltűnik, hogy eltűnt az összes pálcáca. Elvonja a figyelmemet. Tegnap itt voltak még, amikor bejöttem? Nem emlékszem. Christian vitte el őket? Vagy Mrs. Jones? Aztán Christian megszakítja a gondolatsort.
– Azt akarom, hogy térdelj fel erre – szólal meg, amikor az asztalhoz érünk.
Ó, nem bánom. Mi járhat az eszében? A belső istennőm alig várja, hogy kiderüljön – már fel is pattant az asztalra, és imádattal nézi Christiant.
Christian gyengéden ráemel az asztalra, én pedig letérdelek. Meglep, milyen kecses tudok lenni. Most szemmagasságban vagyunk. Christian végigsimít a combomon, megmarkolja a térdem, és széthúzza a két lábam. Megáll közvetlen előttem. Komolynak tűnik, a szeme sötétebb, fátyolos... vággyal teli.
– Karok hátra. Megbilincsellek.
Bőrbilincset húz elő a farzsebéből, és mögém nyúl. Alakul. Vajon hová visz ezúttal?
Bódító a közelsége. Ez a férfi a férjem lesz. Vágyhat valaki ennyire a saját férjére? Nem emlékszem, hogy olvastam erről bárhol is. Nem tudok ellenállni a vágynak, és szétnyílt ajkammal végigsimítok az állán. Nyelvem alatt érzem a borostáját, a puha és a szúrós szédítő kombinációját. Christian megmerevedik, és lehunyja a szemét. Elakad a lélegzete. Hátrébb húzódik.
– Hagyd abba, vagy ez a játék hamarabb ér véget, mint szeretnénk – figyelmeztet. Egy pillanatra azt hiszem, haragszik, de aztán elmosolyodik, és forró pillantásában vidámságot látok.

– Ellenállhatatlan vagy – duzzogok.
– Csakugyan? – mondja szárazon.
Bólintok.
– Akkor se vond el a figyelmemet, különben felpeckelem a szád.
– Szeretem elvonni a figyelmedet – suttogom. Csökönnyös képpel nézek rá, ő pedig felvonja a szemöldökét.
– Vagy elfenekellek.

Ó! Próbálok visszafojtani a mosolyt. Volt idő, nem is olyan rég, amikor egy ilyen fenyegetésre összehúztam magam. Soha nem vettem volna a bátorságot, hogy engedély nélkül megcsókoljam, amikor ebben a szobában vagyunk. Most döbbenek rá, hogy már nem félemlít meg. Valóságos reveláció. Huncutul vigyorgok, ő elégedett mosollyal válaszol.

– Viselkedj! – mordul fel, és a bőrbilincssel a tenyerébe csap. Figyelmeztetés ez, egyértelmű a jelzés. Próbálok bűnbánóan nézni, és azt hiszem, sikerül is. Christian ismét közelebb jön.

– Így már jobb – zihálja, és ismét mögém hajol a bilincsel. Ellenállok a kísértésnek, hogy megérintsem, de magamba szívom csodás Christian illatát. Még mindig friss a tegnapi esti zuhanytól. Hmm... palackoznom kéne ezt az illatot.

Arra számítok, hogy a csuklómnál bilincsel meg, de a könyököm fölé teszi. Hátrahajlok tőle, kitolom a mellem, távolról sincs egymás mellett a két könyököm. Amikor végez ezzel, hátrébb áll, hogy megcsodáljon.

– Jól érzed magad? – kérdi. Nem a legkényelmesebb helyzet, de annyira úrrá lett rajtam a várakozás, hogy lássam, mit akar ebből kihozni, hogy bólintok. Elgyengített a vágy.

– Jó. – A farzsebéből előveszi a maszkot.
– Azt hiszem, már eleget láttál – mormogja. A fejemre csúztatja a maszkot, és eltakarja a szemem. Szaporábban lélegzem. Húha. Miért olyan erotikus, hogy nem láthatom? Itt vagyok, gúzsba kötve térdelek az asztalon, és várakozom. Az édes várakozás forró és nehéz a hasam mélyén. Hallani még hallok, és a dallamos, egyenletes ritmus folytatódik, ez egész testemben rezonál. Eddig ezt észre sem vettem. Christian nyilván ismétlésre állította.

Christian most hátralép. Mit csinálhat? A szekrényhez megy, kihúzza egy fiókot, majd ismét becsukja. A következő pillanatban visszajön, érzem, hogy előttem áll. Átható, dús, pézsmás illat tölti be a levegőt. Olyan finom, hogy szinte összefolyik a számban a nyál.

– Nem akarom tönkretenni a kedvenc nyakkendőmet – mormogja. Lassan bomlik le rólam a nyakkendő.

Mélyen beszívom a levegőt, ahogy a nyakkendő vége csiklandozva végigsimít a testemen. Tönkretenni a nyakkendőt? Feszülten figyelek, hogy rájőjjen, mit művel. Most összedörzsöli a kezét. Az ujjpercei hirtelen az arcomat súrolják, az állam vonalát követik.

A testem vigyázzba vágja magát, Christian érintésétől megborzongok gyönyörömben. A keze a nyakamra hajlik, és érzem, hogy csúszós, valami édesen illatozó olajtól. Simán siklik végig a torkomon, a kulcsfontomon, aztán a vállamon. Ó, szóval masszázst kapok. Nem erre számítottam.

A másik kezét a másik vállamra teszi, és újabb lassú, ingerlő útba kezd a kulcsfontomon keresztül. Lágyan nyögdecselek. Ő lefelé halad, egyre jobban sajtó mellem felé, amely annyira vágyik az érintésére. Megőrjít. Megfeszítem a testem, hogy jobban érezzem finom érintését, de a keze most oldalra siklik. Lassan, kimérten a zene ütemére siklik, és gondosan elkerüli a mellem. Nem tudom, hogy a gyönyörtől vagy a frusztrációtól nyögök-e.

– Anyira szép vagy, Ana – mormogja. Mély, rekedt a hangja. A szája a fülem mellett. Orra követi az állam vonalát, közben masszíroz tovább... a mellem alatt, a hasamon... le... Futó csókot lehel a számra, majd az ujja végigsiklik a nyakamon, a torkomon. Szent tehát! Lángolok... a közelsége, a keze, a szavai...

– És nemsokára a feleségem leszel – suttogja.

Ó, istenem!

– Akit szeretek, és akinek gondját viselem.

Jesszusom.

– A testemmel foglak imádni.

Hátravetem a fejem, és hangosan nyögök. Christian ujja átszalad a szeméremszőrzetemen, a nemi szervemen, aztán tenyerét a csiklómhoz dörgöli.

– Mrs. Grey – suttogja, és a tenyerével tovább dolgozik rajtam.

Nyögök válaszul.

– Igen – zihálja, és a tenyere ingerel. – Nyisd ki a szád!

Amúgy is nyitva, annyira zihálok. Szélesebbre nyitom, és Christian valami nagy fémtárgyat dug az ajkaim közé. Olyan, akár egy óriási cumi. Kis hornyok, bemélyedések vannak rajta, és mintha egy lánc volna a végén. Jó nagy.

– Szopd – utasít Christian lágyan. – Beléd akarom dugni.

Belém? Hol belém? A szívem a torkomban dobog.

– Szopd – ismétli, és elenged a tenyerével.

Ne! Ne hagyd abba! – kiáltanám, de teli a szám. Christian olajos keze felsiklik a testemen, és végre rátapad elhanyagolt mellemre.

– Ne hagyd abba a szopást.

Gyengéden forgatja a mellbimbómat a hüvelyk- és a mutatóujja között, a bimbók megkeményednek, megnyúlnak szakértő érintése alatt. A gyönyör szinaptikus hullámokban jut el egészen az agyékomig.

– Anyira szép a melled, Ana – mormolja Christian, és ettől a bimbóim még jobban megkeményednek. Helyeslően mormog valamit, én pedig felnyögök. Az ajka a nyakamtól az egyik mellem felé halad, finoman harapdál és szív újra meg újra. Aztán hirtelen megérezem a kapocs csípését.

– Ááá! – a nyögésem eltorzítva hallatszik a számban lévő eszköz miatt. Ez nagyon finom. Nyers, fájdalmas, örömteli... ó, ez a csípő érzés. Christian finoman simogatja nyelvvel az elszorított bimbót, és közben felteszi a másikat is. A második csipesz harapása ugyanolyan durva, de ugyanolyan jó is. Már hangosan nyögök.

– Érezd! – suttogja.

Ó, érzem, érzem, érzem.

– Add ide. – Finoman kihúzza a díszes, fémes cumit a számból, én pedig engedem. A keze ismét végigsiklik a testemen, egyenesen a nemi szervem felé. Közben

újra beolajozta a kezét, és most a hátsómra csúsztatja.

Eláll a lélegzetem. Mit akar? Christian ujjá végigsiklik két farpofám között.

– Pszt, nyugalom – súgja egészen közel a fülemhez, és a nyakamba csókol. Az ujjai cirógatnak, ingerelnek.

Mit akar tenni? A másik keze lecsúszik a hasamon a nemi szervemig, és ismét ráteszi a tenyerét. Belém dugja az ujjait, én pedig hangosan, elismerően nyögdecselek.

– Most pedig beléd teszem ezt – mormogja. – De nem ide. – Az ujjai a fenekemnél játszanak, olajat kennek mindenhová. – Ide. – Köröz az ujjával, ki és be, a hüvelyem elülső falát ingerelve. Nyögök, és lefogott bimbóim megfeszülnek.

– Áááá!

– Pszt. – Christian kihúzza az ujját, és belém csúsztatja a tárgyat. Két kezébe fogva arcomat megcsókol, a szája elfoglalja az enyémet, és halk kattantást hallok. A dugasz vibrálni kezd bennem – ott, benn! Nem kapok levegőt. Különleges érzés – még ehhez hasonlót sem éreztem soha.

– Ááá!

– Nyugalom. – Christian csitít, és a szájával fojtja el a nyögésemet. A keze lesiklik, és finoman húz egy kicsit a csipeszeken. Hangosan kiálltok.

– Christian, kérlek!

– Pszt, bébi. Tarts ki!

Ez már túl sok nekem – ez az ingerlés mindenütt. A testem megkezdi az emelkedést, és a térdemen állva nem is tudom irányítani. Ó, istenem... képes leszek ezt kezelni?

– Jó kislány – csitít Christian.

– Christian – zihálom, és még én magam is kétségbeesettnek hallom a hangomat.

– Pszt, érezd, Ana! Ne félj! – Már a derekamon a keze, tart, de nem tudok erre koncentrálni, sem arra, ami bennem van, sem a kapcsolokra. Épül, épül bennem a robbanás a könnyörtelen vibrálástól és az édes, édes kintől a mellbimbóimon. Szentséges pokol, ez túl intenzív lesz. Christian keze a csípőmről lejjebb siklik. Csúszós, olajos. Érint, érez, markol, markolja a fenekemet.

– Mennyire szép – mormogja, aztán váratlanul gyengéden bedugja az olajos ujját... oda! A fenekembe! Basszus! Idegen érzés, telt, tilos... de... ó... milyen finom. És lassan mozgatni kezdi, ki és be, s közben foga a felfelé fordított államat súrolja.

– Milyen szép, Ana!

Magasan lógok, messze a széles, széles szakadék fölött. Lebegek, aztán szédítőn zuhanok, becsapódom a földbe. Nem bírom tovább. Felsikoltok, a testem pedig rángatózva jut el a csúcspontra. Mikor a testem robban, nem vagyok más, csak érzés – mindenütt. Christian leveszi előbb az egyik, majd a másik kapcsolot, hogy a bimbóim dalolnak az édes, édes fájdalom hullámától, de ez annyira jó, és az orgazmusom csak tart és tart. Az ujját nem húzza ki, finoman mozgatja ki és be egy kicsit.

– Áááá! – tör ki belőlem, és Christian átölel, magához húz, a testem pedig még mindig könnyörtelenül lüktet odabenn.

– Nem! – tör ki belőlem újra a könnyörgés, és Christian ez alkalommal kihúzza belőlem a vibrátort és az ujját is, de a testem még mindig ráng.

Leveszi az egyik bilincset, hogy a karom előre esik. A vállára ejtem a fejem, és

elvesztem. Elvesztem ebben a mindent elöntő érzésben. Kapkodó lélegzet vagyok, kimerült vágy és édes, boldogan vett üresség.

Alig érzékelem, hogy Christian felemel, az ágyhoz visz, és lefektet a hűvös, szaténlepedőre. Még mindig olajos kezével gyengéden dörzsöli a combom, a térdem, a vádlim és a vállam. Érzem, mint nyomódik be az ágy, amikor elnyúlik mellettem.

Leveszi rólam a maszkot, de ahhoz sincs energiám, hogy kinyissam a szemem. Megkeresi a copfomat, és kibontja, aztán előrehajol, és lágyan szájon csókol. Egyedül kapkodó légzésem töri meg a szoba csendjét, ez is elcsendesül, ahogy lágyan visszazálok a földre. A zene elhallgatott.

– Annyira szép – mormogja.

Amikor ráveszem magam, hogy kinyissam az egyik szemem, látom, hogy engem néz és mosolyog.

– Szia! – mondja. Kipréselek valami morgást válaszul, mire még jobban mosolyog.
– Elég durva volt?

Bólintok, és vonakodva rávigyorgok. Jesszusom, ha ennél durvább lenne, el kéne páholnom mindkettőnket.

– Azt hittem, megölsz – morgom.

– Halált okozó orgazmus – mosolyog elégedetten. – Nem a legrosszabb módja a távozásnak. – Aztán a homlokát ráncolja, mint akinek valami kellemetlen gondolat futott át az agyán. Végigsimítok az arcán.

– Így bármikor megölhetsz – suttogom. Most látom, hogy már csodálatosan mezítelen és tetre kész. Amikor megfogja a kezem, és megcsókolja az ujjpercemet, odahajolok hozzá, a kezembe fogom az arcát, és a számhoz húzom a száját. Megcsókol, de elhúzódik.

– Én ezt akarom – mormogja, aztán benyúl a párna alá a távirányítóért. Megnyom egy gombot, és egy gitár lágy akkordjai visszhangoznak.

– Szeretkezni akarok veled – mondja, és lenéz rám. Szürke szeme szeretettel, őszintén ragyog. A háttérben egy ismerős hang lágyan énekelni kezd: *The First Time Ever I Saw Your Face*. És Christian ajka rátalál az enyémre.

Megfeszülök körötte, és ismét megkönnyebbülök. Christian a karomban engedi el magát; hátraveti a fejét, és a nevem kiáltja. A melléhez szorít, s rajta lovagolok, úgy ülünk a nagy ágy közepén. És ebben a percben, az öröm percében, amikor itt lehetek ezzel a férfival, ezzel a zenével, olyan intenzív az élmény, hogy mindaz, ami a héten történt velem, rám tör újra. Nemcsak fizikailag, de érzelmileg is. Teljesen eluralkodnak rajtam az érzések: igazán, mélyen szeretem Christiant. És most először legalább egy picinykét kezdtem megérteni, hogy mit érez a biztonságommal kapcsolatban.

Eszembe jut, milyen közel járt a halálhoz tegnap Charlie Tangóval, és megborzongok a gondolatra. Könny gyűlik a szemembe. Ha bármi baja esne... annyira szeretem. A könnyek szabadon folynak az arcomon. Christiannak annyi oldala van: az édes, gyengéd személyisége és a durvább kurvára-azt-teszek-amit-akarok-és-te-jössz-velem-mint-egy-kutyus domináns énje. Ötven árnyalat, és mind ő. Mind látványos, és mind az enyém. Tudom, hogy nem ismerjük elég jól egymást, és még rengeteg probléma vár ránk, de tudom, hogy egymásért megoldjuk. Egy élet van rá.

– Hé! – a kezébe fogja a fejem, és lenéz rám. Még mindig bennem van. – Miért

sírsz? – Süt a hangjából a törődés.

– Mert annyira szeretlek – suttogom. Félig lehunyja a szemét, mint aki elkábult, a szavaimat ízlelgeti. Amikor ismét kinyitja szemét, süt belőle a szerelem.

– És is téged, Ana. Tőled... egész vagyok. – Gyengéden megcsókol, és Roberta Flack a dal végére ér.

Csak beszélgettünk, beszélgettünk és beszélgettünk. Ülünk az ágyban a játszószobában, én az ölében, lábunk egymás köré fonva. A vörös szaténtakaró pompás védőgubóként vesz körül minket. Sejtelmem sincs, mennyi idő telt el. Christian nevet, amikor eljátszom, milyen volt Katherine a Heathmanben a fotózáson.

– Ha belegondolok, hogy neki kellett volna meginterjúvolnia. Hála az égnek a megfázásért – mormogja, és megcsókolja az orromat.

– Azt hiszem, influenzája volt, Christian – korholom, és ujjam lustán végigsiklik a mellszőrzetén. Ledöbbsent, milyen jól tűri már. – Az összes pálcá eltűnt – mormogom, ahogy eszembe jut a tegnapi esti gondolat. Christian vagy tizedszer dugja a hajam a fülem mögé.

– Nem hiszem, hogy valaha is túllépnél ezen a kemény határon.

– Nem, én sem hiszem – suttogom tágra nyílt szemmel. Azon kapom magam, hogy a szemközi falon levő ostorokat, korbácsokat és náspángolókat nézegetem. Christian követi a tekintetem.

– Akarod, hogy ezektől is megszabaduljak? – Derűs, de őszinte az arca.

– Attól az ostornyéltől... a barnától... ne. Meg az antilopbőr lovaglóstortól sem. – Elpirulok.

Christian rám mosolyog.

– Oké, az ostornyél és a lovaglóstor. Lám, Miss Steele, ön csupa meglepetés.

– Akárcsak ön, Mr. Grey. Többek között ezt szeretem benned. – Gyengéden megcsókolom a szája szélét.

– Mit szeretsz még bennem? – kérdezi elkerekedett szemmel.

Tudom, milyen sokat jelent neki, hogy felteszi ezt a kérdést. Meghunyázkodom előtte, és pislogva nézek rá. Mindent szeretek benne – még az ötven árnyalatát is. Tudom, hogy soha nem lesz unalmas vele az élet.

– Ezt – és mutatóujjammal végigsimítok az ajkán. – Szeretem ezt és ami kijön belőle, és amit velem művelsz vele. És ami itt van – cirógatom meg a homlokát. – Okos vagy, szellemes, és annyi mindenhez értesz. De leginkább azt szeretem, ami itt van. – A tenyeremet finoman a mellkasához szorítom, és érzem egyenletes szívverését. – Még soha nem találkoztam ilyen együtt érző emberrel. Amit csinálsz. Ahogyan dolgozol. Tiszteletet ébreszt – suttogom.

– Tiszteletet ébreszt? – Zavartan néz, de némi jókedv is látszik az arcán. Aztán változik az arckifejezése, és megjelenik rajta az a szégyenlős mosoly, mintha zavarban lenne. Engem pedig előnt a vágy, hogy rávessem magam, és meg is teszem.

Szaténba és Greybe burkolózva szundítok. Christian az orrával bökdös, hogy

felébredjek.

– Nem vagy éhes? – kérdi.

– Hmm, éhen veszek.

– Én is.

Felkönyökölök és lenézek rá.

– Ez a te születésnapod, Mr. Grey. Én akarok főzni neked. Mit szeretnél?

– Lepjél meg valamivel. – Végigsimít a hátamon, gyengéden cirógat. – Meg kell nézmem a Blackberrymen az üzeneteket, amiket tegnap nem kaptam meg. – Sóhajt, lassan felül, és tudom, hogy ez a különleges idő véget ért... egyelőre.

– Menjünk zuhanyozni – mondja.

Hogy is utasíthatnám vissza a születésnapost?!

Christian a dolgozószobájában telefonál. Taylor vele van, és komoly az ábrázata. Most farmert és feszes, fekete pólót visel. Én a konyhában szorgoskodom, készítem az ebédet. A frigóban találtam lazacszeleteket, citrommal posírozom, salátát készítek, és főzök ki bébi krumplit. Kivételesen ellazult és boldog vagyok, a szó szoros értelmében a világ tetején. A hatalmas ablak felé fordulva kinézek a csodás, kék égboltra. Ez a sok beszélgetés... ez a sok szex... hmm. Hozzá lehet szokni.

Taylor bukkan elő a dolgozószobából, és megtöri az álmodozásomat. Lehalkítom az iPodot és kiveszem a fülhallgatót.

– Üdv Taylor.

Ana – biccent.

– Jól van a lánya?

– Igen, köszönöm. A volt feleségem azt hitte, vakbélgyulladás van, de szokás szerint túlereagálta a dolgot. – Meglep, hogy Taylor a szemét forgatja. – Sophie jól van, csak egy randa gyomorrontás.

– Sajnálom.

Elmosolyodik.

– Megtalálták Charlie Tangót? – kérdezem tőle.

– Igen. A mentőcsapat már úton van. Estére itt lesz a Boeing Fielden.

– Ó, ez remek.

Feszülten rám mosolyog.

– Ez minden, hölgyem?

– Igen... persze. – Elpirulok... meg fogom szokni valaha is, hogy Taylor hölgyemnek szólít? Öregnek érzem magam ettől, mintha legalább harminc volnék.

Taylor biccent, és kimegy a szobából. Christian még mindig telefonál. Várom, hogy megfőjön a krumpli, és támad egy ötletem. A táskámból kihalászom a Blackberryt, és jött is egy sms Kate-től.

Este hívlak. Úúúúúúgy várom már, hogy dumcsizzunk.

Én is! – válaszolom.

Jó lesz beszélgetni Kate-tel.

Behívom az e-mail programot, és gyors üzenetet gépelek Christiannak.

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Ebéd
Dátum: 2011. június 1. 13:12
Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Azért írok, hogy közöljem, mindjárt kész az ebéd. És, hogy milyen eszement, perverz basszantyúban volt részem ma. A születésnap perverz basszantyút csak ajánlani tudom.

És még valami – szeretlek!

A x

(A jegyessed)

Feszülten várom a reakcióját, de még mindig telefonál. Vállat vonok. Lehet, hogy csak túl elfoglalt. Aztán a Blackberrym vibrál.

Feladó: Christian Grey
Tárgy: Perverz basszantyú
Dátum: 2011. június 18. 13:15
Címzett: Anastasia Steele

Melyik része volt a legeszementebb? Jegyzetelek.

Christian Grey

Kiéhezett és a reggeli erőfeszítéstől kimerült elnök-vezérigazgató, Grey Enterprises Holdings Inc.

Ui. Tetszett az aláírásod.

Uui. Mi történt a társalgás művészetével?

Feladó: Anastasia Steele
Tárgy: Kiéhezett?
Dátum: 2011. június 18. 13:18
Címzett: Christian Grey

Kedves Mr. Grey!

Felhívom szíves figyelmét az előző e-mailem első sorára, amelyben tudatom, hogy az ebédje csaknem kész!!! Úgyhogy csak hagyjuk ezt a kiéhezett és kimerült agrémet. Ami a perverz basszantyú eszement voltát illeti!!! Hogy őszinte legyek, az egész. Érdeklődéssel olvasnám a jegyzeteidet. És én is szeretem a zárójeles aláírásomat.

A x

(A jegyessed)

Ui. Mióta vagy ilyen bőbeszédű? És telefonálsz!

Elküldöm, és felpillantok. Ő pedig ott áll előttem önelégült mosollyal. Mielőtt bármit is mondhatnék, megkerüli konyhaszigetet, a karjába kap, és vadul csókol.

– Ez minden, Miss Steele – mondja, miközben elenged, és amúgy farmerban, mezítlábasan és kitűrt fehér ingben visszaballag az irodájába. Én meg levegő után kapkodok.

Vizitormát, cilantrót és hideg tejfölös mártást tálalok a lazac mellé a reggelizőpulton. Nem szívesen zavarom Christiant, amikor dolgozik, most mégis megállok az irodája ajtajában. Még telefonál, a haja kócos, sötét szeme fényesen ragyog – lakoma a szememnek. Felnéz, és amint meglát, le nem veszi rólam a szemét. Enyhén ráncolja a homlokát, és nem tudom, hogy miattam, vagy a beszélgetés miatt.

– Csak hagyd rájuk, és hagyd őket békén. Megértetted, Mia? – sziszegi, és a szemét forgatja. – Rendben.

Az evést mutatom, ő pedig rám vigyorog és bólint.

– Majd találkozunk. – Leteszi a telefont, és hozzám fordul. – Még egy hívás?

– Persze.

– Ez a ruha nagyon rövid – teszi hozzá.

– Tetszik? – gyorsan megperdülök. Ez is Caroline Acton egyik választása. Puha, türkiz nyári ruha, amely talán jobban való a tengerpartra, de ez sok szempontból olyan szép nap. Ám Christian a homlokát ráncolja, és elkomorodik.

– Fantasztikusan nézel ki benne, Ana. De nem akarom, hogy bárki így lásson.

Ó! – bosszúsan nézek rá.

– Itthon vagyunk, Christian. Nincs itt senki, csak a személyzet.

Megrándul a szája. Vagy a jókedvét próbálja leplezni, vagy nem tartja ezt mulatságosnak. De végül megnyugodva bólint. A fejem csóválom. Vajon komolyan gondolta? Visszamegyek a konyhába.

Öt perccel később újra előttem áll, telefontal a kezében.

– Adom Rayt – mormogja, és aggódó a tekintete.

Elakad a lélegzetem. Átveszem a telefont, és letakarom a mikrofont.

– Megmondtad! – sziszegem, és Christian bólint. A riadalmam láttán elkerekedik a szeme.

A francba! Mély lélegzetet veszek.

– Szia, apa!

– Christian épp most kérte meg tőlem a kezéd – mondja Ray.

Ó, a fenébe! Nyúlik köztünk a csend, és kétségbeesetten próbálom kitalálni, mit is mondhatnék. Ray szokás szerint hallgat, s fogalmam sincs, hogyan reagál a híre.

Én nem bírom tovább.

– Mit mondtál?

– Azt, hogy beszélni akarok veled. Nem gondolod, hogy ez egy kicsit hirtelen, Annie? Nem ismered olyan rég. Úgy értem, rendes srác, ért a pecázáshoz is... de ilyen gyorsan? – Nyugodt és kimért a hangja.

– Igen, hirtelen jött... Tartsd egy kicsit. – Sietve elhagyom a konyha területét és Christian aggódó pillantását. Az erkélyajtó nyitva, és kilépek a napsütésbe.

– Tudom, hogy hirtelen, meg minden, de... szeretem. Ő is szeret engem. Feleségül akar venni, és számomra soha nem lesz más. – Elpirulok. Valószínűleg még soha nem folytattam ilyen bizalmas beszélgetést a nevelőapámmal.

Ray hallgat a vonal másik végén.

– Anyádnak mondtad már?

– Nem.

– Annie... tudom, hogy igazi remek parti, de akkor is: házasság? Nagyon nagy lépés. Biztos vagy benne?

– Ő az én „boldogan élünk, míg meg nem halunk” partnerem – suttogom.

– Húha! – mondja egy pillanat múlva Ray. Lágyabb a hangja.

– Ő a mindenem.

– Annie, Annie, Annie. Olyan konok vagy. Nagyon remélem, tudod, hogy mit csinálsz. Add vissza őt, légy szíves.

– Persze, apa. Szóval odaadod neki a kezemet? – kérdezem halkán.

– Ó, drágám. – Megremeg a hangja, majd néhány pillanatig hallgat. Amikor megszólal, annyi érzelem van a hangjában, hogy könnyeket csal a szemembe. – Semmi nem adhat nagyobb örömet – mondja végül.

Ó, Ray, annyira szeretlek...

Nyelek egyet, hogy visszafojtsam a könnyeket.

– Köszönöm, Apa. Visszaadom Christiant. Legyél kedves vele. Nagyon szeretem – suttogom.

Azt hiszem, Ray mosolyog a vonal másik végén, de nehéz megállapítani. Raynél mindig nehéz megállapítani.

– Naná, Annie. Aztán látogasd meg az öregedet, és hozd magaddal ezt a Christiant.

Visszamasírozok a szobába. Pipa vagyok, amiért Christian nem figyelmeztetett. A kezébe nyomom a telefont, de olyan képet vágok, hogy láthatja rajtam, mennyire dühös vagyok. Kedélyesen átveszi a telefont, és visszamegy a dolgozószobájába.

Két perc múlva bukkan elő.

– Ha elég mogorván is, végül áldását adta a nevelőapád – jelenti büszkén, de olyan büszkén, hogy kuncognom kell, ő pedig rám vigyorog. Úgy viselkedik, hogy ha egy komoly fúziót, vagy vételt tárgyalt volna le, és talán valamilyen szempontból ez is történt.

– A csudába is, remekül főzöl, asszony. – Christian lenyeli az utolsó falatot is, és felemeli a borospoharát. Ragyogok a dicséretétől, de eszembe jut az is, hogy csak hétvégeken lesz módom főzni neki. A homlokomat ráncolom. Szeretek főzni. Mi lenne, ha sütnék neki egy tortát a születésnapjára? Megnézem az órát, még van annyi időm.

– Ana? – szakítja meg a gondolataimat. – Miért kérted, hogy ne fényképezzelek le? – Megriaszt a kérdés, annál is inkább, mert becsapósan kedves a hangja.

Ó, a francba! A fényképek! Az üres tányérra meredek, és a kezemet tördelem az ölemben. Mit mondhatnék? Megfogadtam, hogy nem említem neki, hogy megtaláltam az „emlékkönyvét”.

– Ana! – csattan fel. – Mi ez? – Összerándulok, a hangja arra készletet, hogy fölnézzek rá. Mikor is gondoltam, hogy már nem félemlít meg?

– Megtaláltam a fényképeidet – suttogom.

Elkerekedik a szeme döbbenetében.

– Kinyitottad a széfet? – kérdezi hitetlenkedve.

– Széf? Nem is tudtam, hogy van itt széf.

A homlokát ráncolja.

– Akkor nem értem.

– A szekrényben. A dobozban. A nyakkendőd kerestem, és ott volt ez a doboz a farmerjaid alatt... az alatt, amelyiket általában a játszószobában viselsz. Kivéve ma – pirulok el.

Tátott szájjal mered rám, és idegesen a hajába túrva emészti az információt. Mélyen a gondolataiba merülve dörzsöli meg az állát, de nem képes álcázni az értetlenséget és bosszúságot. Hirtelen megrázza fejét. Ingerült, de jókedvű is, és halvány, elismerő mosoly cirógatja a szája szélét. Összeérinti maga előtt az ujjait, és újra koncentrálni.

– Nem úgy van, ahogy gondold. El is feledkeztem ezekről. A doboznak nem itt a helye, ezeknek a képek a széfben kell lenniük.

– Ki tette ide őket? – suttogom.

Nyel egyet.

– Mindössze egyetlen ember tehette.

– Kicsoda? És hogy érted, hogy ez nem úgy van, ahogy gondolom.

Felsóhajt, és félrebiccenti a fejét. Azt hiszem, zavarban van. Lehet is, vicсорog a tudatalattim.

– Ez most kegyetlenül hangzik, de ez a biztosításom – suttogja Christian, és megacélozza magát, úgy várja a válaszom.

– Biztosítás?

– A leleplezés ellen.

Leesik a tantusz, és kínosan csörömpöl üres fejemben.

– Ó – sóhajtom, mert nem tudom, mi mást mondhatnék. Lehunyom a szemem. Íme, az elcseszetség ötven árnyalata, itt, a szemem előtt. – Igen, igazad van – morgom.

– Kegyetlenül hangzik. – Felállok, hogy elmosogassak. Nem akarok többet hallani.

– Ana!

– Tudják? A lányok... az alárendeltek?

– Persze, hogy tudják – ráncolja a homlokát.

Hát, ez is valami. Felém nyújtja a kezét, és magához húz.

– Ezeknek a képeknek a széfben a helyük. Nem szórakozom velük. – Elhallgat. – Talán szórakozás is volt, amikor készültek, de... – Megint elhallgat, esdeklő a képe. – Semmit nem jelentenek.

– Ki tehette őket a szekrénybe?
– Csak Leila lehetett.
– Tudja a széfed kombinációját?
Christian vállat von.
– Nem lepne meg. Nagyon hosszú, és csak ritkán használom. Ez az egyetlen szám, amit leírtam, és nem változtattam meg. – A fejét csóválja. – Kíváncsi vagyok, mit tud még, és hogy kivett-e még valamit. – A homlokát ráncolva fordítja vissza felém a figyelmét. – Nézd, megsemmisítem ezeket a képeket. Most, ha akarsz.
– Ezek a te képeid, Christian. Azt teszel velük, amit akarsz – morgom.
– Ne légy ilyen – mondja. Kezébe fogja az arcomat, és úgy ejti foglyul a tekintetemet. – Nem akarom ezt az életet. A közös életünket akarom.
Szent tehen! Honnan tudja, hogy a képektől azért szörnyülködök, mert paranoiás vagyok?
– Ana, azt hittem, ma reggel kiűztük az összes ilyen rossz szellemet. Én így érzem. Te nem?
Lesütöm a szemem. Felidézem a nagyon, nagyon gyönyörteli, romantikus és kifejezetten mocskos reggelünketa játszószobában.
– Igen. Én is így érzem – mosolygok.
– Helyes. – Előrehajol és megcsókol, a karjába von. – Széttépem őket – mormogja. – Aztán dolgoznom kell. Sajnálom, bébi, de rengeteg dolgom van ma délután.
– Semmi gáz. Fel kell hívnom anyámat. – Elfintorodom. – Aztán szeretnék vásárolni, és sütök neked egy tortát.
Elvigyorodik, a szeme felragyog, akár egy kisfiúé.
– Tortát?
Bólintok.
– Csoki tortát?
– Csoki tortát szeretnél? – Ragadós a vigyora.
Bólint.
– Meglátom, mit tehetek, Mr. Grey.
Újra megcsókol.

Carla döbbenten hallgat.
– Anya, mondj már valamit.
– Ugye, nem vagy terhes, Ana? – suttogja rémulten.
– Nem, nem, semmi ilyesmi. – Csalódottság mar a szívembe, és elszomorít, hogy ezt feltételezi rólam. Aztán eszembe jut a szívszorító gondolat, hogy ő terhes volt velem, amikor hozzáment apámhoz.
– Sajnálom, drágám. Csak ilyen váratlanul... Úgy értem, Christian jó fogás, de annyira fiatal vagy, egy kicsit világot kéne látnod.
– Anya, nem örülhetnél egy kicsit együtt velem? Szeretem Christiant.
– Csak hozzá kell szoknom a gondolathoz. Ez most megrázkódtatás volt. Láttam Georgiában, hogy valami különleges van közöttetek, de házasság...?

Georgiában még azt akarta, hogy az alávetettje legyek, de ezt nem árulom el.

– Kitűztétek már az időpontot?

– Nem.

– Bárcsak élne apád! – suttogja. Ó, ne... ezt most ne!

– Tudom, anya, én is szerettem volna ismerni őt.

– Csak egyszer fogott a kezében, és annyira büszke volt. Úgy gondolta, te vagy a legszebb lány a világon. – Halálosan csendes a hangja, ahogy újra elmondja az ismerős történetet... már megint. Mindjárt sír.

– Tudom, anya.

– Aztán meghalt. – Szípgog, és tudom, hogy beindultak az érzelmek, mint minden alkalommal.

– Anya – suttogom. Szeretném letenni a telefont, és magamhoz ölelni őt.

– Ostoba vénasszony vagyok – mormogja, és újra szípgog. – Hát persze, hogy veled örülök, drágám. Ray tudja? – teszi hozzá, és úgy tűnik, összeszedte magát.

– Christian az előbb kérte meg tőle a kezem.

– Ez aranyos tőle. Helyes. – Melankolikus a hangja, de igyekszik.

– Igen – mormogom.

– Annyira szeretlek, Ana drágám. Nagyon örülök. És meg kell látogatnotok.

– Igen, anya. Én is szeretlek.

– Bob hív, mennem kell. Tudasd az időpontot. Terveznünk kell... nagy esküvőt akartok?

Nagy esküvő? A francokat. Még nem is gondolkodtam rajta. Nagy esküvő? Nem, nem akarok nagy esküvőt.

– Még nem tudom. Amint eldöntöttük, hívlak.

– Helyes. Vigyázz magadra! Szórakozzatok ki magatokat... a gyerekre van még idő.

Gyerek! Hmm... és íme, ismét az eléggé átlátszó célzás arra, hogy én milyen korán jöttem.

– Anya, ugye nagyon tönkretettem az életedet?

Eláll a lélegzete.

– Ó, Ana, soha ne gondolj erre. Te voltál a legjobb, ami apáddal és velem történhetett. Bárcsak itt volna, és látna így, felnőtten, férjhez menés előtt. – Ismét szomorkás és érzelgős.

– Én is szeretném. – A fejemet csóválva gondolok a mítosz kódébe vesző apámra.

– Menj csak, anya. Nemsokára hívlak.

– Szeretlek, drágám.

– Én is téged, anya. Szia!

Christian konyhájában öröm a munka. Ahhoz képest, hogy nem tud főzni, remekül fölszerelt. Úgy sejtem, hogy Mrs. Jones is szeret főzni. Csak egy kis minőségi csokoládé kéne a bevonathoz. A torta két felét az állványon hagyom hűlni, felkapom a táskám, és újra bekukkantok a dolgozószobájába. Christian a komputer képernyőjére koncentrál. Felneéz, és rám mosolyog.

– Leugrok a boltba néhány hozzávalóért.

– Oké. – A homlokát ráncolja.

– Mi baj?

– Nem akarsz farmert fölvenni?

Ugyan már.

– Christian, ezek csak lábak.

Minden vidámság nélkül mered rám. Ebből bizony veszekedés lesz. És ma van a születésnapja. A szemem forgatom, úgy érzem magam, akár egy megtévedt tinédzser.

– És ha a tengerparton lennénk? – próbálkozom másként.

– Nem a tengerparton vagyunk.

– Ha ott volnánk, lenne kifogásod?

Egy pillanatra eltűnődik.

– Nem – mondja egyszerűen.

A szemem forgatom, majd elégedetten rámosolygok.

– Hát akkor képzeld azt, hogy ott vagyunk. *Later*s.

Megfordulok, és az előcsarnok felé száguldok. Eljutok a liftig, mielőtt utolérne. Az ajtó becsukódik, és édesen vigyorogva intek búcsút neki. Ő pedig tehetetlenül nézi. Összehúzza szemét, de szerencsére jókedvű a tekintete. Lemondóan csóválja a fejét, aztán eltűnik a szemem elől.

Ó, ez izgi volt. Adrenalin száguld az ereimben, a szívem majd kiugrik a helyéről. De ahogy ereszkedek lefelé, úgy ereszt le a kedvem is. Basszus, mit műveltem?

A farkánál fogva ragadtam meg a tigris. Haragudni fog, amikor visszaérek. A tudatalattim egy fűzfavesszővel kezében haragosan néz rám félhold szemüvege fölött. A francba! Olyan kevés tapasztalatom van a férfiakkal. Még egyetlen férfival sem éltem együtt – oké, Rayt kivéve –, és valami okból ő nem számít. Ő az apám... a férfi, akit apámnak tekintek.

És most itt van Christian. Azt hiszem, ő sem élt együtt igazán senkivel. Meg kell kérdeznem... – ha egyáltalán még szóba áll velem.

De nagyon úgy érzem, hogy azt kell hordanom, amit szeretek. Emlékszem a szabályaira. Igen, ez nem lehet könnyű neki, de nem keveset fizetett ezért a ruháért. Alaposabban el kellett volna igazítania Neimant. Semmi túl rövid!

Csak olyan vészesen rövid ez a szoknya? Vagy mégis? Ellenőrzöm az előcsarnok nagy tükrében. A fenébe! Tényleg elég rövid, de most már nem visszakoehatok. És nem kétséges, hogy vállalnom kell a következményeket. Átfut az agyamon, mit fog csinálni Christian, de először is készpénzre van szükségem.

Az elismervényt bámulom, amelyet kiadott az automata. 51.689,16 dollár. Ötvenezerral több, mint kellene. Meg kell tanulnod gazdagnak lenni, Anastasia, ha igent mondasz. Hát elkezdődött. Fogom a vacak ötven dolláromat, és a bolt felé indulok.

Amikor hazaérek, egyenesen a konyhába megyek. Nem tudok szabadulni némi rémülettől. Christian még mindig a dolgozószobájában van. Jesszusom, egész délután ott lesz. Úgy döntök, az a legjobb, ha szembenézek vele, és meglátom, mekkora bajt csináltam. Óvatosan bekukucskálok. Christian az ablakon kinézve, még mindig telefonál.

– És az Eurocopter szakértő hétfő délutánra várható? Helyes. Folyamatosan informáljanak. Mondják meg nekik, hogy legkésőbb hétfő estére vagy kedd reggelre várom az első eredményeket. – Leteszi, és visszaperdül a székkal. Megmerevedik, amikor megpillant. Kiismerhetetlen az arca.

– Szia! – suttogom. Ő egy szót sem szól, és a szívem szabadesésben zuhan a gyomromba. Óvatosan beljebb lépek, és megkerülöm az íróasztalát. Még mindig nem szól semmit, de a szeme egy pillanatra sem veszíti el az enyémet. Megállok előtte, és az ostobaság ötven árnyalatát érzem.

– Megjöttem. Haragszol még?

Felsóhajt, a kezem után nyúl, és az ölébe húzva átkarol. A hajamba temeti orrát.

– Igen – mondja.

– Ne haragudj. Nem tudom, mi ütött belém. – Összegömbölyödök az ölében, belélegzem mennyei Christian illatát. Biztonságban érzem magam, annak ellenére is, hogy haragszik.

– Én sem. Azt hordasz, amit akarsz – mormogja. A keze végigsiklik csupasz lábamon a combomig. – Azonkívül, ennek a ruhának vannak előnyei. – Felém hajol és megcsókol, s amint a szánk összeér, eláraszt a szenvedély vagy tán gerjedelem, netán a mélyen rejlő vágy, hogy jóvátegyem, amit kell, és a vágytól lángol a vérem. Kezembe fogom az arcát, s a hajába markolok. Christian felnyög, és válaszol a teste. Éhesen rágja az alsó ajkam, a torkom, a fülem. A nyelve behatol a számba, és mire észbe kapok, már le is húzta a nadrágja zipzáját, lovaglósülésbe fordít az ölében, és belém csusszan. Megmarkolom a szék hátát, a lábam épp hogy érinti a földet... és mozogni kezdünk.

– Szeretem, ahogy bocsánatot kérsz – zihálja a hajamba.

– Nekem is, ahogyan te – kuncogok, és egészen hozzá bújok. – Végeztél?

– Uramisten, Ana, még többet akarsz?

– Nem! A munkáddal?

– Még úgy fél óra. Lehallgattam a hangposta üzenetedet.

– Tegnapról.

– Aggódó volt a hangod.

Szorosan ölelem.

– Aggódtam is. Nem jellemző rád, hogy ne válaszolj.

A hajamba csókol.

– Fél óra múlva kész a tortád. – Rámosolygok, és lemaszom az öléből.

– Alig várom. Már amikor sült, csodás illatokat éreztem, amolyan emlékidézőket.

Szégyenlősen mosolygok le rá. Egy kicsit zavarban is vagyok, és ő visszatükrözi a zavaromat. Hát csakugyan annyira mások vagyunk? Talán ez a gyermekkori emléke a sütésről. Lehajolok hozzá, gyors csókot lehelek a szája sarkára, és megyek vissza a konyhába.

Mindennel elkészültem már, amikor hallom, hogy kijön a dolgozószobából, és meggyújtom az egyetlen aranyszínű gyertyát a tortán. Christiannak fülig ér a szája, úgy vigyorog. Lassan elindul felém, én pedig halkán eléneklek a Happy Birthday-t. Aztán közelebb hajol, és a szemét lehunyva elfújja a lángot.

– Kívántam valamit – mondja, amikor újra kinyitja szemét, és elpirulok, úgy néz rám.

– A bevonat még lágy. Remélem, ízleni fog.

– Alig várom, hogy megízleljem, Anastasia – mormolja, de úgy hogy durván hangzik. Levágok mindkettőnknek egy szeletet, és nekiesünk a süteményes villákkal.

– Mmm – dorombol elismerően. – Ezért akarlak elvenni.

Én pedig megkönnyebbülten nevetek... ízlik neki.

– Készen áll a családomra? – Christian leállítja az R8-ast. A szülei házának behajtóján állunk.

– Igen. Elmondod nekik?

– Hát persze. Alig várom, hogy lássam a reakcióikat. – Gonoszul mosolyogva száll ki a kocsiból.

Fél nyolc van, és bár meleg volt a nap, hűvös esti szellő fúj az öböl felől. Összehúszom magamon a köpenyt, amikor kilépek a kocsiból. Smaragd zöld koktéluha van rajtam, reggel bukantam rá, amikor feltúrtam a szekrényt. Hozzá illő, széles öve van. Christian megfogja a kezem, és elindulunk az ajtó felé. Még mielőtt kopognánk, Carrick kitarja előttünk.

– Szervusz, Christian! Boldog születésnapot, fiam. – Megragadja Christian kinyújtott kezét, de kézfogás helyett magához húzza, és megöleli.

Christian meglepődik.

– Ó... kösz, apa.

– Ana, nagyon örülök, hogy újra látlak. – Engem is megölel, aztán bevezet minket a házba.

De még be sem érünk a nappaliba, Kate száguld felénk a folyosón. Dühösnek látszik.

Jaj, ne!

– Ti ketten! Beszédem van veletek! – Azon a jobban-teszed-ha-nem-cseszekedszelem hangján viczorog ránk. Idegesen Christianra pillantok, aki vállat von, és úgy dönt, hogy elnézi neki. Követjük hát Kate-et az ebédlőbe. Carrick zavartan torpan meg a nappali küszöbén. Kate becsukja az ajtót, és felém fordul.

– Ez meg mi a szar? – sziszegi, és meglóbal előttem egy papírlapot. Fogalmam sincs, miről van szó. Kiveszem a kezéből, és gyorsan átfutom. Kiszárad a szám. Szentséges szar! Az e-mailem, amelyet Christiannak küldtem, amikor megvitattuk a szerződést.

Huszonkettedik fejezet

Minden szín kifut az arcomból, és megfagy a vérem. Eltölt a félelem. Ösztönösen Katie és Christian közé lépek.

– Mi az? – mormogja Christian, és gyanakvó a hangja.

Ügyet sem vetek rá. El sem hiszem, hogy Kate ezt teszi.

– Kate, ehhez semmi közöd. – Mérgesen meredek rá; a félelmet harag váltotta fel. Hogy merészelte? Nem, ne ma! Nem Christian születésnapján. Kate-et meglepi a reakcióm. Pislog egyet, zöld szeme elkerekedik.

– Ana, mi az? – kérdezi Christian újra, és a hangja most már fenyegetőbb.

– Christian, magunkra hagynál minket? Légy szíves – kérem.

– Nem. Mutasd! – Kinyújtja a kezét, és tudom, hogy most nem vitatkozhatok. Hívős, kemény a hangja. Vonakodva átadom neki az e-mailt.

– Mit tett veled? – kérdi Kate, nem törődve Christiannal. Olyan aggódva néz. Elpirulok, mert milliónyi erotikus kép fut át az agyamon.

– Ez tényleg nem tartozik rád, Kate. – Nem tudom távol tartani az elkeseredést a hangomból.

– Hol szerezted ezt? – kérdi Christian. A fejét oldalra biccenti, arca kifejezéstelen, de a hangja... fenyegetően lágy.

Kate elpirul.

– Az nem érdekes. – Christian merev pillantására sietve folytatja. – Egy zakó zsebében volt, gondolom, a te zakód. Ana hálósobájának az ajtaján találtam. – Christian szürke szemének égető pillantásával szemben Kate acélossága valamelyest csökken, de aztán összeszedi magát.

Testre simuló, élénkvörös ruhájában ő a megtettesült harciasság. Remekül néz ki. De mi a fenét keresett a ruháim között? Általában fordítva van.

– Elmondtad bárkinek is? – Christian hangja akár egy selyemkesztyű.

– Természetesen nem – csattan fel sértődötten Kate. Christian bólint, és kicsit lecsillapodik. Megfordul, és a kandallóhoz megy. Kate meg én szótlánul nézzük, ahogy felvesz egy öngyújtót a párkányról, meggyújtja az e-mailt, majd elengedi. A papírlap lángolva lebeg le a rostélyig, aztán nincs többé.

Nyomasztó a csend.

– Még Elliotnak sem? – kérdezem, amikor visszafordítom a figyelmemet Kate felé.

– Senkinek – ismétli Kate nyomatékosan, és most először zavartnak, megbántottnak tűnik. – Csak azt akarom tudni, hogy jól vagy-e, Ana – suttogja.

– Jól vagyok. Több mint jól. Christian meg én nagyon, nagyon jól megvagyunk. Az a múlt, kérlek, ne is törődj vele.

– Ne törődjek veled? – mondja. – Hogy tudnék nem törődni veled? Mit művelt veled? – Zöld szeme teli van őszinte aggodalommal.

– Nem művelt velem semmit, Kate. Tényleg jól vagyok.

Ferde szemmel néz rám.

– Tényleg?

Christian átkarol és magához húz, de pillantása nem hagyja el Kate-et.

– Ana beleegyezett, hogy a feleségem lesz, Katherine – mondja nyugodtan.

– A feleséged? – szakad ki Kate-ből a hitetlenkedés, a szeme elkerekedik.

– Összeházasodunk. Ma este jelentjük be a családnak.

– Ó! – Kate-nek leesik az álla. Teljesen ledöbbsent. – Tizenhat napra magadra hagylak, és ez történik. Ilyen hirtelen. Szóval tegnap, amikor azt mondtam... – Eltűnődve néz rám. – De hogy jön a képbe ez az e-mail?

– Sehogy, Kate. Kérlek, felejtsd is el. Szeretem Christiant, és ő is szeret engem. Ne tedd tönkre ezt a partit és az esténket – suttogom. Kate pedig pislog, és a szeme váratlanul könnyel van tele.

– Nem, persze, hogy nem teszem tönkre. De jól vagy? – Arra vár, hogy megnyugtassam.

– Soha nem voltam még ilyen boldog – suttogom, Kate pedig nem törődve azzal, hogy Christian átkarol, megfogja a kezem.

– Tényleg minden rendben? – kérdezi reménykedve.

– Igen – vigyorgok rá. Kezd visszatérni az örömöm. Kate mellettem áll, rám mosolyog, visszatükrözi a boldogságomat. Kilépek Christian öleléséből, és Kate váratlanul magához szorít.

– Ó, Ana, annyira aggódtam, amikor ezt olvastam. Nem tudtam, mit is gondoljak. Megmagyarázod nekem? – suttogja.

– Egyszer majd igen.

– Helyes. Nem mondom el senkinek. Úgy szeretlek, Ana, mintha a testvérem volnál. Csak azt hittem... nem számít, mit hittem. Ne haragudj. Ha te boldog vagy, én is az vagyok. – Christian szemébe néz, tőle is bocsánatot kér. Christian bólint, de jeges a tekintete, és az arckifejezése sem változik. A fenébe, még mindig pipa.

– Tényleg sajnálom. Igazad volt, nem tartozik rám – suttogja Kate. Kopogtatnak az ajtón, amitől Kate meg én szétrebbenünk. Grace dugja be fejét.

– Minden rendben, drágám? – kérdi Christiantól.

– Minden rendben, Mrs. Grey – felel azonnal Kate.

– Rendben, anya – mondja Christian.

– Akkor jó. – Grace bejön a szobába. – Nem bánjátok, ha a születésnapján megölelem a fiamat. – Sugárzó arccal néz ránk. Christian magához szorítja, és azonnal elolvad.

– Boldog születésnapot, drágám! – mondja Grace lágyan, és lehunyja szemét a fia ölelésében. – Annyira örülök, hogy itt vagy köztünk.

– Jól vagyok, anya – mosolyog rá Christian. Grace hátralép, jól megnézi őt, és vigyorog.

– Annyira örülök a boldogságodnak – mondja, és végigsimít a fia arcán. Christian azzal az ezer megawattos mosolyával nevet rá.

Grace tudja! Mit mondott Christian?

– Hát, gyerekek, ha befejeztétek a sutyorgást, egy egész tömeg jött el, hogy lássa, tényleg egy darabban vagy, és hogy boldog születésnapot kívánjon neked, Christian.

– Mindjárt jövök.

Grace idegesen pillant Kate-re meg rám, de úgy tűnik, megnyugtatta, hogy mosolygunk. Rám kacsint, és kinyitja nekünk az ajtót. Christian felém nyújtja a kezét, én

pedig megfogom.

– Christian, tényleg elnézést kérek. – mondja Kate alázatosan. Az alázatos Kate nem akármilyen látvány. Christian biccent, és követjük Kate-et.

A folyosón aggódva pillantok fel Christianra.

– Anyád tudja?

– Igen.

– Ó! – És, ha belegondolok, hogy a konok Miss Kavanaghnak köszönhetően csaknem tönkrement az este... Megborzongok a gondolattól, attól, hogy Christian életstílusa napvilágra kerül.

– Hát, érdekesen kezdődött az este – mosolygok rá kedvesen. Christian rám néz, és újra itt ez a derűs pillantás. Hála az égnek!

– Komoly tehetsége van ahhoz, hogy finoman fogalmazzon, Miss Steele. – Az ajkához emeli a kezem, és megcsókolja az ujjperceimet. Aztán váratlan, spontán és fülsüketítő tapsvihár fogad, amikor belépünk a nappaliba.

Basszus! Hányan vannak itt?

Végigfut a pillantásom a szobán: az összes Grey, Ethan és Mia, dr. Flynn egy nővel, felteszem, a felesége. Ott van Mac a hajóról, egy magas, jóképű afroamerikai, emlékszem rá, akkor láttam Christian irodájában, amikor először találkoztunk. Ott van Mia ribanc barátnője, Lily, két nő, akit nem ismerek, és... jaj, ne... összeszorul a szívem. Az a nő is... Mrs. Robinson.

Gretchen bukkan fel egy tálca pezsgővel. Mélyen kivágott, fekete ruhát visel, copf helyett fejtetőre fésült frizurával, s pirulva rebegetti a szempillát Christian felé. Elhal a taps, és amint minden tekintet várakozásteljesen felé fordul, Christian megszorítja a kezem.

– Köszönöm mindenkinek. Úgy tűnik, szükségem van erre. – Felkap két italt Gretchen tálcájáról, és futólag rámosolyog a lányra. Azt hiszem, Gretchen mindjárt elalél. Christian átadja nekem az egyik poharat.

A maga poharát a társaság felé emeli, és tüstént elindul felé a tömeg. A rohamot a feketébe öltözött gonosz nőszemély vezeti. Hát soha nem vesz föl más színű ruhát?

– Christian, annyira aggódtam érted. – Elena kurtán átöleli, és mindkét arcát megcsókolja. Christian nem enged el, bár próbálom kiszabadítani a kezem.

– Jól vagyok, Elena – morogja hűvösen.

– Miért nem hívtál fel? – Kétségbeesést érzek a hangjából, szeme Christian pillantását keresi.

– Nem értem rá.

– Nem kaptad meg az üzenetemet?

Christian kényelmetlenül feszeng, közelebb húz magához, és átkarol. Kifejezéstelen arccal néz Elenára. A nő nem csinálhat úgy tovább, mintha tudomást sem venne rólam, udvariasan biccent felém.

– Ana, csodásan nézel ki, drágám – dorombolja.

– Köszönöm, Elena – dorombolom vissza.

Elkapom Grace pillantását. Christian anyja a homlokát ráncolva néz minket.

– Elena, szeretnék bejelenteni valamit – mondja Christian, és közönyösen tekint a nőre.

Elena kék szeme fátyolos lesz.

– Természetesen. – Ajkán hamis mosollyal hátrébb lép.

– Kis figyelmet kérek – szólal meg Christian. – Vár egy kicsit, míg a moraj alább nem hagy a szobában, és ismét minden tekintet rászegeződik.

– Köszönöm, hogy eljöttek ma. Meg kell mondanom, hogy csöndes családi vacsorára számítottam, és ez kellemes meglepetés. – Jelentőségteljes pillantást vet Miára, aki vigyorogva integet neki. Christian lemondóan csóválja a fejét, és folytatja.

– Ros meg én... – int a vörös hajú nő felé, aki egy hetyke kis szőke mellett áll... – tegnap közel álltunk a halálhoz.

Ó, hát ő az a Ros, aki vele dolgozik. A nő elvigyorodik, és felé emeli a poharát. Christian biccent felé.

– Ezért aztán különösen boldog vagyok, hogy itt lehetek, és megoszthatok mindenkivel egy remek hírt. Ez a gyönyörű nő – felém pillant –, Miss Anastasia Rose Steele hajlandó hozzám jönni feleségül. Szeretném, ha ti tudátok meg elsőként.

Totál a döbbenet, egy-egy éljenzés, aztán általános taps. Jesszusom, tényleg ez történik velem. Azt hiszem, legalább olyan vörös vagyok, mint Kate ruhája. Christian megfogja az állam, felemeli az ajkam, és gyorsan megcsókol.

– Hamarosan az enyém leszel.

– Már a tiéd vagyok – suttogom.

Lilynek, aki Mia mellett áll, lóg az orra. Gretchen úgy fest, mint aki valami rémesen keserűt evett. Idegesen nézek körül a társaságon, és megpillantom Elenát. Tátva maradt a szája. Ledöbbsent – talán el is borzadt. Elönt egy kicsi, de nagyon is intenzív elégedettség, amiért így láthatom. Különben is, mi a csudát keres itt?

Carrick és Grace zavarja meg ezeket a szívtelen gondolatokat. Ölelnek, csókolnak, és az összes Greynek körbeadnak.

– Ó, Ana, annyira örülök, hogy a családhoz fogsz tartozni – lelkenedik Grace.

– Ez a változás Christianban... végre boldog... annyirahálás vagyok neked. – Zavartan pirulok, de azért élvezem is ezt a kitörő örömet.

– Hol a gyűrű? – lelkenedik Mia, amikor ő is átölel.

– Hmm. – A gyűrű. Jaj, ez eszembe sem jutott. Idegesen pillantok fel Christianra.

– Együtt fogjuk kiválasztani. – Christian haragosan mered a hűgára.

– Ne nézz rám így, Grey – korholja Mia, aztán átöleli. – Annyira örülök a boldogságodnak, Christian – mondja. Ó az egyetlen, akit nem félemlít meg a Grey-pillantás. Én picire húzom össze magam tőle... vagyis húztam.

– Mikor házasodtok? Van már időpont? – És ragyogó arccal néz föl Christianra.

Christian lemondóan rázza a fejét.

– Sejtelmem sincs, még nincs időpont. Majd megbeszéljük Anával – mondja bosszúsan.

– Remélem, nagy esküvő lesz, és itt – ragyog lelkesen Mia. Ügyet sem vet a bátyja gunyoros hangjára.

– Lehet, hogy holnap Vegasba repülünk – morog Christian, és egy tökéletes Mia Grey-féle duzzogó pillantás a válasz. Christian a szemét forgatja, majd Elliothoz fordul, aki az elmúlt napok során másodszor is medveöleléssel szorítja magához.

– Nagy lépés, tesó – és hátba veregeti Christiant.

Szinte elkábulok a fogadtatástól. Néhány perc múlva Christian oldalán találok magam dr. Flynn-nel. Elena eltűnt, Gretchen pedig duzzogva tölti újra a pezsgős poharakat.

Dr. Flynn mellett feltűnően szép, fiatal nő áll. Hosszú, sötét, szinte fekete haj, dekoltázs, és bájos mogyorószínű szem.

– Christian – mondja Flynn, és kezet nyújt. Christian lelkesen megrázza a pszichiáter kezét.

– John, Rhian – és arcon csókolja a sötét hajú nőt. Pici, bájos teremtés.

– Örülök, hogy még velünk vagy, Christian. Az életem unalmas lenne nélküled, és hiányoznál a feleségemnek.

Christian önelégülten elmosolyodik.

– John – korholja a férjét Rhian, ami Christiant még jobban szórakoztatja.

– Rhian, ő Anastasia, a jegyesem. Ana, ő John felesége.

– Örülök, hogy megismerhetem a lányt, aki végül meghódította Christian szívét. – Rhian kedvesen mosolyog rám.

– Köszönöm – motyogom. Ismét zavarban vagyok.

– Ez volt aztán a pattanó labda, Christian. – Dr. Flynn nevetve, hitetlenkedve csóválja a fejét, Christian pedig a homlokát ráncolja.

– John meg a krikett-hasonlatai. – Rhian a szemét forgatja. – Gratulálok nektek és boldog születésnapot, Christian. Milyen csodálatos születésnap ajándék! – Széles mosollyal néz rám.

Fogalmam sem volt, hogy dr. Flynn itt lesz, vagy Elena. Megrázkódtatás, és hiába kínozom az agyam, mit kérdezhetnék tőle, egy születésnap buli nem a megfelelő helyszín a pszichiátriai konzultációhoz.

Néhány percig csevegünk. Rhian főállású anyuka, két kislánnyal. Gondolom, ő az oka annak, hogy dr. Flynn az USA-ban praktizál.

– Ő jól van, Christian, jól reagál a kezelésre. Még néhány hét, és szóba jöhet, hogy csak bejár. – Dr. Flynn és Christian halkabba fogta, de egyszerűen muszáj figyelniem, és udvariatlanul elzárom a fülem Rhian előtt.

– Szóval, egyelőre mindennap vakáció és pelenka...

– Elég sok idő elmehet veled. – Elpirulok, és újra Rhian felé fordítom figyelmemet, aki kedvesen nevet. Tudom, hogy Christian és Flynn éppen Leiláról beszélnek.

– Kérdezz meg tőle valamit a kedvemért – mormogja Christian.

– És maga mivel foglalkozik, Anastasia?

– Csak Ana, ha lehet. Könyvkiadóban dolgozom.

Christian és dr. Flynn még halkabban beszélnek. Annyira bosszantó! De elhallgatnak, mikor az a két nő csatlakozik hozzájuk, akiket korábban nem ismertem: Ros és a hetyke kis szőke, Gwen, akit Christian most Ros partnereként mutat be.

Ros elragadó, és kisvártatva megtudom, hogy csaknem velünk szemben laknak az Escalában. Elragadtatottan lelkendezik Christian pilóta képességeiről. Most először ült Charlie Tangóban, és azt mondja, nem habozna ismét felszállni vele. Azon kevés nők közé tartozik, akik nincsenek Christian bűvkörében... hát, az ok elég nyilvánvaló.

Gwen kuncogós, gonosz humorú nő, s Christian különlegesen jól érzi magát a társaságukban. Jól ismeri őket. Nem munkáról beszélnek, de azt meg tudom állapítani, hogy Ros okos, aki könnyedén lépést tart vele. Harsány, amolyan sok dohányzástól rekedtes nevetése van.

Grace szakítja meg a társalgást, bejelenti, hogy a svédasztalos vacsora tálalva van. A vendégek lassan a ház hátsó része felé szálingóznak.

Mia kap el a folyosón. Halványrózsaszín, lenge ruhájában, túsarkú cipőjében úgy magasodik fölém, akár egy karácsonyi angyalka. Két koktélos poharat tart a kezében.

– Ana – sutyorog összeesküvő módjára. Christianra nézek, aki a legjobb sok-szerencsét-én-nem-tudok-mit-kezdeni-vele pillantásával elenged. Miával együtt bemegyünk az ebédlőbe.

– Tessék – mondja huncutul. – Apám egyik különleges citromos Martinija sokkal jobb, mint a pezsgő. – Átadja a poharat, és aggódva nézi, ahogy óvatosan belekortyolok.

– Hmmm... nagyon finom. De erős. – Mit akarhat Mia? Megpróbál leitatni?

– Tanácsra van szükségem, Ana. És Lilyt nem kérdezhetem. Ő mindig és mindenről ítélkezik. – Mia a szemét forgatja, majd rám vigyorog. – Féltékeny rád. Szerintem azt remélte, hogy egyszer majd összejön Christiannal. – Miából kitör a nevetés a gondolat abszurditásától, én pedig belül összezsugorodok.

Ezt még jó ideig el kell majd viselnem – más nők akarják a férfit, aki az enyém. Félretolom a kellemetlen gondolatot, és Miára irányítom a figyelmemet. Iszom még egy korty Martinit.

– Próbálok segíteni. Vágj bele!

– Hála neked, Ethan meg én nemrég megismerkedtünk. – Ragyogó képpel néz rám.

– Igen. – Hová akarhat kilyukadni?

– Ana... Ethan nem akar járni velem. – És duzzog.

– Ó! – Döbbenet pislogok rá, és azt gondolom: talán nem vagy az esete.

– Nézd, tudom, hogy rosszul hangzik. Azért nem akar járni velem, mert a testvére a bátyámmal kavar. Tudod, mintha azt hinné, hogy ez amolyan vérfertőzés volna. De biztos vagyok abban, hogy kedvel. Mit tegyek?

– Értem – morgom, és próbálok egy kis időt nyerni. Mit mondhatnék? – Nem egyezhetnétek meg, hogy barátok vagytok, és adtok egy kis időt magatoknak? Hiszen csak most ismerted meg.

Mia felvonja a szemöldökét, én elpirulok.

– Nézd, tudom, hogy én is csak nemrég ismertem meg Christiant... – mogorva arccal nézek rá, nem igazán tudom, mit is akarok mondani. – Mia, ez olyasmi, amit neked meg Ethannek együtt kell megoldanotok. Én kipróbálnám a barátságot.

Mia elvigyorodik.

– Ezt a nézést Christiantól tanultad.

Elpirulok.

– Ha tanácsra van szükséged, Kate-et kérdezd. Neki inkább lehet elképzelése arról, hogyan érez a bátyja.

– Gondolod?

– Igen. – Bátorítóan mosolygok rá.

– Óriási! Kösz, Ana. – Újra megölel, és izgatottan, a nagyon magas sarkúban lenyűgöző ügyességgel száguld az ajtó felé. Nem kétséges, hogy Kate-et fogja nyaggatni. Iszommég egy korty Martinit, és indulnék utána, amikor megtorpanok.

Elena surran a szobába, merev, komor eltökéltség látszik az arcán. Csöndesen becsukja az ajtót maga mögött.

Ó, a fenébe!

– Ana – mondja gúnyosan.

Összeszedem minden önuralmammat. Kicsit kába vagyok a két pohár pezsgőtől és a méregerős koktéltól, melyet a kezemben tartok. Azt hiszem, a vér is kifutott az arcomból, de csatarendbe állítom a tudatalattim és a belső istennőmet is, hogy a lehető leghiggadtabbnak tűnjek.

– Elena. – Halk, de nyugodt a hangom, bár kiszáradt a szám. Miért borít ki annyira ez a nő? És mit akar tőlem?

– Tiszta szívvel gratulálnék neked, de azt hiszem, nem volna helyénvaló. – Átható kék szeme pillantása jeges, csupa gyűlölet.

– Nincs szükségem a gratulációdra, Elena, nem is vágyom rá. Meglepett, hogy itt vagy, csalódás nekem.

Felvonja a szemöldökét. Azt hiszem, elismerően.

– Nem gondoltalak méltó ellenfélnek, Anastasia. De állandóan meglepsz.

– Én pedig egyáltalán nem gondoltam rád – hazudom hűvösen. Christian büszke lenne rám. – És most, ha megbocsátasz, jobb dolgom is van, mint veled vesztegetni az időmet.

– Ne olyan gyorsan, kisasszony – sziszegi Elena. Az ajtónak dől, elzárja az utat. – Mi a francokat gondolsz magadról, hogy elfogadod Christian házassági ajánlatát? Ha csak egy percig is azt hiszed, hogy képes vagy boldoggá tenni őt, nagyon tévedsz.

– Hogy mit fogadok el és mit csinálok Christiannal, az nem tartozik rád – mosolygok gunyoros kedvességgel, de Elena ügyet sem vet rá.

– Christiannak vannak szükségletei. Olyan szükségletek, amelyeket te nyomokban sem tudsz kielégíteni – mondja kárörvendően.

– Mit tudhatsz te Christian szükségleteiről? – vicsorgok. Felháborodom, lángol bennem a harag, az adrenalin előnti a testemet. Hogy merészel ez a ribanc kioktatni engem? – Te beszélsz, te beteges gyermekmoleztáló? Ha rajtam múlna, a pokol hetedik bugyrába dobálnak, és mosolyogva sétálnék el. Most pedig takarodj az útból, vagy én takarítsalak el?

– Nagy hibát követ el, hölgyem. – Megrázza hosszú, szépen manikűrözött, karcsú ujját. – Hogy merészel az életstílusunkról? Semmit nem tudsz, és fogalmad sincs róla, hogy mibe keveredsz. És ha azt hiszed, Christian boldog lesz egy ilyen vacak kis aranyásóval, mint te...

Ennyi elég! Az arcába lötytyentem a maradék citromos Martinit.

– Ne merészed megmondani nekem, hogy mibe keveredjek – kiabálom. – Mikor tanulod meg végre, hogy nem tartozik rád?

Elena tátott szájjal mered rám, elborzadva törölgeti a ragacsos italt az arcáról. Már azt hiszem, rám akarja vetni magát, de hirtelen elfordul, mert nyílik az ajtó.

Christian áll ott. A másodperc tört része alatt felméri a helyzetet – én

hamuszürkén, remegve, Elena csurom Martini és rettenetesen dühös. Christian kedves arca elsötétül, eltorzul a haragtól. Bejön, és közénk áll.

– Mi a fenét csinálsz, Elena? – mondja. Jeges, fenyegető a hangja.

Az asszony feléje pislog.

– Nem való hozzád ez a lány, Christian – suttogja.

– Micsoda? – kiállt fel Christian, hogy mindketten megriadunk. Nem látom az arcát, de egész teste megfeszül, és sugárzik belőle az ellenségesség.

– Hogy a faszba tudhatod, mi jó nekem?

– Vannak szükségleteid, Christian – mondja Elena lágyabban.

– Mondtam már, hogy ez rohadtul nem tartozik rád – mennydörög Christian. – Ó, a francba! – A Nagyon dühös Christian nem is olyan randa feje felbukkant. Ezt meg fogják hallani.

– Mi ez az egész? – elhallgat, és Elenára mered. – Gondolod, hogy te vagy az? Te? Azt hiszed, te vagy a hozzám való? – Lágyabb a hangja, de csupa megvetés, és hirtelen előnt a vágy, hogy ne legyek itt. Nem akarok tanúja lenni ennek az intim beszélgetésnek. Kívülálló vagyok. De földbe gyökerezett a lábam, nem mozdul.

Elena nyel egyet, és kiegyenesedik. Megváltozik a tartása, parancsolóbb lesz. Christian felé lép.

– Én vagyok a legjobb, ami valaha történt az életedben – sziszegi arrogánsan. – Nézd meg magad. Az Államok egyik leggazdagabb, legsikeresebb vállalkozója vagy. Összeszedett, céltudatos. Semmire nincs szükséged. A világegyetemed ura vagy.

Christian hátralép, mintha megütötték volna, és haragos hitetlenséggel mered a nőre.

– Szeretted csinálni, Christian, ne is próbáld tagadni. Az önpusztítás útját jártad, és én mentettelek meg. Nekem köszönheted, hogy nem rácsok mögött töltöd az életed. Hidd el, bébi, ott végeztél volna. Mindenre én tanítottalak, mindenre, amire szükséged van.

Christian elsápad. Szörnyülködve néz rá. Amikor végre megszólal, halk és hitetlenkedő a hangja.

– Baszni tanítottál meg, Elena. De az üres, akárcsak te. Nem csoda, hogy Linc ott hagyott.

Keserű epe önti el a torkom. Nem kéne itt lennem. De dermedten állok, morbid módon lenyűgöz, ahogy marcangolják egymást.

– Egyszer sem öleltél meg – suttogja Christian. – Egyszer sem mondtad, hogy szeretsz.

Elena összehúzott szemmel nézi.

– A szerelem a bolondoknak való, Christian.

– Takarodj a házamból! – Grace engesztelhetetlen, dühös hangja riaszt meg. Három fej fordul villámgyorsan a küszöbirányába, ahol áll. Christian anyja dühödten mered Elenára, aki elsápadt a barnasága alatt.

Mintha megállna az idő, mi hárman egyszerre szívjuk be mélyen a levegőt, Grace pedig határozott léptekkel bejön a szobába. Szeméből süt a harag. Pillantását nem veszi le Elenáról. Megáll előtte. A nő szeme a rémülettől elkerekedik, Grace pedig hatalmas pofont kever le neki, a csattanás visszhangzik az ebédülő falain.

– Vedd le a koszos mancsod a fiamról, te kurva, és takarodj azonnal a házamból!
– sziszegi összeszorított foggal.

Elena az elvörösödő arcára szorítja kezét, rémülten néz, döbbsenten pislog Grace-re. Aztán kirohan a szobából, nem veszi a fáradságot, hogy becsukja az ajtót maga mögött.

Grace lassan Christian felé fordul, a feszült csönd vastag takaróként borul ránk. Egymást nézik, aztán Grace szólal meg.

– Ana, mielőtt átadnám neked, eltölthetnék néhány percet kettesben a fiammal?
– Nyugodt, rekedtes, de erőt sugárzó a hangja.

– Természetesen – suttogom, és amilyen gyorsan csak tudok, távozok. Idegesen lesek hátra a vállam fölött. De egyikük sem néz rám. Továbbra is egymásra merednek, szótlán kommunikációjuk harsogó.

A folyosón nem tudom, mit tegyek. Hevesen dobog a szívem, a vérem lüktet... pánikban érzem magam, bizonytalan vagyok. Szentséges basszantyú, ez kemény volt... és most már Grace is tudja. A francokat, elképzelni sem tudom, mit mondhat Christiannak, és bármennyire is helytelen, az ajtóhoz lapulva hallgatózom.

– Mennyi ideje, Christian? – Grace hangja halk, alig hallom.

Christian válaszát egyáltalán nem hallom.

– Hány éves voltál? – Grace hangja sürgetőbb. – Mondd el. Hány éves voltál, amikor kezdődött? – Christian megint nem hallom.

– Minden oké, Ana? – zavar meg Ros.

– Igen. Rendben. Köszönöm. Én csak...

Ros elmosolyodik.

– Megyek a táskámért. Rám fér egy cigi.

Egy kurta pillanatig megfordul a fejemben, hogy vele tartok.

– Én pedig megyek a fürdőszobába. – Össze kell szednem magam és a gondolataimat is. Föl kell dolgoznom mindazt, aminek az előbb a szem- és fültanúja voltam. Odafönn lehetek a leginkább magamban. Ros után nézek, aki a társalgóba megy, én pedig kettesével szedem a lépcsőket, úgy rohanok fel az elsőre, majd a másodikra. Egyetlen helyre vágyom.

Kinyitom Christian gyermekkori hálószobájának ajtaját, majd becsukom magam mögött. Mély lélegzetet veszek. Christian ágyához megyek, rávetem magam, és nézem az egyszerű fehér plafont.

Szent tehén! Nem kétséges, hogy túl kellett esnem ezen, az életem tán leggyötrelmesebb konfrontációján. De most zsibbadt vagyok. Egy részem örül annak, hogy ez a nő kimutatta a foga fehérjét, és hogy a tanúja lehettem ennek.

Gondolataim Grace-hez kanyarodnak. Szegény Grace, végig kellett hallgatnia ezt. Christian egyik párnáját szorítom magamhoz. Azt kihallgatta, hogy Christiannak és Elenának viszonya volt, de azt nem, hogy milyen természetű. Hála az égnek! – nyögök fel.

Mit is tegyek? Lehet, hogy a gonosz boszorkának igaza van?

Nem, nem vagyok hajlandó elhinni. Ez a nő olyan hideg és kegyetlen. A fejemet rázom. Elenának nincs igaza. Megfelelek Christiannak. Énrám van szüksége. És a döbbenetes tisztánlátás pillanatában nem azt vitatom, hogy miként élte mostanáig az

életét – hanem azt kérdezem, hogy miért így. Az okot, hogy miért csinálta azt, amit olyan sok lánnyal tett – nem is érdekel, mennyivel. A hogyannal nincs gond. Mind felnőttek voltak. Hogy is fogalmazta meg Flynn? Csupa biztonságos, józan, közös megegyezésen alapuló kapcsolat. A miért azérdekes. A miért volt a rossz. A miért származott Christian sötét helyéről.

Lehunyam a szemem, és eltakarom a karommal. De most Christian továbblépett, maga mögött hagyta mindezt, és mindketten a fényben vagyunk. Elkápráztatott, ahogyan én is őt. Vezetjük egymást. Aztán eszembe jut valami. A francba! Egy gondolat emészt, és ott vagyok azon a helyen, ahol ez a kísértet megbékélhet. Felülök. Igen, ezt kell tennem.

Remegve állok fel, lerúgom a cipőm, az íróasztalához lépek, és a kitűzős táblát nézegetem fölötte. A fiatal Christian fényképei még ott vannak. Még szívbemarkolóbbak, mint azelőtt, most, hogy tanúja voltam ennek az összecsapásnak Mrs. Robinsonnal. És a sarokban ott van a kis fekete-fehér kép – az anyja, a narkós kurva.

Felkapcsolom az íróasztalon a lámpát, és a képre fókuszálom a fényt. Még a nevét sem tudom. Annyira hasonlít rá, de fiatalabb és szomorúbb, és elnézve bánatos arcát, csakis szánalmat érzek. Keresem a hasonlóságot az ő arca és az enyém között. Bandzsítva nézem a képet, annyira közel hajlok, de nem látom. Kivéve tán a hajunk, de azt hiszem, az övé világosabb, mint az enyém. Egyáltalán nem úgy nézek ki, mint ő. Megkönnyebbülök.

A tudatalattim rám cicceg, karját összefonva mered rám félhold szemüvege fölött. Miért kínozod magad? Igent mondtál. Megágyaztál magadnak. Lebiggyesztem az ajkam. Igen, megtettem és örömmel. Egész életemen át ebben az ágyban akarok feküdni Christiannal. Belső istennőm lótuszülésben ül, és derűsen mosolyog. Igen, jól döntöttem.

Meg kell találnom Christiant – nyilván aggódik már. Fogalmam sincs, mennyi ideje vagyok ebben a szobában; azt fogja hinni, hogy megszöktem. A szememet forgatva melázok azon, hogy mindig túlreagál. Remélem, ő és Grace befejezték már. Megborzongok a gondolatra, mi mindent mondhatott neki az anyja.

A lépcsőn találkozom Christiannal. Felfelé jön, engem keres. Feszült és elcsigázott az arca – nem a gondtalan Ötven, akivel érkeztem. A fordulóban állok, ő pedig megtorpan a legfelső lépcsőfokon, hogy szemtől szemben vagyunk.

– Szia! – mondja óvatosan.

– Szia! – felelem gyanakvón.

– Aggódtam...

– Tudom – szakítom félbe. – Ne haragudj, de nem voltam képes az ünneplésre. El kellett tűnnöm... gondolkodni. – Fölemelem a kezem, és végigsimítok az arcán. Christian lehunyja a szemét, arcát a tenyerembe hajtja.

– És úgy gondoltad, hogy a szobám erre a legjobb hely?

– Igen.

Christian a kezemért nyúl, és az ölelésébe von, én pedig készségesen bújok a karjába; ez a legkedvencebb helyem az egész világon. Frissen mosott ruha, tusfürdő és Christian illata van – ez a legmegnyugtatóbb és a legingerlőbb illat ezen a bolygón. Christian mélyen belélegzi a hajam illatát.

– Sajnálom, hogy el kellett viselned ezt.
– Nem tehetsz róla, Christian. Miért volt itt egyáltalán? – Christian végignéz rajtam, szája bocsánatkérő mosolyra húzódik.
– A család barátja.
Próbálok nem reagálni erre.
– Gondolom, már nem. Hogy van anyád?
– Most éppen átkozottul pipa rám. Tényleg örülök, hogy itt vagy, és egy buli kellős közepén vagyunk. Különben az utolsókat rúgnám.
– Ennyire rossz?
Christian bólint. Komoly a tekintete, és érzem, hogy zavarban van anyja reakciója miatt.
– Hibáztatod miatta? – Nyugodt, behízelt hangom.
Magához szorít. Bizonytalannak tűnik, rágódik a dolgon.
– Nem – válaszolja végül.
Húha! Áttörés.
– Leülhetünk? – kérdezem.
– Persze. Itt?
Bólintok, és mindketten letelepszünk a két utolsó lépcsőfokra.
– Szóval, hogy érzed magad? – kérdezem aggódva. Megszorítom a kezét, és szomorú, komoly arcába nézek.
Christian felsóhajt.
– Felszabadultan. – Vállat von, aztán sugárzó arccal néz rám azzal a csodálatos, gondtalan Christian mosollyal, és eltűnik az előbbi kedvetlenség és feszültség.
– Tényleg? – ragyogok vissza. Hú, törött üvegen is átkúsznék ezért a mosolyért.
– Az üzleti kapcsolatunknak vége. Befellegzett.
A homlokom ráncolva nézek rá.
– Felszámolod a szalon üzletágad?
– Nem vagyok ilyen bosszúálló – horkan fel. – Nem. Nekiadom. Hétfőn beszélek az ügyvédemmel. Ennyivel tartozom Elenának.
Felvonom a szemöldököm.
– Nincs többé Mrs. Robinson? – Christian vidáman elhúzza a száját. A fejét rázza.
– Nincs.
Elvigyorodom.
– Sajnálom, hogy elvesztettél egy barátot.
Vállat von, majd elmosolyodik.
– Tényleg?
– Nem – vallom be elpirulva.
– Gyere. – Feláll, és a kezét nyújtja felém. – Csatlakozzunk a mi tiszteletünkre rendezett bulihoz. Talán be is rúgok.
– Szoktál berúgni? – kérdezem, és megfogom a kezét.
– A vad tinédzser éveim óta nem. – Elindulunk lefelé a lépcsőn.
– Ettél már? – kérdi.
Ó, a fenébe!
– Nem.

– Akkor enned kell. Annak alapján, ahogyan Elena kinézett, és ahogyan búzlótt, apám halálos koktéjával öntöttedle. – Látom, hogy igyekszik visszafojtani a nevetést, de nem túl sok sikerrel.

– Christian, én...

Fölemeli a kezét.

– Nem akarok vitatkozni, Anastasia. Ha inni akarsz... és alkohollal locsolni az exeimet, akkor enned kell. Ez alapszabály. Azt hiszem, ezt már megvitattuk az első éjszakánkon.

Ó igen. A Heathman-ben.

A hallba leérve megáll, hogy végigsimítson az arcomon. Ujjai az államot cirógatják.

– Órákig feküdtem ébren, és néztem, ahogy alszol – mormogja. – Lehet, hogy már akkor szerettelek.

Ó!

Lehajol, és gyöngéden megcsókol, elolvad minden porcikám. Az elmúlt óra összes feszültsége kiáramlik belőlem.

– Egyél – suttog.

– Oké – adom meg magam, mert ebben a pillanatban bármit megtennék neki. Kézen fog, és a konyhába vezet, ahol javában pörög a parti.

– Jó estét, John, Rhian!

– Még egyszer gratulálok, Ana. Remek pár lesztek. – Dr. Flynn kedvesen mosolyog ránk. Kézen fogva állunk a hallban, és búcsúzkodunk tőlük.

– Jó éjt!

Christian becsukja az ajtót, és a fejét csóválja. Lenéz rám, a szeme hirtelen felragyog izgalomában.

– Mi az?

– Csak a család maradt. Azt hiszem, anyám túl sokat is ivott. – Grace éppen karaokézik valami játékkonzolon. Kate és Mia megdolgoztatják.

– Hibáztatod. – Rámosolygok, igyekszem nem elrontani a hangulatot. És sikerrel járok.

– Csak nem önelégülten mosolyog rám, Miss Steele?

– De bizony.

– Nem akármilyen nap volt.

– Christian, az utóbbi időben egyik nap sem az, amit veled töltök. – Gunyoros a hangom.

A fejét csóválja.

– Van benne valami, mint mindig, most is jól érvelsz, Miss Steele. Gyere, meg akarok mutatni valamit. – Kézen fogva a konyhába vezet, ahol Carrick, Ethan és Elliot a Marinersről vitatkozva maradékot majszolnak, és az utolsó koktélokot isszák.

– Egy kis séta? – csúfolódik Elliot sokat sejtetőn, amikor kimegyünk az erkélyajtón. Christian ügyet sem vet rá, Carrick pedig némán a fejét rázva teszi őt helyre.

Fellépünk a lépcsőn a gyepre, és leveszem a cipőm. A félhold fényesen ragyog az

öböl felett, és a szürke milliárdnyi árnyalatát vetíti körénk. Seattle fényei édesen csillognak a távolban. A csónakházban ég a villany, lágy ragyogás a hold hűvös fényében.

– Christian, holnap szeretnék templomba menni.

– Ó!

– Imádkoztam, hogy maradj életben, és így történt. Eza legkevesebb, amit megtehetek.

– Oké.

Néhány percig kéz a kézben, meghitt csendben sétálunk. Aztán eszembe jut valami.

– Hová teszed a képeket, amelyeket José készített rólam?

– Úgy gondoltam, az új házba.

– Megvetted?

Megáll és rám néz, a hangja csupa aggodalom.

– Igen. Úgy gondoltam, tetszett neked.

– Tetszett. Mikor vetted meg?

– Tegnap délelőtt. Már csak azt kell eldöntenünk, hogy mihez kezdjünk vele – mormogja megkönnyebbülten.

– Ne bontasd le, kérlek. Annyira bájos ház. Csak némi szerető törődésre van szüksége.

Christian rám néz, és elmosolyodik.

– Oké, majd beszélek Elliottal. Ismer egy jó építésszt; dolgozott már nekem az aspeni házamon. Elliot intézi a felújítást.

Fújtatok egyet, hirtelen eszembe jut az első alkalom, mikor a holdfényben a csónakház felé mentünk ezen a gyepen. Talán újra megtesszük? Elvigyorodom.

– Mi az?

– Eszembe jutott, a múltkori alkalom, mikor a csónakházba vittél.

Christian halkán kuncog.

– Ó, az jó volt. Sőt... – hirtelen megáll, a vállára dob, én pedig visítok, bár nem megyünk messzire.

– Nagyon haragudtál, ha jól emlékszem – nyögöm.

– Anastasia, én mindig nagyon haragszom.

– Nem így van.

A hátsómra csap, és megáll a faajtó előtt. Letesz a földre, és kezébe fogja az arcomat.

– Nem, már nincs így. – Lehajol hozzám, és megcsókol. Amikor elhúzódik, alig kapok levegőt, és vágy lüktet a testemben.

Lenéz rám, és a csónakház belsejéből kiszűrődő fényben is látom, hogy ideges. Az én ideges emberem. Nem fehér lovag, nem is sötét lovag, hanem férfi: egy szépséges, nem is annyira elcseszett férfi, akit szeretek. Megsimogatom az arcát, ujjamat végighúzom a barkóján, az álla vonalán, aztán mutatóujjam az ajkát érinti. Ellazul.

– Mutatni akarok valamit – mormogja, és kinyitja az ajtót.

A neoncsövek éles fénye megvilágítja a sötét vízen szelíden himbálózó tekintélyes motorcsónakot. Egy evezős csónak van mellette.

– Gyere. – Christian kézen fogva felvezet a falépcsőn. Odafönn kinyitja az ajtót,

és félreáll, hogy beléphessek.

Leesik az állam a döbbenettől. A padlástérre nem lehet ráismerni. A helyiség teli van virágokkal... virágok mindenütt. Valaki igazi lugast teremtett itt, gyönyörű mezei vadvirágokból, köztük ragyogó lampionok és miniatűr lámpások, amelyek lágy, sápadt fénnel árasztják el a helyet.

Felé fordulok, és ő engem néz. Kiismerhetetlen az arca.

– Virágokra, szívre vágytál – vonja meg a vállát.

Pislogok, el sem hiszem, amit látok.

– A szívem a tiéd. – És a szoba felé int.

– És itt vannak a virágok – fejezem be suttogva a mondatot. – Christian, ez csodálatos. – Nem tudom, mi mást mondhatnék. A szívem a torkomban dobog, könnycseppek égetik a szemem.

Christian kézen fogva behúz a szobába, és mire észbe kapok, már fél térdén áll előttem. Szentséges pokol... ezt nem vártam! Levegőt sem kapok.

A zakója belső zsebéből gyűrűt vesz elő, aztán felnéz rám. Szürke szeme ragyog, és csupa érzélem.

– Anastasia Steele, szeretlek. Egész hátralévő életemben szeretni, dédelgetni és védelmezni akarlak. Légy az enyém. Mindig. Oszd meg velem az életem. Légy a feleségem.

Pislogva nézek rá, és potyognak a könnyeim. Az én Ötvenem, az én emberem. Annyira szeretem, de ahogy az érzélem dagálya elönt, csak annyit tudok kinyögni.

– Igen.

Christian megkönnyebbülten vigyorog, és lassan felhúzza az ujjamra a gyűrűt. Gyönyörű, ovális gyémánt platina foglalatban. Jesszusom, nagyon nagy... nagy, de annyira egyszerű, és egyszerűségében lenyűgöző.

– Ó, Christian! – zokogom. Hirtelen elönt az öröm, és már én is térdelék, az ujjaim a hajába túrnak, és csókolom. Csókolom tiszta szívemből, lelkemből. Csókolom ezt a szépséges férfit, aki úgy szeret, ahogyan én őt; átölel, a keze a hajamban mozog, szája az enyémre tapad. A szívem mélyén tudom, hogy mindig az övé leszek, és ő mindig az enyém. Nagy utat tettünk meg együtt, és még nagy út vár ránk, de egymásnak vagyunk teremtve. Ez a sorsunk.

A cigaretta vége fényesen ragyog a sötétben, mikor a férfi nagyot szív a cigarettából. Lassan fújja ki a füstöt, és füstkarikával fejezi be, amelyek előtte oszlanak szét halványan, kísértetiesen a holdvilágban. A férfi fészkelődik a székén. Unatkozik és iszik egy korty olcsó Bourbont a kopott, barna papírba bugyolált üvegből, majd visszateszi a combjai közé.

Alig tudja elhinni, hogy még tart a vadászat. Gunyoros vigyorra rándul a szája. A helikopter vakmerő, meggondolatlan húzás volt. Az egyik legvérpezsdítőbb dolog az életében. De hiába. Gúnyosan forgatja szemét. Ki gondolta volna, hogy a szarházi tényleg tud repülni azon a vacakon?

Felhorkan.

Alábecsülték őt. Ha Grey egy pillanatig is azt hitte, nyüsztve behúzza fülét-farkát,

semmit nem ért az a balfék.

Egész életében ez volt. Mindig is alábecsülték – csak egy pasi, aki könyveket olvas. Basszák meg! Egy férfi, akinek fotografikus memóriája van, és könyveket olvas. Ó, mennyi mindent tanult meg, mennyi mindent tud. Újra felhorkan. Igen, rólad, Grey. Mindaz, amit rólad tudok.

Nem rossz egy olyan sráctól, aki Detroit szeméttelépéről indult.

Nem rossz egy sráctól, aki ösztöndíjat nyert el a Princetonra.

Nem rossz egy sráctól, aki halálra dolgozta magát az egyetem alatt, és a könyvkiadásban helyezkedett el.

És most mindennek vége, el van kúrva minden, el van kúrva Grey, meg a kis ribanc miatt. Gyűlölettel nézi a házat, hiszen mindazt jelképezi, amit megvet. De nem történik semmi. Az egyetlen érdekes az volt, mikor az a fekete ruhás, csöcsös szőke tyúk sírva botorkált végig a behajtón, aztán beszállt a fehér CLK-ba, és elhúzott.

A férfi örömtelenül kuncog, majd megrándul az arca. Basszák meg, fáj a bordája. Még mindig fáj a gyors rúgásoktól, amiket Grey verőemberétől kapott.

Visszajátssza agyában a jelenetet.

„Ha még egyszer megérinti Miss Steele-t, bassza meg, megölöm.”

Az a szarházi is megkapja a magáét. Igen, megkapja, amit megérdemel.

A férfi hátradől székében. Úgy tűnik, hosszú lesz az éjszaka. Marad, figyel, vár. Rágyújt még egy piros Marlboróra. Eljön az idő. Nemsokára eljön az idő.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

The author published an earlier serialised version of this story online with different characters as “Master of the Universe” under the pseudonym Snowqueen’s Icedragon.

Book design by Claudia Martinez

Cover design based on design by Jennifer McGuire

Cover image © E. Spek/Dreamstime.com

Hungarian translation © Tótisz András, 2012

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

Felelős kiadó Kepets András

Szerkesztette Palkó Katalin

A szerzőtől az Ulpius-ház könyvkiadónál megjelent:

A szürke ötven árnyalata

Előkészületben:

A szabadság ötven árnyalata

